COLECȚIA

Tubiri de poveste

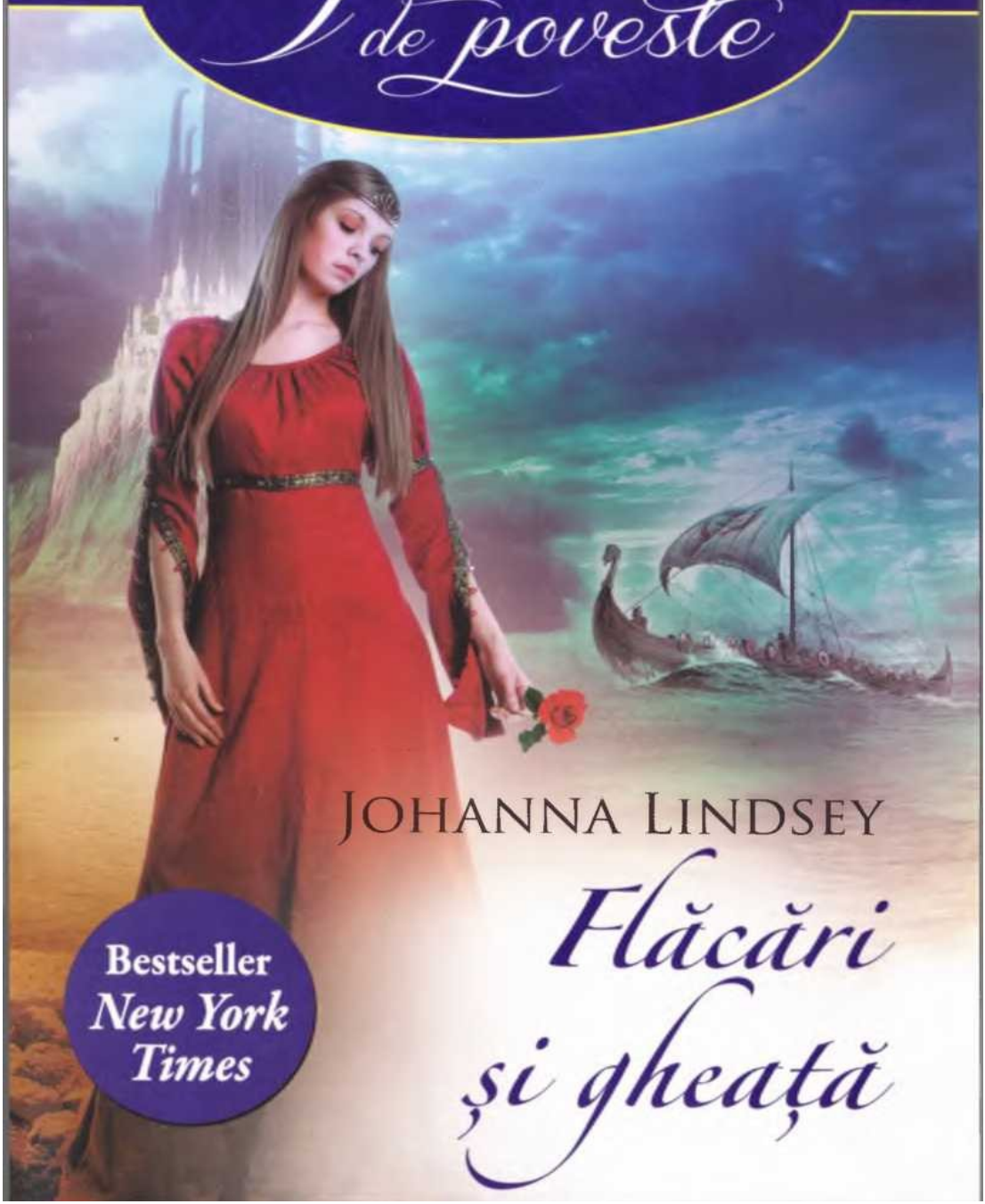

JOHANNA LINDSEY

Flăcări și gheață

Bestseller *New York Times*

Fires of winter
Johanna Lindsey
Copyright © 1980 Johanna Lindsey

Alma, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Flăcări şi gheaţă
Johanna Lindsey
Copyright e 2014 Grup Media Litera
Pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Emilia Vesa
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LINDSEY, JOHANNA
Flăcări şi gheaţă / Johanna Lindsey. trad.: Graal Soft.
Bucureşti: Litera, 2014
ISBN 978-606-686-762-7
I. Soft, Graal (trad.)
821.111 (73) = 31135.1

Johanna Lindsey

FLĂCĂRI ȘI GHEAȚĂ

Traducere din limba engleza
Fiorenţa Simion

Cuprins

Capitolul 1.....6
Capitolul 2.....15
Capitolul 3.....26
Capitolul 4.....30
Capitolul 5.....35
Capitolul 6.....44
Capitolul 7.....50
Capitolul 8.....63
Capitolul 9.....72
Capitolul 10.....82
Capitolul 11.....89
Capitolul 12.....96
Capitolul 13.....107
Capitolul 14.....121
Capitolul 15.....126
Capitolul 16.....132
Capitolul 17.....142
Capitolul 18.....151
Capitolul 19.....154
Capitolul 20.....161
Capitolul 21.....177
Capitolul 22.....185
Capitolul 23.....191
Capitolul 24.....199
Capitolul 25.....207
Capitolul 26.....215
Capitolul 27.....222
Capitolul 28.....226
Capitolul 29.....233
Capitolul 30.....238
Capitolul 31.....245
Capitolul 32.....256
Capitolul 33.....266
Capitolul 34.....271
Capitolul 35.....275
Capitolul 36.....282

Capitolul 37.....289
Capitolul 38.....292
Capitolul 39.....300
Capitolul 40.....306
Capitolul 41.....310
Capitolul 42.....313
Capitolul 43.....321
Capitolul 44.....327
Capitolul 45.....334
Capitolul 46.....343
Capitolul 47.....350
Capitolul 48.....360
Capitolul 49.....366

Capitolul 1

La câteva mile de coasta de vest a Ţării Galilor şi la stânga de insula Anglesey, se cuibărise, într-o poieniţă, un sătuc. Pe o coastă abruptă a dealului străjuia un conac impunător. Clădirea din piatră cenuşie căuta parcă în jos, către sat, aproape ca o mamă grijulie care nu-şi pierde copilul din priviri.

Satul lenevea în lumina strălucitoare a soarelui amiezii de vară. Nu la fel se întâmpla şi în conacul de pe deal care, chiar şi atunci când soarele îi scălda zidurile aspre şi cenuşii, rămânea rece şi ameninţător. Drumeţii aflaţi în trecere prin partea locului simţeau acelaşi fior rece. Şi astăzi se întâmpla la fel.

Un străin îşi făcea agale drum spre vatra satului, neslăbind din priviri conacul. Dar nu peste mult timp, atenţia bărbatului înalt fu abătută dinspre conacul de pe deal de agitaţia din jurul lui. Senzaţia de stingherealã i-a fost înlocuită treptat de presentimentul că avea să dea peste norocul mult aşteptat. Se uită încă o dată roată, desfătându-şi privirea aspră cu liniştea paşnică, duzina de cocioabe înghesuite unele într-altele, copiii alergând ici-colo în jocurile lor nevinovate, şi femei – ah, femeile! Ochi vreo cinci-şase care i-ar fi fost pe plac. Nici măcar nu-i observaseră prezenţa, văzându-şi de treburile lor de zi cu zi.

Străinul, cu pantalonii prinşi în bretele, dar jerpeliţi în ultimul hal, cu o blană soioasă de lup servindu-i drept mantie, nu-şi putea crede ochilor. Nu găseai nici picior de bărbat acolo. Iar femeile, o mulţime, şi de toate vârstele! Să fi nimerit într-un sat de amazoane? Nici vorbă, căci erau şi copii, băieţi şi fete.

— Vă pot fi de folos, bunule domn?

Speriat, străinul tresări, apoi se întoarse iute şi dădu cu ochii de o fată care surâdea larg, curioasă, căreia nu i-ar fi dat mai mult de 16 ierni. Era pe placul lui, cu părul ei frumos împletit şi cu ochii mari, verzi, scrutându-l cu acel

chip angelic. Privirea lui alunecă în jos doar pentru o clipă, aşa că fata nu-i putu citi intenţiile, dar fu îndeajuns ca sânii ei prea copţi striviţi de cămaşa maro şi şoldurile largi, zdravene, să-i trezească o durere în vintre.

Când văzu că străinul nu-i răspunse, fata vorbi din nou, veselă:

— Au trecut multe luni de când n-a mai ajuns vreun străin pe aici – de la ultimii veniţi din Anglesey care au ajuns aici căutându-şi adăposturi noi. Şi dumneata vii tot din Anglesey?

— Da, da' nu mai e la fel, răspunse el într-un sfârşit.

Oh, i-ar fi putut vorbi despre necazurile lui dac-ar fi fost de-o seamă, dar avea să le aibă şi ea pe ale ei destul de curând, dacă el îşi urma voia, şi nici nu avea nevoie de amabilitatea vreunui ascultător.

— Unde sunt bărbaţii din sat? N-am zărit nici măcar un bătrân.

Pentru o clipă, surâsul fetei păru a se umbri.

— Cum se mai întâmplă, cei mai bătrâni au făcut febră acum două ierni şi s-au dus. Câţiva mai tineri au murit anul acesta.

Apoi surâsul i se lumină din nou.

— Au dat de urma unui mistreţ azi-dimineaţă şi bărbaţii care-au mai rămas sunt la vânătoare. O să fie sărbătoare în seara asta şi eşti bine-venit să ni te alături.

Curiozitatea-i dădu ghes s-o întrebe:

— Dar n-au de lucru la câmp? Ori e mai important un mistreţ?

Fata chicoti cu îndrăzneală.

— Se vede treaba că eşti om al mărilor, căci altfel ai fi ştiut că se însămânţează primăvara şi se recoltează toamna, fără să mai fie mare lucru de făcut în răstimp.

Străinul îşi încruntă fruntea osoasă.

— Deci bărbaţii trebuie să sosească în curând?

— Oh, nu, mai ales dacă e după ei, râse ea. O să zăbovească la vânătoare, ca să se bucure mai mult de ea. Nu vezi prea des un asemenea mistreţ.

Faţa omului se mai lumină, iar buzele-i subţiri se

descreţiră într-un zâmbet.

— Cum te cheamă, copilă?

— Enid, răspunse îndată.

— Şi eşti măritată, Enid?

Fata roşi drăgălaş, coborându-şi ochii.

— Nu, domnule. Stau încă în casa tatălui meu.

— Şi e şi el cu ceilalţi?

Ochii ei verzi licăriră din nou a râs.

— N-ar fi ratat pentru nimic vânătoarea!

Bucuros, omul se gândi că-i prea frumos ca să fie adevărat, apoi continuă:

— Vin de departe, Enid, iar soarele dimineţii arde prea tare. Mi-aş putea trage sufletul puţin la tine acasă?

Pentru prima dată, fata păru agitată.

— Eu… eu nu…

— Doar câteva minute, Enid, continuă grăbit.

Fata cugetă o clipă.

— Sunt sigură că tata nu s-ar supăra, răspunse, şi se întoarse să-i arate drumul.

Locuinţa în care intră era într-adevăr mică: o singură cameră, cu un paravan improvizat care despărţea două saltele într-un ungher, pe podeaua murdară. O vatră înnegrită de fum ocupa un perete, iar în faţa ei, o masă cu două scaune de lemn negeluit. Pe masă tronau două cupe incrustate măiastru cu pietre semipreţioase. Ochii bărbatului rămaseră aţintiţi asupra lor. Preţuiau o mică avere, şi nu înţelegea cum de se rătăciseră pe masa umilei colibe.

Enid băgă de seamă privirea curioasă cu care omul cântărea darurile primite de ea de la lordul de la conac pentru serviciile pe care i le făcuse cu atâta plăcere. Străinul acela înalt nu era chipeş, dar nici de lepădat. Şi, deşi nu părea să facă prea multe parale, era puternic şi-i putea servi foarte bine drept soţ. Avea prea puţine şanse să-şi afle soţ printre cei din sat, căci toţi potenţialii pretendenţi se înfruptaseră deja din farmecele ei şi, deşi nu-i găseau oarece lipsuri, niciunul n-o voia de nevastă, ştiind că şi prietenii lor gustaseră din nurii ei.

Enid surâse în sinea ei în timp ce-şi croia planul. Avea să-i vorbească şi tatălui ei, la întoarcere. Îi înţelegea necazul şi îşi dorea un ginere, care să-l ajute la câmp. Împreună, l-ar fi putut convinge pe străin să rămână o vreme. Apoi, Enid s-ar fi folosit de toată şiretenia ei ca să-l facă pe bărbat s-o ceară de nevastă. De data asta, da, o să se mărite mai întâi şi abia apoi o să se hârjonească. Nu intenţiona să mai adauge încă o greşeală la lunga listă pe care deja o avea.

— Vrei nişte bere, ca să-ţi potoleşti setea, domnule? întrebă ea, încercând să ademenească privirea bărbatului către ea.

— Ar fi tocmai bună, răspunse el, aşteptând răbdător ca fata să-i pună cupa în mână.

Neliniştit, bărbatul nu slăbea din priviri intrarea în casă, cu uşa de stuf dată de perete, şi-şi bău berea dintr-o răsuflare. Fără o vorbă, se duse la uşă şi o închise, punând astfel pavăză în faţa soarelui de dimineaţă. Uşa nu fusese făcută pentru protecţie, asta o putea vedea şi el, ci doar ca să apere de căldură şi de frig sau de privirile curioşilor, exact ce-şi dorea şi el.

— Se face zăpuşeală, oferi bărbatul o explicaţie pe care fata o acceptă fără nici cea mai uşoară urmă de teamă.

— Vrei ceva de mâncare, domnule? Îţi pregătesc ceva imediat.

— Da, eşti tare bună, îi răspunse el cu un zâmbet recunoscător.

Dar, în sinea lui, conveni că mâncarea mai putea să aştepte; nu şi dorinţa lui aţâţată.

Fata-i întoarse spatele şi se apropie de vatră. În clipa aceea, el scoase un cuţit de sub tunică şi se strecură pe furiş în spatele ei. Enid încremeni când cuţitul îi atinse beregata, iar pieptul bărbatului i se lipi de spinare. Nu se temea de suferinţa fizică, ca mai toate fetele de vârsta ei, ci pentru viaţa ei.

— Să nu ţipi, Enid, căci mă vei obliga să-ţi fac rău, vorbi tărăgănat, în vreme ce îi cuprinsese sânul rotund în căuşul celeilalte mâini. Şi aşa o să fac cu oricine ţi-ar sări în

ajutor. Nu vreau decât o hârjoneală, atâta tot.

Fata îşi înăbuşi un hohot de plâns, văzându-şi spulberate visurile de cuvintele bărbatului. Ce viaţă scurtă avusese visul ei de a-şi găsi, în sfârşit, şi ea un soţ.

*

În răstimp, la sud, nu departe de sat, o siluetă singuratică se strecura printre copaci, murmurând la fiecare pas. Calul, care-şi aruncase de mult din şa călăreţul, nu se vedea, dar tânărul se întorcea mereu şi, fluturându-şi pumnul, blestema din toţi rărunchii.

— O să fie ger în miez de vară pân-o să te iau înapoi, mârţoagă răsfăţată!

Iar pe călăreţ nu-l dureau atât şalele pe care aterizase, cât mândria rănită şi, ţinându-se zdravăn de zona suferindă, tânărul îşi continuă drumul către sat. Simţind că-i rost de un loc de odihnă, tânărul îşi înălţă trufaş capul, înfruntând privirile curioase ale sătenilor.

Se apropie o femeie şi, fără să dea glas întrebării evidente – ce se întâmplase cu bidiviul tânărului –, îi spuse în schimb:

— Avem un oaspete, Bren. Enid i-a dat deja bineţe.

Frumoşii ochi cenuşii se întoarseră spre coliba lui Enid şi apoi înapoi la femeie.

— De ce şi-au dorit atâta intimitate?

Femeia zâmbi ştiutoare.

— O ştii prea bine pe Enid.

— Da, dar nu face favoruri străinilor.

Fără nicio altă vorbă, tânărul, cu sabia în mână, străbătu scurta cale către coliba lui Enid şi deschise uşa. Fu nevoie de câteva clipe bune pentru ca ochii lui albaştri-cenuşii să se obişnuiască cu întunericul dinăuntru, dar apoi se opriră pe cuplul din colţ, surprins de apariţia lui neaşteptată.

Străinul o încălecase pe Enid, mişcându-şi şoldurile înguste precum un mistreţ în călduri.

Pentru început, ochii cenuşii părură fascinaţi, urmărind împreunarea celor două creaturi, cufundările adânci pe care bărbatul le făcea între coapsele generoase ale femeii, ascultând mormăielile şi gemetele care se ridicau din colţ.

Apoi, fulgerările argintii ale ochilor cenuşii, întunecaţi, asemenea norilor ameninţători ce anunţă furtuna, căzură pe cuţitul din mâna străinului.

Fără să mai stea pe gânduri, tânărul străbătu camera cu paşi mari şi ridică sabia, apoi crestă cu dibăcie dosul străinului. Un ţipăt înspăimântat răzbătu din colibă, apoi bărbatul sări de pe Enid şi se depărtă grăbit de atacatorul lui.

Lui Enid i se tăie răsuflarea când văzu motivul pentru care străinul se îndepărtase aşa de grabnic.

— Bren, ce faci aici?

Bine înfipt pe picioarele larg desfăcute, tânărul îi răspunse fără emoţie:

— Bănuiesc c-a fost un noroc că m-a azvârlit din şa mârţoaga de-i zic Willow. Altfel, n-aş mai fi ajuns la timp să fac dreptate. Te-a obligat, nu-i aşa?

— Da, răspunse Enid neputându-şi înfrâna suspinele de uşurare care-i zguduiau trupul.

— Fata n-a fost virgină! izbucni furios străinul, apăsându-şi cu ambele mâini şezutul însângerat.

Bărbatul ghici cu uşurinţă că nou-venitul nu era tatăl fetei, ci doar un băiat, şi încă unul foarte tânăr, dacă era să judece după vocea ascuţită. Băiatul nu era din sat, căci bogăţia lui era evidentă după mantia brodată pe care o purta peste tunica argintie ce se potrivea perfect cu ochii furioşi ai celui care o purta. Sabie precum cea cu care îl crestase străinul nu mai văzuse niciodată: un paloş, cu siguranţă, dar unul foarte subţire şi uşor, cu scânteieri albastre şi pietre roşii ce-i împodobeau plăselele.

— Dacă nu era virgină asta nu însemna că aveai dreptul s-o iei. Da, se ştie că Enid e generoasă cu favorurile ei, zise tânărul, apoi continuă cu voce joasă: Dar doar cu cei pe care şi-i alege. Ţi-a urat bun venit şi, drept mulţumire, te-ai purtat în felul acesta josnic. Care să-i fie pedeapsa, Enid? Să-i tai capul şi să ţi-l pun la picioare sau, mai bine, organele sfrijite cu care se mândrea atâta mai devreme?

Bărbatul ripostă cu indignare:

— O să-ţi smulg eu inima pentru asta, băiete!

Izbucniră râsete din mijlocul unui stol de femei care se adunaseră la uşă când se auzise ţipătul. Omul îşi întoarse chipul livid, furios. Şi, ca să fie şi mai umilit, râsul răsunător al tânărului se alătură celorlalte. Apoi, spre surprinderea tuturor, Enid vorbi indignată:

— Bren, n-ar trebui să faci haz pe seama lui.

Râsetele încetară, iar tânărul îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— De ce, Enid? Se vede cât de colo că străinul crede că se poate pune cu mine. Cu mine, care am străpuns primul mistreţ când aveam vreo nouă ani şi am ucis cinci vagabonzi nelegiuiţi alături de tata, când au vrut să facă rău satului tău. Cu mine, care ţineam deja sabia în mână când am făcut primii paşi, care m-am pregătit cu sârguinţă pentru ameninţarea războiului. Crede acest siluitor de femei că-mi poate smulge inima din piept cu jucăria aia pe care o are în mână. Uitaţi-vă la el! Oricât de înalt o fi, tot un laş smiorcăit rămâne.

Această ultimă insultă smulse un urlet de furie bărbatului, care se trase înapoi, fluturându-şi cuţitul, părând hotărât să-şi pună în aplicare ameninţările de mai devreme. Dar tânărul nu se lăudase în van şi se feri cu agilitate. Dintr-o uşoară răsucire a braţului, trasă o dâră subţire de sânge pe pieptul bărbatului. Urmă o lovitură dată cu piciorul încălţat în cizmă în spatele deja însângerat.

— Poate că n-o fi laş, dar e sigur un tăntălău neîndemânatic, îl zeflemisi tânărul pe când celălalt se izbea de perete. Ţi-ajunge, violatorule?

Cuţitul îi zburase din mână când se lovise de perete, dar îl înşfăcă rapid. De această dată, sabia lungă a tânărului îl tăie iscusit din stânga, iar omul îşi privi cu furie X-ul perfect apărut pe piept. Rănile nu erau adânci, dar suficient cât să-i năclăiască pieptul şi abdomenul cu sânge lipicios.

— Nu mi-ai făcut decât nişte zgârieturi, băiete, bombăni bărbatul. O fi mic cuţitul meu, dar tot o să te omoare!

Cum adversarii nu se mai aflau decât la un pas unul de

celălalt, bărbatul crezu că şi-a găsit norocul şi-şi făcu drum spre gâtul alb şi subţire al duşmanului său. Dar celălalt se feri cu uşurinţa cu care se fereşte un matador din calea taurului furios. Cuţitul celuilalt lovi în gol, iar o secundă mai târziu, o lovitură zdravănă în mână i-l zbură în celălalt colţ al camerei, unde nu-l mai putea ajunge.

Străinul rămase s-o înfrunte pe Enid, care-l privea fără urmă de milă.

— Nebun ce eşti! Bren doar s-a jucat cu tine.

Bărbatul văzu cât adevăr era în vorbele ei şi păli. Şi, deşi îl enerva cumplit să se ştie înfrânt de un băiat, recunoştea că se temea pentru viaţa lui. Stătea în faţa lui şi se ruga ca moartea să-i fie rapidă. Nu se vedea nici urmă de milă în privirea cenuşie şi îngheţată a celuilalt, iar râsul care i se revărsa de pe buzele moi şi senzuale îi îngheţă sângele în vene.

— Cum ţi se spune?

— Donald – Donald Gillie, îi răspunse grabnic.

— Şi de unde vii?

— Anglesey.

La auzul numelui, ochii cenuşii ai băiatului se îngustară.

— Şi unde te aflai anul trecut, când blestemaţii de vikingi au năvălit în insula Holyhead?

— Da, a fost groaznic să văd atâta vărsare de sânge şi…

— Încetează! Nu ţi-am cerut să-mi povesteşti ce-au făcut nemernicii. Ştii asta, Donald Gillie! Viaţa ta rămâne în mâinile fetei. Tânărul se întoarse către Enid. Ce să facem cu el? Să curm frumoasele-i zile aici şi acum?

— Nu! icni Enid.

— Atunci să-l mutilez pentru ce ţi-a făcut? Să-i tai o mână? Un picior?

— Nu! Nu, Bren!

— Trebuie să facem dreptate, Enid! i-o reteză tânărul nerăbdător. Dreptatea mea e mai blândă decât a tatălui meu. Dacă Lord Angus l-ar fi găsit gâfâind între picioarele tale, l-ar fi atârnat de o prăjină şi l-ar fi lăsat pradă lupilor. Eu m-am jucat cu el, da, dar i-am văzut fărădelegea cu ochii mei şi o să plătească pentru ea.

Enid se uita cu ochii larg deschişi, înspăimântaţi. Donald Gillie îşi aştepta soarta cu umerii căzuţi. Fruntea băiatului se încruntă în gânduri, apoi privirea i se lumină când găsi soluţia.

— Am găsit, aşadar. Enid, vrei să-l iei de bărbat?

Şoapta abia audibilă nu se lăsă mult aşteptată:

— Da.

— Eşti de acord, Donald Gillie?

Ochii cenuşii îl sfredeliră. Bărbatul îşi înălţă capul.

— Da, sunt de acord! îi ţâşniră cuvintele.

— Aşa să fie atunci; o să te însori, vorbi tânărul cu hotărâre. Ai făcut un târg bun, Donald Gillie. Dar bagă de seamă! Nu spui da astăzi şi te răzgândeşti mâine. Nu mă face să regret că te-am lăsat să scapi aşa de uşor. Dacă fata suferă vreo vătămare sau dacă îţi trece prin cap să speli putina, atunci să ştii că nu există gaură suficient de adâncă în care să te ascunzi, căci o să te găsesc şi s-a zis cu viaţa ta.

Omul nu-şi putea ascunde bucuria că primea o pedeapsă aşa de uşoară.

— N-o să-i fac niciun rău fetei.

— Bine, i-o reteză cel tânăr. Apoi se îndreptă către uşă şi strigă: Hei, femeilor, ieşiţi afară! Gata cu spectacolul pe ziua de azi. Lăsaţi-i pe cei doi să facă cunoştinţă. Le întoarse spatele şi urmă: Enid, spală-l iute până nu vine tatăl tău. O să ai multe de explicat bunului om.

— Tatăl dumitale a crescut un fiu tare milostiv, milord, continuă Donald Gillie.

Tânărul râse din toată inima.

— Tata n-are niciun fiu.

Donald Gillie se uită după silueta care se îndepărta, apoi îi ceru lui Enid să-i explice.

— Ce-a vrut băiatul să spună?

— Nu-i băiat. Enid râse pe seama nedumeririi lui. Domniţa Brenna ţi-a cruţat viaţa.

Capitolul 2

Brenna deschise uşa grea de stejar, lăsând soarele amiezii să se reverse în holul întunecat al conacului. Holul era gol, însă din sala cea mare de primire din dreapta se auzea zvon de glasuri. Brenna recunoscu vocea surorii ei vitrege, Cordelia, şi a bucătarului; discutau despre masa din acea seară.

Cordelia era ultima persoană cu care ar fi avut chef să dea ochii acum – sau în orice moment, dacă era s-o recunoască. Dar mai ales acum, când era aşa de supărată de căzătura pe care o suferise – fir-ar să fie ea de Willow – şi nu era deloc în apele ei.

Era obişnuită să străbată holul ca o furtună plină de veselie, aşa că nu-i convenea deloc că acum trebuia să se târască în pas de melc. O durea până şi cel mai mic muşchi al şezutului, iar scurta încăierare cu străinul acela, Donald Gillie, nu-i fusese de prea mare ajutor. Se chinuise îngrozitor să nu se strâmbe de durere la fiecare mişcare pe care o făcuse prin căsuţa lui Enid, însă voinţa ei puternică o ajutase să nu arate deloc durere pe chipul delicat.

Ha! Străinul acela o luase drept băiat, iar asta îi gâdilase enorm orgoliul. Doar asta era chiar impresia pe care voia s-o lase, în acele câteva minute, fusese cu adevărat fiul tatălui ei, nu doar băiatul inimos ascuns în trupul împovărător de femeie. Angus ar fi fost la fel de mândru pe cât era şi ea.

Urcă cele câteva trepte care duceau la scările largi, dar se răsuci brusc pe călcâie, luând-o pe treptele care duceau la culoarele întortocheate de la al doilea cat. Un străin s-ar fi pierdut, fără doar şi poate, pe aceste culoare, pentru că s-ar fi zis că doi constructori începuseră să ridice conacul, fiecare din altă parte, şi s-ar fi străduit să se întâlnească la mijloc, fără să izbutească însă. Tatăl lui Angus fusese cel care construise astfel casa, pentru că-i era pe plac să-şi zăpăcească oaspeţii. Angus ajunsese deja la vârsta bărbăţiei când conacul fusese terminat, căci înălţarea labirintului acestuia luase câţiva ani buni.

Primul cat arăta la fel ca al oricărei alte case de acest fel, dar la al doilea se găseau nouă odăi diferite şi la fiecare ducea un culoar diferit. Brenna se îndreptă spre primul culoar şi trecu de uşa care ducea spre odaia tatălui ei. Trebuia să fie acolo, în pat, căci căzuse bolnav cu o săptămână în urmă şi încă nu-şi revenise. Se gândise să se ducă drept la el şi să-i povestească despre păţania ei cu străinul. Totuşi, mai bine mai târziu; înainte de toate, trebuia să facă o baie.

La capătul culoarului scurt care ducea spre camera tatălui ei, Brenna se întoarse şi o luă pe cel care conducea spre odăile Cordeliei şi ale soţului ei. Spre stânga, era camera ei, aflată în partea din faţă a casei. Era pe un colţ şi-şi primea lumina de la două ferestre mari, deschise în pereţii exteriori. Cum nu trăise încă decât şaptesprezece ierni, de obicei nu-i păsa deloc că are atâta drum de făcut până în odaia ei; acum însă, fiecare pas pe care-l făcea era un adevărat chin.

În cele din urmă, când deschise uşa, Brenna crezu că o să înceapă să strige de uşurare; se opri numai o clipă, cât s-o cheme pe Alane, servitoarea ei. Închise încetişor uşa şi se duse clătinându-se spre pat, scoţându-şi din mers capişonul sub care-şi ascunsese minunatul ei păr lung. Părul ei lung. Era singurul lucru care nu se potrivea cu imaginea pe care voia să o arate lumii. Tatăl ei îi interzisese să şi-l taie, aşa că şi-l ţinea ascuns. Ura până şi cea mai mică dovadă a faptului că era femeie.

Chiar înainte să apuce să pună capul pe pernă, Alane intră grăbită, venind din propria ei odaie, de după colţ. Alane trecuse de prima tinereţe, însă nu o arăta prea tare. Părul ei roşcat stătea mărturie pentru strămoşii ei scoţieni. Cândva, fusese de-a dreptul ca morcovul, însă acum avea reflexe de un portocaliu-gălbui. Totuşi, ochii ei de un albastru întunecat încă mai străluceau de tinereţe. Însă nu mai era la fel de sprintenă ca odinioară şi de multe ori, în lunile de iarnă, bolea, iar atunci Brenna era cea care devenea servitoarea şi îngrijitoarea ei.

— Brenna, fetiţo! spuse Alane dintr-o suflare, ducându-şi

mâna slabă la piept. Tare mă bucur că te-ai întors la vreme. Ştii bine că tatăl tău s-ar fi înfuriat dacă nu ajungeai la timp pentru lecţia cu Wyndham. Gata acum cu veşmintele băieţeşti, e timpul să te îmbraci ca o fiică, aşa cum eşti. Când ne-a adus Boyd vestea despre mistreţ, m-am temut că n-o să ajungi la vreme.

— Blestemat să fie Wyndham, cu toate rudele lui! izbucni Brenna cu glas ostenit. Şi blestemat să fie şi mistreţul ăla!

— Vai, dar ce vesele suntem azi! chicoti Alane.

— Nu noi, doar eu sunt.

— Şi ce te-a adus în starea asta?

Brenna încercă să se ridice în capul oaselor, dar asta îi smulse o strâmbătură de durere şi fu nevoită să se culce la loc.

— Willow, vaca aia de iapă! După cât am antrenat-o pe mârţoaga aia, a avut obrăznicia să se sperie de un iepure. Un iepure! în viaţa mea n-o s-o iert pentru asta!

Alane chicoti:

— Văd că ai cam căzut de sus de pe iepşoara aia sprintenă şi ţi s-a cam şifonat mândria.

— Mai taci, femeie! Nu-mi mai trebuie şi glumele tale. Am nevoie de o baie – cât mai fierbinte, ca să-mi aline durerea din oase.

— Va trebui să nu zăboveşti însă, draga mea, răspunse Alane, fără să se simtă deloc jignită, căci era obişnuită cu felul gălăgios de a fi al stăpânei sale. Wyndham te aşteaptă curând.

— Wyndham poate să mai aştepte!

*

Brenna se întâlnea în fiecare zi cu Wyndham în sala cea mare de primire de la primul cat. Aşa se petreceau lucrurile de aproape un an, de când păgânii însetaţi de sânge se năpustiseră de la miazănoapte şi jefuiseră insula Holyhead, în al 850-lea an de la Domnul nostru Iisus Hristos. Brenna înghiţea lecţiile pe care le ura pentru că nu avea de ales. Învăţa tot ce i se spunea, dar numai pentru că aşa voia ea, nu pentru că îi poruncise Angus.

Wyndham se ridică în picioare când o văzu intrând, iar chipul lui frumos era încruntat.

— Ai întârziat, domniţă Brenna.

În rochia ei de mătase de un verde ca marea, care se potrivea de minune cu părul negru ca pana corbului care-i cădea liber pe spatele frumos clădit, Brenna zâmbi drăgălaş:

— Va trebui să mă ierţi, Wyndham. Sunt tare necăjită că te-am făcut să mă aştepţi, când ai lucruri mult mai însemnate pe cap.

Trăsăturile norvegianului înalt se îmblânziră, iar ochii lui începură să rătăcească prin încăpere, uitându-se oriunde, numai la Brenna, nu.

— Prostii! Nimic nu-i mai însemnat decât să te pregătesc pentru noua viaţă, pentru noul cămin.

— Atunci, trebuie să începem de îndată, ca să recuperăm timpul pierdut.

Dacă era s-o recunoaştem, Brenna ştia prea bine cum să se poarte ca o doamnă, atunci când era nevoie. Mătuşa ei Linnet avusese grijă s-o pregătească. Putea fi plină de graţie, încântătoare, şi să se folosească de toate trucurile ca să-şi atingă scopurile. Nu făcea prea des apel la şireteniile astea femeieşti, dar şi când o făcea, toţi bărbaţii îi mâncau din palmă.

Baia o ajutase mult, însă nu îndeajuns încât să-i facă mişcările mai uşoare. Brenna se îndreptă încetişor către unul dintre cele patru jilţuri care semănau cu nişte tronuri, aşezate lângă cămin, şi luă loc lângă Wyndham. Iar el începu lecţia de unde rămăseseră în ziua de dinainte, de la mitologia nordică. Acum vorbea în norvegiană, limbă pe care Brenna o cunoştea, căci fusese primul lucru pe care Wyndham o învăţase.

Oare chiar nu trecuse nici măcar un an de când primiseră veştile despre insula Holyhead? I se părea că trecuse mult mai multă vreme de atunci. Povestea îi uluise pe toţi şi le băgase tuturor spaima în oase. După două zile, Angus o chemase pe Brenna şi îi vorbise despre soluţia la impasul în care se aflau. Până atunci, fetei nici măcar nu-i

trecuse prin cap că sunt într-o încurcătură.

Îşi amintea cu precizie fiecare amănunt al discuţiei, căci scena aceea îi bântuise de atunci visele. Tatăl ei, care stătea într-un jilţ în faţa ei, chiar în această încăpere, era, în mod potrivit, înveşmântat în negru. Negru, culoarea deznădejdii. O tunică neagră, la fel ca părul lui ca pana corbului, care îi cădea pe umeri, şi la fel de întunecată ca ochii lui albaştri. De obicei, ochii lui Angus Carmarham erau strălucitori şi luminoşi, neobişnuit de strălucitori pentru un bărbat care avea de două ori douăzeci de ani şi încă zece. Dar în acea zi, ochii lui albaştri erau înnouraţi, ca ochii unui bătrân.

Brenna abia se întorsese, după ce o călărise dimineaţă pe Willow, iapa ei argintie, când fusese chemată de tatăl ei. Era încă înveşmântată în hainele de băiat, o tunică de culoarea porumbelului şi o manta scurtă, ţesută cu fir de argint, pantaloni pe picior, din piele moale de căprioară, şi cizme din cea mai bună piele spaniolă. Sabia îi sălta la şold, însă şi-o scosese înainte să se aşeze pe jilţul cu spătar înalt, cu tapiţerie de catifea, în faţa tatălui ei.

— Fiica mea, te vei căsători cu o căpetenie norvegiană, fuseseră primele vorbe ale lordului Angus.

— Şi o să-i nasc douăzeci de copii frumoşi, care o să vină să ne prade coastele, replicase Brenna.

Angus nu râsese de gluma ei, iar chipul lui serios o făcuse să-i îngheţe sângele în vene. Se apucase de braţele scaunului, aşteptând îngrijorată ca el să-i spună că nu vorbise de-adevăratelea.

El însă oftase ostenit, ca şi cum tocmai l-ar fi ajuns din urmă toată povara anilor.

— Poate că o să ne prade coastele, dar nu şi pe noi.

Brenna nu-şi putuse stăpâni spaima din glas.

— Tată, ce-ai făcut?

— Ieri am trimis solul. Va merge în Norvegia şi va face o înţelegere cu vikingii…

Brenna sărise în picioare:

— Cu vikingii care au lovit insula Holyhead?

— Nu, nu neapărat cu aceia. Omul nostru va căuta o

căpetenie care te va lua de soţie. Un om puternic.

— O să faci negoţ cu mine din casă în casă? îl acuzase Brenna, privindu-l pe tatăl ei cu ochii mari şi cenuşii; pentru prima dată în viaţă, avea impresia că nu-l cunoaşte pe bărbatul care-i dăduse viaţă.

— Nu vei fi vândută, Brenna! spusese lordul Angus cu însufleţire, căci era întru totul convins că ceea ce făcuse era un lucru drept, oricât de mult l-ar fi îndurerat asta. Solul nostru va fi discret. L-am trimis pe Fergus. E un bun diplomat. O să facă cercetări. O să găsească un bărbat puternic, care nu are încă o soţie, şi o să-i facă propunerea. Nu vei fi obiectul negoţului. I-am spus lui Fergus să nu facă decât o singură încercare. Dacă norocul îl va ocoli, o să se întoarcă şi totul se va termina. Iar pe noi să ne ajute Cerul dacă se întoarce fără numele viitorului tău soţ.

Brenna simţise că i se lasă o perdea de sânge peste ochi.

— Cum ai putut să-mi faci una ca asta?

— E singura cale, Brenna.

— Ba nu, nu el îl înfruntase ea. Suntem la atâtea mile depărtare de coastă! N-avem a ne teme de nimic!

— Pe an ce trece, vikingii sunt tot mai îndrăzneţi, încercase Angus să-i explice. Primele veşti despre năvălirile lor au ajuns la noi înainte să mă nasc eu. Pământurile de lângă noi sunt acum în puterea lor. Fraţii noştri din miazănoapte îi slujesc, în partea răsăriteană a Britanniei, acolo unde s-au pripăşit. Şi acum au ajuns, în sfârşit, şi pe ţărmurile noastre. Nu va trece multă vreme până când vor pătrunde şi înăuntrul teritoriului – poate chiar anul care vine. Vrei să-ţi vezi satul pustiit sub picioarele lor? Bărbaţii noştri ucişi, iar femeile duse în robie?

— N-o să fie aşa! strigase ea. Eşti un cavaler hârşit în bătălii. M-ai învăţat şi pe mine meşteşugul luptelor. Putem să ne luptăm cu ei, tată, tu şi cu mine!

— O, Brenna, Brenna mea, oftase el. Sunt prea bătrân pentru bătălii. Tu poţi să-i ucizi pe mulţi, dar nu va fi de ajuns. Norvegienii sunt din spiţă de uriaşi. Nu seamănă

deloc cu noi. Sunt înspăimântători şi n-au pic de îndurare. Vreau să te văd în viaţă, nu moartă. Şi vreau să-mi apăr poporul.

— Jertfindu-mă pe mine! şuierase ea, scoasă din minţi de furie. Unei căpetenii bătrâne, care, cum spui chiar tu, o să fie înspăimântător şi crud!

— Nu mă tem deloc pentru tine în privinţa asta. Ştiu prea bine că vei găsi calea cea bună.

— Ba nu va trebui s-o fac! strigase Brenna. Nu voi îngădui căsătoria asta!

Angus îşi încruntase sprâncenele, ameninţător.

— Ba o vei face! Fergus are cuvântul meu de onoare.

— De ce nu mi-ai spus ieri despre asta? Ştiai că o să-l opresc pe Fergus, nu-i aşa?

— Da, fiica mea, ştiam. Dar ce-i făcut e bun făcut. Şi, în parte, ţi se datorează şi ţie. Tu eşti nemăritată, nu Cordelia. Iar mătuşa ta, oricât ar fi încă de frumoasă, e prea bătrână. Vikingii vor vrea o mireasă tânără.

— Să nu-mi arunci mie vina asta în spinare, tată! Totul e numai din voia ta.

— Ţi-am oferit zeci şi zeci de bărbaţi, bărbaţi cu avere, cu titluri, chipeşi, însă nu l-ai vrut pe niciunul! îi amintise lordul Angus, morocănos. Puteai să fii de mult măritată, însă atunci, din nefericire, soarta noastră ar fi fost pecetluită.

— Nu mi-ai dat să aleg decât fanfaroni neciopliţi şi terchea-berchea, dăruiţi cu frumuseţe găunoasă. Doar nu voiai să-mi aleg un soţ din adunătura aia de prostovani?

— Te cunosc, Brenna. N-ai fi ales pe nimeni, indiferent câţi peţitori ţi-aş fi adus. Numai gândul la căsătorie şi te face să-ţi pierzi minţile, deşi nu înţeleg de ce.

— Aici ai dreptate, milord, răspunsese ea sec.

— Aşa că am ales eu pentru tine. O să te măriţi cu omul pe care îl va găsi Fergus. Lucrurile au fost aranjate.

Brenna se răsucise, rămânând cu privirea pironită în foc. Era cuprinsă de o furie nebună, dar se simţea îngrozitor de neajutorată. Tocmai ea, care învăţase să lupte, nu găsea nicio cale ca să ţină piept acestei situaţii. Se agăţase până

şi de ultimul fir de pai, iar în cele din urmă spusese, pe un ton egal:

— Oricine poate să-mi ia locul. Nimeni n-are să-şi dea seama.

— Doar n-o să pui o slujitoare să treacă drept o doamnă nobilă? o întrebase Angus, fără să-i vină a crede ce auzea. Răzbunarea cea mai crudă a vikingilor s-ar prăvăli asupra noastră dacă vei face una ca asta. Fergus o să-ţi laude virtuţile, Brenna. Virtuţile tale! Ce slujitoare, de aici sau de aiurea, mai are frumuseţea ta, purtările tale sau curajul tău? Va fi nevoie de ani întregi ca o servitoare să înveţe să ajungă la calităţile tale. Ai sânge nobil şi eşti o adevărată doamnă, mulţumită învăţăturilor blânde ale mătuşii tale. Binecuvântez ziua când Linnet a venit aici şi te-a luat în grijă, altfel n-ai fi bună de nevastă pentru nimeni, nu numai pentru un norvegian.

— Atunci, eu blestem ziua aceea pentru ceea ce mi-a adus, strigase ea.

— Brenna!

Fata regretase de îndată ceea ce-i ieşise pe gură, căci îşi iubea tare mult mătuşa. Cum fusese lipsită de mamă încă de la naştere, Brenna se lipise de îndată de frumoasa Linnet încă de când venise la ei, în urmă cu patru ani, după ce-i murise soţul. Linnet era sora cea mai mică a lui Angus; se purta şi părea că are numai jumătate din cei de două ori douăzeci de ani. O luase pe Brenna în grija ei, chiar dacă era prea târziu ca s-o întoarcă întru totul de pe calea purtărilor sale băieţeşti. Fusese ca o mamă pentru Brenna, căci mama ei vitregă, care era ca un spin în coasta tuturor, i se adresa fiicei sale vitrege numai ca s-o ocărască. Până şi Angus era cuprins de păreri de rău că o luase de nevastă. Dar, cel puţin, nu fusese nevoit să-i îndure prezenţa mai mult de trei ierni, căci femeia îşi dăduse sfârşitul în anul care urmase venirii lui Linnet.

Cu toate acestea, lăsase în urmă o fiică, pe Cordelia, care-i semăna în purtări ca două picături de apă.

— Îmi pare rău, tată, spusese Brenna cu glas blând; îşi lăsase ochii în jos, iar umerii căzuseră a înfrângere. Dar

urăsc de moarte hotărârea pe care ai luat-o.

— Ştiam că o să fii amărâtă, dar nu atât de mult, răspunsese Angus, ridicându-se şi cuprinzându-şi fiica pe după umeri cu braţul. Îmbărbătează-te, fata mea! Tu eşti plină de admiraţie în faţa curajului şi a puterii, iar pe lume nu-i popor care să fie mai curajos decât norvegienii. Poate că într-o zi o să-mi mulţumeşti pentru alegerea pe care am făcut-o pentru tine.

Brenna doar zâmbise şters, căci nu mai avea voinţa să-i răspundă. Peste două săptămâni, îl cunoscuse pe Wyndham, un negustor norvegian care se stabilise pe Insula de Smarald şi pe care Angus îl cunoscuse în Anglesey. Omul primise o sumă frumușică pentru ca s-o înveţe pe Brenna limba şi obiceiurile norvegienilor, ca să nu intre „legată la ochi în bârlogul leului”, cum spusese tatăl ei.

Pe la culesul recoltei, Fergus se întorsese, aducând cu el numele logodnicului ei şi pecetluindu-i astfel soarta pe vecie. Viitorul soţ al Brennei nu era şeful clanului său, cum sperase Angus, căci nu putuse fi găsit vreun astfel de bărbat fără soţie. Era însă un prinţ neguţător, fiul unei căpetenii puternice, un tânăr care fusese de câteva ori la război, iar acum îşi croia singur drumul în viaţă. Numele său era Garrick Haardrad.

Nu, Fergus nu-l văzuse cu ochii lui, căci neguţătorul era plecat cu treburi în răsărit. Da, Garrick avea să se întoarcă în vara ce urma şi, înainte de începutul toamnei, o să-şi ia mireasa. Se hotărâse vremea. Totul era pecetluit. Pecetluit, pecetluit şi nicio cale de scăpare!

După aceea, Brenna numărase zilele plină de o groază amestecată cu tristeţe, până când energia tinereţii ei o ajutase să-şi şteargă din minte viitorul cel urât. Numai că lecţiile zilnice îi aminteau fără încetare de el. Totuşi, pe măsură ce trecea vremea, fata se hotărâse să profite cât putea de pe urma situaţiei sale. O să cunoască armele duşmanului; n-avea să se lase dominată de el. Urma să-şi impună voinţa în faţa soţului ei, să fie liberă să facă tot ce-i plăcea. Avea să fie un nou tărâm, ce-i drept, dar nu o altă

Brenna.

Fata îşi întoarse atenţia spre Wyndham, care se pregătea să încheie lecţia din acea zi.

— Aşa că Odin, stăpânul cerului, este căpetenia tuturor zeilor, e un zeu al culturii; e zeul oricărei cunoaşteri, care ştie dinainte viitorul. Şi e şi zeul războiului. Împreună cu armata sa de războinici morţi, adunaţi în jurul lui de către walkirii, el călăreşte prin nori pe neobositul său armăsar cu opt picioare, Sleipnir. Toţi vikingii visează să ajungă în Valhalla lui Odin, sala veşnică de banchete, unde războinicii morţi luptă toată ziua şi se înfruptă toată noaptea din mistreţul sacru adus la mese de walkirii, fiicele de suflet ale lui Odin.

Loki este fratele de sânge al lui Odin. Seamănă cu Lucifer al creştinilor, căci e alunecos şi înşelător şi unelteşte căderea zeilor. Thor cel cu barba roşie, pe de altă parte, e foarte iubit; e un zeu vesel, lipsit de răutate, dar care se înfurie foarte repede. E zeul tunetelor, zeul furtunilor, din ale cărui puternice lovituri de ciocan se nasc trăsnetele. În toate casele norvegiene poţi să vezi câte o reproducere a ciocanului lui Thor.

Tyr, tot un zeu al războiului, cel care l-a dresat pe lupul uriaş Fenrir, precum şi Hel cea întunecată, fiica lui Loki şi zeiţa lumii de dincolo, sunt mai puţin importanţi, ca şi Frey, zeul rodirii. Mâine o să înveţi mai multe despre zeii aceştia mai mărunţi, Brenna.

— O, Wyndham, oftă Brenna. Oare când o să se termine cu lecţiile astea?

— Te-ai săturat de mine? o întrebă el cu o blândeţe surprinzătoare pentru un bărbat atât de uriaş.

— Sigur că nu, răspunse ea de îndată. Ba chiar ţin mult la tine. Dacă toţi cei de-un neam cu tine ţi-ar semăna, atunci n-aş mai avea de ce să mă tem.

El zâmbi, aproape cu tristeţe.

— Şi eu aş vrea să fie aşa, Brenna. Dar, ca să spun adevărul, eu nu mai pot fi numit viking. Douăzeci de ani au trecut de când nu mi-am mai văzut ţinuturile unde m-am născut. Voi, creştinii, m-aţi îmblânzit. Dar tu, draga mea,

eşti o elevă tare silitoare. Acum ştii tot atâta despre poporul meu cât ştii despre strămoşii tăi celţi. Iar de azi înainte şi până în ziua logodnei, nu vom mai avea decât să repetăm tot ce-ai învăţat.

— Poţi să-mi spui mai multe despre clanul în care voi intra? întrebă ea.

— Nu cu mult mai mult decât ţi-am spus deja. L-am cunoscut numai pe bunicul logodnicului tău, Ulric cel Viclean. Era un bărbat neînfricat. Domnea cu mână de fier şi, în lupte, Loki era de partea lui. Dar era un om ciudat. Ca să nu se războiască cu propriul fiu, Ulric şi-a părăsit familia, lăsându-i aproape toate pământurile fiului său, Anselm cel Nesăbuit. Iar Anselm chiar că era pe potriva renumelui său, căci ardea de nerăbdare să devină căpetenia clanului său. Totuşi, Ulric n-a plecat prea departe. S-a stabilit la doar câteva mile la nord, pe o bucată de pământ lăsat pârloagă. Iar acolo, cu caii, douăzeci de capete de vite şi o mână de slujitori, a ridicat o casă cum nu mai e alta în toată Norvegia. A ridicat-o pe stâncile fiordului Horten, din piatră adusă de frizieni. E o casă mare, chiar dacă nu la fel de mare ca acest conac, şi are vetre în fiecare odaie.

— Dar asta nu e cu nimic deosebit faţă de ce avem aici, Wyndham, sublinie Brenna.

— Însă casele de lemn din Norvegia nu au vetrele cum ştii tu; sunt doar nişte focuri mari, aprinse în mijlocul încăperii, fără coşuri, aşa că fumul nu poate ieşi decât pe uşa deschisă.

— Îngrozitor!

— Da, şi face tare rău la ochi şi la nas.

— Şi eu o să locuiesc într-o casă ca acelea pe care mi le-ai zugrăvit?

— Da, pe cât se pare. Dar o să te obişnuieşti repede cu asta.

Capitolul 3

La ora cinei, sala cea mare era cea mai strălucitoare încăpere de la conac. Flăcările de la nouă lumânări dansau în sfeşnicul ornamentat din mijlocul mesei lungi, iar opaiţele atârnate pe toţi pereţii făceau şi mai multă lumină în încăpere.

Pe pereţi atârnau tapiserii înnegrite de fum; printre ele, una neterminată, înfăţişând un peisaj şi care fusese lucrată de mama Brennei, care murise la naştere, fără să mai apuce s-o sfârşească. O altă tapiserie, ţesută de Linnet, înfăţişa un castel la malul mării; lângă ea, se afla o scenă de război, ţesută de Cordelia. Ultima tapiserie din încăpere era de o frumuseţe nemaivăzută: venea din Orientul îndepărtat şi era un dar primit de la ducele unui regat învecinat.

Nu era deloc de mirare că pereţii nu erau împodobiţi cu vreo tapiserie ţesută de Brenna, căci ea nu avea răbdarea cerută de o artă atât de delicată. De fapt, nu suferea nicio treabă care să fi fost destinată doar femeilor.

Primii ani ai copilăriei sale, cei mai plini de însemnătate, îşi lăsaseră amprenta asupra ei, căci pe vremea aceea tatăl ei se purtase cu ea ca şi cum ar fi fost băiatul pe care sperase să-l aibă. Îi fusese fiu până când trupul ei începuse să prindă rotunjimi care dezvăluiau înşelăciunea. Anul în care silueta i se schimbase fusese un coşmar pentru Brenna, căci trupul ei, tot mai feminin, se războia cu mintea ei de bărbat. Şi mintea ieşise învingătoare. Brenna ignora schimbările prin care îi trecea trupul, dacă nu-i amintea cineva de înţelesul lor. Iar Cordeliei îi plăcea la nebunie să o facă pe Brenna să-şi aducă aminte de sexul ei.

Cordelia, cu părul roşu ca flacăra, cu ochii verzi ca apele râurilor şi cu formele ei armonioase, pe care se străduia din răsputeri să le pună în valoare cu ajutorul rochiilor cu croieli îndrăzneţe, nu înceta să se prezinte ca tot ce putea fi mai diferit de Brenna. Cât timp nu scotea niciun cuvânt, era o tânără plăcută. Brenna înţelegea de ce se purta ca o

scorpie şi se străduia din răsputeri să nu-şi iasă din sărite cu ea.

Ştia prea bine, Cordelia era nefericită. Nu avea decât douăzeci de ani şi se măritase cu Dunstan la o vârstă fragedă, din propria ei voinţă. La început, îl iubise pe Dunstan şi pe atunci fusese o cu totul altă femeie. Dar, dintr-o pricină care le rămăsese tuturor necunoscută, poate cu excepţia lui Dunstan, acum îşi ura soţul. Iar ura asta o preschimbase în creatura înveninată care era acum.

Cordelia intră în sală şi se aşează la masă, cu Brenna. După câteva clipe, slujitoarele aduseră tocana groasă de iepure. Cordelia, înveşmântată într-o catifea galbenă care-i punea părul în valoare şi-l făcea să pară şi mai strălucitor, aşteptă până când rămaseră singure, iar atunci începu:

— Unde este mătuşa ta în seara asta?

— Linnet a hotărât că-i va da ea de mâncare tatei în seara asta, răspunse Brenna, care tocmai îşi punea tocană în farfurie din castronul cel mare.

— Tu ar trebui să faci asta, nu mătuşa ta, i-o întoarse sora ei.

— A fost alegerea lui Linnet, răspunse Brenna, ridicând din umeri.

— Cum se simte tatăl meu vitreg?

— Dacă ţi-ai găsi vreme să te duci să-l vezi, ţi-ai da seama că starea lui nu s-a îmbunătăţit.

— O să-şi revină, zise Cordelia, pe un ton sec. Bătrânul o să trăiască mai mult decât noi toţi la un loc. Dar nu mă aşteptam să cobori aici la masă. Am auzit că azi a fost ucis un mistreţ şi că este sărbătoare în sat. Mă gândeam că trebuie să fii şi tu acolo, cu prietenii tăi ţărani, cum s-au dus şi Wyndham şi Fergus.

— Văd că şi lui Dunstan îi este pe plac satul, răspunse rece Brenna, care îşi amintise de căzătura pe care o păţise în vreme ce urmărea mistreţul. Eu nu vreau să mă ating de leşul nenorocitului de mistreţ.

— Vai, dar sensibilă mai eşti în seara asta, zise Cordelia, cu un rânjet răutăcios pe buzele ei pline, lăsând să treacă neobservată aluzia făcută de sora ei la Dunstan. O fi cumva

din pricină că Willow s-a întors la grajduri la mult timp după ce-ai ajuns acasă? Sau pentru că n-a mai rămas mult răgaz până să-ţi vină logodnicul?

— Fii cu băgare de seamă, Delia, zise Brenna, cu ochi întunecaţi, în seara asta n-am răbdare cu limba ta înveninată.

Cordelia îi aruncă o privire nevinovată Brennei, însă nu mai continuă discuţia. Era roasă de gelozie pe sora ei mai mică şi o recunoştea fără păreri de rău faţă de sine însăşi. Nu fusese mereu aşa; cu opt ani în urmă, când Cordelia şi mama ei se stabiliseră la conacul cel frumos, Brenna era doar o fetiţă sfrijită, de nouă ani. De fapt, trecuse o lună până când Cordelia să-şi dea seama că are o soră, nu un frate, aşa cum crezuse.

Fireşte, nu se plăcuseră una pe alta încă de la început, căci de amândouă părţile erau resentimente, iar ca prăpastia dintre ele să fie şi mai mare, nici nu aveau absolut nimic în comun. Brenna, cu felul ei băieţos de a fi, se arăta bănuitoare faţă de Cordelia, care, chiar la doisprezece ani, era cu totul şi cu totul femeie. Cordelia o considera pe Brenna o proastă pentru că prefera spada acului de cusut sau călăritul ţinerii gospodăriei. Cu toate acestea, ele două trăiseră împreună fără să-şi manifeste deschis ostilitatea, iar anii trecuseră.

Pe urmă, Cordelia îl cunoscuse pe Dunstan, un tânăr înalt şi musculos, care îi făcuse inima să bată tare tare. Se căsătoriseră şi, pentru prima dată în viaţă, Cordelia fusese cu adevărat fericită. Dar pacea lor ţinuse doar un an. Luase sfârşit în clipa când Linnet insistase ca Brenna să înceapă să mai poarte şi haine femeieşti, iar Dunstan băgase de seamă cât era de frumoasă cu adevărat. Brenna, blestemată să fie, nici măcar nu-şi dădea seama că Dunstan o dorea. Şi nici Dunstan nu se prinsese că soţia lui ştie. Ştia doar că iubirea ei pentru el se stinsese în acel an.

Gelozia Cordeliei era amestecată cu ură, pentru Dunstan şi pentru Brenna. Nu putea să o atace deschis pe Brenna, deşi de multe ori şi-ar fi dorit să-i scoată ochii cu ghearele. Brenna era o luptătoare iscusită, datorită învăţăturii

primite de la tatăl ei, iar când era supărată, o făcea pe Cordelia să-i îngheţe sângele-n vene.

Omorâse oameni fără să clipească. Se arătase foarte bună, spre marea mândrie a lui Angus. Şi, cum Cordelia nu putea să se lupte cu Brenna, putea doar să-i dea surorii ei motiv să se teamă de singurul lucru pe care aceasta nu-l cunoştea încă: să fie cu un bărbat. Cordelia era mai mult decât încântată să-i înfăţişeze ororile, nu plăcerea de a cunoaşte bărbatul. Aşa că o necăjea pe fată cum i se ivea prilejul, bucurându-se de spaima pe care o vedea cuibărindu-se în ochii ei cenuşii. Era singura ei răzbunare. Măcar de-ar fi putut să i-o plătească lui Dunstan…

Brenna urma să plece curând, iar Cordelia ştia că pe tânărul ei soţ îl înspăimânta clipa aceea. Atunci însă n-avea să mai existe nicio femeie care să-i poată umbri frumuseţea, iar Dunstan urma să fie adus cu picioarele pe pământ.

Cordelia îşi dădu farfuria la o parte, privind-o gânditoare pe Brenna.

— Ştii, surioară, corabia dinspre miazănoapte ar putea sosi în orice zi. Vara a şi început. Eşti pregătită să-ţi cunoşti viitorul soţ?

— Niciodată n-o să fiu pregătită, răspunse Brenna dispreţuitoare şi îşi dădu şi ea farfuria la o parte.

— O, da, sărmana prinţesă aruncată leilor! Mare păcat că n-ai avut niciun cuvânt de spus. Nu m-aş fi aşteptat ca tatăl tău să-ţi facă una ca asta. La urma urmelor, eu am avut de ales.

— Ştii prea bine de ce s-a făcut aşa, şuieră Brenna.

— Da, cum să nu! Ca să fim salvaţi cu toţii, răspunse Cordelia, cu un glas mustind de răutate. Măcar tu ştii la ce să te aştepţi. Dacă aş fi ştiut cum are să fie, şi eu aş fi fost ca tine, nu mi-aş fi dorit niciodată să mă mărit. O, Doamne, cât îmi e de groază de venirea nopţii, când ştiu prin ce chinuri trebuie să trec!

Brenna o privea cu ochi de gheaţă.

— Delia, azi, în sat, am văzut o pereche împreună.

— Chiar aşa? Cum s-a întâmplat?

— Nu are însemnătate asta. Ce-am văzut nu era aşa de înspăimântător pe cât ai vrea tu să mă faci să cred.

— N-o să ştii până n-o să treci şi tu prin asta, răspunse Cordelia tăios. O să afli că trebuie să-ţi înduri chinul în linişte, căci altfel bărbatul o să te bată. E de mirare că nu-şi taie mai multe femei gâtul, ca să nu treacă prin chinurile astea în fiecare noapte.

— De ajuns, Delia! Nu vreau să mai aud nimic!

— Mai bine mi-ai fi recunoscătoare. Măcar tu n-o să te culci neştiutoare în patul tău de nuntă.

Şi cu aceste vorbe, Cordelia ieşi din încăpere, iar pe buze, de îndată ce Brenna n-o mai putu vedea, îi înflori un zâmbet.

Capitolul 4

Pe malul răsăritean al fluviului Volga, Bulgar era un port mare, unde oamenii de la Răsărit se întâlneau cu cei veniţi din Apus. Corăbiile lungi ale vikingilor făceau negoţ cu caravanele venite din stepele Asiei Centrale şi cu vasele de comerţ ale arabilor din provinciile răsăritene. La est de Bulgar, începea legendarul drum al mătăsii, ce ducea în China.

Portul era un adevărat corn al abundenţei dacă te uitai la soiurile de oameni ce mişunau în el, de la hoţi şi ucigaşi la neguţători şi regi. La începutul verii, Garrick Haardrad îşi ancoră aici minunata corabie lungă şi începu să-şi mărească avuţia pe care o strânsese în călătoriile sale. Minunat lucru mai era şi negoţul!

Cum fusese nevoit să-şi petreacă iarna pe neaşteptate într-un trib de nomazi slavi, lui Garrick nu-i prea dădea inima ghes să zăbovească prea mult în Bulgar. Abia aştepta să pornească spre casă. Totuşi, era nevoit să facă popas la Hedeby, ca să vândă cei doisprezece sclavi pe care i-i dăruise Alexandr Stasov, ca să poată să se îndrepte cu o mai mare viteză spre casă. Prima lui călătorie în Orient fusese plină de surprize, dar şi de satisfacţii.

Cu un an înainte, Garrick şi oamenii lui plecaseră din Norvegia cu o încărcătură de blănuri şi de sclavi pe care să-i vândă şi se îndreptaseră spre Hedeby, marele oraş negustoresc de pe râul Schlei, unde schimbaseră jumătate dintre sclavi pe tot felul de obiecte ale meşteşugarilor de acolo. Luase aşadar piepteni, ace, zaruri şi pietre pentru jocurile de noroc, toate făcute din os, precum şi mărgele şi pandantive făurite din chihlimbarul adus din ţinuturile baltice.

De la Hedeby, se îndreptaseră spre Birka, o insulă unde se făcea negoţ, aflată pe lacul Malar, care se afla chiar în inima Suediei, faţă în faţă cu oraşul slav Jumne. Birka era un bine cunoscut *vic*, adică o piaţă de negoţ; în portul său erau ancorate vase ale danezilor, slavilor, norvegienilor şi sciţilor. Acolo, Garrick se târguise pentru sticlă de pe Rin, pânzeturi din Frizia, atât de preţuite pentru fineţea lor, pentru scări bătute în nestemate şi vin de Rin, din care păstrase destul pentru sine.

Pe urmă, împreună cu oamenii săi, Garrick se îndreptase spre Uppland, ajunsese în Golful Finlandei, iar de acolo, pe Neva, traversase mlaştinile şi se dusese spre lacul Ladoga. Vechiul târg Ladoga, un mare centru de negoţ, se afla la gura de vărsare a râului Volkhor. Acolo ei se opriseră ca să-şi facă provizii.

Se făcuse însă miezul verii, iar ei încă mai aveau cale lungă înainte. Navigaseră spre est, în pământurile slavilor de vest, pe râul Svir, până la lacul Onega, apoi pe câteva râuri şi lacuri mai mici, până ajunseseră lângă lacul Beloya, iar în cele din urmă, pe ţărmurile de miazănoapte ale marelui fluviu Volga.

Se aflau la jumătatea drumului de la Volga spre Bulgar, ţinta călătoriei lor, când dăduseră peste o corabie atacată de un grup de slavi care trăiau pe malul fluviului. Ţipetele bărbaţilor şi ale femeilor spintecau tăcerea. Garrick îşi pusese oamenii să vâslească mai repede, şi ajunseseră la navă înainte ca atacul sângeros să ia sfârşit.

El şi oamenii săi se urcaseră la bordul micuţului vas şi îi uciseseră pe toţi jefuitorii care nu apucaseră să o ia la

sănătoasa destul de repede când zăriseră măreaţa lui corabie vikingă.

Doar o tânără femeie şi bebeluşul ei mai erau în viaţă, căci reuşiseră să se ascundă într-un butoi gol. Haakorn, unul dintre oamenii lui Garrick, care călătorea de mult, vorbea limba slavă a femeii. Aşa aflaseră că ea era fiica unei puternice căpetenii a unui trib slav. Soţul îi fusese ucis, iar în vreme ce le povestea despre masacru, femeia zăcea jelind pe trupul celui ucis. Cei care-i atacaseră făceau parte dintr-un trib duşman, care voiau să-i omoare pe ea şi pe copilul ei, ca să se răzbune pentru ce le făcuse tatăl ei. Nu era prima dată când îi atacau.

Garrick ţinu de îndată sfat cu oamenii lui, ca să hotărască ce urmau să facă ei cu femeia. Perrin, cel mai bun prieten al lui Garrick, pe care îl iubea ca pe un frate de sânge, îi dăduse sfatul care ieşise biruitor. Cum deja şi-i făcuseră duşmani pe cei care fugiseră, nu mai trebuiau să-şi facă şi alţi duşmani, cerând o răscumpărare pentru fată celor din tribul ei. Urmau să mai străbată şi cu alte prilejuri aceste ape, aşa că avea să fie spre binele lor să aibă prieteni prin aceste locuri. Aşa că înapoiară fata şi copilul tatălui ei fără să ceară nicio răscumpărare. În cinstea lor, oamenii dăduseră ospeţe după ospeţe, iar zilele se preschimbaseră în săptămâni. Apoi începuseră ploile, dându-le încă un prilej să mai zăbovească, întrucât Alexandr Stasov era o gazdă minunată şi ei nu-şi doreau altceva. Într-un sfârşit, se făcuse mult prea târziu ca să mai poată ajunge la Bulgar şi să se întoarcă acasă înainte de venirea îngheţului, aşa că făcuseră popas pentru iarnă acolo.

Iar la venirea primăverii, căpetenia cea recunoscătoare îi lăsase să plece încărcaţi cu douăzeci de sclavi şi o pungă cu argint pentru fiecare om. În cele din urmă, se părea că timpul nu fusese deloc pierdut fără folos.

În Bulgar, îşi vândură toată marfa. Numai blănurile le aduseseră o grămadă de bani, în special cele albe, de urs polar, din care Garrick avea patru. Fiecare dintre oamenii săi îşi vânduse mărfurile, căci era o călătorie în care mai

mulţi prieteni se întovărăşiseră, deşi corabia lui Garrick îi purta pe toţi.

Şi, cum erau tineri şi aflaţi la prima lor călătorie spre Orient (căci numai Haakorn mai ajunsese acolo şi înainte), zăboveau cât puteau, minunându-se de toate lucrurile noi şi neobişnuite pe care le vedeau. Garrick târguise multe daruri pentru familia lui. Pe unele dintre ele voia să le dăruiască la întoarcere, dar pe altele le păstra pentru ocazii şi ceremonii speciale. Avea coliere şi brăţări pentru braţ făurite pentru mama lui din pietre preţioase pe care le cumpărase ieftin de la arabi; şi cumpărase şi mătase chinezească. Pentru tatăl lui găsise o sabie splendidă, ca şi a lui, din preţuitul oţel de Rin şi cu mânerul bogat gravat şi incrustat cu aur şi argint. Lui Hugh, fratele lui, îi luase un coif de aur, simbol al puterii.

Târguise daruri şi pentru prietenii lui şi nimicuri pentru Yarmille, femeia care-i conducea gospodăria şi robii când el lipsea de acasă. Pentru el, cumpărase lucruri minunate – mătăsuri din Bizanţ şi brocarturi din care să-şi facă veşminte frumoase, tapiserii din Orient pentru casă şi un butoi cu unelte din fier, care aveau să-i bucure pe robii lui. În fiecare zi petrecută în Bulgar, Garrick mai găsea ceva nou ca să-şi mărească colecţia. În cele din urmă, prietenii lui începuseră să pună rămăşag câţi arginţi avea să cheltuiască până la sfârşitul fiecărei zile.

În acea zi de miez de vară, când cerul fără de nori era aproape alb de lumină, Garrick intră în casa gravorului, Bolsky, însoţit de prietenul său Perrin.

Bărbatul cel mărunţel îşi ridică privirea de la masa din mijlocul încăperii, unde lucra, şi se uită cu ochi mijiţi la cei doi nobili norvegieni înveşmântaţi în tunici scurte, fără mâneci şi pantaloni strânşi pe picior. Amândoi erau înalţi, cu pieptul larg; muşchii le jucau ca şerpii pe braţele goale. Trupurile le erau puternice, cu pielea bine întinsă, fără nicio fărâmă de grăsime. Unul avea păr arămiu şi barbă frumos tăiată. Celălalt era blond şi-şi rădea barba. Ochii celui blond erau reci şi prea plini de scepticism pentru un bărbat atât de tânăr. Aveau culoarea apei puţin adânci,

într-o zi senină. Ochii celuilalt străluceau de veselie şi erau verzi ca smaraldul.

Bolsky îl aştepta pe vikingul, cel blond, căci îi ceruse gravorului să-i facă un medalion de argint, frumos lucrat, cu chipul unei fete frumoase gravat pe spate. Îi dăduse lui Bolsky o imagine a fetei, iar gravorul era mândru de lucrul mâinilor sale. Pe partea exterioară se zărea o mândră corabie vikingă cu nouă perechi de vâsle, iar deasupra corăbiei era un ciocan cu aripi încrucişate şi un paloş. Pe partea cealaltă a medalionului era înfăţişată fata, al cărei chip fusese lucrat până în cele mai mici amănunte, întocmai cu imaginea care slujise drept model. Vreo iubită, poate, ori o soţie?

— E gata? întrebă Garrick.

Bolsky zâmbi şi deschise o punguţă tivită cu blană, din care scoase medalionul cu lanţul său lung de argint.

— E gata.

Garrick azvârli pe masă o pungă cu arginţi şi luă medalionul, punându-şi-l la gât fără să arunce măcar o privire la el. Perrin însă, mânat de curiozitate, ridică discul greu de argint care îi atârna de gât lui Garrick, ca să-l vadă mai îndeaproape. Admiră simbolurile bogăţiei, ale puterii şi forţei, dar când întoarse medalionul pe partea cealaltă, sprâncenele i se împreunară, încruntându-se dezaprobator.

— De ce?

Garrick dădu din umeri şi porni spre uşă, însă Perrin se dovedi mai iute şi îi tăie calea, făcându-l să se oprească.

— De ce te chinui aşa? îşi întrebă prietenul. Ea nu-i deloc demnă de asta.

Garrick îl privi uimit.

— *Tu* spui una ca asta?

Perrin făcu o strâmbătură.

— Da, eu. E sora mea, dar nu pot să trec cu vederea fapta ei.

— Atunci, nu te mai zbuciuma, prietene. Simţămintele mele pentru Morna au murit de mult.

— Atunci, ce-i cu ăsta? întrebă Perrin, arătând către

medalion.

— Ca să-mi amintesc, răspunse Garrick, cu glas aspru. Ca să-mi aduc aminte că nu pot să mă încred în femei.

— Cred că sora mea te-a însemnat, Garrick. De când s-a măritat cu negustorul ăla gras, tu n-ai mai fost la fel.

Ochii albaştri-verzui ai tânărului se umbriră o clipă, însă pe buze îi apăru un zâmbet răutăcios.

— Pur şi simplu, am devenit mai înţelept. N-o să mai cad niciodată pradă farmecelor unei femei. Mi-am lăsat inima fără pavăză o dată, iar asta n-o să se mai repete. Acum le cunosc prea bine.

— Nu sunt toate femeile la fel, Garrick. Mama ta nu este aşa. În viaţa mea n-am cunoscut o femeie mai plină de dăruire şi bunătate.

Trăsăturile chipului lui Garrick se îmblânziră.

— Mama e singura excepţie. Dar ştii ce? Gata cu asta. În seara asta, care-i ultima pe care o petrecem aici, vreau să dau gata un butoi cu bere, iar tu, prietene, o să mă cari în spate la corabie când o să-l termin.

Capitolul 5

Brenna stătea cocoţată în mijlocul patului ei mare şi-şi lustruia sabia cu o grijă demnă de un bun nepreţuit, cum era arma ei.

Făurită cu măiestrie şi pe măsura ei, sabia era uşoară, dar ascuţită ca o lamă. Era darul pe care i-l făcuse tatăl ei în ziua când împlinise zece ani. Numele ei era gravat pe mânerul de argint, înconjurat de rubine şi de safire strălucitoare, mari cât bobul de mazăre. Brennei, sabia îi era mai dragă decât orice altceva era al ei, dacă nu din altă pricină, fie şi pentru că îi arăta că tatăl ei era mândru de îndemânarea ei.

Acum însă şi-o lipise de frunte; în minte prefira gânduri întunecate. Oare trupul ei de femeie o s-o facă prizonieră în ţara soţului ei? Avea oare să mai poată ridica vreodată sabia, să lupte pentru ceea ce era al ei, aşa cum ar fi făcut

orice bărbat? Sau o să fie nevoită să se poarte întru totul ca o soţie, să nu-şi mai folosească niciodată talentele, să fie o femeie şi să facă numai ceea ce-i era dat unei femei să facă?

Blestemaţi să fie bărbaţii şi căile lor! N-o să fie tratată aşa. Să fie subjugată şi condusă, cu niciun chip! N-avea să se supună. Ea era Brenna Carmarham, nu o fetişcană miorlăită şi fricoasă!

Cum clocotea de furie, Brenna nici măcar n-o auzi pe mătuşa ei, care intrase în odaie şi închisese uşor uşa. Linnet îşi privea nepoata cu ochi obosiţi, în care se citea deznădejdea.

Îşi îngrijise soţul luni la rând şi fiecare zi îi răpise tot mai mult din puteri. Când el îşi dăduse duhul, o parte din ea murise odată cu el, căci îl iubise cu o dragoste mare. Iar acum, făcea acelaşi lucru pentru fratele ei, Angus. Doamne, Dumnezeule, nu: să nu mai fie atâta moarte.

Brenna tresări, căci îi zărise cu coada ochiului chipul supt. Se întoarse spre Linnet, aproape fără s-o recunoască. Părul îi era în dezordine şi rochia pătată, dar ceea ce era tulburător de diferit era chipul ei. Era albă ca ceara, avea buzele strânse şi sub ochii înroşiţi se întindeau cercuri întunecate.

Brenna sări din pat şi-o ajută pe mătuşa ei să se aşeze pe canapeaua aurie de lângă fereastră.

— Linnet, ai plâns. Tu nu prea faci asta, zise ea, cuprinsă de îngrijorare. Ce s-a întâmplat?

— O, Brenna, fetiţo! Aşa de mult ţi se schimbă viaţa! Nu e drept să vină totul deodată peste tine.

Brenna zâmbi slab.

— Pentru mine ai plâns, mătuşă? Nu trebuia.

— Nu, draga mea, nu pentru tine, deşi sigur o să plâng. Pentru tatăl tău am plâns, Brenna. Angus a murit.

Brenna se dădu înapoi, palidă la faţă ca o moartă.

— Cum poţi să glumeşti cu asta? o învinui pe un ton aspru. Nu-i aşa!

— Brenna, suspină Linnet şi ridică o mână, mângâind obrazul nepoatei sale. Nu te-aş minţi niciodată. Angus şi-a

dat duhul acum un ceas.

Brenna clătină încet din cap, nevrând să creadă cele auzite.

— Nu era chiar aşa de bolnav. Nu poate să moară!

— Angus a fost ros de aceeaşi boală ca şi soţul meu, dar măcar a murit fără să se chinuie prea mult.

Brenna o privea cu ochi măriţi şi plini de groază.

— Ştiai că o să moară?

— Da, am ştiut.

— Pentru numele lui Dumnezeu, atunci de ce nu mi-ai spus? De ce m-ai lăsat să cred că o să se facă bine?

— A fost dorinţa lui, Brenna. Mi-a interzis să spun cuiva, mai ales ţie. Nu voia să te vadă cum plângi la căpătâiul lui. Angus n-a putut niciodată să îndure lacrimile şi era de ajuns că era nevoit să le suporte pe ale mele.

Abia acum, din ochii Brennei începură să ţâşnească lacrimile. Era ceva necunoscut pentru ea, căci nu mai plânsese niciodată.

— Dar eu trebuia să fiu cea care să-l îngrijească. Şi, în loc de asta, mi-am urmat calea, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Brenna, n-a vrut să te îndurereze prea mult. Şi aşa s-ar fi întâmplat, dacă ai fi ştiut. În felul acesta, o să-l jeleşti o vreme, dar pe urmă va trece totul. Căsătoria care te aşteaptă îţi va fi de folos.

— Nu! Acum n-o să mai fie nicio nuntă!

— Brenna, tatăl tău şi-a dat cuvântul, zise Linnet, cu un glas în care se citea o urmă de nerăbdare. Trebuie să-l cinsteşti, chiar dacă a murit.

Brenna nu-şi mai putea zăgăzui suspinele.

— De ce a trebuit să moară, mătuşă? De ce?

*

Lordul Angus Carmarham fu dus la locul de veci într-o dimineaţă senină. Păsările abia începuseră să salute ziua, iar parfumul florilor sălbatice umplea aerul rece al dimineţii.

Brenna, cu ochii uscaţi, era înveşmântată în negru din cap până-n picioare. Purta o tunică şi pantaloni de piele,

iar pe deasupra o mantie scurtă, fluturând în vânt, tivită cu fir de argint. Cozile ei lungi, ca pana corbului, erau împletite şi, ca de obicei, strânse bine sub mantie. Singurele culori care ieşeau în evidenţă erau chipul ei alb şi strălucirea de argint a săbiei sale.

Mătuşii ei nu-i fusese deloc pe plac felul în care se îmbrăcase, însă Brenna fusese de neclintit. Tatăl ei se purtase cu ea ca şi cum ar fi fost un băiat şi aşa o şi crescuse, iar ea avea să se îmbrace ca şi cum i-ar fi fost fiu pentru a-şi lua rămas-bun de la el.

Erau de faţă oamenii din sat şi mulţi dintre ei plângeau cu suspine. Linnet stătea în dreapta Brennei, ţinând-o protectoare pe fată pe după umeri. Cordelia şi Dunstan erau în stânga ei. Dunstan îi lăuda faptele şi gloria, însă Brenna nu auzea nimic. În clipele acelea, în minte îi năvăliseră amintirile: ea, copiliţă, stând pe genunchii tatălui ei; un bărbat mândru, strigându-i încurajări când fiica lui se urcase pentru prima oară pe cal. Mintea îi era plină de acele clipe dulci şi nepreţuite.

Se simţea pierdută fără el şi pradă unui sentiment îngrozitor că e goală pe dinăuntru. Rămânea însă mândră, neclintită, ca oamenii ei s-o poată vedea. Numai ochii, fără strălucire, morţi, erau mărturia durerii ce o măcina.

În clipa când Dunstan sfârşi de vorbit, peste adunare se lăsă o tăcere plină de solemnitate. Deodată, cei de faţă zăriră, uimiţi, un călăreţ ţâşnind dintre copaci şi îndreptându-se spre ei. Omul sări de pe cal şi se străbătu grăbit mulţimea, până ajunse în faţa Brennei.

— Ţi-a sosit logodnicul, zise el dintr-o suflare. Mă întorceam de la Anglesey şi am trecut de alaiul lui pe drum.

— De unde ştii că e logodnicul meu? întrebă Brenna, speriată. Vestea o lua total pe neaşteptate, acum, când tocmai îşi îngropa tatăl.

— Cine altcineva putea fi? răspunse bărbatul. Era un grup mare de bărbaţi înalţi, cu păr frumos. Fără îndoială, sunt vikingi.

Din mulţime, începeau să se audă glasuri speriate, însă

fata nu se putea gândi decât la impasul în care se afla ea.

— Doamne, Dumnezeule, de ce acum? strigă ea.

Tânărul din faţa ei nu putea răspunde la această întrebare. Linnet o trase spre ea și-i spuse:

— Nu mai are însemnătate de ce, draga mea. Asta e. După care i se adresă vestitorului: Cât sunt de aproape?

— De cealaltă parte a pădurii, zise el, arătând către nord-vest. Cam la o milă de noi.

— Foarte bine, răspunse Linnet. Trebuie să-i primim la conac. Oameni buni, întoarceți-vă în sat. Nu aveţi a vă teme de aceşti vikingi. Vin cu gânduri paşnice.

Ajunsă înapoi la conac, Brenna se plimba de colo-colo prin sala cea mare de primire. Fergus rămăsese cu restul familiei. El îi adusese aici pe vikingi şi abia aştepta să-i întâmpine. Petrecuse multă vreme pe acele meleaguri duşmane, până să găsească neamul Haardrad. Însuşi căpetenia clanului îl primise pe Fergus şi încheiase târgul pentru fiul său, dându-şi cuvântul că totul avea să se petreacă aşa cum se înţeleseseră. Iar acum, că lordul Angus nu mai era pe lume, mireasa o să-i aducă o mare avere, căci pământurile şi conacul lui erau de-acum ale ei şi, prin urmare, ale soţului ei. Vikingii chiar că aveau să fie încântaţi.

— Brenna, draga mea, ar fi mai cuviincios să-ţi pui o rochie, îi sugeră Linnet.

— Nu.

— Brenna, nu poţi să-ţi întâmpini aşa viitorul soţ. Ce-o să creadă despre tine?

— Am zis nu! şuieră Brenna, apoi îşi continuă umbletul nervos.

Cordelia o privea cu blândeţe pe sora ei vitregă. Era veselă, căci îşi dăduse seama de ce-i era teamă Brennei. Fata se temea ca nu cumva logodnicul ei să vrea s-o ia în căsătorie înainte să ridice ancora. Nunta putea să aibă loc chiar în seara aceea ori în ziua următoare. Şi pe urmă, avea să vină noaptea nunţii – şi, odată cu ea, groaza. Cordelia fu cât pe ce să înceapă să râdă. În prima noapte, sigur că o va durea, iar Brenna urma să creadă că aşa va fi

mereu, şi totul numai din cauza ei. Ce răzbunare dulce! Păcat doar că n-avea să fie de faţă, ca să se bucure de ea!

Iar gândurile Brennei chiar acolo şi erau. Nu era pregătită să se mărite, n-avea să fie niciodată. Nu era făcută să îndure chinuri fără să răspundă cu aceeaşi monedă. O să se lupte! Doamne, dacă urma să-şi omoare soţul pentru că acesta îşi cerea drepturile? Asta avea să insemne că se ducea şi ea la moarte sigură.

Mintea îi era plină de gândurile astea când primul bolovan izbi cu putere uşa conacului. Oamenii începură să strige, uluiţi, cu priviri întrebătoare, nepricepând nimic. Apoi, din curte se auzi un strigăt înăbuşit, urmat de o altă izbitură în uşă, iar Brenna se repezi la fereastră, uitându-se fără să-şi creadă ochilor.

— Doamne, Dumnezeule, ne atacă!

Pe poteca dinspre grajduri zăcea un slujitor, descăpăţânat, iar curtea mişuna de vikingi cu săbiile, topoarele şi suliţele pregătite de luptă. Doi bărbaţi mânuiau o catapultă mică, grosolan făcută. Al treilea bolovan izbi uşa. Din josul colinei se ridicau vălătuci de fum negru. Ardea satul.

Brenna se întoarse spre cei de faţă. Printre ei se afla şi Wyndham, iar ea îl privi cu ochi acuzatori.

— Aşa vin cei din neamul tău să-şi ia miresele?

Wyndham nu răspunse, însă Fergus zise cu îndoială în glas:

— Vikingii ăştia nu au cum să fie cei cu care am încheiat învoiala.

— Atunci, uită-te şi vezi dacă îi cunoşti! îi porunci ea cu asprime.

— Brenna, linişteşte-te, spuse Linnet, deşi spaima i se citea în glas.

Fergus se duse la fereastră şi-l recunoscu de îndată pe căpetenia clanului Haardrad. Anselm cel Nesăbuit era în fruntea oamenilor săi, răcnindu-le porunci.

— Nu se poate! strigă Fergus, întorcându-se spre micul grup de oameni înspăimântaţi din încăpere. Şi-a dat cuvântul!

Un alt bolovan care izbise uşa o hotărî pe Brenna să treacă la fapte.

— Wyndham, eşti cu noi sau cu neamul tău înşelător? Vreau să ştiu, înainte să mă întorc cu spatele la tine.

El îi aruncă o privire cumplit de rănită.

— Sunt cu voi, doamna mea. Nu vreau să am nimic de-a face cu aceşti norvegieni care îşi calcă cuvântul dat.

— Aşa să fie, răspunse ea. Nătărăii ăştia ne-au lăsat vreme să ne pregătim, aruncând cu bolovani într-o uşă nezăvorâtă. Dunstan, du-te şi pune zăvoarele, înainte să facă pagube şi mai mari.

Dunstan însă se dădu un pas înapoi, cu groaza în ochi.

— Brenna, sunt treizeci şi ceva, iar noi, doar trei!

— Patru, blestematule! scrâşni fata. Doar nu crezi că eu o să stau deoparte, să privesc?

— Brenna, vino-ţi în fire! Nu avem nicio şansă!

— Îmi spui cumva că ar trebui să ne dăm pe mâna lor? Nătângule, ai uitat ce s-a întâmplat pe insula Holyhead? Şi cei care au luptat, şi cei care n-au ridicat sabia au fost, cu toţii, trecuţi sub ascuţişul securilor. Acum, zăvorăşte uşa! Fergus, adună slujitorii şi dă-le arme! Wyndham, zăvorăşte uşile din spate, apoi vino în holul cel mare. Când uşa asta o să se facă ţăndări, o să fim aici, ca să-i primim cum se cuvine pe ticăloşii ăştia.

Nu le mai rămânea decât să i se supună fără crâcnire. Cordelia se ghemuise într-un colţ, plângând isteric. Linnet îşi stăpânea cu greu lacrimile când o prinse de mână pe Brenna, ca s-o facă să se oprească.

— Nu poţi să te lupţi cu ei, Brenna! O să te omoare ca şi cum ai fi un bărbat!

— O să mă omoare oricum, mătuşă. Tata m-a pregătit pentru asta. O să mor luptându-mă cu cinste, în loc să-mi plâng de milă, cum îi e dat Deliei s-o facă.

— Brenna, n-o să te ucidă dacă nu li te împotriveşti, insistă Linnet. Pe femei le iau…

— Niciodată! îi tăie fata vorba. Mai bine mor decât să fiu roaba vikingilor!

Şi, spunând asta, Brenna se repezi afară pe uşă,

lăsându-le pe Linnet şi pe Cordelia să-şi găsească alinarea în rugăciuni. Dar, înainte ca toţi slujitorii să fie adunaţi şi înarmaţi, uşa fu doborâtă şi din curte se auzi un strigăt care îţi îngheţa sângele în vine. Iar în clipa ce urmă, doisprezece bărbaţi însetaţi de sânge năvăliră pe uşă, în holul conacului.

Brenna stătea în capul scărilor, cu picioarele depărtate şi cu sabia scoasă. Un topor fu cât pe ce s-o nimerească. La jumătatea distanţei dintre ea şi duşmani, Dunstan căzu primul. Apoi, vikingii se despărţiră. Trei dintre ei se îndreptau spre partea din spate a holului, iar alţi trei pătrunseră în sala de primire, închizând cu un bubuit uşa în urma lor. Din spatele casei, îşi făcu apariţia Wyndham şi ucise doi din neamul lui. Era un luptător plin de curaj, însă era deja bătrân şi osteneala îl cuprinse repede. Totuşi, mai apucă să doboare unul, înainte ca sabia altui viking să i se înfigă în trup şi să-i pună capăt vieţii.

La Brenna se repeziseră cinci bărbaţi. Patru dintre ei nu-i dădură nicio atenţie şi-şi continuară drumul pe scări, pierzându-se însă în labirintul de la catul al doilea. Ea îl înfruntă neînfricată pe ultimul rămas. Sabia lui era mai lungă şi mai grea decât a ei şi dădea fiecare lovitură cu o forţă uriaşă. Pe fată o dureau braţele şi spatele de efort, dar ţipetele pe care le auzea din spatele uşii închise a sălii de primire nu făceau decât să-i întărească hotărârea. Cu o forţă pe care nu ştiuse că o are, îi zbură sabia din mână bărbatului şi-şi înfipse spada în el, împingându-l, dar un alt bărbat, mai vârstnic, îi luă de îndată locul. Brenna simţea că încep să o lase puterile, dar continuă să lupte până când, cu o lovitură teribilă, sabia potrivnicului ei i-o frânse în două pe a fetei.

Brenna rămăsese cu privirea aţintită asupra săbiei rupte pe care o avea în mână, fără să priceapă nimic. Nu vedea nici lovitura ucigătoare care se pregătea să se abată asupra ei, nu auzea nici strigătele înspăimântate ale lui Fergus:

— Opreşte-te! Ea e domniţa Brenna!

Apoi, Fergus se repezi între ea şi sabia ce scânteia,

împingând-o înapoi. Paloşul imens, cu două tăişuri, îi reteză braţul, care căzu cu un bufnet înnebunitor. Iar Fergus, din care viaţa se scurgea încet, se prăbuşi la picioarele Brennei.

Anselm cel Nesăbuit se uită plin de curiozitate la fată. Şi când te gândeşti că se luptase cu ea, că fusese cât pe ce s-o ucidă! Ce mai râsete l-ar fi aşteptat acasă! Nu şi-ar mai fi putut ridica niciodată capul de ruşine. Daci asta era fata cu care voiau să-l însoare pe fiul lui. O fecioară uluitoare, fără îndoială, acum că văzuse de ce era în stare. Şi câtă îndrăzneală, cât curaj, cum nu mai văzuse în viaţa lui la o femeie! Reuşise chiar să-l rănească pe unul dintre oamenii lui. Ce ruşine avea să se mai abată asupra lui! Fusese învins de o femeie, ha!

Păcat că fata le era duşmană. Frumoasa asta cu părul negru ca pana corbului ar fi fost o noră tare potrivită. Ar fi născut fii plini de putere şi de curaj, ca nimeni alţii. Da, cu adevărat, tare păcat mai era!

Slujitorii, care sosiseră în sfârşit, cădeau unul după altul în jurul Brennei. Sângele ţâşnea din toate părţile. Din sala de primire nu se mai auzea niciun ţipăt acum. Doi vikingi ieşiră de acolo, rânjind şi bătându-se unul pe altul pe spate, urmându-i pe ceilalţi ca să jefuiască conacul. Oare muriseră şi Linnet, şi Cordelia? se întreba Brenna.

Apoi, din capul scărilor se auzi un alt ţipăt, repede curmat, iar Brenna se răsuci încet ca să vadă de unde vine. Alane stătea în faţa ei, cu un pumnal scurt în mână. Pumnalul îi căzu însă din mână sub ochii îngroziţi ai fetei, iar bătrâna ei slujitoare, pământie la faţă şi cu ochii ieşiţi din orbite, se prăbuşi pe scări, într-o baltă din propriul ei sânge. Un topor îi era înfipt în spate, iar veşmintele îi erau stacojii de sânge.

Era grozăvia supremă, nebunia care îi curmă puterile fetei. Simţi că-i plesneşte ceva în minte şi se cufundă într-o beznă cumplită; nu era însă pe de-a-ntregul ruptă de lume, căci auzea zgomotul glasurilor şi era încă în picioare. Cineva ţipa fără încetare. Sunetul venea de foarte aproape; știa că, dacă întinde mâna, ar putea s-o atingă pe cea care

scotea zgomotele acelea înfiorătoare, însă nu era în stare să-şi mişte braţele. Nu voiau să se clintească din loc, oricât şi-ar fi dorit să şi le mişte.

— Anselm, nu poţi s-o opreşti pe femeie să mai ţipe? Nebunia ei începe să le bage spaima în oase oamenilor, care mai au puţin şi-o trimit în iad, numai să n-o mai audă.

— Un singur fel cunosc ca s-o fac să tacă, răspunse Anselm cel Nesăbuit, ostenit.

Brenna nu simţi lovitura, dar, în sfârşit, bezna o înghiţi cu totul. Nu mai auzea ţipetele îngrozitoare ale celei care-şi pierduse minţile.

Capitolul 6

Mărşăluiau încet înapoi spre coastă. Drumul le luă cu două ceasuri mai mult la întoarcere decât avuseseră nevoie ca să ajungă. Caii, vacile, porcii şi căruţele încărcate cu pradă le încetineau înaintarea. Cu toate acestea, reuşiră să ajungă înapoi la corabie înainte de căderea nopţii.

Corabia lungă a vikingilor era însăşi chipul groazei pentru prizoniere, toate femei. Era un vas îngust, lung de şaizeci de picioare şi lat de cel puţin cincisprezece la mijloc. La proră se înălţa o statuie înfăţişând un monstru fioros, o creatură a iadului, sculptată cu multă grijă. Corabia asta avea să le ia de pe pământurile lor şi să le taie toate legăturile cu lumea pe care o cunoşteau.

Corabia măreaţă era ancorată într-un golfuleţ, la adăpostul unor copaci înalţi. Doi bărbaţi fuseseră lăsaţi de pază, cu porunca să se întoarcă pe mare de îndată, dacă apărea vreo primejdie. Dar locurile rămăseseră liniştite, şi cei doi bărbaţi îi întâmpinară cu strigăte de bucurie pe războinicii care se întorceau.

De obicei, vikingii îşi petreceau noaptea pe uscat, dar, cum în timpul atacului mulţi duşmani apucaseră să fugă în pădure (poate ca să ceară ajutoare) şi cum lăsaseră o urmă uriaşă, cărându-şi prada, Anselm cel Nesăbuit ridică chiar

în acea noapte pânza pătrată, purpurie.

Câţiva dintre bărbaţi îi aduceau un sacrificiu lui Thor, ca să aibă călătorie lină spre casă, în vreme ce alţii încărcau prada în corabie. Femeile fuseseră puse să stea jos, şi un cort improvizat fusese înălţat, după care nimeni nu se mai îngrijise de ele. Bărbaţii îşi satisfăcuseră poftele de sânge şi cele carnale şi n-aveau să mai facă nimic până când corabia n-avea să atingă iar pământul.

Toate femeile fuseseră siluite, unele chiar de mai multe ori. Numai de Brenna nu se atinsese nimeni, căci zăcea fără cunoştinţă după lovitura pe care i-o dăduse Anselm. Fata nu-şi veni în fire decât după ce corabia pornise pe mare. Cu totul, erau şapte prizoniere: Linnet şi Cordelia, Enid şi alte trei fete din sat. Cei mai mulţi dintre bărbaţi fuseseră ucişi; nu scăpaseră cu viaţă decât cei care reuşiseră să fugă în pădure sau cei atât de grav răniţi, încât n-aveau cum să mai vadă lumina altei zile.

Brenna ştia prea bine toate astea, iar gândul acesta nu făcea decât să-i mărească chinul. Nu reuşise să-şi apere poporul, nu reuşise să se apere nici pe sine. Faptul că fusese înfrântă de căpetenia vikingilor, un bărbat care trecuse de mult de anii tinereţii, era o ruşine pe care nu putea s-o îndure. Ura pe care o simţea pentru bărbatul acesta îi întuneca minţile. El o lăsase neajutorată şi o făcuse să se prăbuşească. El îi arătase, fără doar şi poate, că nu era decât o biată femeie. Iar pentru asta, pentru tot ce făcuse, omul ăsta urma să plătească.

Corabia spinteca valurile ca un şarpe de mare, iar Ţara Galilor rămânea tot mai în urmă. De două ori pe zi, femeilor li se dădea să mănânce cod, şuncă sau mâncăruri acre, pâine simplă şi unt. Era hrană rece şi uscată, iar multe dintre ele n-o îndurau. Cordelia se trăgea întruna la marginea vasului, ca să-şi golească măruntaiele. Bărbaţilor, acest lucru li se părea amuzant, iar râsetele lor nu făceau decât să sporească ruşinea femeilor.

Brenna mânca numai cât să-şi păstreze forţele pentru scopul pe care îl avea în minte: să-l ucidă pe Anselm cel Nesăbuit. Nu voia să vorbească cu tovarăşele ei, nici să le

asculte vaietele înfricoşate. Linnet încerca s-o aline, însă fata nu putea să îndure niciun semn de bunătate şi de aceea nici măcar nu-i vorbea. Prea mare îi era ruşinea, prea proaspătă amărăciunea. Plină de înţelepciune, Linnet se lăsă păgubaşă, pentru o vreme.

Uneori, Anselm cel Nesăbuit venea să o măsoare din priviri pe Brenna. Era un bărbat uriaş, cu un mijloc gros ca de urs, cu părul arămiu, la fel ca barba, iar ochii albaştri aveau o privire străpungătoare. Omul ăsta putea să bage spaima în sufletul duşmanilor – dar nu şi în al Brennei. Atunci când o privea curios – şi, pe cât se părea, aproape cu admiraţie –, fata îi susţinea privirea cu ochi plini de venin, în care se citeau atâta duşmănie şi ură, că el se îndepărta plin de nemulţumire.

Lui Anselm mai că-i părea rău pentru fapta sa, însă n-avea să recunoască niciodată deschis asta. Îi dăduse duşmanului cuvântul său de onoare. Totuşi, n-avea cum să-şi piardă cinstea pentru că-şi încălcase cuvântul dat duşmanului – dacă ţi-l călcai faţă de un prieten, rămâneai fără onoare, dar nu şi dacă o făceai faţă de un duşman.

Omul care pusese la cale căsătoria îi făgăduise că mireasa va aduce multe bogăţii şi, fără să bănuiască nimic, îi dezvăluise şi locul unde se găseau aceste bogăţii. Fiul lui Anselm n-avea să-şi ia nevastă, dar aurul nu aştepta decât să fie înşfăcat. Căpetenia se întorcea acasă mai bogat, iar oamenii lui căpătaseră şi ei partea lor din pradă şi erau tare bucuroşi.

Când Anselm se uita la fata cea frumoasă, se simţea înveselit de dispreţul pe care i-l arăta ea. Mândria ei era pe potriva celei a lui, iar el se întreba câtă vreme avea s-o mai aibă. Gândul că un asemenea spirit o să fie frânt îl făcea să simtă un gust amar în gură.

Îşi amintea cum o privise pe când se lupta cu bărbatul pe care-l rănise. Crezuse întâi că e un tânăr firav şi fusese uluit de îndemânarea cu care se împotrivea unei forţe atât de mari. Era o plăcere să vadă neînfricarea asta, pe care poporul lui o preţuia mai mult ca orice. Nu prea voise s-o ucidă, nici măcar pe când încă o credea un bărbat, dar nu-i

putea îngădui să-i ucidă oamenii. Iar apoi, când îşi dăduse seama că era de fapt tânăra fată ce-i fusese oferită de soţie fiului său, şi care mai era şi atât de frumoasă…

După toate strădaniile ei, după tot curajul minunat de care dăduse dovadă, Anselm fusese dezamăgit când o văzuse că se prăbuşeşte. Când fata o văzuse murind pe bătrâna cu părul roşu, îşi pierduse minţile şi începuse să ţipe sălbatic, cu pumnii la tâmple. Oare îşi văzuse tatăl ucis? Femeia aceea o fi fost mama ei? Dar nu, femeia mai în vârstă, cu părul negru, care stătea acum lângă ea îi semăna mai mult. Dacă ar fi vorbit limba ei, ar fi aflat mai repede răspunsurile pe care le dorea. Insă aşa, era nevoit să aştepte până aveau să ajungă acasă, unde Heloise putea să stea de vorbă cu ele.

Deocamdată, nu putea decât să-şi facă gânduri despre frumoasa celtă. Chiar că era o comoară, iar el hotărâse să nu-şi lase oamenii să se atingă de ea. Fecioria ei o făcea şi mai preţioasă, chiar. Fără îndoială, avea să-i fie pe plac fiului său, Garrick.

Străbăteau acum Marea Irlandei. Se opriră în insula Man, ca să petreacă noaptea şi să mănânce hrană caldă. Bărbaţii care fuseseră cuprinşi de pofte le siluiră iar pe femei, dar niciunul nu se atinse de Brenna, care îi privea cu ochi arzând de ură sălbatică. Unii o credeau chiar nebună. Curând, ajunseră în canalul de la miazănoapte, pe lângă coasta Scoţiei, unde mai petrecură o noapte atât de temută de femei. Pe urmă se opriră în insulele Hebride, unde se sălăşluiseră mulţi din neamul lor, şi acolo rămaseră vreme de două zile. După aceea ridicară pânza şi trecură de insulele Orkney. Iar ultima lor noapte pe uscat şi-o petrecură în insulele Shetland.

Pe urmă pătrunseră în mările ciudate şi adânci, unde nu se zărea deloc pământul, iar monştri şi balauri de o mărime uluitoare puteau ţâşni în orice clipă ca să-i înghită de vii, aşa cum se jeluiau neîncetat femeile, care ar fi îndurat orice, numai acest necunoscut, nu. Iar o furtună groaznică, stârnită pe neaşteptate, le înnebuni şi mai tare de spaimă. Valuri uriaşe se căscau în faţa lor şi oceanul se

întindea spre ele ca să le cuprindă. Acolo, în adâncurile lui, stăteau la pândă şerpi uriaşi, cu limbi cumplite. Până şi Cordelia, care nu mai contenea să-şi bată joc de tăcerea distantă a Brennei şi se arăta tot mai dispreţuitoare faţă de sora ei, ajunse să se vaite jalnic pentru viaţa ei, până când furtuna se potoli, în cele din urmă.

Lui Linnet îi era tare greu să încerce să le liniştească pe femei, când ea însăşi era speriată de moarte. O implorase pe Brenna s-o ajute, însă nu primise niciun răspuns. Înţelegea în parte prin ce trecea fata, ce gânduri clocea tăcută în minte, însă credea că nu era acum vremea să renunţe să le mai conducă. Celelalte fete ar fi fost mai liniştite dacă Brenna le-ar fi adresat câteva cuvinte de îmbărbătare. Nici Cordelia nu-i era de ajutor, cu plânsetele ei şi ţipetele că se sfârşeşte lumea.

Dacă Linnet n-ar fi fost atât de îngrijorată, poate că ar fi fost încântată văzând în ce hal ajunsese Cordelia. Era strigător la cer că tânăra femeie nu vărsase nicio lacrimă pentru că-şi pierduse soţul. Cu numai câteva ceasuri înainte, Delia cea mândră turuia că nu-i e frică de ce-o aşteaptă, căci era tare sigură că toţi bărbaţii de pe corabie, până şi căpetenia, o doreau mai mult decât pe toate celelalte – mai ales că nu se atingeau de Brenna. Cordelia era sigură că avea să-şi găsească un loc călduţ în lumea cea nouă care le aştepta.

Poate Cordelia nu se fălea pe degeaba. Mulţi dintre bărbaţi o alegeau pe ea când petreceau câte o noapte pe uscat. Şi ea nu-i mai respingea, cum făcuse prima dată. Până şi conducătorul lor o luase.

Linnet se crispă, la amintirea felului în care o siluiseră cele două brute care năvăliseră în sala cea mare, în acea zi blestemată. De atunci, mai fusese posedată doar o singură dată, de nimeni altul decât conducătorul însuşi, care, cel puţin, nu se arătase la fel de crud cu ea precum cei doi, mai tineri. De fapt, fusese mai degrabă o pauză plină de duioşie, căci ea îşi pierduse voinţa de a se opune, iar el era blând în felul lui. Era de-atâta vreme văduvă şi de ani întregi nu mai cunoscuse un bărbat… Cu toate astea,

Linnet se ruga să nu se mai întâmple niciodată. Nu putea spera nimic de la Anselm Haardrad din Norvegia.

El era căsătorit, din câte spusese Fergus. Linnet nu avea, aşadar, nicio aşteptare.

Furtuna nu ţinuse prea mult, dar le secătuise pe toate de puteri. În ziua următoare, ca prin minune, pământul le apăru în faţa ochilor. Coasta cea lungă a Norvegiei se întindea cât vedeau cu ochii. Vikingii nu se mai opriră să-şi facă provizii, ci, nerăbdători să ajungă acasă, vâsliră zi şi noapte, tot mai spre miazănoapte, până când, în cele din urmă, îşi schimbară direcţia şi pătrunseră în fiordul Horten.

Sosise miezul verii, iar verdele strălucitor al copacilor şi al ierbii le încânta ochii. Pe cerul albastru alunecau norişori pufoşi şi alburii. În depărtare, un singur nor mare se înălţa pe cer, în forma unui ciocan – era ciocanul din văzduh al lui Thor.

Femeile zăriră norul, dar pentru ele nu însemna nimic. Bărbaţii însă izbucniră în strigăte asurzitoare. Era un semn bun, căci le arăta că Thor le dăduse binecuvântarea lui.

De pe ambele maluri, stânci ascuţite se înălţau ca nişte ziduri drepte. Iar când malurilor abrupte le luară locul altele, line, oamenii vâsliră spre ţărm. Călătoria se sfârşise.

Capitolul 7

Că aşezarea era primitivă e prea puţin spus. La numai un sfert de milă de fiord, se înălţa o casă mare de lemn, lipsită de ferestre, înconjurată de câteva clădiri mai mici şi hambare de alimente. Pe câmpurile ce se întindeau în spate se întrezăreau alte case grosolane, la mare distanţă.

Un grup de femei şi copii, împreună cu o haită de câini, se îndreptau în goană spre locul de debarcare, ca să-i întâmpine pe bărbaţi; alte femei aşteptau în pragul casei celei mari. Brenna şi celelalte femei fură legate la mâini înainte să fie coborâte de pe corabie, ca şi cum ar fi fost

nişte mărfuri, iar doi bărbaţi le duseră spre una dintre casele cele mici.

Toate privirile se întorceau după fata zveltă, înveşmântată în negru, care mergea cu o căutătură mândră şi un aer neînfricat. Celelalte prizoniere se mişcau încetişor. Fură duse astfel în căsuţă, iar uşa fu trântită în urma lor, iar întunericul le învălui.

— Acum ce ne mai aşteaptă? se tângui Enid.

— Dacă aş şti, n-aş mai fi atât de înfricoşată, răspunse una dintre fete. Nimic nu-i mai înspăimântător decât asta.

— O să aflăm curând, n-aveţi grijă, le tăie vorba Cordelia, pierzându-şi răbdarea. Întunericul ăsta este de neîndurat! Aţi văzut? Nicio casă nu are ferestre! Oare vikingii ăştia neînfricaţi se tem de lumină?

— Suntem foarte la miazănoapte, Delia, îi spuse Linnet. Cred că aici iernile sunt mai friguroase decât tot ce am cunoscut noi până acum. Iar ferestrele, oricât ar fi de bine acoperite, ar lăsa frigul să pătrundă.

— Tu ai o explicaţie pentru orice, şuieră Cordelia batjocoritoare. Ia spune-mi, Linnet, ce soartă te aşteaptă? Ce-o să se întâmple cu noi?

Linnet oftă, ostenită. Rămăsese în picioare în mijlocul încăperii, alături de Brenna, însă nu putea zări nimic în întunericul apăsător. Nu putea să spună care îi e cea mai mare temere, şi anume că de-acum nu mai erau decât nişte roabe şi nimic mai mult. Nu avea rost să le sperie şi mai tare pe fetele cele mai tinere, atâta timp cât bănuielile ei nu se preschimbau în certitudini.

— Aşa cum ai zis, Delia, o să aflăm cât de repede, răspunse ea într-un sfârşit.

Brenna rămăsese zăvorâtă în tăcerea ei, nefiind în stare să liniştească pe nimeni. Şi ea bănuia care avea să le fie soarta, însă mintea ei nu voia să se gândească la o astfel de posibilitate. Amărăciunea că nu fusese în stare să le apere când aveau cea mai mare nevoie de ea îi pecetluia buzele. Ce putea să facă, fără arme, cu mâinile legate? Fetele fuseseră siluite şi lovite, iar ea nu fusese în stare să împiedice una ca asta.

Faptul că nu o siluiseră şi pe ea nu o alina prea mult. Se gândea numai că fusese cruţată pentru că era păstrată pentru căsătoria pusă la cale. Aşa ceva n-avea însă să se petreacă, pentru că ea ar fi preferat acum să moară decât să fie soţia unui viking. Nu visa decât să se răzbune şi urma să găsească ea o cale s-o facă.

Corabia fusese descărcată, prada încuiată în casa unde se păstrau comorile şi animalele duse la păscut. La casa cea mare se pregătea o petrecere. Un mistreţ uriaş fusese înfipt într-o frigare în mijlocul încăperii. Slavele, numite *thralle* prin aceste locuri, trebăluiau de zor, pregătind lipii şi mâncăruri cu peşte.

Bărbaţii îngrămădiţi la masa cea mare nu pierduseră vremea, băgându-şi cupele într-un cazan cu mied. Unii începuseră să se întreacă la băut, iar alţii îi priveau şi făceau rămăşaguri. Jilţul înalt, semănând cu un tron, din capul mesei era gol, dar oamenii nu-i duceau lipsa lui Anselm.

În baie, deasupra focului fierbeau căldări mari cu apă, iar aerul era înţepător din cauza amestecului de fum şi de aburi. În mijlocul încăperii se afla un bazin uriaş, destul de mare încât să încapă cinci sau şase oameni în el. Anselm, cu o cupă de mied în mână, se relaxa în bazin, în apa care-i ajungea până la brâu. O roabă frumuşică stătea aplecată şi-l freca pe spate, iar fiul său întâi născut, Hugh, stătea pe o laviţă lângă un perete.

— Chiar nu vrei să vii şi tu? întrebă Anselm morocănos, după care continuă: Blestemat fie obiceiul ăsta de a face baie la care mă tot supune maică-ta. În alte clipe, nu mă supără, dar ştie prea bine că abia aştept să mă duc la petrecere, şi tot mă pune să vin aici mai întâi.

— Lasă, tată, că nu eşti singur. Aşa ne face şi nouă, mie şi lui Garrick, când ne întoarcem de la războaie. Cred că se gândeşte că încă mai suntem pătaţi de sângele duşmanilor şi trebuie să ne curăţăm grabnic.

— Nu ştiu care o fi motivul, dar pot să jur că Loki râde de supărarea mea. Nici nu ştiu de ce mă supun.

Hugh începu să râdă din toată inima, iar ochii albaştri îi

scânteiau.

— Doar tu ai spus de atâtea ori că nevasta ta domneşte acasă, iar tu, pe mare.

— Aşa e, numai că femeia profită prea mult de puterea pe care i-o dau. Dar gata cu asta. Garrick nu s-a întors încă?

— Nu.

Anselm se încruntă. Data trecută când cel de-al doilea fiu al său nu se întorsese pentru iarnă, fusese luat prizonier de creştini. Atunci însă fusese dus după pradă. În urmă cu o primăvară, Garrick plecase să-şi încerce norocul în negoţ, aşa că Anselm nu voia să-şi facă încă griji, cel puţin până când iarna avea să vină din nou.

— Şi bastardul meu, Fairfax? Unde e?

— La vânătoare de balene, în largul coastei, răspunse Hugh scurt.

— Când?

— Acum o săptămână.

— Deci o să se întoarcă în curând.

Hugh se ridică în picioare. Bărbatul, bine clădit, în vârstă de treizeci de ani, care semăna leit cu tatăl său, era gelos pe orice fel de atenţie pe care i-o arăta acesta fratelui său vitreg.

— De ce-ţi baţi capul cu el? Adevărat, mama lui e o femeie liberă, dar el tot un bastard rămâne, cu nimic deosebit de copiii pe care i-ai zămislit cu roabele.

Ochii albaştri ai lui Anselm se îngustară.

— Ceilalţi sunt fete! Nu am decât doi fii legiuiţi şi pe Fairfax. Să nu te pui în calea grijii pe care i-o port!

— Lua-l-ar Loki! Asta nu e viking. E un molâu!

— Sângele meu, oricât ar fi de puţin, curge prin venele lui. N-o să mai vorbesc despre asta. Acum, spune-mi cum au mers lucrurile cât am fost plecat. Ce-a fost cu harţa dintre noi şi clanul Borgsen?

Hugh ridică din umerii largi şi se aşează la loc.

— Am găsit două vaci moarte, în apropierea câmpurilor, dar n-avem nicio dovadă că ar fi mâna Borgsenilor. Putea să fie şi fapta vreunui rob nemulţumit.

— Dar tu te îndoieşti de asta, fiule?

— Da. Mai degrabă a făcut-o Gervais sau Cedric ori vreunul dintre verii lor. Ne cer să le-o plătim, ba nu, ne roagă în genunchi s-o facem! Când ne laşi să-i atacăm?

— În zâzania asta, o să luptăm cinstit, răspunse Anselm, supărat. Noi nu o să atacăm în niciun caz primii.

— Deci e rândul lor? nu se lăsă Hugh, cu glas batjocoritor. Pe Thor! Chiar dacă tu şi cu Latham Borgsen aţi fost cândva prieteni, tot nu trebuie să te porţi cu cinste în lupta asta. Au trecut ani întregi fără să se verse nicio picătură de sânge.

— Tu, Hugh, te-ai învăţat prea mult să te lupţi cu duşmanii din afară. Nu te-ai războit niciodată cu neamul tău până acum. Asta o s-o facem cu cinste. Latham nu e vinovat pentru cele întâmplate, dar a fost nevoit să-şi apere fiii şi să le ţină partea.

— Ai uitat că ţi-ai pierdut singura fiică legiuită din cauza fiilor lui? şuieră Hugh.

— Nu am uitat. Martor mi-e Odin că şi ceilalţi o să plătească într-o zi, cum a plătit Edgar. Dar n-o să-i atacăm pe la spate, n-o să jucăm murdar. O să facem totul cu cinste.

Şi zicând asta, Anselm se ridică din baie, iar roaba cea frumuşică îl înveli de îndată într-o haină lungă, de lână.

— Nădăjduiesc că şi-au găsit şi ei două vaci moarte, nu?

— Aşa e, răspunse Hugh, care rânji, uşurat.

— Bine, răspunse Anselm. Prin urmare, e iarăşi rândul lor. Iar acum, că Heloise nu-mi mai poate găsi nicio pricină, o să mă îmbrac şi vin şi eu în sala cea mare.

— Am auzit că te-ai întors cu prizonieri.

— Aşa e. Şapte, cu totul.

— Sunt curios, continuă Hugh. Am auzit că unul e un bărbat mărunţel, cu părul lung şi negru. Ai destui robi bărbaţi. De ce l-ai mai luat şi pe ăsta?

Anselm începu să râdă, făcând creţuri la ochi.

— Cel de care vorbeşti tu e şi femeie, pe deasupra. Ca s-o spun pe-a dreaptă, ea e cea pe care voiau s-o ia fratele tău de nevastă.

— Zău? Domniţa Brenna? Chiar că abia aştept s-o văd.

— A fost neînfricată, cum n-am văzut vreodată o femeie. Ne-a ţinut piept cu sabia în mână şi l-a rănit pe Thorne. Era minunat s-o priveşti.

— O vreau.

— Ce?

— Am spus că o vreau, răspunse Hugh. Garrick urăşte femeile, iar tu o ai pe Heloise. Nevastă-mea e sfioasă, şi la fel sunt şi roabele pe care le am. Vreau o femeie cu îndrăzneală.

— Hugh, tu nici măcar n-ai văzut-o încă, remarcă Anselm, zâmbind uşor. Frumuseţea asta are mai multă îndrăzneală decât ţi-ai dori tu. Este înfiorător de duşmănoasă, căci e plină de ură amară pentru noi.

— Poate fi îmblânzită, zise Hugh, cu ochii strălucind de poftă. Eu tot o vreau.

— Spiritul ei nu trebuie să fie îmblânzit, răspunse Anselm aspru. E dorinţa mea să i-o dau lui Garrick. E tocmai ce-i trebuie lui ca să pună capăt amărăciunii sale.

Nu mai adăugă şi că fata era fecioară, căci atunci Hugh s-ar fi aprins şi mai tare de dorinţă şi, fiind primul născut, avea dreptul s-o ia.

— Mai e o femeie cu părul roşu ca focul, plină de îndrăzneală, care o să fie mai pe placul tău. E mai plinuţă, aşa cum îţi place ţie, şi te poţi înţelege mai uşor cu ea.

— Şi dacă eu o aleg pe domniţa Brenna?

— Mi-ar fi pe plac să nu o faci, Hugh, îl avertiză Anselm.

— O să vedem, răspunse Hugh vag, pe când ieşeau din casa unde se afla baia.

*

Uşa se deschise brusc, stârnind colbul, care plutea încetişor în lumina razelor de soare care se prelingeau pe podeaua murdară a colibei. Când prizonierele fură scoase în curte, toate îşi feriră ochii de soarele orbitor. Fură duse spre casa cea mare, împinse să intre pe uşa deschisă, pe care putea să iasă fumul de la foc, şi lăsate în mijlocul încăperii aglomerate.

Linnet îi recunoscu pe bărbaţii care erau aşezaţi la cele

două mese lungi şi pe laviţele lipite de pereţi. Erau cei care se aflaseră pe corabie. Mulţi se adunaseră la capul unei mese, unde se juca un joc de noroc. Un bărbat înalt, pe care nu-l mai văzuse înainte, se uita la un cal frumos, cenuşiu, care fusese adus înăuntru odată cu femeile. Linnet nu-şi putu înăbuşi o exclamaţie când îşi dădu seama că era Willow, iapa Brennei. Dacă o s-o vadă Brenna, nu ştia ce avea să facă. Din fericire însă, fata nu văzu nimic. Se uita cu o privire plină de dezgust la Anselm cel Nesăbuit şi nu-şi îndreptă nici măcar o dată ochii spre cai când fură scoşi afară din sală.

Anselm stătea în capul mesei. Îl serveau două fete tinere, în rochii grosolane de lână netoarsă, fără îndoială, sclave. Lângă el stătea o femeie cam de vârsta lui Linnet, cu o ţinută regească, înveşmântată într-o rochie de mătase galbenă. Lângă aceasta stătea o altă femeie, tânără şi durdulie, cu părul blond, cum aveau cei mai mulţi de pe aceste meleaguri.

Bărbatul cel înalt care se uitase la Willow se îndreptă acum spre prizoniere. O împinse pe Linnet într-o parte şi se opri în faţa Brennei. Îi ridică bărbia ca să o cerceteze, la fel cum făcuse cu calul în urmă cu câteva clipe, însă ea îl izbi peste mână cu pumnii legaţi, iar furia din ochii ei spunea că ar fi mai bine să nu încerce să repete gestul.

Brenna adulmeca mirosul lui de bărbat, mirosul de sudoare şi de cai. Bărbatul semăna atât de mult cu Anselm cel Nesăbuit, că, dacă ar fi avut un cuţit, i-ar fi tăiat beregata bucuroasă, chiar de-ar fi ajuns de îndată în iad. Se uită pătimaşă la pumnalul pe care omul îl avea la cingătoarea lată, însă râsul lui gros o făcu să-şi întoarcă ochii înapoi la el.

— Pe Thor, chiar că-i frumoasă!

— Aşa cum ţi-am spus, Hugh, răspunse Anselm din jilţul său.

Hugh pufni şi începu să-i dea ocol de la stânga la dreapta, ca s-o privească din unghiuri deosebite. În ochii fetei nu era nici urmă de teamă, chiar dacă se ştia cu mâinile legate în faţă – o, de-ar fi avut un cuţit, pe care să-l

mânuiască cu amândouă mâinile… Brenna era aşa de prinsă de gândul ăsta, că nici măcar nu-şi dădu seama că Hugh se apropiase mai mult de ea.

Era acum lângă ea, atât de aproape, că nimeni dintre cei care-i ştiau limba nu putea să-i audă vorbele, şi îi şopti în ureche:

— Domniţă, o să-ţi şterg eu privirea asta însetată de sânge de pe chip. O să-ţi îmblânzesc eu spiritul care îi place atât de mult tatălui meu.

Omul n-avea de unde să ştie că ea înţelesese fiecare cuvânt al său. Fata era plină de dispreţ pentru lăudăroşenia lui, până când el o cuprinse cu un braţ, trăgând-o spre el, iar buzele lui îi striviră buzele. Cu cealaltă mână, el îi cuprinse sânii, strângându-i ca şi cum ar fi vrut s-o sperie cu forţa lui. Brenna nu putea să-şi folosească braţele, căci erau prinse între trupul lui şi al ei, însă dinţii ei se înfipseră în limba care îi pătrunsese în gură. Omul se dădu înapoi la vreme şi o împinse cu atâta putere, încât ea căzu peste celelalte femei.

— Fiică a iadului! blestemă Hugh în gura mare şi se repezi s-o lovească; fu însă oprit de Anselm, care îl strigă pe nume. Hugh îşi coborî atunci braţul şi se întoarse spre tatăl său, acuzator. Ar fi în stare să-mi verse sângele fără să cugete că o să moară pentru asta!

— Eu ţi-am spus că-i plină de ură, răspunse Anselm.

— Ar şi muri pentru ura asta. Îh! Eu zic că-i nebună. Dă-i-o lui Garrick, frate-meu, aşa cum ţi-a fost dorinţa. El urăşte femeile şi o să-i placă s-o chinuie pe asta. Să se bucure el de trupul ei, ca să-şi ostoiască ura, şi să vedem dacă nu cumva o să se omoare unul pe altul. Eu o s-o iau pe femeia cu părul ca focul.

— Gata cu vorbele astea, Hugh, îl dojeni femeia înveşmântată în mătase galbenă. Uiţi că sunt de faţă mama şi soţia ta?

— Iertare, stăpână, răspunse Hugh, fără să se ruşineze. Chiar că am uitat. Eu am sfârşit aici. Acum poţi să faci cum te-a rugat tata şi să le pui întrebări captivelor.

— Nu ştiusem că am nevoie de îngăduinţa fiului meu, i-o

tăie femeia, pe un ton autoritar şi rece.

Dinspre cei care ascultaseră ce se vorbea izbucniră hohote de râs, făcându-l pe Hugh să se burzuluiască. Privirea ameninţătoare a tatălui său îl făcu însă să-şi înghită răspunsul amar şi să-şi deschidă larg braţele.

— Iertare din nou, stăpână. Nu e bine să mă întrec în vorbe cu tine.

Brenna clocotea în sinea ei. Auzise prea bine ce spusese nemernicul ăla de Hugh despre ea, aşa cum auziseră toţi cei care-i înţelegeau limba. Să fie dată lui Garrick? Să-l lase să o chinuiască un om plin de ură faţă de femei? Ei bine, atunci aveau să-şi dea ei repede seama că ea nu lasă pe nimeni s-o chinuie. Bărbatul cu care crezuse că urma să se mărite avea să moară dacă îndrăznea să se atingă de ea. Doamne, cât îi mai ura pe toţi!

Linnet era încordată şi înfricoşată. Se străduise să nu se bage când vikingul se purtase grosolan cu Brenna, căci nădăjduia că măcar purtările lui crude aveau cel puţin s-o smulgă pe fată din tăcerea ei amară. Dar nu se întâmplase aşa ceva. Femeia ar fi dat orice să priceapă ce-şi spuneau oamenii ăştia. Ce bine ar fi fost dacă ar fi învăţat şi ea de la Wyndham împreună cu Brenna! Cât de puţine ştiau despre ce avea să se întâmple cu ele! Cum puteau să comunice cu răpitorii lor şi să înţeleagă ce se întâmplase cu adevărat, dacă Brenna nu voia să vorbească cu ei? Ce bine ar fi fost de le-ar fi ştiut limba!

Dar temerile lui Linnet se risipiră peste câteva clipe, când femeia vikingă în rochia ei de mătase galbenă se ridică de la masă şi veni la ele.

Era o femeie micuţă şi graţioasă, cu părul castaniu şi ochi căprui migdalaţi.

— Eu sunt Heloise Haardrad. Soţul meu este Anselm cel Nesăbuit, căpetenia clanului nostru, cel care v-a adus aici.

Linnet îşi spuse repede numele ei şi al celorlalte femei, după care întrebă:

— Cum de vorbeşti limba noastră?

— Ca şi voi, am fost adusă pe aceste meleaguri cu mulţi ani în urmă, deşi nu în aceleaşi împrejurări. Am fost

logodită cu Anselm şi m-am măritat cu el. Sunt creştină, aşa cum cred că sunteţi şi voi.

— Da, fireşte!

Heloise zâmbi.

— Dar cinstesc şi zeii soţului meu, ca să-i fac pe plac. Vă voi ajuta pe cât îmi stă în putere, dar trebuie să pricepeţi că îi sunt credincioasă neamului meu.

Linnet se îmbărbătă ca să pună întrebarea care o frământa cel mai mult.

— Ce se va întâmpla cu noi?

— Acum sunteţi prizonierele soţului meu. El va hotărî ce va face cu voi.

— Atunci, înseamnă că suntem sclave? întrebă Cordelia pe un ton trufaş, deşi nu prea avea de ce să se arate mândră.

Heloise ridică dintr-o sprânceană, privind-o pe Cordelia.

— V-aţi pierdut drepturile când aţi fost prinse. Mă miră că pui întrebarea asta. Doar nu aţi crezut că o să fiţi aduse aici şi lăsate libere, că o să vă primiţi case şi averi? Nu, voi sunteţi averea. O să fiţi ale soţului meu sau ale cui o să vrea el să vă ia. Mie nu-mi place prea mult cuvântul „sclav”. Prefer slujitor, nu prea diferit decât ceea ce aţi avut voi pe meleagurile voastre.

— Slujitorii noştri erau liberi! spuse tăios Cordelia.

— Poate că voi spuneaţi că sunt liberi, dar, de fapt, nu erau aşa. Iar tu, fata mea, ai face bine să înveţi repede unde ţi-e locul, altfel n-o să-ţi meargă bine.

— Are dreptate, Cordelia, zise Linnet încetişor. Măcar o dată în viaţă, mai ţine-ţi gura!

Cordelia le întoarse spatele fără să le mai bage în seamă, dar Heloise zâmbi:

— Linnet, cred că noi două putem să ne împrietenim.

— Mi-ar plăcea mult, răspunse ea cu sinceritate, căci în clipa aceea, o prietenă era tot ce avea mai mare nevoie pe lume.

— E tare rău că aţi ajuns aici, continuă Heloise, plină de compătimire. Nădăjduiesc însă că o să vă găsiţi repede locul. Eu nu pot să trec cu vederea faptul că soţul meu

pleacă după pradă şi se întoarce cu prizonieri, dar am prea puţine de spus în partea asta a vieţii lui. Îmi dau seama că tu şi familia ta aţi fost păcălite, crezând că avea să se facă o alianţă şi îmi pare tare rău pentru asta.

— Soţul tău şi-a dat cuvântul! o întrerupse din nou Cordelia. Vikingii nu au onoare?

— Delia!

— Nu dau vina pe ea pentru că se simte înşelată. Ba da, soţul meu e un om de onoare, dar nu se comportă astfel şi cu cei pe care-i consideră duşmani. Şi-a dat doar pe faţă cuvântul peţitorului vostru, omul pe care l-aţi trimis aici. Vedeţi voi, Garrick, fiul meu, a fost cândva luat prizonier de cei din poporul vostru şi s-au purtat cu el neomeneşte. Iar soţul meu îi urăşte de moarte pe celţi de atunci încoace şi, când şi-a dat cuvântul, nu avea deloc dorinţa să şi-l ţină. N-o să-i dea niciodată încuviinţarea fiului său să se însoare cu o celtă.

— Bărbatul acela era Garrick? întrebă curioasă Linnet, arătând cu capul spre vikingul cel înalt. Cel care a cercetat-o pe nepoata mea?

— Nu, acela e Hugh, primul meu născut. Garrick nu e aici, deşi n-ar fi nicio deosebire dacă ar fi. Înţelegeţi deci că nu poate fi vorba de nicio nuntă.

— Da.

— Garrick nu ştie nimic despre toate acestea. A plecat cu corabia în primăvară, înainte să-l trimiteţi voi pe solul acela. Credeţi-mă că îmi pare tare rău pentru ce s-a întâmplat şi mai ales pentru această înşelăciune. Dacă aş putea să vă schimb soarta, aş face-o.

— Şi chiar trebuie ca ei să audă ce spui?

Heloise izbucni în râs.

— Nu ne pot înţelege. Nu l-am învăţat pe soţul meu limba mea, ci am învăţat-o eu pe a lui. Soţul meu ştie ce părere am eu despre luarea de sclavi, ştie că nu sunt de acord cu asta. După cum puteţi vedea, după slujitoarele de aici, care toate au fost prinse, nu-l pot opri s-o facă. Asta face parte din soiul de viaţă dus de vikingi.

— Ce se va alege de nepoata mea? întrebă Linnet, foarte

îngrijorată.

— O să ajungă slujitoare, ca voi toate, răspunse Heloise, întorcându-se apoi spre Brenna. Înţelegi, copilă?

Brenna nu scotea nicio vorbă. Linnet oftă.

— E încăpăţânată şi plină de amărăciune. N-o să accepte ce i s-a întâmplat.

— Va fi nevoită, spuse Heloise gravă. N-o să vă mint. Dacă le va da bătăi de cap, e posibil să fie vândută la vreun târg, departe de aici, ori ar putea chiar să fie ucisă.

— Nu! icni Linnet.

Brenna îşi arătă dispreţul uitându-se urât la Heloise, după care se întoarse, foarte dreaptă, şi se duse spre spatele grupului.

— Să nu vă faceţi griji încă, spuse Heloise. Fetei o să i se dea vreme să se obişnuiască. Soţul meu îi admiră curajul şi nu vrea să o vatăme.

Linnet se uită îngrijorată spre Brenna.

— Mi-e teamă să nu se vatăme singură.

— Să-şi ia viaţa?

— Nu, să caute răzbunare. În viaţa mea n-am văzut atâta ură. S-a zăvorât în tăcere din clipa în care am fost prinse. Nici măcar cu mine nu vrea să vorbească.

— Amărăciunea ei e de înţeles, dar n-o să fie lăsată să se cufunde vreme prea îndelungată în ea.

— Tu nu ai de unde să ştii de ce e plină de mai multă ură decât noi toate celelalte, zise repede Linnet. Tatăl ei a murit cu o zi înainte să fim atacaţi, şi ea încă nu şi-a revenit. Nu a fost niciodată de acord cu căsătoria cu fiul tău, dar tatăl ei îşi dăduse cuvântul şi ea l-ar fi cinstit. Aşa că era pregătită să-şi primească logodnicul, nu pe soţul tău, care ne-a atacat pe neaşteptate. A văzut atâţia oameni murind în ziua aceea… Cumnatul ei, slujitorii au fost hăcuiţi în faţa ei. A auzit ţipetele Cordeliei şi ale mele când… când…

— Pricep. Continuă!

— Şi pe urmă Brenna a fost înfrântă. Ca să pricepi ce a însemnat asta pentru ea, trebuie să ştii că nimeni nu o mai înfrânsese până atunci. A fost singurul copil al tatălui ei, a

crescut fără mamă, care a murit când i-a dat naştere. Pentru Angus, tatăl ei, era fiul pe care nu l-a avut niciodată. El nu ştia deloc cum să crească o fată, aşa că a învăţat-o tot ce l-ar fi învăţat pe un băiat. Iar în ziua aceea, când a fost înfrântă, bănuiesc că a simţit că şi-a dezamăgit tatăl. Şi după aceea, slujitoarea ei personală, o femeie care-i era ca o mamă, a fost ucisă cu cruzime. Atunci, Brenna a început să ţipe ca o nebună, pentru prima dată în viaţa ei. Probabil că se simte ruşinată nu numai pentru asta, ci şi pentru că nu a fost în stare să-şi ajute poporul. Asta a măcinat-o în tăcere de atunci încoace.

— E mare păcat, se învoi Heloise, cu o privire gânditoare în ochii ei căprui întunecaţi. Dar e o fată isteaţă, nu? O să-şi dea seama că nu are altceva de făcut decât să accepte ce a învins-o.

— De ce ar face-o? întrebă Cordelia, care ascultase până atunci în tăcere. Ce o aşteaptă aici pe ea sau pe oricare dintre noi? Dar mai ales pe Brenna? Ha! N-ai ştiut vreodată ce e mândria dacă n-ai văzut-o pe ea. N-o să se împace niciodată cu sclavia. Uită-te la ea acum! Nici măcar nu vrea să-ţi vorbească, darămite să te slujească. Trebuie s-o ucizi mai întâi!

Heloise zâmbi, măsurând-o pe Cordelia cu răceală.

— Eu n-o să-mi bat capul dacă ea va sluji sau nu. I-a fost dată lui Garrick şi va fi dusă la casa lui. Tu însă, vei fi sub stăpânirea mea, pentru că te-a ales Hugh, iar el şi soţia lui trăiesc în casa mea. Hugh e stăpânul tău acum, dar eu conduc această casă, aşa că o să-mi dai ascultare mie.

Cordelia se făcu pământie la faţă, însă nu mai scoase niciun cuvânt. Nu-i păsa că era sub ascultarea acestei femei; văzuse însă privirea pe care i-o aruncase puternicul Hugh. Poate că nu era totul pierdut.

— Mi se va îngădui s-o însoţesc pe Brenna? întrebă Linnet îngrijorată.

— Nu. Soţul meu vrea să te păstreze pentru el, aşa că şi tu o să rămâi aici.

Obrajii lui Linnet se înroşiseră ca focul.

— Eu… mie… bâigui ea, fără să poată sfârşi ce voia să

spună.

— Nu-ţi face griji, Linnet! Eu nu sunt geloasă. Aşa e obiceiul pe aici ca bărbaţii noştri să-şi facă poftele cu femeile care le sunt sclave. Cred că nu numai pe la noi e aşa, peste tot e la fel. Unele femei nu le îngăduie pe ţiitoarele soţilor în casa lor, dar eu nu sunt ca ele. Aşa că nu-ţi face sânge rău! Eu tot zic că o să fim prietene, îţi mulţumesc.

— Cât despre voi, celelalte, spuse Heloise, cu un glas care redevenise poruncitor, veţi rămâne o vreme scurtă în casa mea. Când soţul meu va hotărî, veţi fi date prietenilor săi, celor care l-au slujit bine. Nu cred că soarta voastră va fi atât de rea pe cât vă temeţi. Cu timpul, o să vă obişnuiţi cu toate.

Capitolul 8

Brenna fusese urcată într-o bărcuţă lungă şi dusă mai înăuntrul fiordului. O însoţea doar un bărbat, Ogden, care primise porunci amănunţite de la soţia lui Anselm. Era o călătorie scurtă. Curând, stâncile ascuţite se înălţară iar deasupra fiordului, aruncând o umbră întunecată peste ape şi peste toată valea. Pe urmă, fata o văzu: casa de piatră a lui Ulric Haardrad, cocoţată sus pe stâncă, părând că crescuse de-a dreptul din piatra cenuşie.

Vikingul care o însoţea pe Brenna nu era deloc mulţumit de sarcina asta. În vreme ce se apropiau de debarcaderul de lemn, omul vâslea tot mai repede. Ar fi vrut mai degrabă – ba chiar se gândise o vreme s-o facă – să-i taie fetei gâtul şi s-o azvârle în apele fără fund ale fiordului; căci nu era ea cea care îi rănise fratele şi-l umilise nespus? Dar, dacă făcea asta, Ogden avea să fie răspunzător în faţa lui Anselm, ca să nu mai vorbească de Garrick, care era acum stăpânul fetei. Şi, dacă era să fie cinstit, nu era nicio onoare să omori o femeie, şi încă una legată şi neajutorată. Acum nu mai avea nicio asemănare cu vulpea care îl înfruntase cu atâta viclenie pe fratele său. Cu toate

acestea, Ogden o ura pe femeia care se îmbrăca şi se purta ca un bărbat şi îl privea cu ochii unei tigroaice, plină de furie şi de venin.

Debarcaderul nu se afla chiar sub casa de piatră, ci mai sus, pe coastă, în locul unde stâncile începeau să-şi înmoaie cerbicia. Acolo, Ogden o împinse cu răutate pe Brenna jos din barcă şi o târî pe o cărare abruptă şi stâncoasă. Cărarea era una strâmtă, săpată de sclavii care căraseră stâncile mari până sus, în locul pe care îl alesese Ulric să-şi înalţe casa. În vârf se afla un bolovan uriaş, înclinat pe-o parte. La nevoie, putea fi folosit ca să închidă drumul dinspre fiord. Ogden se gândea că, dacă ar fi început un război, casa lui Ulric ar fi fost o fortăreaţă minunată.

Casa semăna cu gospodăriile de lemn din Norvegia într-o singură privinţă: era lipsită de ferestre. Altfel, arăta ca un conac uriaş de piatră precum cele pe care le văzuse Ogden pe coasta Scoţiei; avea şeminee prin care ieşea fumul şi un cat superior, unde se putea locui. În loc să fie îndreptată spre mare ori spre câmpurile ce se întindeau în depărtare, intrarea era pe o latură a casei, unde creşteau câţiva copaci bătrâni, cu trunchiuri răsucite. În spate se aflau o cămară de alimente şi staulele pentru vite, precum şi grajdul, toate făcute din lemn.

Înainte să moară, Ulric îi lăsase casa şi câţiva acri de pământ roditor lui Garrick, în faţa lui Anselm, ca să nu se işte nicio zâzanie după aceea. Oricum, Anselm nu voia casa, căci pereţii ei de piatră erau mult prea reci în vremea iernii. Însă, pentru Garrick, era o moştenire. Şi, deşi mică, era singurul lucru pe care avea să-l primească, întrucât obiceiul pământului cerea ca toată averea lui Anselm să-i rămână fiului său dintâi, Hugh.

Garrick nu lucra pământul, cum făceau Ogden şi alţi oameni liberi care aveau pământuri roditoare aici, şi nu era nici pescar, ca mai toţi bărbaţii. El era un vânător, priceput să mânuiască arcul şi săgeţile, iar terenuri de vânătoare îi erau pădurile dese ce-i mărgineau pământurile. Îi plăcea să pătrundă cât mai adânc pe

meleagurile pustii, unde găsea din belşug râşi şi elani. În timpul iernii, nu-i era peste mână să vâslească spre miazănoapte, prin apele mai calde de pe lângă coastă, până la Capul Nordului, în căutare de urşi polari. Şi dovada priceperii sale de vânător era încărcătura uriaşă de blănuri pe care le adunase de-a lungul a două ierni şi pe care o luase ca s-o schimbe pe mărfuri în Răsărit.

Deşi Garrick nu lucra pământul, le îngăduise sclavilor lui să cultive câte ceva; lor li se datorau ceapa şi mazărea pe care le aveau la masă, secara din care făceau pâinea şi grâul din care făceau miedul dulce pe care îl beau în fiecare noapte.

În iarna de dinaintea plecării sale spre Răsărit, Ogden petrecuse o săptămână în casa lui Garrick. Tânărul era la fel de generos şi de ospitalier ca şi tatăl său. Îi oferise cu generozitate de băut şi de mâncat, ba chiar şi o tânără sclavă ca să-i încălzească patul, lucru de care avea mare nevoie în casa aceea atât de rece.

Ogden ţinea la Garrick şi în sinea lui hotărâse, din dragoste pentru el, că tânărului nu-i trebuia darul primit de la tatăl său. Fata avea să fie un spin în coasta lui Garrick, o adevărată creatură a iadului, care abia aştepta să-i taie beregata noaptea, pe când era cufundat în somn. Cu toate acestea, asta urma să fie de-acum înainte grija lui Garrick şi, deocamdată, a femeii care-i ţinea casa.

Uşa de la intrare era deschisă, ca să intre răsuflarea verii. Zilele începeau deja să se răcească, semn că vremea soarelui de la miezul-nopţii[1] se apropia de sfârşit şi că trebuiau să se pregătească pentru nopţile lungi de iarnă, când soarele îi părăsea cu totul pe cei sălăşluiţi la miazănoapte.

— Hei! Stăpână Yarmille! strigă Ogden în vreme ce intra în hol, trăgând-o pe Brenna după el ca şi cum ar fi fost o vacă legată cu sfoară.

Cu câţiva ani în urmă, locul fusese închis cu un perete despărţitor, căci la bătrâneţe Ulric nu mai îndura fumul

1 Soarele vizibil la miezul nopţii în timpul verilor arctice şi antarctice (n.tr.)

făcut de focurile unde se gătea şi poruncise ca tot ce se gătea să se facă dincolo de acest perete. Mai încercaseră şi alţii să facă la fel, dar nu reuşiseră multă vreme, întrucât căldura dată de focurile unde se pregătea mâncarea era mai plăcută decât faptul că nu mai erau nevoiţi să îndure fumul.

Yarmille stătea în prag, înveşmântată într-o rochie de un albastru-deschis, cu părul cânepiu strâns la spate cu un inel de aur.

— Nu ştiam că s-a întors Anselm.

— Chiar azi, îi răspunse Ogden. Petrecerea e în toi.

— Chiar aşa? zise Yarmille, ridicând o sprânceană arămie.

Femeia fusese tare chipeşă cândva, dar acum, la cei patruzeci şi încă zece ani ai ei, orice urmă a frumuseţii trecute dispăruse demult. Şi era de mirare că lucrurile stăteau aşa, căci nu dusese niciodată o viaţă de muncă grea.

— A mers bine cu prada?

Ogden se încruntă, slăbind-o din strânsoare pe Brenna.

— Ca de obicei. Erau bogăţii pentru toţi, şi am luat şi şapte prizonieri. Unul dintre oamenii noştri s-a dus în Valhalla, norocosul! Fratele meu a fost rănit, dar nu prea rău, mai spuse el, ferindu-se să zică în ce fel. Cred că Anselm o să-i dea una dintre prizoniere, iar alta o să-i fie dată văduvei războinicului care a murit.

— Şi cu asta ce-i? arătă Yarmille spre Brenna, care stătea mândră, cu părul ei ca pana corbului căzându-i pe umeri în neorânduială. Ţi-a dat-o ţie?

Ogden scutură din cap.

— E pentru Garrick. E cea care-i fusese oferită să-i fie mireasă.

Povestea era cunoscută de toată lumea.

— Domniţa Brenna? Măi, măi! Deci Anselm şi-a ţinut făgăduiala.

Şi, văzând că vikingul o priveşte întrebător, îi explică:

— Eram acolo, după ce a plecat prostul ăla de peţitor. Dacă îmi amintesc bine, Anselm a zis cam aşa: „S-a oferit o

mireasă. Garrick va primi o mireasă, dar n-o să fie nicio nuntă”.

Ogden începu să râdă, căci ştia prea bine cât de mult îi ura Anselm pe celţi, ştia că n-ar fi îngăduit niciodată o asemenea alianţă.

— O mireasă fără juruminte de nuntă – îmi place. Dar mă îndoiesc că o să-i placă şi lui Garrick.

— De ce? Pare destul de frumuşică. Dacă ar avea pe ea altceva decât nădragii ăia urâţi, ar trebui să fie foarte frumoasă.

— Aşa o fi, stăpână. Dar frumuseţea ei nu-i poate ascunde scârba.

Yarmille o mişcă din loc pe fată şi o întoarse cu faţa spre uşă, ca să o vadă mai bine în lumină, însă Brenna îşi smuci capul, fără măcar s-o învrednicească pe femeie cu vreo privire.

Yarmille se încruntă nemulţumită.

— E încăpăţânată, ha?

— Să n-ai nicio îndoială, zise Ogden, întunecat. Are privirea unei fugare, şi bag mâna-n foc că va încerca să fugă de îndată ce i se va ivi prilejul. Să ştii că e şi o luptătoare, ca s-o spun pe-a dreaptă, se pricepe la meşteşugul războiului. Aşa că fii cu grijă, stăpână.

— Şi ce-ar trebui să fac eu cu ea?

Ogden ridică din umeri.

— Eu am făcut ce mi-a poruncit stăpâna Heloise. Ţi-am adus fata. Acum este în grija ta, căci tu îi conduci casa lui Garrick cât e plecat.

— Dar n-am nevoie de una ca asta, zise Yarmille pe un ton tăios. Când Garrick a plecat, şi-a luat aproape toţi sclavii ca să-i vândă şi nu mi-a lăsat decât câţiva ca să avem grijă de blocul ăsta de gheaţă care-i e casă. Iar acum mi-aţi mai dat-o pe cap şi pe-asta care trebuie păzită îndeaproape.

— Stăpâna Heloise a zis că ai putea s-o laşi în pace pe fată până când se întoarce Garrick şi hotărăşte ce face cu ea. O să vină chiar ea aici peste o săptămână, ca să vadă dacă domniţa s-a împăcat cu soarta ei.

— Heloise vine aici? Ha! râse Yarmille. Probabil îşi face tare multe griji pentru fată, dacă îndrăzneşte să vină aici când Garrick nu e acasă.

Ogden cunoştea prea bine ura pe care şi-o purtau cele două femei. Amândouă îi dăruiseră lui Anselm câte un fiu.

— Eu mi-am dus sarcina la capăt. Vii cu mine la petrecere, stăpână? Anselm îţi trimite vorbă să vii.

Ochii deschişi la culoare ai lui Yarmille scânteiară de încântare.

— Aşa o să fac.

După care se duse spre deschizătura care ducea la locul unde se gătea şi la scări, strigând:

— Janie, vino încoace!

Într-o clipă, îşi făcu apariţia o tânără mărunţică, îmbrăcată într-o rochie lungă de lână.

— Da, stăpână?

— Janie, ia-o pe fata asta! Fă-i baie, hrăneşte-o şi pune-o să doarmă în odaia stăpânului, deocamdată. Mai târziu, o să hotărăsc unde o să stea permanent.

— Da, stăpână, răspunse femeia, privind-o curioasă pe Brenna.

— Iar acum, Ogden, o să-ţi port recunoştinţă dacă o s-o duci pe fata asta în odaia lui Garrick şi o să stai cu ochii pe ea până o să vină un sclav s-o păzească.

*

Pentru Brenna, săptămâna se scurse ca zborul unui fluture, dacă nu şi mai încet. Nu avea deloc habar cum trecea vremea, încăperea în care o duseseră era mare şi rece, lipsită de ferestre, şi cu două uşi care rămâneau mereu zăvorâte. Mânia ei aproape că o adusese la nebunie în a doua zi, când fusese legată de patul cel mare din odaie, pentru că trufaşa Yarmille hotărâse că era o irosire de braţe de muncă să pună un sclav s-o păzească.

Brenna era dezlegată numai cât să mănânce, să se spele şi să se uşureze, dar în clipele acelea un sclav o însoţea pe Janie, deşi nu intra în odaie. În primele două zile, fata refuzase mâncarea, ba chiar, într-o izbucnire de furie, aruncase pe podea tava cu mâncare. În cele din urmă

rupsese tăcerea, strigând blesteme şi înjurături care o făcuseră pe Janie să se albească la faţă şi să o ia la goană din odaie, lăsându-l pe sclav să o lege pe Brenna de pat. Ea se zbătuse şi îl înjurase şi pe el, dar nu putuse să facă mai nimic, căci avea mâinile încă legate.

În a treia zi, slăbită de lipsa de hrană, Brenna începu din nou să mănânce, deşi în silă. Continua să se izoleze şi nu o băga în seamă pe Janie când îşi făcea apariţia. Se scurgeau multe ceasuri între cele două mese care i se dădeau pe zi. Una îi era adusă înainte ca Janie să se apuce de treabă, iar cealaltă, după ce îşi termina îndatoririle zilnice. În timpul acestui interval, Brenna aproape că izbucnea în plâns din cauză că nu era lăsată să se mişte, iar furia îi era mărită de foamea care se făcea tot mai mare pe măsură ce ziua trecea.

Se simţea vinovată, iar apoi înnebunită pentru că era aşa o povară pentru Janie, care era nevoită să aibă grijă de ea. Ştia că fata muncea din greu cât era ziua de lungă, iar de la venirea Brennei trudea şi mai mult. Dimineaţa, Janie o întâmpina cu vorbe blânde, însă la sfârşitul zilei era moartă de osteneală şi la fel de tăcută ca Brenna. Cu toate că încă nu-i spusese nicio vorbă lui Janie, simţea milă pentru ea; era un simţământ neobişnuit pentru Brenna.

Janie vorbea limba Brennei, dar, de nevoie, învăţase şi norvegiană. Încă nu vorbea prea bine, dar ştia îndeajuns cât să priceapă poruncile fără să fie bătută. Brenna presupunea că şi Janie fusese luată prizonieră, deşi nu ştia de câtă vreme şi nici nu voia s-o întrebe, căci îi purta pică fetei cu toate că ştia că ea nu face decât să-i respecte poruncile lui Yarmille, care ceruse ca Brenna să rămână legată. Era clar că şi soarta ei urma să fie aceeaşi cu a lui Janie. N-avea însă niciodată să se obişnuiască să ducă o viaţă de slujnică, ştia prea bine asta.

Când o să vină vremea, o să vadă ce o să facă. Numai de-ar veni odată, ca să fie eliberată!

Gândurile îi adăstau neîncetat la Garrick Haardrad, cândva logodnicul, iar acum stăpânul ei. În trecut, se întrebase adeseori cum arăta. Ştia că era tânăr, că nu

trăise decât douăzeci şi cinci de ierni. Era ghinionul ei că încă nu era însurat, pentru că asta îl făcuse pe Fergus să se ducă la clanul lui şi să pună la cale o nuntă care nu fusese niciodată plănuită a fi adevărată. Din vorbele spuse de Hugh, fratele său, ştia că, din cine ştie ce pricină, ura femeile. Iar asta nădăjduia să fie norocul ei. Putea să însemne fie că o să-i dea pace, fie că avea să se poarte cu ea plin de cruzime. Fata se ruga să se întâmple prima dintre cele două, astfel încât ura lui să-l facă s-o izgonească. Dar, dacă lucrurile n-aveau să stea aşa, ce urma să se întâmple? Legată, ca acum, era cu totul în puterea lui. Bătută, fără să se poată apăra, poate chiar ucisă. Blestemată să fie Yarmille, pentru atenţia ei!

După ce trecu săptămâna, îşi făcu apariţia Heloise, aşa cum făgăduise. Brenna îi recunoscu glasul, inclusiv pe cel al lui Yarmille, pe când cele două se apropiau de odaie. Când intră, Heloise se opri în loc la vederea Brennei, legată de pat, însă Yarmille îşi continuă mersul.

— După cum vezi, spuse Yarmille, cu glas dispreţuitor, nu ne dă decât bătăi de cap.

Heloise se apropie şi ea, cu ochi de gheaţă.

— Aşa te porţi tu cu bunurile fiului meu? O legi ca pe un animal? o întrebă ea furioasă.

— Ogden mi-a zis că are ochi de fugară, explică Yarmille. Am vrut doar să fiu sigură că Garrick o găseşte aici la întoarcere.

— Fugară? Heloise clătină din cap, iritată. Şi unde să se ducă? Nu are unde. Iar noi nici nu ştim când se întoarce Garrick. Ar mai putea trece câteva luni. Ai de gând s-o ţii aşa pe fată la nesfârşit?

— Eu…

— Uită-te la ea! o întrerupse Heloise cu glas tăios. I-a pierit culoarea din obraji şi a slăbit în doar o săptămână. Ţi-ai pierdut minţile, femeie? Fata asta o să fie o comoară de preţ pentru fiul meu. Poate să o vândă la târg pe un preţ bun ori s-o ţină pentru plăcerea lui, dar n-o să-i placă felul în care te-ai îngrijit de ea în absenţa lui.

Yarmille înţelegea că aceste cuvinte sunt adevărate şi

păli uşor. N-avea să fie bine dacă fata era irosită cât timp era în grija ci. Se înfurie pe fată pentru că din cauza ei era dojenită, dar reuşi să-şi ascundă furia sub zâmbetul pe care i-l adresă lui Heloise.

— Ai dreptate. Prin urmare, o să mă ocup chiar eu de fată. Asta o să-i placă tare mult lui Garrick. Ce zici, poate chiar o să-l ajute să uite de Morna?

— Cât despre asta, dragă prietenă, mă îndoiesc, răspunse Heloise înţepată, după care se întoarse către Brenna. Vei fi dezlegată, copilă, dar trebuie să nu încerci să fugi. Mă înţelegi? o întrebă ea blând. Nu ai unde să te duci de aici.

Brenna nu putea să răspundă acestor vorbe pline de blândeţe, căci nu-i dădeau prea multe speranţe, mai ales după ce aceste două femei tocmai vorbiseră despre ea ca şi cum ar fi fost un obiect. Aşa că îşi întoarse capul.

Heloise se aşeză însă pe pat.

— Tăcerea asta plină de încăpăţânare nu te ajută deloc, Brenna. Nădăjduiam că până acum te-ai obişnuit cât de cât cu noua ta casă. Anselm s-a gândit că o să-i fii pe plac lui Garrick. Dacă te străduieşti puţin, o să-ţi meargă bine.

Brenna tot nu se întorcea spre ea, însă Heloise nu se dădu bătută.

— Dacă te încearcă temerile, vorbeşte-mi despre ele. Poate, cine ştie, pot să ţi le înlătur eu. Brenna? continuă ea, şovăind, apoi zise: Fiul meu nu-i greu de slujit, o să vezi. Nu e poruncitor şi nici crud. Poate chiar o să-l placi şi o să-ţi găseşti fericirea aici.

Brenna întoarse brusc capul, cu ochii scânteind ca argintul lustruit.

— Niciodată! şuieră ea, uluindu-le pe amândouă femeile cu puterea din glas şi cu faptul că chiar avea limbă. Nu am teamă, doamnă. Tu ai însă de ce să te temi, căci o să blestemaţi ziua când aţi încercat să faceţi din mine o sclavă! O să curgă sângele în valuri şi, fără îndoială, va fi al nepreţuitului tău Garrick!

— Ce-a spus? întrebă Yarmille.

Heloise clătină din cap şi oftă.

— E plină de amărăciune, dar n-o să ţină mult. O să afle curând că nu-i rămâne altceva de făcut decât să se supună, cât de cât.

— Şi până atunci? întrebă Yarmille.

Heloise se uită gânditoare la Brenna, susţinându-i privirea sfidătoare.

— O să te porţi bine dacă eşti lăsată liberă în această încăpere?

— Eu nu făgăduiesc nimic! răspunse Brenna cu înflăcărare şi-şi întoarse iar capul.

— Nu poţi să asculţi de judecată?

Brenna se ferecase însă iar în tăcere, aşa că Heloise se dădu bătută în cele din urmă şi ieşi. Yarmille însă rămase.

— Ei bine, Brenna Carmarham, acum, că înălţimea Sa a plecat, nu trebuie neapărat să te eliberăm încă. O să vină curând şi vremea aceea, zise Yarmille morocănoasă, fără să-i treacă prin minte că Brenna o înţelegea de minune. Mâine o să-ţi dăm mai multă mâncare, ca să mai pui ceva carne pe oase, şi o să te scoatem la aer – ca pe un covor, cum s-ar zice.

Şi, râzând singură de gluma pe care o făcuse, părăsi încăperea.

Dacă ar fi avut o sabie în mână şi n-ar fi fost legată, Brenna ar fi ucis-o pe femeia aceea. Pe toate creaturile acelea făţarnice, ticăloase, vrednice de ură! Totuşi, în curând avea să fie dezlegată şi, începând de mâine, avea să plănuiască în ce fel o să fugă. Erau nişte proaste, dacă se încrezuseră în ea!

Capitolul 9

Uriaşa corabie vikingă înainta de-a lungul fiordului ca un balaur cu vâsle în loc de aripi, plutind paşnic spre casă. Oamenii ar fi vrut să strige şi să facă tărăboi în vreme ce treceau pe lângă debarcaderul lui Anselm, însă Garrick îi oprise. Chiar dacă soarele de la miezul nopţii adăsta încă la orizont, ca o minge de foc, tot era în puterea nopţii şi, pe

cât se părea, mai toţi erau cufundaţi în somn. Mâine avea să fie vreme destulă pentru petreceri şi întâlnirea cu prietenii vechi. Acum însă Garrick voia să ajungă acasă şi să doarmă în patul lui până dimineaţă.

Oamenii aveau să fie găzduiţi în casa lui peste noapte, iar a doua zi urmau să plece la casele lor, să-şi ia familiile şi să se întoarcă la Garrick pentru a sărbători cu fast. Casa era cufundată în beznă şi tăcută, căci vremea încă nu era îndeajuns de rece încât focurile să fie lăsate să ardă peste noapte. Razele soarelui se strecurau prin uşa deschisă, luminându-le îndeajuns drumul încât să poată intra fără să se izbească de mesele lungi şi de laviţele de care era plină sala cea mare.

Lui Garrick nu-i fu prea greu să urce treptele întunecate, căci îşi cunoştea bine casa, doar îşi petrecuse acolo o parte a tinereţii, împreună cu bunicul său. La catul al doilea se aflau patru odăi: a lui, dormitorul cel mare, de o parte a scărilor, o cămăruţă unde se cosea, în cealaltă parte; pe coridorul larg, o cameră de oaspeţi cu două paturi mari; şi, în sfârşit, odaia lui Yarmille, femeia care-i ţinea casa. În capătul coridorului, în spatele casei, o uşă dădea spre treptele de piatră ce duceau afară. Uşa avea ca scop să lase să intre aerul proaspăt al verii, însă Garrick rareori era acasă la acea vreme, ca să se bucure de ea.

Acum, deschise uşa aceasta ca să lumineze coridorul, după care se întoarse în sală, unde îl aşteptau oamenii lui; unora dintre ei, printre care şi Perrin, le arătă drumul spre odaia de oaspeţi.

Ceilalţi aveau să doarmă pe laviţele din sala cea mare, căci lor le erau mai pe plac paturile tari.

În cele din urmă, Garrick intră în odaia sa. Aici voia să aducă sofaua fără spătar, despre care i se spusese că a fost făcută în Orient, şi cele două jilţuri de forma unor tronuri pe care le cumpărase la Hedeby. Deocamdată, în încăperea spaţioasă nu avea drept mobilă decât patul lui uriaş, un scaun cu spătar înalt şi un cufăr mare. Podeaua rece nu era încălzită de covoare, doar de o blană de urs veche, iar pereţii nu erau împodobiţi cu nimic. Asta avea

însă să se schimbe când mărfurile pe care le adusese urmau să fie descărcate de pe vas, căci Garrick târguise o mulţime de lucruri pentru casa lui, ca să facă încăperile de piatră cât de cât confortabile.

Câteva raze de lumină pătrunseră de pe coridor şi luminară încăperea. Garrick se îndreptă spre uşa cea mare din partea opusă, care dădea într-un balconaş de piatră. În faţa lui se deschidea o privelişte măreaţă. Fiordul se vedea jos, în toată splendoarea lui ce se cufunda în umbre. Către apus, oceanul se întrevedea într-un albastru întunecat; spre răsărit, se întindeau munţii zugrăviţi în mov-închis şi cenuşiu. Dar privelişte cea mai grozavă era mingea de foc portocalie a soarelui, care era aproape să apună.

Garrick rămase multă vreme acolo să privească, uitând cât era de ostenit, în cele din urmă, lăsând deschisă uşa balconului şi scăldând altfel camera în lumină, închise uşa odăii de culcare şi se îndreptă spre pat. Iar acolo, pe pătura din blănuri de hermelină pe care o cususe mama lui, văzu silueta unei fete care dormea ghemuită, părând necrezut de mică în mijlocul patului uriaş.

Garrick se opri brusc. Părul ei negru era răspândit pe blănurile albe şi îi ascundea chipul. N-o putea vedea foarte bine, căci liniile trupului îi erau ascunse de o cămaşă de noapte din lână, mult prea mare pentru ea, aşa că nu-şi putea da seama ce vârstă are fiinţa din patul lui.

Însă nici măcar nu era curios, ci doar furios că nu-şi putea lua în stăpânire patul, când avea atâta nevoie de odihnă. Prin urmare, se întoarse şi ieşi cu paşi mari din odaie. Se duse drept în camera lui Yarmille, intră fără să bată la uşă şi o scutură zdravăn pe femeie, ca s-o trezească.

— Femeie, scoală-te!

Yarmille deschise ochii plini de ceţurile somnului şi se holbă la silueta înaltă care se apleca asupra ei. Chipul îi era ascuns în umbre, însă ea îl recunoscu pe dată.

— Garrick! Te-ai întors!

— După cum se vede, răspunse el sec, cu un glas în care oricine ar fi simţit furia. Şi, după cum văd, ţi-ai încălcat rău

îndatoririle faţă de mine.

— Eu… ce tot spui? întrebă ea jignită, trăgându-şi pătura brodată până la gât. Mă învinuieşti pe nedrept.

Garrick se încruntă.

— Cu ce drept mi-ai băgat un oaspete în odaia mea de culcare, când camerele de oaspeţi zac pustii?

— Un oaspete? Femeii îi trebuiră câteva clipe ca să priceapă, dar apoi începu să râdă încetişor. Nu, fata nu e un oaspete.

Garrick era pe punctul să-şi piardă răbdarea.

— Explică-mi, Yarmille, şi nu te lungi cu vorba! Cine e femeia?

— E a ta. Mama ta mi-a poruncit s-o iau în grijă, aşa că nu am putut să o pun laolaltă cu celelalte femei. Şi ştiam că, la întoarcerea ta, o să aibă cine să stea în odaia de oaspeţi. Nu mi-a trecut prin minte că o să te superi dacă doarme la tine.

Garrick era ca un arici, de cât era de furios.

— În primul rând, să ştii că mă supăr, se răsti el, fără să-i pese că-l aude cineva. În al doilea rând, cum adică e a mea?

Yarmille nu-şi amintea să-l mai fi văzut vreodată pe Garrick aşa de mânios. Ar fi trebuit să-şi amintească de faptul că în ultima vreme ura femeile şi să-i găsească alt loc fetei.

— Vara asta, tatăl tău a fost după pradă în Insulele Britanice şi s-a întors cu şapte femei. Fata asta a fost una dintre ele, şi tatăl tău ţi-a dăruit-o ţie. E fata unui lord şi a crezut că o să-ţi fie mireasă.

— Mireasă, mie! răbufni el.

— Asta au crezut ea şi ei, Garrick, adăugă Yarmille repede. Anselm i-a păcălit ca să poată să-i prade mai uşor. E o poveste lungă, şi sunt sigură că Anselm va fi bucuros să ţi-o spună.

— Ce cusur are fata asta, de n-a vrut s-o ia Hugh? întrebă Garrick care ştia că fratele lui îşi alegea întotdeauna femeile, acum, că Anselm nu le mai ţinea pe cele tinere şi frumoase.

— Fata asta e o scorpie ieşită din iad. Cred că i-ai greşit tatălui tău cu ceva, de ţi-a pus în spate aşa un dar. Mi-au spus că este o războinică şi că e însetată de sânge.

Fără îndoială, trebuie să fi fost şi respingătoare la chip, de-asta n-o dorise Hugh. Dar de ce să-i fi dat tatăl lui aşa o fată? Garrick oftă, prea ostenit ca să se mai gândească la toate astea.

— Ei bine, fata doarme, aşa că acum poţi s-o laşi acolo. Dar mâine s-o duci în altă parte, nu-mi pasă unde.

— Garrick, o să încerce să fugă. Nu pot s-o las cu celelalte femei când sunt la treburile lor. O să fie o nimica toată pentru ea să-şi ia tălpăşiţa de aici.

— Pe Thor, femeie! Am spus că nu-mi pasă ce faci cu ea, dar nu poate să rămână în odaia mea!

Şi zicând astea, Garrick se întoarse în odaia lui.

*

Vântul cel rece îi adusese Brennei părul pe faţă, făcând-o să se trezească. Fata clipi, pe jumătate adormită, cu ochii la soarele ce umplea încăperea, şi gemu. Oare se făcuse deja dimineaţă? I se părea că trecuseră numai câteva ceasuri de când fusese dezlegată şi ameninţată să nu părăsească odaia. Se gândea că era un paznic la uşă, dar asta nu mai avea însemnătate. Încă nu era în stare să plece. Trupul ei încă mai suferea după îndelungata încătuşare, şi ştia prea bine că nu poate să se avânte în necunoscut. Trebuia mai întâi să-şi recapete puterile; apoi urma să vadă ce căi de scăpare avea. Ar fi fost un lucru nebunesc să fugă fără să ştie câte ceva despre aceste ţinuturi.

Fata se ridică şi închise ambele uşi, cufundând iar încăperea în întuneric, după care se ghemui la loc în pat. Aproape adormise la loc, când la ureche îi veni zgomotul de voci. Cineva se răstea, furios. După câteva clipe, uşa se deschise şi în odaie intră un tânăr foarte înalt.

Brenna se trezi de îndată cu totul, cu toţi nervii întinşi la maximum, adulmecând primejdia. Nu făcu nicio mişcare, urmărindu-l îngrijorată pe viking printre pleoapele întredeschise, gata să sară să-i ia sabia dacă avea să i se

ivească prilejul.

Străinul nu aruncă nicio privire înspre ea, nici nu veni spre pat, ci se îndreptă spre scaunul lipit de perete şi începu să-şi scoată veşmintele cu gesturi bruşte, ce-i trădau furia. Mai întâi sabia, pe urmă un cuţit scurt, după care o tunică fără mâneci aterizară pe scaun. Pe urmă, bărbatul ridică un picior şi-l puse pe scaun, ca să-şi dezlege şireturile de piele şi să-şi scoată cizma de piele moale.

Brenna îi cerceta chipul bărbatului cu o privire aproape posesivă. În viaţa ei nu mai văzuse un tânăr atât de plăcut la vedere. Pletele aurii, lungi şi ondulate, îi cădeau pe umerii nemaipomenit de largi. Avea nasul lung şi drept, iar bărbia îi era fermă şi lipsită de barbă.

Pe braţele goale şi puternice îi jucau muşchii groşi, ca şi pe pieptul larg şi pe spate, unde muşchii îi dansau la fiecare mişcare pe care o făcea. Cârlionţi blonzi îi acopereau pieptul, până spre abdomenul plat şi puternic. Avea şolduri înguste şi coapse lungi şi zvelte. Toată înfăţişarea lui era imaginea însăşi a puterii şi agerimii. Avea un trup minunat, a cărui frumuseţe nu era ciuntită decât de câteva cicatrice pe partea de jos a trunchiului. Un asemenea trup era el însuşi o armă.

Brenna simţea cum o umple un simţământ ciudat, pe care nu-l mai încercase niciodată.

Bărbatul se apucă să-şi desfacă pantalonii, iar fata înţepeni. O parte din ea voia să vadă şi restul acestui corp minunat, însă latura ei practică ştia că n-avea să iasă nimic bun din asta. Din fericire, bărbatul aruncă o privire spre pat şi îşi schimbă gândul.

Fata îşi ţinu răsuflarea. Încă nu-şi dăduse seama ce era cu vikingul acela acolo. Nu pricepea de ce intrase şi începuse să se pregătească să se bage în pat. Nici măcar nu-i trecea prin minte că el putea fi Garrick Haardrad.

Bărbatul se întoarse din nou, ca şi cum n-ar fi ştiut ce se petrece, şi rămase cu ochii aţintiţi la uşa balconului. După aceea se duse şi o deschise din nou, pe urmă închise uşa cealaltă, zăvorându-se împreună cu ea în odaie, şi se

întoarse în pat.

Brenna renunţă să se mai prefacă adormită, căci simţea că el îşi dăduse seama că e trează. Se rostogoli aşadar spre capătul patului, căci acesta era pus într-un colţ al încăperii, cu o latură la perete, iar fata avea nevoie de un loc pe unde să poată fugi. Acolo, se ghemui, cu cozile-i lungi lăsate peste cămaşa de noapte, încordată ca un arc.

Iar atunci, ochii lor se întâlniră şi amândoi încremeniră o clipă nesfârşită, fără să-şi poată desprinde privirile unul de la celălalt. Brenna se simţea ca vrăjită de ochii aceia de culoarea apei, atât de deschişi, în care se amestecau blând tonurile de albastru şi de verde. În cele din urmă, furioasă, îşi dădu seama că-şi ţinea răsuflarea şi-şi îngădui să respire.

— Cred că ai încercat să mă păcăleşti, femeie, zise el cu un glas profund, în care nu se simţea nici furie, dar nici blândeţe. Nu arăţi deloc ca o scorpie care vrea cu orice preţ să scape, ci pari o copilă înfricoşată – deşi probabil vicleană, căci jocul tău te-a făcut cu o odaie plăcută.

Ea începu să râdă, sfidătoare.

— Înfricoşată? De tine, vikingule? Felul în care ţi-am fost zugrăvită era adevărat.

— Încă n-ai fugit, zise el.

— Numai pentru că am fost legată de patul ăsta până în seara trecută, răspunse ea.

Pe buzele lui flutură un zâmbet:

— E o poveste bună, dar va fi tare uşor să scot la iveală minciuna din ea.

Brenna se încruntă, căci nu era obişnuită să fie învinuită că minte. Sări ca o pisică din pat şi ateriză în faţa lui, cu picioarele depărtate şi braţele pregătite de apărare.

— Ascultă aici, vikingule! rosti ea furioasă, privindu-l drept în faţă, cu ochi întunecaţi. Eu sunt Brenna Carmarham şi nu mint niciodată. Dacă nu ar fi aşa cum ţi-am spus, atunci poţi fi sigur că nu m-aş afla aici acum!

În ochii lui Garrick apăru o scânteie de veselie în vreme ce o privea pe frumoasa cea mândră. Nu-i păsa de vorbele ei şi le considera doar o ameninţare goală.

— Ei, dacă Yarmille tot nu pare să ştie ce poate face cu tine, noroc că am venit ca să mă ocup de tine, zise el vesel.

— Cum adică? întrebă fata mirată şi, înainte ca el să aibă răgaz să răspundă, adăugă bănuitoare: Cine eşti tu, vikingule?

— Stăpânul tău, din câte mi s-a spus.

— Nu, nimeni n-o să-mi fie stăpân, scrâşni Brenna.

Garrick ridică din umeri. Nu-i fusese dăruită o sclavă umilă; asta, cel puţin, era clar.

— Nu prea ai de ales în privinţa asta.

— Am – spus – nu! rosti Brenna răspicat, căci fiinţa ei toată se revolta la gândul acesta. Ochii ei aruncau flăcări de furie când adăugă: Niciodată!

Garrick zise, cu un glas în care se simţea nerăbdarea:

— N-o să stau la discuţii despre asta.

— Nici eu, răspunse ea plină de trufie, uluindu-l.

Garrick începu să râdă, în ciuda voinţei lui. Nu mai avusese nicicând o sclavă ca aceasta. Ce păr negru ca pana corbului, bogat, cu reflexe aproape albăstrui; cu pielea albă ca smântâna şi un chip ce părea o apariţie dintr-un vis. Mai că se simţea ispitit să o cerceteze mai cu de-amănuntul, să vadă ce se afla sub cămaşa de noapte prea mare pentru ea.

Brenna îl urmărea cu privirea, îngrijorată, în vreme ce el se aşeza pe pat şi-şi trecea degetele lungi prin părul ondulat. Deci acesta era Garrick Haardrad, bărbatul pe care ar fi trebuit să-l ia de soţ, bărbatul care acum presupunea că e stăpânul ei. Vorbea limba ei, iar asta o uimise. Totuşi, şi mama lui vorbea limba aceasta, deci probabil că ea îl învăţase.

Fata şi-ar fi dorit ca el să nu se întoarcă atât de curând, să aibă vreme să cântărească situaţia în care se afla. Nu ştia dacă să se teamă sau nu de omul acesta. Fără îndoială, era tare plăcut la privit şi ea se trezi că-şi dorea ca lucrurile să se fi petrecut altfel, să fi fost aici ca mireasa lui, nu ca sclavă. Anselm însă distrusese totul, iar ura ei pentru el se făcu şi mai mare din această pricină.

— Ce vrei să spui că o să te ocupi de mine? întrebă ea.

— Mie nu-mi e pe plac ca ceea ce am să nu fie de folos. Sclavii mei trebuie să-şi câştige pâinea, altfel mă descotorosesc de ei.

Răceala din glasul lui şi cuvintele lui lipsite de căldură omenească o făcură să se cutremure.

— O să încerci să mă vinzi?

— Să încerc? Vorbeşti de parcă n-aş avea dreptul.

— Nu-l ai! zise ea tăios, înfricoşată de cruzimea lui. Ţi-am spus că nimeni n-o să-mi fie stăpân.

— Să mă ajute Odin! se văită Garrick exasperat, după care o privi cu ochi întunecaţi. O să-ţi ţii gura, doamnă, altfel mă ispiteşti să-ţi arăt eu!

Brenna deschise gura ca să întrebe cum, însă îşi dădu repede seama că e mai bine să nu ştie. Nu voia să-i facă pe plac, dar, cum el încă nu-i ceruse nimic, putea să înceteze cearta pentru o vreme.

— Prea bine, Garrick Haardrad, zise ea cu un glas ferm.

El o privi bănuitor, neştiind dacă fata se potolise din cauza ameninţării lui sau pentru că îi aparţinea. Dacă n-ar fi fost din cale afară de ostenit, nu i-ar fi îngăduit trufia asta. Fără urmă de îndoială, sclava asta trebuia să fie îmblânzită. Iar el îşi dădea seama, uimit, că ar putea chiar să fie încântat de asta. Trecuse multă vreme de când nu se mai simţise atras pe dată de vreo femeie. Se întreba acum dacă îl intriga mai mult frumuseţea ei ori mândria ei sfidătoare. Şi-ar fi dorit să nu fie atât de înfiorător de obosit. Dar asta era. Putea să aştepte. Ea urma să fie tot aici, când el avea să fie pregătit pentru ea.

— Poţi să te culci la loc, doamnă, zise el cu glas obosit. De dimineaţă, o să vorbim despre locul tău.

Ea îşi întoarse spre el ochii, nedumerită.

— Dar acum e dimineaţă.

— Nu, femeie, e noapte, iar eu am mare nevoie să dorm.

— Nu sunt oarbă, vikingule, răspunse ea acră. Văd bine lumina zilei.

El nu mai avea pic de voinţă să se certe, aşa că trase cuvertura din blănuri de hermelină şi se băgă sub ea.

— Aici suntem la miazănoapte. Vara, la noi, nopţile nu

sunt aşa cum le ştii tu, iar iarna nu avem mai deloc zi.

Fata îşi aminti abia acum lecţiile primite de la Wyndham. El îi spusese că, aici, soarele nu apunea în timpul verii, că iarna nu se ivea decât câteva ceasuri, iar în anumite zile nu răsărea deloc. Pe vremea aceea, ea crezuse că el îi toarnă poveşti doar ca să facă lecţiile mai atrăgătoare.

Se uită la Garrick, care se lungise în pat, cu ochii închişi.

— Atunci, unde o să dorm?

El răspunse cu ochii închişi:

— N-am mai împărţit niciodată patul cu cineva, dar de data asta o să fac o excepţie.

— Generozitatea ta nu e bine primită, i-o întoarse ea. N-o să dorm împreună cu tine.

— Fă cum vrei, doamnă, dar cred că podeaua n-o să-ţi fie pe plac.

Ea îşi înghiţi blestemele care-i stăteau pe buze şi se îndreptă spre uşă, însă glasul lui ridicat o făcu să încremenească în loc:

— Nu-ţi îngădui să ieşi din odaie, domniţă Brenna!

Ea se răsuci spre el, cu ochii primejdios de mari.

— Îngăduinţa ta? Nici n-am cerut-o!

El se ridică într-o rână.

— Nu, dar de acum înainte, o vei face!

— Tu, măgar necioplit! se răsti ea, în culmea furiei. În capul tău de măgar n-a intrat nici măcar un cuvânt din tot ceea ce ţi-am spus? N-o să-mi spună mie ce să fac un…

— Gata cu flecăreala, fato! îi porunci el. Probabil că Loki râde de se prăpădeşte de soarta care te-a dat pe mâna mea. Te înşeli amarnic dacă crezi că eu vreau să împart patul cu tine, dar nu văd altă cale în noaptea asta, dacă vreau să pun şi eu geană pe geană.

Ea lăsă această jignire să treacă şi întrebă:

— Nu mai sunt şi alte odăi în casa asta?

— Ba da, dar toate sunt luate. Casa mea, doamnă, e plină de oamenii care s-au întors împreună cu mine. Eu sunt sigur că ei n-o să se supere dacă te împiedici de ei pe întuneric, dar ţipetele tale de ajutor n-o să mă lase să

dorm.

— Ţipetele oamenilor tăi, vikingule, nu ale mele, i-o întoarse ea.

— Te încrezi mult prea mult în puterile tale, femeie, oftă el din rărunchi. Acum, dă-mi pace şi vino în pat!

Brenna îşi înghiţi vorbele şi se apropie încet de pat. Chiar era mult mai ademenitor decât podeaua, trebuia să recunoască în sinea ei. Se urcă în pat şi se întinse la perete, la cel puţin două picioare depărtare de viking. Şi cu adevărat, învelitoarea de hermelină sub care se băgase el şi pe care ea stătea era ca un zid între ei doi.

După o clipă, Brenna îi auzi respiraţia profundă şi egală. De ea însă, somnul nu se apropie o bună bucată de vreme.

Capitolul 10

Brenna încă mai picotea când Yarmille năvăli în încăpere.

— Trezeşte-te! Trezeşte-te, fato, până nu se întoarce şi te găseşte tot în pat!

Brenna înălţă capul şi văzu că Garrick nu se mai afla lângă ea. După aceea, se uită dispreţuitoare la femeia mare şi urâtă care stătea lângă pat. Se întrebă ce-ar fi făcut femeia dacă ar fi atacat-o. Probabil că ar fi luat-o la fugă la stăpânul ei, ţipând cât o ţinea gura, iar ea ar fi putut să vadă ce-i putea pielea – să afle dacă trebuia să fie îngrijorată în legătură cu el sau nu.

— Grăbeşte-te, fato, şi îmbracă-te, îşi urmă vorba Yarmille, întinzându-i Brennei o cămaşă din lână aspră. Garrick nu mai vrea să stai în odaia lui. De fapt, e nemulţumit rău de tine. Nici nu este de mirare, la cât eşti de piază-rea.

Brenna o ţintui cu o privire duşmănoasă, dar nu scoase o vorbă. Hotărâse să continue să se prefacă şi să nu arate că le ştie limba. Dacă vorbeau în faţa ei, crezând că ea nu pricepe, poate că avea să afle lucruri însemnate. Îi era greu să se poarte aşa, când o mânca limba rău să-i zică

nişte vorbe usturătoare femeii, dar se îndârji să facă aşa cum hotărâse.

Yarmille se îndreptă spre uşă şi îi făcu Brennei semn să o urmeze. Când trecură pe lângă scări, auzi zgomote ca de petrecere venind de la catul de jos. Pătrunseră apoi într-o cămăruţă, aflată faţă în faţă cu cealaltă, iar la lumina opaiţelor pe care le aprindea Yarmille, Brenna îşi dădu seama că se află într-o odaie de cusut, destinată diverselor treburi.

Încăperea nu se deosebea prea mult de odaia de cusut de acasă, cu toate că Brenna nu prea călcase pe acolo. Fata se uită curioasă în jur. Erau acolo mosoare pentru iţe, de care era prinsă câte o gresie ca să le echilibreze, un război de ţesut pentru covoare, plăci de lemn pentru împletirea panglicilor, piepteni cu dinţi lungi şi foarfece. Într-un colţ era o grămadă mare de piei de animale, iar pe un raft erau pocale cu vopseluri. Era o odaie femeiască, în care Brenna se simţea pierdută cu totul.

— Garrick s-a dus să-l aducă pe taică-său, dar a zis ca nu cumva să îndrăzneşti să ieşi din odaia asta, spuse Yarmille, ajutându-se de semne cu mâna ca să o facă să-i priceapă vorbele. Eu am treabă jos de nu-mi văd capul, ca să pregătesc ospăţul, aşa că nu pot să stau să te păzesc. Uite, cu asta o să ai ceva de făcut, îi arătă ea un război de ţesut mai mare, aşezat într-un colţ, pe care se afla un covor grosolan, lucrat pe jumătate, explicându-i prin semne Brennei că trebuia să lucreze la el.

— O să ajungă o zdreanţă putrezită până o să pun mâna pe el, răspunse Brenna pe limba ei, cu un zâmbet fluturând pe buzele-i minunate.

— Bine, bine, răspunse Yarmille, întorcându-i zâmbetul. Garrick credea că o să-mi dai bătăi de cap, dar eu n-aş zice asta. O să faci şi tu treabă şi totul va merge bine.

Apoi se întoarse să plece, iar din prag îi spuse cu glas răspicat şi rar:

— Stai aici, stai – aici!

Pe urmă ieşi, închizând uşa în urma ei.

Brenna se uită ameninţătoare la războiul de ţesut, după

care spuse plină de dispreţ:

— Ha! Dacă îşi închipuie cotoroanţa asta că o să mă poată sili să fac o muncă de femeie, atunci să aibă mai multă bătaie de cap decât poate duce.

Apoi se apucă să scotocească, fără prea mare tragere de inimă, prin încăpere. Găsi astfel câteva fâşii late de piele şi le împleti laolaltă, croindu-şi astfel o cingătoare destul de grosolană. Pe urmă îşi împleti părul într-o coadă care-i ajungea până la şolduri, adăugându-şi şi o fâşiuţă subţire prin plete, ca să le ţină cât mai strânse.

Zgomotele care se auzeau de la catul de jos îi aduceau aminte de casă, de zilele când tatăl ei avea oaspeţi. Amintirea asta îi răscoli iar durerea. Până atunci, numai furia şi supărarea îşi croiseră drum prin mintea ei. Amintirea morţii tatălui ei şi scena sângeroasă la care fusese martoră acasă o înveninau tot mai tare.

— Tată, tată, ce lipsit de minte ai fost, şopti ea. I-ai adus asupra noastră, cu târgul tău. Ai crezut că ne salvezi, însă n-ai făcut decât să ne nimiceşti.

Brenna nu mai voia să plângă. Urma să-şi zăvorască durerea în adâncul fiinţei, dar n-avea să se jeluiască, pentru că alte gânduri o aşteptau să le dea curs.

Hotărârea ei era luată: n-o să rămână aici. O să găsească ea vreo cale să fugă de pe meleagurile astea uitate de Dumnezeu şi să se întoarcă acasă. Avea nevoie doar de ceva vreme ca să înveţe obiceiurile locului şi să găsească o cale de scăpare. Nădăjduia să poată şi să se răzbune şi tare ar fi fost bucuroasă dacă ar fi izbândit să le facă pe amândouă.

Apoi, fără să vrea, îşi dădu seama că începuse să se gândească la viking. Garrick Haardrad era o taină ferecată. Nu jucase niciun rol în înşelăciunea pusă la cale de ai lui, dar o ameninţase cel mai tare. În mintea lui, era sigur că e stăpânul ei şi că poate face ce vrea cu ea. Ei bine, avea să afle că ea nu-i îngăduie una ca asta.

Bărbatul acesta, înalt şi plin de vigoare, nu se uitase la ea cuprins de pofte trupeşti, iar asta, chiar dacă o nedumerea puţin, era cu adevărat un noroc. Brenna ştia că

el crede că ea o să se apuce să muncească. Şi, dacă ar putea să-şi găsească de făcut ceva care să n-o supere că face, n-o să-i fie greu să rămână aici o vreme, iar asta îi va da răgazul de care avea nevoie. Dar ce putea ea să facă?

Brenna deschise uşa încetişor. Se gândea că, dacă iese din odaia de cusut, avea să înfrunte furia lui Yarmille. Totuşi, putea să facă pe neştiutoarea, să spună că nu pricepuse ce-i zisese aceasta.

Zgomotele de la catul de jos erau tot mai puternice. Fata se întreba dacă Garrick se întorsese deja. Dacă da, atunci avea să fie şi Anselm cu el. Pe bărbatul acela o să-l nimicească cu mare bucurie, aşa cum îi nimicise şi el oamenii. Bietul Fergus şi Wyndham; Dunstan, care nu dorise să se lupte, şi dulcea şi iubita ei Alane, care-i fusese Brennei ca o mamă – toţi fuseseră ucişi. Nu de mâna lui Anselm, fireşte, căci el stătuse la intrare şi se mulţumise să privească lupta sângeroasă, dar asta nu însemna că el nu era marele vinovat. În plus, îi şi retezase sabia ei nepreţuită, făcând-o să fie lipsită de ajutor pentru prima dată în tânăra ei viaţă. Da, Anselm trebuia să moară. Avea să găsească ea o cale.

Brenna păşi în coridorul larg şi închise uşa, ca să nu-şi dea nimeni seama că ieşise din odaie. La capătul coridorului, o altă uşă se deschidea spre exterior, iar ea se îndreptă într-acolo. Cercetă cu privirea clădirile de jos, însă nu se vedea ţipenie de om. În depărtare, zărea oceanul albastru şi strălucitor, ce scânteia ca şi cum ar fi fost acoperit cu nestemate. La stânga se aflau fiordul şi pajiştile care se întindeau de pe malul opus. Pe pantele din dreapta se întindeau câmpuri şi păduri; căsuţe erau presărate ici şi colo, în depărtare.

Brenna se gândi să se ducă în fiord, să vadă dacă nu cumva găseşte o barcă. Cu siguranţă, avea să aibă mare nevoie de o barcă atunci când o să vină vremea să plece, dar cum putea să se ducă pe mare singură? Poate se putea ascunde într-una când pleca să-i prade pământurile. Dar aşa ceva n-avea să se petreacă decât la primăvară. Oare putea să aştepte până atunci?

Brenna coborî scările şi se îndreptă în grabă spre clădirile scunde din spatele casei celei mari de piatră. La ureche îi ajunse zgomotul dobitoacelor şi intră într-una dintre clădiri, care avea porţile larg deschise. Era un grajd şi în el se aflau patru cai frumoşi.

Brenna era încântată. Zări un minunat armăsar negru şi se îndreptă spre el, dar nu-şi putu reţine un strigăt speriat când văzu că un bătrân ţesăla animalul.

Bătrânul se îndreptă de spinare, gemând, cu o mână la şale. Avea chipul ascuns sub o barbă mare, înspicată cu multe fire albe, ca şi părul său nisipiu. Omul îşi îndreptă spre ea ochii căprui, obosiţi.

— Cine mai eşti şi tu, fătuco? o întrebă el pe limba ei.

— Brenna, Brenna Carmarham. Eşti slugă aici? îl întrebă ea, întinzând încetişor mâna, ca să o poată mirosi calul.

— Da, sunt de două ori douăzeci de ani de când mă îngrijesc de cai, răspunse el.

— Ai vreun ajutor?

El scutură din cap.

— Nu, nimeni, de când stăpânul i-a luat pe cei mai mulţi dintre noi şi i-a dus spre soare-răsare. Pe mine m-a lăsat pentru că sunt prea bătrân ca să mă mai vândă la un preţ bun.

— Vorbeşti de Garrick, vikingul? întrebă ea. El e cel căruia îi spui stăpân?

— Da. E un flăcău de treabă. Înainte, l-am slujit pe tatăl lui, spuse bătrânul cu mândrie.

— Cum de poţi vorbi de bine despre cel care ne are în puterea lui? întrebă ea.

— Se poartă bine cu mine, fetiţo. Garrick e un tânăr bătăios, căruia îi fierbe sângele în vene şi care încearcă să-şi găsească repede un rost în viaţă, dar e un stăpân tare cumsecade cu noi toţi.

Brenna schimbă vorba:

— Şi ăşta sunt toţi caii lui?

— Nu, are şase, sus, la păşune. Şi încă trei au fost împrumutaţi de prietenii lui Garrick, care au fost în călătorie cu el şi acum s-au dus să-şi aducă familiile pentru

petrecere. Ăştia de aici, arătă omul spre caii din grajd, sunt ai lui Anselm Haardrad, care tocmai a ajuns, împreună cu ai lui. Un dobitoc mai frumos ca ăsta n-am văzut în viaţa mea, încheie omul, bătând calul pe crupă.

— Da, chiar că e frumos, fu de acord şi Brenna, care se uita cu jind la animalul zvelt, pe care bătrânul îl freca blând pe spate. Calul, se vedea bine, tocmai încheiase o cursă zdravănă.

— Stăpânul l-a adus. A zis că l-a luat de la Hedeby. Pun rămăşag că l-a costat o grămadă de arginţi.

Brenna dădu din cap, însă gândurile îi zburaseră departe de armăsarul minunat. Deci Garrick era acasă, iar Anselm venise cu el. Fără îndoială că venise şi Hugh, fratele lui, scârba aia nenorocită care îndrăznise să o umilească în faţa tuturor.

Cu sprâncenele încruntate, Brenna ieşi din grajd şi se uită îngrijorată spre casa de piatră. Cât timp mai avea? Oare el o căuta deja sau nici nu-şi bătuse capul cu asta, ştiind-o în siguranţă în odaia de cusut? Şi de ce şi-ar fi bătut capul? Îi arătase deja prea bine că nu-i păsa deloc de ea, că pentru el era doar o bătaie de cap. Până şi Yarmille îi spusese că ea nu-i fusese pe plac lui Garrick.

Şi Brennei îi convenea că lucrurile stăteau aşa. Trebuia să stea la o parte şi să nu atragă atenţia.

Fata se întoarse în grajd.

— Cum te numeşti? îl întrebă pe bătrânul care continua să se îngrijească de armăsar, plin de blândeţe.

— Erin McCay.

— Ei bine, Erin, o cunoşti pe fata numită Janie? îl întrebă ea, zâmbindu-i.

— Cum să nu! Drăguţă fată, Janie.

— Unde pot să dau de ea? M-a îngrijit când am fost ţinută prizonieră, dar eu nu m-am purtat frumos şi vreau să o rog să mă ierte.

— Ai fost prizonieră? o întrebă el, cu ochii sclipind de curiozitate. Deci tu oi fi fata de care se tot vorbeşte, cea care pentru Garrick e noua…

— Da, răspunse Brenna scurt, tăindu-i vorba înainte să

audă cuvântul pe care îl ura.

— Şi ţi-au dat drumul?

— Da, dădu ea din cap. Acum, pe unde umblă Janie?

— Fata e în casa mare. O să aibă treabă toată ziua şi aproape toată noaptea, căci va sluji la petrecere.

Brenna se încruntă.

— A, petrecerea. Cât o să ţină?

— Poate chiar şi câteva zile, zâmbi Erin blând.

— Ce?

— Da, chicoti el, că-s multe de sărbătorit. Stăpânul s-a întors bogat şi familia e din nou întreagă. Aşa că chiar că au multe de sărbătorit.

Pe chipul fetei se întipări o expresie de scârbă. Asta însemna că în tot acest timp avea să fie ţinută departe de ceilalţi? De ce nu voia Garrick ca ea să fie văzută?

— Erin, pot să-ţi fiu ţie de ajutor? îl rugă ea brusc.

— Nu, că-i treabă de bărbat.

Brenna se abţinu să spună ceva despre asta şi-l întrebă:

— Dacă am îngăduinţa lui Garrick, o să mă laşi să muncesc cu tine, aici, în grajd?

Omul ridică din sprânceană.

— Te pricepi la cai, da?

— Da, zâmbi ea larg. La fel de bine ca şi tine, pot să pun rămăşag. Rămase tăcută câteva clipe, după care continuă încetişor: Când eram în casa tatălui meu, călăream în fiecare zi – peste câmpuri, peste pâraie, săream zidurile de piatră şi mă duceam în pădure. Cât de liberă mă simţeam… atunci. Fata se opri, cu ochii înrouraţi de tristeţe, după care îşi scutură capul şi-şi îndreptă iar privirea spre Erin. Dacă o să muncesc cu tine în grajd, o să mă laşi să călăresc?

— Da, fetiţo, aş fi tare bucuros. Dar trebuie să-ţi dea voie stăpânul, căci altfel nu pot să fac nimic.

— Atunci o să vorbesc cu el.

— Ai face bine să aştepţi până la sfârşitul petrecerii. Altfel, poate că stăpânul o fi ameţit acum şi n-o să-şi aducă aminte de cererea ta, nici de ce ţi-a răspuns.

Ea ar fi vrut să vorbească acum, însă poate că Erin avea

dreptate.

— Atunci, aşa să fie. O să aştept.

— Şi, fetiţo, ai face bine să nu te arăţi în sala cea mare până după plecarea oaspeţilor. Dacă o să fii văzută, n-o să-ţi fie deloc bine.

Ochii Brennei scânteiau acum de curiozitate. Mai întâi, Garrick ceruse ca ea să nu iasă din odaia aceea micuţă, iar acum omul ăsta îi spunea să nu stea la vedere.

— Dar ce cusur am, de nu trebuie să fiu văzută?

— Brenna, fetiţo, sigur îţi dai seama că eşti o femeie cu mult vino-ncoa. Iar vikingii ăştia sunt tare mânaţi de pofte trupeşti şi li se scurg ochii după o fată frumoasă ca tine. Stăpânul e generos cu roabele lui. Prietenii lui nu trebuie să ceară voie să aibă vreuna dintre femeile lui, căci ospitalitatea lui e bine cunoscută.

— Nu se poate, exclamă Brenna şocată.

— E adevărul adevărat, fetiţo. La o petrecere cam urâtă, o biată femeie a fost tăvălită în faţa tuturor, chiar pe podeaua din sala cea mare.

Brenna făcu ochii mari; se citea scârba în ei.

— Şi Garrick a îngăduit una ca asta?

— El i-ar fi oprit pe oameni de la distracţia asta, dar leşinase la masă – aşa se aude –, căci se cherchelise de mama focului.

— Şi aşa s-a întâmplat?

— Da, aşa că fii cu grijă, fetiţo! N-aş vrea s-o păţeşti şi tu la fel.

— Nu-ţi fie teamă, Erin! Eu n-o să îngădui una ca asta.

Bătrânul clătină din cap, neîncrezător, uitându-se lung în urma ei pe când ieşea.

Capitolul 11

Garrick stătea în capul unei mese lungi. La stânga lui se afla tatăl său, cuprinzând încăperea din priviri, iar mama lui era aşezată la dreapta. Era acolo şi Hugh, fratele lui, cu nevasta lui cea dolofană alături. La masă cu ei stăteau şi

cei mai buni prieteni ai lui Garrick, care fuseseră împreună cu el în călătorie. Iar în colţul cel mai îndepărtat al mesei era aşezat fratele său vitreg, Fairfax.

Garrick îşi privea gânditor fraţii. Deşi era la fel de înalt şi de bine clădit ca fratele său mai mare, cu fratele cel mic semăna doar la ochi, căci amândoi îi moşteniseră pe ai bunicului lor Ulric. Fairfax nu era nici măcar cu un an mai mic decât Garrick, însă era cu un cap mai scund, căci înălţimea o moştenise de la mama lui, Yarmille.

Între Garrick şi Hugh era rivalitatea care apare îndeobşte între fraţi, chiar dacă uneori era puţin cam prea mare. Totuşi, ţineau mult unul la altul. În schimb, Garrick avea o altă relaţie cu Fairfax. Între ei era o mare prietenie, aşa cum era şi cu Perrin, cel mai bun prieten al său.

Pe de altă parte, Hugh şi Fairfax nu se iubeau deloc unul pe altul, iar când se aflau în aceeaşi încăpere, râca dintre ei era îndeajuns de mare. Hugh îi purta pică lui Fairfax pentru că era iubit de tatăl lor, iar la aşa ceva, Fairfax răspundea cum ar răspunde oricine, cu o duşmănie egală.

Spre deosebire de Fairfax însă, Garrick îi câştigase admiraţia lui Ulric şi de aceea primise casa aceasta şi pământurile dimprejur. Fairfax nu avea decât căsuţa mamei lui şi o bărcuţă de pescuit. Era de mirare că fratele cel mai mic nu era mai plin de venin. Ducea o viaţă grea şi trudea ca să-şi ducă traiul de la o zi la alta. Garrick ştia însă că el aşa voia. Lui Fairfax îi plăcea viaţa simplă de pescar.

Skald-ul, cântăreţul de la ospeţe, tocmai sfârşise un cântec vesel despre isprăvile lui Loki, la care adăugase câteva episoade groteşti, făurite chiar de el, iar oamenii strigau, lăudându-l. Până şi Anselm avea lacrimi în ochi de atâta râs.

Când zarva se mai potoli un pic, Heloise se aplecă spre fiul ei şi îi şopti în glumă:

— Ştii, Garrick, povestea ta despre tribul slav pe care l-ai întâlnit a fost la fel de înveselitoare ca şi asta. Eşti sigur că n-ai înfrumuseţat un picuţ adevărul?

— Să-ţi fie ruşine, femeie! mugi Anselm, care o auzise.

Fiul meu n-are nevoie să-şi înfrumuseţeze poveştile, cum sunt nevoit eu.

Apoi începu să râdă singur de gluma pe care o făcuse.

— Aşa e. Cu tine, nu se ştie niciodată unde se sfârşeşte adevărul şi începe povestea, i-o întoarse Heloise, după care adăugă, gânditoare: Aşa cum e povestea cu fata aceea celtă. Mă întreb acum dacă tot ce mi-ai spus e adevărat.

Anselm o privi urât, peste masă:

— E adevărat, femeie! N-am nevoie să înfloresc povestea asta.

Garrick îi privea plin de curiozitate. El le povestise amănunţit tot ce făcuse în călătoria lui, însă nu apucase încă să întrebe despre femeia plină de încăpăţânare cu care se trezise în pat noaptea trecută.

— Ce face fata, Garrick? îl întrebă mama lui. Am văzut-o chiar ieri, dar încă era plină de amărăciune. Aproape că nici nu mi-a vorbit.

— Ei bine, din păcate, şi-a găsit limba.

Anselm izbucni în râs:

— Deci ai avut prilejul să vezi cât e de pătimaşă, aşa-i?

Garrick se întoarse spre tatăl său.

— Pătimaşă? Mai degrabă aş zice că încăpăţânată. E a mea?

— Da, a ta şi numai a ta.

Garrick mormăi:

— Ei bine, ea n-o să se împace cu gândul ăsta.

— Nici nu mi-a trecut prin cap că o s-o facă, rânji Anselm, făcându-şi fiul să scoată o înjurătură.

Apoi îi spuse lui Garrick cum fusese prinsă. Era o poveste pe care o spusese de multe ori, cu mare încântare. Pe ceilalţi nu-i interesa deloc, însă Garrick îl asculta cu mare atenţie.

— Bun, şi de ce mi-ai dat-o mie? întrebă tânărul într-un sfârşit, în vreme ce-şi umplea cupa din cazanul cu mied.

— Cu siguranţă, fata asta mă urăşte, căci mă învinuieşte pentru că a fost răpită. Am văzut-o mânuind arma, aşa că n-o vreau în apropierea mea, ca să stau mereu cu grijă. Şi nici mama ta, la vârsta ei, nu mai poate să îndure toate

crizele de furie pe care o să le aibă fata asta. Hugh a vrut-o pentru el, dar s-a răzgândit când a scos ghearele la el. În plus, ştia că vreau să ţi-o dau ţie, aşa că a ales-o pe sora ei vitregă. În schimb, cred că tu poţi s-o îmblânzeşti, dacă o să-ţi dai puţin silinţa.

Garrick pufni.

— Dacă e aşa cum spui, de ce mi-aş bate capul? O să mă necăjească mult mai mult decât merită; mai bine o vând.

Era rândul lui Anselm să se încrunte, nedumerit, acum.

— Nu-ţi e pe plac? Oricărui bărbat i-ar fi.

— Ştii ce părere am eu despre muieri, i-o întoarse Garrick, acru. Nici asta nu-i mai bună. Da, are valoare ca avere. Dar pentru plăcerea mea? Şi tânărul clătină încetişor din cap, minţind în legătură cu atracţia pe care o simţea pentru ea. Nu, eu n-am nevoie de ea.

*

Brenna nici nu se întorsese bine în odaia de cusut, când uşa se deschise şi înăuntru intră o tânără femeie, ducând o tavă cu mâncare. Părul roşcat, lipsit de strălucire şi ciufulit, îi cădea peste umeri, iar în ochii albaştri cu care o privea pe Brenna se citea oboseala.

— Janie?

— Deci te-ai hotărât să-mi vorbeşti? spuse femeia, un pic uimită. Era cât pe ce să cred că nici nu eşti în stare.

— Îmi pare rău, spuse Brenna, simţindu-se vinovată. Nu voiam să fii tu ţinta mâniei mele. Ştiu prea bine că sunt o povară în plus pentru tine.

Janie ridică obosită din umeri.

— N-a fost drept ca Yarmille să pună să fii legată. Aveai şi de ce să fii furioasă. Şi, oricum, din câte am priceput, o să fii în continuare în grija mea, chiar dacă ai fost dezlegată.

Brenna se simţea şi mai vinovată, căci femeia cea mărunţică părea îngrozitor de ostenită.

— Aş avea singură grijă de mine, dar mi s-a spus să rămân aici.

— Ştiu, zise Janie, străduindu-se să zâmbească. O fată atât de frumoasă ca tine poate să stârnească multă

tulburare jos. Cred că oi fi înfometată. Yarmille a uitat de tine, ca şi mine, până acum câteva clipe. Uite, adăugă ea, întinzându-i Brennei tava cu mâncare. Ar trebui să-ţi ajungă până diseară, când o să pot să-ţi mai aduc de mâncare.

— Poţi să mai rămâi un pic, să vorbeşti cu mine? Vreau doar să-ţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine.

— Nu-i nevoie. Mi s-a poruncit să am grijă de tine, dar oricum aş fi făcut-o. Doar amândouă suntem de-un neam.

— Atunci stai puţin cu mine!

— Nu, Brenna, n-am cum – pot să-ţi zic Brenna?

Fata încuviinţă din cap, iar Janie urmă:

— Sunt mult prea multe de făcut jos. Deja mi-am irosit o jumătate de dimineaţă în camera de oaspeţi, zise ea, făcând o strâmbătură. Bărbaţilor nu le pasă ce oră este când vor să-şi astâmpere poftele.

Brenna rămase cu privirea pierdută în urma ei. Oare şi Linnet, Cordelia şi celelalte îndurau aceleaşi lucruri? Avea să fie şi ea silită la asta?

— Nu! Niciodată! zise ea cu glas tare, chiar înainte să se aşeze pe podea cu tava cu mâncare, căci îşi dăduse brusc seama cât îi e de foame. Să încerce numai!

Apoi începu să mănânce cu poftă, mulţumindu-i în tăcere lui Janie că-şi amintise de ea, căci nimănui altcuiva nu-i fusese gândul la ea. Avea pe tavă două copane zdravene de fazan, o jumătate de lipie unsă cu unt gras şi un castronel cu cepe tăvălite în smântână. Mâncarea era delicioasă; o strica numai băutura pe care o avea la îndemână ca să o ajute să dea totul pe gât: o cană zdravănă cu lapte. Auzi, lapte! Oare Janie o credea o copiliţă? Tânjea după bere – sau măcar după vin –, dar cu niciun chip nu voia lapte.

Înainte să-şi termine masa, uşa se deschise, şi ea îşi ridică privirea. În prag stătea Garrick Haardrad, sprijinindu-se leneş de tocul uşii.

Era înveşmântat frumos, într-o tunică strânsă pe corp şi pantaloni de in albaştri, tiviţi cu blană de zibelină. La brâu avea o cingătoare lată de aur, cu catarama bătută în nestemate albastre. Pe pieptul larg i se lăfăia un uriaş

medalion de argint.

Brenna îşi îndreptă privirea, fără să-şi dea seama, către braţele-i goale. Vedea ce forţă se ascunde în muşchii ce-i şerpuiau pe sub pielea bronzată. Îşi închipui cum ar fi să fie strânsă de aceste braţe puternice, iar la gândul acesta, sângele începu să-i curgă mai repede prin vene. Îndată însă îşi aminti de vorbele Cordeliei, care o necăjise de atâtea ori în legătură cu asta.

În cele din urmă, privirile lor se întâlniră, iar ea se îmbujoră toată când văzu veselia care îi strălucea lui în ochi. El o văzuse cum îl cântăreşte din priviri, iar ea avea impresia că îi citise şi gândurile.

— Ce vrei, vikingule? întrebă ea pe un ton tăios, ca să-şi ascundă stânjeneala.

— Să văd dacă te-ai mai îmbunat.

— N-am făcut-o şi nici n-o s-o fac! răspunse ea cu patimă în glas, amintindu-şi toate lucrurile rele pe care le auzise despre omul acesta. Aşa că nu-i nevoie să mă mai întrebi din nou.

În ciuda bădărăniei ei, Garrick zâmbi, lăsând la iveală nişte dinţi albi şi drepţi şi două gropiţe adânci în obraji.

— Mă bucur că ai ascultat poruncile lui Yarmille şi ţi-ai folosit vremea cu vrednicie. La asta lucrezi? Arătă din cap spre războiul de ţesut.

Ea îi urmări privirea; ar fi izbucnit în râs dacă n-ar fi crezut că el vorbeşte serios.

— Nu, eu de chestia aia n-o să mă ating.

— De ce? întrebă el, iar zâmbetul îi dispăru de pe chip.

— Asta e treabă de femeie, răspunse ea ridicând din umeri şi continuă să mănânce.

— Şi vrei să spui că tu nu eşti femeie?

Ea îi aruncă o privire din care se înţelegea că îl credea cam într-o ureche.

— Fireşte că sunt femeie. Dar eu n-am făcut niciodată treburi femeieşti.

— E sub mândria ta, nu? o întrebă el batjocoritor.

— Da, răspunse ea, fără să se ruşineze.

Garrick se încruntă şi clătină din cap.

— Mi s-a spus că-mi fuseseşi oferită ca mireasă. Aveai deci de gând să vii aici fără să ştii nici cum se ţine o casă, nici cum să te porţi ca o soţie?

— Pot să conduc o casă, vikingule! se răsti ea, aruncând flăcări din ochi. Mătuşa mea m-a învăţat tot ce e de ştiut despre treburile femeieşti, dar nu am folosit niciodată lecţiile ei. Cât despre faptul că ţi-am fost oferită ca mireasă, asta aşa e. Să ştii însă că mi-era silă de planul ăsta şi m-am învoit numai pentru că tatăl meu şi-a dat cuvântul că se va face o alianţă între noi. Şi noi, cel puţin, ne ţinem de cuvânt atunci când ni-l dăm!

El înţelese prea bine despre ce vorbea fata.

— Eu n-am avut niciun rol în înşelăciunea asta. Mă învinuieşti pe mine pentru ea?

— Nu, ştiu cine e vinovatul! strigă ea. Şi într-o zi, o să mi-o plătească!

Garrick zâmbi, auzind-o cum ameninţă. Deci tatăl său avusese dreptate când spusese că fata îl urăşte. Ochii lui rătăceau asupra ei. Oare fetiţa asta, aşa de mică, putuse răni un viking? Nu, nu se putea. Trupul ei subţire era făcut pentru plăcere, nu pentru mânuirea săbiei. Se simţea iar cuprins de poftă pentru ea, iar treaba asta îl zgândărea. Într-adevăr, era primejdioasă – nu în ameninţările pe care le scotea, ci în frumuseţea ei. El nu se încredea în femei şi îşi lua câte una numai când avea mare nevoie. Altfel, le izgonea; în plus, hotărâse că nici femeia asta nu e cu nimic deosebită de altele.

— Dacă nu mă învinuieşti pe mine pentru că te afli aici, de ce îţi verşi furia pe mine?

— Eşti un nătâng, vikingule, dacă întrebi una ca asta! Am fost adusă aici, şi tu vii şi-mi spui că-mi eşti stăpân. Ei bine, nimeni nu mi-e mie stăpân! Nimeni!

— Deci ne întoarcem la asta? oftă el, încrucişându-şi braţele la piept. Domniţă, încă nu-s gata să ţi-o dovedesc, dar când am s-o fac, o să ştii o dată pentru totdeauna cine e stăpânul aici.

Ea izbucni în râs, căci simţea că şovăiala lui însemna că ea câştigase o luptă.

— Ştiu că tu eşti stăpânul aici, vikingule, nici nu mi-am închipuit altceva.

Scânteia de veselie din ochii ei îi aduse şi lui zâmbetul înapoi pe chip.

— Atâta timp cât eşti de acord cu asta, domniţă, cred că o să ne înţelegem fără prea multe certuri între noi.

Şi, zicând asta, părăsi odaia.

Capitolul 12

Visul urât în care se zbătea o făcu pe Brenna să tresară puternic şi să sară în capul oaselor, gata de luptă. Ajutată de lumina slabă care venea prin uşa întredeschisă, se uită în jur şi se linişti, rămânând în culcuşul improvizat din blănuri şi lăsându-şi privirea să rătăcească gânditoare pe zidurile întunecate. Era noapte sau zi? Cum de putuseră vikingii să bea toată noaptea şi încă să nu cadă sub mese?

Ghiorăitul din stomac îi dădu ghes să se ridice. Trebuia să moară de foame până să-şi amintească ei că era şi ea acolo? Să-i ia dracul pe toţi! Avea să se ducă singură după mâncare. Privirea i se aprinse de furie şi hotărâre şi-şi părăsi odaia. Nu era atât de nebună încât să se aventureze în jos pe scări, căci se sfârşeau înainte de a ajunge în hol. În schimb o luă pe drumul ştiut, coborî treptele de piatră care dădeau afară, apoi intră pe uşa deschisă din spatele casei, de unde venea un fum greu.

Se uită nervoasă înăuntru. Văzu două femei, una vârstnică şi alta nu cu mult mai tânără, răsucind un porc întreg deasupra vetrei.

În spatele lor o zări Janie, care luă două pâini de pe o tavă de fier şi le puse într-un coş mare de pe masă. Yarmille nu se vedea, aşa că Brenna păşi cu grijă în camera lungă şi strâmtă.

Ochii lui Janie se holbară de uimire când o zăriră.

— Brenna! Oh, Doamne, iar am uitat de tine. Nu mi-am văzut capul de treburi, se scuză ea, şi asta chiar de când m-a trezit Yarmille din somnul meu cel dulce.

— Nu face nimic, Janie. Mă trezeam oricum. Cât e ceasul?

— E după-amiază, şi unii abia de s-au trezit, continuă Janie ostenită, îndepărtându-şi şuviţele de păr sârmos care-i alunecaseră peste faţă.

— Nu-i de mirare că mi-e atât de foame, urmă Brenna, nedumerită că dormise atât de mult. Au băut toată noaptea? întrebă ea arătând cu capul înspre sala de unde răzbăteau voci răguşite.

Janie oftă.

— Da, nu s-au oprit. Unii au leşinat de ghiftuiţi ce erau, dar cei mai mulţi au fost suficient de isteţi încât să se retragă pentru o vreme şi apoi au luat benchetuiala de la capăt. Sunt şi acum acolo, cu privirile la fel de înceţoşate şi cântând cu nasul în cupe.

— Când o să se sfârşească?

Janie ridică din umeri.

— Poate mâine, cu puţin noroc. Dar ai face mai bine să te întorci pe dată sus, Brenna. Bărbaţii mai vin şi pe aici, din când în când, ca să ne mai bată la cap. N-o să fie prea bine dacă te găsesc aici. S-au săturat deja de mine şi de Maudya, care e chiar acum în camera de oaspeţi. O să vrea o altă femeie, din trupul căreia să se înfrupte.

— Pricep, zise Brenna, sigură de faptul că Janie exagera. În fond, Garrick nu se uitase niciodată la ea ca la o femeie.

— O să-ţi pregătesc pe dată o farfurie şi-o să ţi-o aduc sus.

— Prea bine, şi Brenna dădu să plece.

Dar întârziase prea mult. Se auzi un mormăit care semăna mai degrabă cu cel al unei sălbăticiuni. Speriată, întoarse capul şi văzu o namilă de om proţăpită în faţa ei. Alţi doi stăteau în pragul uşii, râzând şi bătând din palme.

— Fugi, Brenna, îi strigă Janie.

În alte condiţii, nu-i stătea în fire să fugă de ceva, dar o voce lăuntrică îi spuse că nu e momentul potrivit să mai întârzie, căci nu avea nicio armă şi nu le putea ţine piept de una singură. Se năpusti spre uşă, dar pierduse deja timp preţios luptându-se cu sine. Vikingul o înşfăcă de păr

şi o smuci spre el.

— Dă-mi drumul, păgân afurisit! răcni ea.

Bărbatul se puse pe râs văzându-i încrâncenarea şi zbaterea zadarnică. De altfel, nu înţelegea nicio iotă din cuvintele ei. Fu nevoită să-şi muşte buzele şi să se abţină să nu-l plesnească. Nu ar fi ajutat-o cu nimic, aşa că îi şuieră câteva vorbe în limba ei, să se mai uşureze de povara de pe suflet. O luă la subsuoară de parc-ar fi cărat o boccea şi străbătu bucătăria îndreptându-se spre cei doi prieteni ai lui care-l aşteptau lângă scări. Brenna băgă de seamă că Janie nu mai era în bucătărie, dar, oricum, nu-i putea fi de ajutor.

— Ei, Gorm, ai pus mâna pe-o bucăţică bună. Ţi-a pus Dumnezeu mâna-n cap azi!

— Trebuie să fie sclava cea nouă a lui Garrick. Mă întreb de ce-a ţinut-o ferită până acum? zise celălalt.

Bărbatul care-o prinsese pe Brenna hohoti:

— Uită-te la ea şi o să înţelegi.

— Nu, lui Garrick nu-i mai pasă de femei de când l-a înşelat Morna.

— Da, dar asta nu-i la fel precum celelalte.

— Sunt de acord cu tine, dar Garrick n-ar face cu târfa asta ce-aş face eu. Nici nu ţine la ce-i al lui. Aşa că tot mă întreb de ce-a ţinut-o ascunsă.

— Cred că şi-a făcut-o cu mâna ei. După cum s-a luptat cu mine, eu zic că ea n-a vrut să fie găsită.

— Anselm spune că se luptă ca un bărbat.

— Cu arme, da. Dar ce te faci, că n-are niciuna! răcni Gorm azvârlind-o pe Brenna pe podea şi frecându-se pe coapsă, de unde îl muşcase fata.

— S-o lupta ea ca un bărbat, dacă are o sabie în mână. Dacă nu, se luptă ca o femeie!

Celălalt râdea în hohote.

*

Brenna fu în picioare cât ai clipi, dar era încolţită de trei bărbaţi care o împingeau înspre sală. Cel mare, care o înhăţase mai devreme, se încruntă şi se întinse după ea. Brenna îi simţise din plin puterea, aşa că nu mai avea de

gând să se mai lase prinsă. Prefăcându-se înfricoşată, se strecură pe sub mâinile lui Gorm şi se izbi de un altul. Înhăţă un cuţit de la cingătoarea acestuia, apoi se strecură din braţele lui şi se dădu înapoi, asigurându-se că bărbaţii vedeau strălucirile tăişului pe care-l flutura în mână.

— Pe dinţii lui Thor! Te-a păcălit o târfă vicleană, Bayard!

Bărbatul căruia-i şterpelise cuţitul se uită la prietenul său cu o privire de ucigaş.

— Trebuie să-i dăm o lecţie!

— Aşa să faci! Cât despre mine, n-am niciun chef să mă întorc la nevastă-mea cu vreo rană despre care să nu pot să dau socoteală prea lesne.

— Gorm?

— Contează pe mine, Bayard. O să fie cea mai bună bucăţică pe care-am tăvălit-o până acu'.

— Uite cum facem. Eu o apuc de mâna în care ţine cuţitul, în timp ce tu o înhaţi pe ea.

Brenna îi cercetă pe amândoi. Se gândi, dispreţuitoare, că-s doar nişte neghiobi. Faptul că vorbeau făţiş fu o armă mai bună decât cuţitul din mâna ei. Era pregătită când se năpustiră spre ea. Avea cuţitul pregătit când Bayard dădu s-o apuce de braţ, lovi fulgerător şi-l crestă în pântec, sfâşiindu-i tunica ce se făcu imediat stacojie.

— Ia-ţi răsplata, porcule! îl ocărî pe Bayard, în timp ce-şi îndrepta cuţitul spre Gorm ca să-l ţină la distanţă.

Citind vrăjmăşia de pe chipurile lor, se retrase încet, prevăzătoare, dar se izbi curând de trupul masiv al unui alt viking. Îşi dădu prea târziu seama de greşeala făcută. Ajunsese în sală, unde o împresuraseră câţiva bărbaţi. Se întoarse cât ai clipi, înainte ca acela din faţa ei să pună labele pe ea, şi ieşi în spaţiu deschis. Înăuntru se lăsă tăcerea. Privirea aprigă a Brennei descoperi nişte feţe uimite. Niciunul nu se mişcă, în afară de Gorm şi de Bayard, care nu dădeau semne că s-ar răzgândi. Ştia că, dacă s-ar fi năpustit cu toţii asupra ei, ar fi fost pierdută. Totuşi, câţiva ar fi plătit cu viaţa şi măcar şi-ar fi răzbunat soarta.

Brenna era stăpână pe ea. Nu simţea nici urmă din spaima ce ar fi cuprins pe altcineva încolţit de atâtea namile. Când unul dintre beţivani se furişă spre ea, mângâindu-i fesele şi bălmăjind glume fără perdea, se răsuci spre el arătându-şi cuţitul. În schimb, îşi ridică poalele fustei şi-i dădu un şut care-l trimise câţiva paşi înapoi. Îi apărură alţi doi în faţă, care profitaseră de vânzoleală ca să se apropie.

Toţi cei de faţă izbucniră deodată în hohote văzând cum îl umilise pe beţivan. Încordarea mai slăbi şi începură să şuşotească pe seama Brennei. Mulţi o ştiau şi fură uimiţi s-o vadă din nou gata de luptă. Se uitau la ea şi la cei doi urmăritori şi observară sângele uscat de pe tunica lui Bayard.

— Felicitări pentru spectacol, Bayard, mormăi cu vocea lui groasă Anselm, din celălalt capăt al sălii. Dar crezi că-i înţelept să laşi armele pe mâna unei sclave?

La auzul cuvintelor vădit batjocoritoare ale celorlalţi, Bayard se făcu roşu ca racul. În loc să-l provoace pe un om puternic precum era Anselm pentru vorbele dispreţuitoare, preferă să răspundă cu o glumă.

— Nu, dar măcar am făcut ceva să mai însufleţesc petrecerea. Unii ar prefera să se culce, în loc să bea.

Hohotele celorlalţi se înteţiră, iar fata urmărea prevăzătoare cum cei doi renunţară la urmărire şi se pierdură în mulţime.

Se întoarse spre locul de unde venise vocea pe care o recunoscuse cu uşurinţă, scăpărând fulgere de mânie din ochii ei cenuşii. Îl văzu îndată pe Anselm aşezat în colţul uneia dintre cele două mese lungi. Privirile lor se întâlniră, iar Brenna se stăpâni cu mare greutate să nu se năpustească urlând asupra lui, ca un animal sălbatic asupra prăzii.

— Lasă cuţitul la o parte, Brenna!

Se încordă la auzul acelei voci.

— Nu, îl păstrez!

— La ce-ţi foloseşte? întrebă Heloise.

— Ca să ţin departe nişte neghiobi amărâţi ca aceştia!

ripostă ea, uitându-se împrejur încă o dată înainte de a-şi vârî cuțitul la cingătoare.

— Da. Bănuiesc c-aşa o fi. Dar Garrick n-o să-ţi permită să-l păstrezi.

Ochii fetei se încruntară ameninţător în timp ce mâna i se odihnea în continuare pe plăselele cuţitului.

— Dac-o să-ncerce să mi-l ia, o să regrete, i-o reteză ea, apoi arătă cu capul spre Anselm. Spune-i soţului tău că-l provoc la luptă. Poate alege el arma, fiindcă mie mi-e totuna.

Heloise oftă şi clătină din cap.

— Nu, Brenna. N-o să-i spun nimic.

— De ce? se încruntă Brenna. Îi spui vorbele mele doar, nu pe ale tale.

— Un viking nu luptă cu o femeie. Nu-i nicio onoare în asta, reluă cu voce blândă Heloise.

— Dar trebuie să-l văd mort! strigă Brenna nemulţumită. Nu-mi stă în fire să mă ascund de duşmani, aşadar trebuie să mă lupt cu el cinstit. Trebuie să mă înfrunte!

— N-o să se lupte cu tine, fato! Fii pe pace, ştie ce simţi faţă de el.

— Nu mi-e de-ajuns! Nu înţelegi că soţul tău e răspunzător pentru nenorocirea mea? Poporul meu a pierit din cauza lui – bărbaţii lângă care am crescut, cu care am mâncat o pâine şi care mi-au purtat de grijă. Bărbatul surorii mele este mort! Până şi unul de-ai tăi a pierit acolo.

Brenna se stăpâni să dezvăluie mai mult.

— Mi-a fost prieten. L-au răpus şi pe el, la fel ca şi pe slujnica mea, o bătrână pe care o îndrăgeam atât…

Vocea îi deveni ascuţită, şi se simţea durerea crescând în ea.

— A pierit cu un topor înfipt în spinare! De ce ea? Nu era o ameninţare pentru nimeni. Dacă un viking nu luptă cu o femeie, ea de ce-a murit?

— Oamenii se sălbăticesc când trebuie să prade, răspunse cu tristeţe Heloise. Se întâmplă să moară şi cei nevinovaţi. După aceea rămân regretele. Şi Anselm are regrete.

Brenna o privi neîncrezătoare.

— Cum să regrete, de vreme ce mi-a luat mătuşa şi sora vitregă ca servitoare?

— Şi pe tine, nu?

— Nu, eu n-o să fiu servitoare.

— Toate la timpul lor, Brenna.

— Mai bine mor!

Izbucnirile fetei aşternură din nou tăcerea pe buzele celor din sală. Nu-i înţeleseră cuvintele, dar bărbaţii de acolo ştiau să recunoască furia. Hugh Haardrad se dădu mai aproape, temându-se pentru viaţa mamei sale.

— Te supără cu ceva, mamă? întrebă Hugh.

— Nu, e furioasă pe taică-tău.

— Nu am încredere într-o sclavă care are cuţit, mai ales în asta, adăugă Hugh cu asprime. Ţine-o de vorbă şi eu o să vin pe la spate.

— Nu, Hugh. Dă-i pace! hotărî Heloise. E pregătită să lupte chiar acum. Chiar aşa e!

Hugh râse.

— Şi ce-i cu asta? N-are nicio şansă.

Brenna îi azvârli o privire ucigătoare. Îl recunoscuse pe bărbatul care îndrăznise s-o pipăie cu neruşinare când era legată şi neputincioasă.

— Porcule! şuieră ea, scuipându-i la picioare.

Chipul lui Hugh deveni ameninţător şi ridică instinctiv o mână, gata să dea.

— De ce…

— Opreşte-te, Hugh! îi ceru Heloise.

În acelaşi timp, Brenna scoase cuţitul de la cingătoare şi îl înfruntă cu braţele desfăcute. Rânjind, îl provocă să se apropie.

— Târfă! mârâi el. Nefericita asta era moartă până acum, dacă-mi puneam mintea cu ea. Şi-mi pare că şi el gândeşte la fel, după câte se vede, adăugă arătând cu capul spre fundul sălii.

Brenna se întoarse şi-l zări pe Garrick stând în uşa prin care intrase ea mai devreme, cu chipul încremenit în încruntare, cu o privire în care se putea citi mânia. De

când stătea acolo? Cât de multe auzise?

Janie se afla în spatele lui, vădit neliniştită. Era clar că ea îl chemase. „Oh, Janie, Janie! Ai crezut că mă ajuţi, dar mă tem că nu mi-ai adus decât alte belele”, îşi zise Brenna în sinea ei.

Garrick se apropie încet de ei, şi pe chip i se citea supărarea. Când ajunse lângă ei, o ignoră pe Brenna şi i se adresă mamei lui, deşi nu în norvegiană.

— Ce face aici?

— Întreabă-mă pe mine, vikingule! îl înfruntă Brenna.

El îi aruncă o privire întunecată.

— Prietenii tăi Gorm şi Bayard au urmărit-o până aici, explică Heloise rapid.

— Şi cuţitul?

— L-a luat de la Bayard.

— Pot prea bine să vorbesc şi singură! interveni Brenna spumegând de furie.

— Nu mă îndoiesc, fato, răspunse el calm. Aşa că vorbeşte. Cum te-au găsit? N-o să mă faci să cred că prietenii mei te-au găsit în camera de lucru.

— Eu am coborât.

— Ţi se spusese să stai acolo! îi reaminti el cu asprime.

— Aveai de gând să mă laşi să mor de foame? i-o reteză ea indignată, simţind în gât un nod de furie. Nu mi-a adus nimeni de mâncare, aşa că mi-am căutat de una singură!

Chipul lui se lumină puţin.

— Prea bine. Deci altcineva nu şi-a făcut treaba şi aşa ai fost găsită. Dar asta nu înseamnă că aveai voie să ieşi sau să porţi o armă, femeie!

— Am făcut-o doar ca să mă apăr!

— De cine? Nimeni de aici nu ţi-ar face vreun rău.

— Poate nu m-ar fi rănit, dar ce voiau ei să-mi facă era la fel de rău! i-o întoarse ea.

— Ce voiau ei e permis în casa asta, femeie, urmă Garrick încruntat.

— Ai fi permis să fiu a lor?

— Da. Nu le-am refuzat prietenilor mei astfel de plăceri până acum şi nici n-o s-o fac de-acum încolo.

Brenna îşi miji ochii, vădit încurcată.

— Atunci de ce m-ai ascuns de ei?

— Am vrut să te las să te obişnuieşti cu noua ta viaţă, adăugă el ca şi când ea ar fi trebuit să-i preţuiască grija. Îţi mai las timp.

Se uită la el dispreţuitoare.

— Iar o faci pe nebunul, vikingule, fiindcă n-o să mă obişnuiesc niciodată cu viaţa pe care mi-o bagi tu pe gât! N-o să fiu târfa prietenilor tăi!

Ochii îi scăpărară de o furie abia stăpânită.

— Cred că a venit vremea să se ştie cine este stăpân aici!

Interveni şi Heloise, în sfârşit:

— Nu, Garrick! Nu aici, de faţă cu toţi, îi vorbi ea în limba lor, crezând că Brenna n-o poate înţelege.

— Se cuvine să primească o lecţie!

— Da, dar între patru ochi, fiule! Trebuie să te porţi cu ea altfel decât cu celelalte sclave, fiindcă e prea mândră.

— Poate fi îmblânzită, stăpână.

— Poţi să faci aşa ceva unei frumuseţi ca asta?

El clătină din cap.

— De ce îi iei apărarea? Te aştepţi să accept scenele pe care le face?

— Nu, dar mă simt oarecum apropiată de ea, urmă Heloise. Odinioară am trecut şi eu prin ce trece ea acum. Dar am fost cucerită cu dragoste.

— Şi ce sugerezi?

— Poţi să încerci cu blândeţea, fiule, adăugă ea încet.

— Nu, nu-mi calc pe inimă.

— Era o vreme când nu erai aşa de aspru, Garrick. Morna te-a adus în halul ăsta? Văzându-i încruntarea, adăugă iute: Iartă-mă! N-am vrut să-ţi aduc aminte de ea. Dar fata asta nu e Morna. Nu poţi să fii mai îngăduitor, de dragul ei?

— Ea mea?

— Da, răspunse ea fără tragere de inimă.

— Atunci lasă-mă să rezolv treaba cum cred eu de cuviinţă!

Brenna se zbârli. Îşi dorise ca ei să creadă că nu înţelege o iotă din ce vorbesc, dar acum îi era din ce în ce mai greu să nu riposteze când vorbeau despre ea. Garrick dovedise că era un adversar cu sânge rece, nemilos, exact cum bănuise. Cel puţin acum era sigură de asta.

Îl surprinse privind-o cu o privire îngheţată.

— Dă-mi cuţitul, femeie!

În tonul vocii lui se simţi că nu încăpea niciun refuz, dar ea clătină din cap vehementă.

— Nu, va trebui să-l iei singur.

— Garrick, pentru numele lui Dumnezeu, las-o să-l păstreze! spuse Heloise insistentă. Vrei să te rănească aici?

— Pe numele lui Thor! răcni el. Cuvintele ei sunt curajoase, dar o crezi mai mult decât este, la fel cum se crede şi ea. N-are cum să se pună cu un bărbat.

— Te rog, Garrick!

Se luptă cu sine câteva clipe, dar, într-un sfârşit, cuvintele mamei îl făcură să-şi calce pe inimă. Se întoarse la Brenna, care-l privea sfidătoare.

— O să fii paşnică?

— Da, răspunse ea neîntârziat, ştiind că victoria ar fi fost a lui. O să părăsesc sala.

El îi făcu semn s-o ia înainte, iar fata porni mândră, fără să se uite nici la stânga, nici la dreapta. Îşi înfipse din nou cuţitul la cingătoare, sigură că nimeni n-avea să-i mai facă vreun rău de-acum.

Ajunsă la capătul scărilor, Brenna fu oprită de Garrick, care o luase la stânga şi, în schimb, o îmbrânci spre camera lui. Nu obiectă. Cel puţin, camera lui avea un pat moale. Dar, îndată ce păşi pe uşă, o luă pe nepregătite, ridicând-o într-o singură mână, în timp ce cu cealaltă îi smulse cuţitul de la brâu. Apoi o azvârli sălbatic, lăsând-o să se izbească de pardoseala rece.

— Ar fi trebuit să fac asta de la bun început, se zbârli el, şi să te pun acolo unde ţi-e locul!

— Mincinosule! şuieră ea îndată ce se văzu pe picioare. Te-ai temut să mă înfrunţi atunci când eram gata s-o fac.

Trebuia să mă ataci pe la spate, ca un porc laş ce eşti!

— Ai grijă, fato! o avertiză el ameninţător. Altfel, o să-ţi dau o mamă de bătaie aşa cum meriţi.

— Deci baţi şi femei fără apărare? Mai ai multe josnicii ca asta?

— Nu femei fără apărare, femeie, ci sclave nesupuse! răspunse el turbat de furie.

— Oh! ţipă Brenna repezindu-se spre el.

— Opreşte-te, fato, dacă ţii la viaţa ta!

Ea nu ţinu însă seama de vorbele lui, neavând altceva în minte decât să-l rănească. Dar se opri din drum, pentru că din pat se auzeau nişte mârâieli răutăcioase. Îşi îndreptă privirea înspăimântată într-acolo şi văzu un uriaş câine ciobănesc ghemuit în pat, arătându-şi colţii la ea.

— Dacă m-ai fi atins, ar fi fost la beregata ta într-o clipă.

— Potoleşte-l, şopti ea speriată, albă ca varul.

— Nu, nu cred! Câinele e exact ce-ţi trebuie ca să nu mai faci alte pozne, i-o reteză Garrick, rânjind din colţul gurii.

Îşi întoarse spre el o privire sălbatică.

— Nu poţi să mă laşi aici, singură cu el!

— N-o să-ți facă niciun rău câtă vreme stai locului.

Garrick se opri la uşă, arborând un rânjet amuzat.

— Încă nu ne-am măsurat forţele, Brenna Carmarham. Dar când o veni vremea, cred c-o s-o fac cu mare plăcere!

Ea uită de câine pentru o clipă şi-i răspunse tăios:

— Deci aşa rămâne, vikingule!

Garrick râse în hohote şi se uită la animalul din pat.

— Fii cu ochii pe ea, câine!

Rânji, apoi închise uşa, lăsând-o singură cu fiara.

Capitolul 13

Un vânt rece izbi în uşa balconului şi o trezi pe Brenna. Se înfioră şi îşi trase picioarele goale şi îngheţate sub cămaşă. Cum stătea acolo, vârâtă într-un ghem de căldură, uşa se deschise, şi Brenna ridică privirea. Garrick ţinea în mâini o tavă mare cu mâncare. Dădu afară câinele

ciobănesc, apoi închise uşa cu călcâiul şi puse tava pe masă.

— Ai ceva împotriva aerului curat, femeie? întrebă el acru, fără să se uite la ea şi deschizând uşa balconului.

— Ce ai *tu* împotrivă să fie puţină căldură? i-o întoarse ea glumeaţă.

Brusc, el îi zâmbi larg.

— Mă tem c-o să pieri până la iarnă, fato, dacă tu crezi că vremea asta frumoasă este rece.

Se cutremură la vorbele lui. Cum ar fi *putut* ea să suporte până la iarnă? Nu îndurase aşa ceva acasă, cum erau aici, în nord, lunile îndelungate şi reci. Şi dacă era adevărat ce-i spuseseră cei doi, Wyndham şi Garrick, n-o să se arate deloc soarele ca să topească zăpada.

— Vino şi mănâncă, zise Garrick, împingând cele două jilţuri noi lângă masă.

— Ţi-au plecat, în sfârşit, musafirii? îl întrebă Brenna, rostind cuvintele cu dispreţ şi arătându-şi dezgustul.

— Da, viaţa noastră s-a întors la normal. Mai întâi mâncăm, apoi stăm de vorbă.

Se uită la el bănuitoare.

— Despre ce?

— Despre tine şi despre noua ta viaţă de aici – despre ce se aşteaptă de la tine. De data asta o să stabilim nişte lucruri.

Oh, Doamne! Simţea că se apropie o nouă confruntare şi, în realitate, nu era încă pregătită. Oare o să fie nevoită să-şi înfrâneze toate dorinţele când avea de-a face cu acest bărbat? N-avusese nici măcar o zi de linişte de când murise tatăl ei, deşi tânjea atât de mult după una.

Brenna oftă şi i se alătură lui Garrick la măsuţă. Adusese două boluri pline cu micul dejun obişnuit, un terci din făină de ovăz, nişte resturi încălzite de friptură de fazan şi o pâine întreagă de orz pe care s-o împartă. Când Brenna îşi luă cana cu capac şi descoperi că în ea se afla lapte cald, se strâmbă.

Îi azvârli lui Garrick o privire acuzatoare.

— Cine mă crezi de-mi dai să beau lapte, ca unui prunc?

— Şi eu beau lapte, ripostă el, apucând o cană identică. Este o băutură sănătoasă.

— Urăsc laptele! i-o tăie Brenna. Femeile n-au voie să bea vin sau mied aici?

El se sprijini de scaun, afişând un surâs prefăcut.

— Ba da, au voie, dar nu şi sclavele.

Avea o poftă nebună să-i arunce laptele în faţă şi să-i şteargă, odată cu el, şi rânjetul acela. Pentru o clipă se întrebă cum ar fi reacţionat el, apoi hotărî că n-ar fi fost prea bine pentru ea. Îşi blestemă încă o dată soarta, apoi se apucă să mănânce, nerăbdătoare să termine.

Garrick o urmărea în tăcere cum mânca, observând roşeaţa uşoară din obrajii ei. Nu-i trebuia prea mult să ia foc. Era suficient doar să amintească de noua ei condiţie. Nu mai văzuse o femeie cu o asemenea mândrie şi aroganţă neghioabă. Nu se putea hotărî dacă să-l bucure faptul că-i aparţinea.

Îşi aminti cum arăta când sosise târziu în noapte şi o găsise ghemuită în pat. Avea un chip copilăros şi o frumuseţe de neînchipuit. Însă apoi îşi aduse aminte cum arăta ieri, când o găsise în sala mare – numai foc şi pară, sălbatică şi sfidătoare. Fusese nevoit să-i admire frumuseţea, scânteile de foc pe care le aruncau ochii ei, culoarea pe care i-o aducea furia în obraji. Se supărase crunt când o găsise certându-se cu mama lui. Apoi se oprise să-i asculte vorbele prin care-şi descria calvarul, ce pierduse odată cu tatăl ei. Ceva din furia lui se stinsese atunci, dar se reaprinse când îi ameninţase fratele.

Cui i-ar fi trecut prin cap că o sclavă putea folosi astfel de vorbe la adresa familiei sale! Apoi mama lui o apărase, punându-se pavăză ca să nu-i dea fetei bătaia meritată. Avusese noroc că se aflase ea acolo, fiindcă, la cât de furios era, cu siguranţă că i-ar fi făcut fetişcanei un rău pe care mai târziu l-ar fi regretat.

— Ei, ai de gând să-ţi aplici legea cu mine de-acum?

Întrebarea ei obraznică îl făcu să surâdă, făcând să-i răsară gropiţele din obraz.

— O să accepţi legea mea?

— Mai întâi o să te ascult, apoi o să-ţi răspund, continuă ea cu o voce inexpresivă.

— Prea bine, spuse el, sprijinindu-se de spătarul scaunului. Pentru început, n-o să mai fie istericale precum cele pe care mi le-ai arătat până acum.

— Nu sunt istericale, vikingule. Spun ce gândesc, i-o întoarse ea calm.

— Cuvântul viking, pe buzele tale, este o injurie. N-o să-l mai aud de-acum.

— N-o să-ţi spun „stăpâne”, şuieră ea, rostind cuvântul cu scârbă.

— Sunt de acord cu asta, am un nume de botez şi îl poţi folosi.

— Şi eu am un nume de botez şi nu mi se pare că te-am auzit folosindu-l.

— Prea bine, Brenna, încuviinţă el zâmbind.

Pe buzele ei trecu un surâs.

— Nu e aşa de greu să tratez cu tine.

— Aşa crezi? Ar trebui să-ţi păstrezi consideraţiile pentru când vom sfârşi, răspunse bărbatul, zărindu-i surâsul neaşteptat pierindu-i de pe buze. Aşadar, continuă el pe un ton autoritar, Yarmille a sugerat să stai laolaltă cu celelalte două femei. Janie şi Maudya împart o căsuţă din spatele grajdului. O să locuieşti cu ele. O să dormi şi o să-ţi petreci timpul liber acolo. Îţi e pe plac?

— Da.

— Bun. Îndatoririle tale nu sunt altele decât ale celorlalte femei. O să ajuţi la bucătărie şi la curăţenie, la spălat, la muls vacile, la măcinatul porumbului. Nu e mare lucru de făcut, mai ales că gospodăria e mică şi nu trebuie să mă serveşti decât pe mine. Când e aici, Yarmille o să te instruiască. Dacă nu e ea aici, o să-ţi arate Janie ce ai de făcut. Dat fiind că nu am o soţie, o să ajuţi, când e cazul, la cusutul şi reparatul straielor.

— Asta e tot? întrebă Brenna cu o voce îngheţată.

— Da. N-o să trebuiască să ai grijă de copii sau să însoţeşti vreo doamnă, pentru că nu mă însor. Nu trebuie să mă mulţumeşti decât pe mine, continuă Garrick repede,

presupunând din întrebarea ei că nu mai avea nimic de adăugat.

— Toate îndatoririle de care mi-ai vorbit sunt munci femeieşti?

— Fireşte.

Îl ţintui cu privirea, încercând să-şi ţină firea.

— Ai avut dreptate când m-ai avertizat să-mi păstrez părerile pentru sfârşitul discuţiei, fiindcă dacă asta e tot ce poţi să-mi oferi, atunci n-o să fim niciodată de acord.

Garrick se uită la ea fix, încruntat.

— Refuzi să munceşti?

— Ţi-am mai spus că n-o să fac muncile femeieşti, rosti ea cu îngâmfare. Nu le-am făcut niciodată şi nici n-o să le fac!

El se aplecă în faţă, cu ochii îngustaţi de furie.

— Ba o să le faci!

— Ba nu, vikingule! i-o reteză ea, punând capăt scurtei păci dintre ei. N-o să le fac!

— Mâncarea pe care o mănânci şi straiele pe care le porţi vin de la mine! Casa în care dormi e a mea! tună el ridicându-se în picioare. Dacă nu-ţi câştigi pâinea, femeie, atunci nu-mi eşti de folos!

— O să-mi câştig pâinea, rosti ea pe un ton neaşteptat de calm, care-l surprinse.

— Cum? Nu în patul meu, dacă asta ai în minte.

— Poţi să fii sigur că asta n-o să se întâmple niciodată. Nu, Erin a fost de acord că l-aş putea ajuta cu caii, dacă-i dai permisiunea.

Garrick căpătă un aer ameninţător la auzul cuvintelor.

— Când ai vorbit cu Erin?

— Cu o zi înainte.

— Parcă-ţi spusesem să te ocupi de cusut în ziua aceea!

— Nu sunt obişnuită să stau degeaba, vikingule, ripostă ea aprins. Nici să primesc ordine!

— Atunci va trebui să înveţi, fato, i-o reteză Garrick. Cât despre Erin, nici nu poate fi vorba.

— De ce? întrebă ea. Ai zis că trebuie să-mi câştig pâinea. Ei bine, ţi-am spus ce mi-ar conveni mie. Ştiu totul

despre cai, la fel cum ştiu totul despre arme, şi nu mă dau înapoi să curăţ un grajd, aşa cum am făcut şi înainte. Dacă asta nu e de-ajuns, pot să merg la vânătoare. Eu procuram carnea pentru mesele de acasă. Pot s-o fac şi aici.

— Asta-i măsura talentului tău? întrebă Garrick sarcastic.

Brenna rânji brusc.

— Nu. Dacă ai vreun duşman, o să-l ucid pentru tine.

Garrick izbucni în râs.

— Eşti uimitoare, femeie. Chiar îţi dai osteneala să fii bărbat?

Îl privi mânioasă simţindu-i batjocura, şi glasul i se frânse.

— Nu pot schimba ceea ce sunt. Numai că aşa am fost crescută.

— Atunci o să trebuiască să-ţi schimbi obiceiurile.

— Deci nu eşti de acord?

— Nu, o să lucrezi în casă.

Brenna se ridică, cu umerii ţepeni, cu bărbia ridicată mândru.

— Atunci nu-mi laşi altă soluţie decât să plec.

— Ce? Se uită la ea nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— M-ai auzit prea bine, vikingule. Dacă nu muncesc cum îmi ordoni tu şi dacă nu eşti de acord cu alegerea mea, atunci, precum ai spus mai devreme, o să-ţi fiu nefolositoare. Aşa că o să plec.

Garrick clătină încetişor din cap, încrucişându-şi braţele pe piept.

— Nu, fată dragă, e peste poate. Uiţi că nu mai eşti liberă să vii şi să pleci după cum ţi se năzare. Acum eşti a mea.

— Idiot nesuferit! tună Brenna revărsându-şi furia din privirea cenuşie. Crezi că poţi *tu* să mă opreşti dacă vreau să plec?

Garrick încremeni de furie. Îl uimea că îi suportase încăpăţânarea atâta vreme.

— Dacă-mi părăseşti pământurile, femeie, orice viking de pe o rază de câteva mile o să te vâneze. O să fii

întemniţată pentru nesupunere – pe termen nelimitat.

Ea râse la el.

— Odată plecată, n-o să mă găsească nimeni, aşa că nu mă sperie ameninţările tale.

— Am înghiţit prea multe de la tine, răspunse Garrick cu o voce îngheţată. Dar mi-ajunge. De data asta o să-nveţi să te supui.

Brenna se uită înspre uşă, dar se abţinu să fugă – nu şi dacă putea să smulgă cuţitul de la centura lui Garrick şi să-l răpună.

— Ce-ai de gând, vikingule?

— Să încep cu o bătaie zdravănă, îi răspunse, apropiindu-se de ea.

Garrick se aştepta ca ea să fugă, aşa că-l luă pe nepregătite când se aruncă asupra lui, apoi i se strecură cu uşurinţă pe sub braţ. Trântind o sudalmă, se întoarse s-o înhaţe, dar se opri brusc zărind strălucirea cuţitului din mâna ei.

La vederea privirii năuce de pe chipul lui, ea râse.

— Ce spuneai?

— Dă-mi cuţitul, femeie! mârâi el ameninţător.

— Vino de ia-l, blestematule! ripostă fata cu o privire la fel de furtunoasă pe cât îi era şi tonul vocii.

— O să plăteşti cu vârf şi îndesat pentru asta!

— Ai grijă, vikingule, zâmbi ea batjocoritor. Câinele tău nu-i aici ca să te apere.

Lui Garrick îi scăpă un mârâit surd printre buze în vreme ce se apropia de ea. Brenna ţinea cuţitul ameninţător, intenţionând mai degrabă să-l ţină departe decât să-l ucidă. Era o brută arogantă, dar nu-i făcuse încă vreun rău. Ea voia sângele tatălui său, nu pe al lui.

În tot cazul, fusese o mare greşeală că nu îl atacase, căci Garrick făcu un salt şi-i apucă încheietura mâinii în care ţinea arma. Strânsoarea lui era crâncenă, dar îşi muşcă buzele şi nu cedă durerii, apoi manevră cu abilitate cuţitul şi vârful lamei împunse braţul bărbatului, iar el îi dădu drumul. Pentru o clipă, Brenna rămase cu privirea aţintită la sânge, observând că nu era decât o împunsătură. Dar, în

acel moment, pumnul lui Garrick se prăvăli peste încheietura mâinii ei, iar cuţitul îi scăpă pe podea. Apoi îi dădu una cu dosul palmei, cu răutate, izbitura aproape trimiţând-o la podea.

Un firicel de sânge i se prelingea pe buze. Şi-l şterse încet, cu dosul mâinii, şi-l privi sfidător. Stătea mândră şi neînfricată în faţa lui.

— Fă ce-i de făcut, vikingule.

El nu spuse nimic, dar o privi pentru o clipă. Furia i se mai domolise puţin. Nu era pregătită să fugă atunci când el îşi desfăcu cingătoarea şi o cântări în mână, dar ochii ei scăpărară de ură când îi întâlniră pe ai lui.

Apoi, pe neaşteptate, aruncă cingătoarea grea pe podea. Brenna îl privi cu o încruntare nedumerită care deveni şi mai confuză când el îşi dădu jos tunica. Când se aplecă să-şi desfacă legăturile de piele care-i ţineau pantalonii strânşi pe lângă pulpele picioarelor, ea şopti:

— Ce faci?

Un zâmbet crud îi miji pe buze.

— Mă dezbrac.

Ochii ei se măriră.

— Mă baţi dezbrăcat? întrebă ea, neîncrezătoare.

— Nu, femeie, continuă el nepăsător şi, după ce termină cu legăturile, îşi scoase şi cizmele din piele moale. Am hotărât să te iau altfel.

— Cum?

Se încruntă la ea.

— E clar ca lumina zilei. O să te domin în singurul fel în care un bărbat poate domina o femeie. O să fii a mea.

Brenna se holbă la el o vreme, înainte să priceapă vorbele lui. Pentru prima dată, i se citi frica în privire. Sângele îi pieri din obraji şi se retrase un pas.

O spaimă îngrozitoare o cuprinse. La asta nu se aşteptase. Toţi spuseseră că ura femeile. Bayard zisese că Garrick n-avea s-o folosească aşa. Şi nu se uitase niciodată la ea cu jind, ca alţi bărbaţi. Cum avea să îndure agonia despre care Cordelia spunea că se întâmplă în timpul împreunării? O să se facă de ruşine şi o să-şi strige

durerea? Nu avea nicio idee cât de intensă putea să fie.

Garrick se uita la Brenna nedumerit. Îi putea citi gândurile pe chip. Dar ce îl uimi mai tare a fost groaza din ochii ei – până atunci nu arătase decât curaj. Îl sfidase, aşteptând s-o lovească, dar acum o descoperea îngrozită de perspectiva de a se culca cu el.

O schimbare atât de dramatică îl punea în încurcătură. Bănuise, după atitudinea răzvrătită, că oricâtă suferinţă i-ar fi provocat, n-o putea scoate la capăt cu ea. Dar ca hotărârea ei să fie înfrântă printr-un mijloc pe care el îl alesese ca s-o umilească nu se potrivea deloc cu firea ei, cel puţin până când fapta nu era săvârşită.

— Am găsit calea de a te îmblânzi? o întrebă el cu un glas liniştit şi curios.

La auzul vorbelor lui, teama din privirea ei fu înlocuită de o scânteiere de furie.

— Nu sunt animal, ca să mă îmblânzeşti!

— Dar eşti o sclavă a cărei aroganţă nu poate fi acceptată, îi replică el cu blândeţe.

— Dar tu nu mă vrei, vikingule. Atunci de ce faci asta? îl întrebă pe un ton supus.

Garrick o cercetă gânditor.

— Sunt de acord că nu mă folosesc de femei. Nu le caut decât rareori, atunci când trupul mi-o cere. Şi nici nu-mi sunt atrase privirile de vreo fetişcană bine făcută, aşa cum se întâmpla altădată. Dar se pare că e singura cale de a veni de hac trufiei tale.

Făcu un pas către ea, iar Brenna păli şi mai tare. O clipă rămase împietrită, apoi se năpusti nebuneşte spre cuţitul de pe podea. Dar Garrick îi ghicise gândurile şi-l apucă înainte ca ea să ajungă la armă.

Brenna se zbătu ca o sălbăticiune prinsă în capcană care simte că nu peste mult îi va sosi sfârşitul. Îşi înfipse unghiile ascuţite în pieptul lui zdravăn, dar nu reuşi decât să-i smulgă un hohot de râs.

— Nu mai ai nicio armă acum, fetiţo. Poţi să te măsori cu mine, dar ştii că vei pierde.

Drept răspuns, fata îşi înfipse dinţii în braţul lui. Reuşi

să se elibereze, când el scoase un strigăt. Se năpusti spre uşă, dar o apucă de rochie, care se rupse până la brâu. Cingătoarea împiedică pânza să se sfâşie până la capăt, aşa că el o putu trage înapoi. Ea se întoarse şi-şi repezi pumnul spre faţa lui. El îi prinse braţul într-o strânsoare de fier şi i-l răsuci la spate, aşa încât sânii ei i se striviră de piept.

— Dă-mi drumul! strigă înnebunită.

— Nu, nici nu-mi trece prin cap.

Se gândi să-l mai implore, dar se uită la el şi putu, în sfârşit, să citească în ochii lui dorinţa. Trupul ei era strivit de-al lui, şi-i putu simţi bărbăţia învârtoşată împungându-i pântecele. Teama ce o copleşise îi slăbi puterile şi nu mai putu decât să-şi smucească dintr-o parte într-alta capul, atunci când el încerca s-o sărute. Într-un sfârşit, Garrick îi prinse capul cu o mână puternică şi îşi lipi gura de a ei. Dar, înainte de a o săruta cu adevărat, ea îşi înfipse degetele în coama lui aurie şi-i smuci capul pe spate.

— Pe zeul Thor, femeie! mârâi el. Te lupţi cu mine de parc-ai fi încă virgină!

— Sunt, gemu ea, strâmbându-se de durerea pe care o simţea în braţul de care bărbatul o ţinea în continuare.

El privi în jos, spre creştetul ei, la pletele dese ce i se revărsau pe spatele gol şi pe braţe. Îşi slăbi puţin strânsoarea, dar o strângea încă la piept.

— Nu-mi vine să cred că oamenii tatălui meu nu au vrut să te aibă, aşa cum au vrut ai mei.

— Nu s-au apropiat de mine, rosti ea liniştită, rugându-se ca aceste răspunsuri să-l facă să se răzgândească. Tatăl tău nu i-a lăsat.

Pe neaşteptate, râsul lui umplu camera.

— Vasăzică de aceea te temi de mine acum?

— Nu mă tem de *tine*, vikingule!

— Ba da, te temi, i-o întoarse el cu o voce vădit mai blândă, pentru că sunt cel care o să se culce cu tine. O să fiu blând cu tine, Brenna, o să vezi.

O ridică în braţe, dar ea se zbătu din nou şi-l lovi sălbatic, încât el n-o putu duce în pat decât cu preţul unor

mari sforţări. Acolo se urcă peste ea încât nu mai putu face o mişcare. Se încorda şi se zvârcolea ca să se elibereze de sub greutatea lui şi îi zgârie spatele până când îi priponi braţele în lături.

— De ce mi te-mpotriveşti? Ţi-am spus c-o să fiu blând. O să te doară prima dată, dar nu cine ştie ce.

— Minţi! îi strigă ea, încercând în van să-şi elibereze mâinile. Nu-i decât o altă josnicie pe lângă celelalte ale tale!

— Stai liniştită! îi porunci el scurt când genunchiul ei se apropie periculos de vintrele lui. Ai primi mai bucuroasă o bătaie, care ţi-ar aduce mai multă durere, dar dispreţuieşti asta, care-ţi va aduce numai plăcere. Sau te temi de umilinţă, căci după ce fapta va fi săvârşită, nu va mai fi nicio îndoială că eşti a mea?

— Limba aia mincinoasă a ta n-o să mă facă să mă supun! îşi strigă ea neputinţa. Cunosc suferinţele pe care vrei să mi le provoci!

— Suferinţe? Se uită în ochii ei înspăimântaţi şi se întrebă ce demoni îi chinuiau mintea. Faptele o să dovedească adevărul, femeie.

Acestea fiind zise, se ridică de pe ea, iar Brenna crezu pentru o clipă că se răzgândise. Dar se înşelase, căci în clipa ce urmă, el îi desfăcu cingătoarea şi-i trase rochia jos, peste coapse, aruncând-o pe podea. Ea gemu încetişor, umilită să-şi vadă trupul tânăr dezgolit cu totul, pradă ochilor plini de pofte ai unui bărbat. Iar privirea bărbatului se desfăta, într-adevăr, cu goliciunea ei, făcând-o să-şi închidă ochii, căci o ardea ruşinea.

— Deci ăsta e trupul pe care nu-l accepţi, şopti el răguşit. Aş fi zis că ai forme băieţeşti, nu rotunjimile astea perfecte. Da, chiar eşti o femeie, cu adevărat, şi mândră pe deasupra. Eşti frumoasă, cum niciodată n-am mai văzut, şi eşti a mea.

La auzul acestor vorbe, Brenna tresări şi deschise ochii.

— Încetează cu trăncăneala, vikingule! Nu sunt a ta şi încă nu mi-ai arătat că nu-i aşa!

El rânji, uitându-se în ochii ei cenuşii ca furtuna, la

obrajii în flăcări.

— O s-o fac cu plăcere, Brenna… În gura lui, numele ei sunase ca o mângâiere. Da, chiar că mare plăcere.

Se aplecă asupra ei, prinzându-i mâinile pe lângă trup, cu un picior peste ale ei, imobilizând-o astfel. Pe urmă îşi apropie buzele de rotunjimile sânilor ei, care se sumeţeau mândri în faţa lui şi începu să-i sugă cu blândeţe unul dintre sfârcuri, până când îl făcu să se ridice fără ruşine. Brenna tresări violent în faţa acestui atac. În viaţa ei nu visase că buzele unui bărbat pot fi atât de fierbinţi. Păreau să-i pârjolească pielea delicată acolo unde o atingeau. Oare arşiţa asta, atât de mare, era o parte din chinul ce avea să vină?

Se uită la el uluită, la capul lui blond peste sânii ei, la părul ondulat care îi gâdila pielea. Apoi îşi îndreptă privirea spre umerii lui atât de largi şi zări dâre mici de sânge lăsate de zgârieturile pe care i le făcuse. Se uita cum îi joacă muşchii de fier pe spate când încercă să-şi mişte braţele, iar el o opri. Brenna admira puterea şi curajul – întotdeauna o făcuse. Dar bărbatul acesta avea o forţă de necrezut. O ţinea fără niciun efort, deşi ea încerca din răsputeri să scape. Deşi un trup atât de puternic era o încântare pentru ochi, nu putea să îndure că era la mila acestei forţe.

— Garrick… Garrick!

El îşi ridică privirea, uimit.

— E pentru întâia dată că-mi spui pe nume. Îmi place cum sună pe buzele tale.

Brenna se îmbărbătă pentru cuvintele pe care avea să le spună:

— Garrick, dă-mi drumul.

Tonul vocii ei era tot ce putea fi mai aproape de o rugăminte. El însă zâmbi blând, cu ochii arzând de patimă.

— Nu, frumoasa mea. E prea târziu.

Şi se întinse să o sărute, dar ea îşi întoarse capul. Atunci el îi eliberă o mână, ca să-i ţină capul nemişcat, dar regretă de îndată, căci unghiile ei îi brăzdară pielea de pe piept ca nişte dinţi ascuţiţi.

El gemu de durere şi-i prinse iar mâna.

— Până la urmă, văd că tot ai o armă, femeia mea însetată de sânge!

— Da, şi-mi pare rău că nu pot să ajung la inima ta, căci dacă aş putea ţi-aş smulge-o din piept şi aş da-o lupilor!

— Ei, vulpiţo, atunci o să-ţi dau eu ceva, dar nu ca să dai lupilor, ci ca să bagi între picioare, gemu el furios şi îi prinse ambele braţe cu o mână, în timp ce-şi scotea pantalonii cu cealaltă.

Cum acum avea picioarele libere, Brenna începu să se zbată nebuneşte, însă fără niciun folos. Apoi, deodată, simţi cum mădularul lui întărit i se lipeşte de coapsă. Din acea poziţie, putea să-l vadă limpede şi nu-şi putu reţine un geamăt când văzu cât e de mare. În clipa aceea, îşi dădu seama că sora ei vitregă nu o minţise. Fiara aceea mândră o s-o sfâşie pe dinăuntru şi o s-o facă să urle pentru îndurare. Totuşi, chiar dacă se simţea paralizată de spaimă, nu putea să rostească nimic, ca să-l roage să-i dea drumul.

Spaima aproape o sufocase şi se zvârcolea aşa de tare, încât nici măcar nu-şi dădu seama că el îşi înfipsese genunchii între picioarele ei şi acum era deasupra ei. Apoi începu să se lase uşor peste ea, făcând-o să-şi conţenească zbaterile zadarnice, iar Brenna îşi dădu seama că e prinsă în capcană, fără nicio cale de scăpare.

— Te porţi de parcă aş vrea să te omor, fetiţo, zise el, încă uluit de împotrivirea ei sălbatică. Uită de temeri! N-o să pieri în patul meu.

— Zise vulpea către prada ei, şuieră ea, cu dinţii încleştaţi. Te avertizez, vikingule, o să regreţi asta. Eu nu las să treacă nepedepsite nedreptăţile.

El nu-i luă în seamă ameninţarea şi-şi îngropă buzele în scobitura gâtului ei, iar apoi îi şopti la ureche:

— Liniştеşte-te, Brenna, o să fiu blând cu tine.

— Cum poate fi blând un ticălos şi un nemernic? se răsti ea.

Nu-l văzu cum se schimbă la faţă, furios, dar glasul lui era o dovadă grăitoare a enervării care îl cuprinsese:

— Bine, atunci să fie cum vrei tu!

Şi se împinse între picioarele ei, depărtându-i-le. Mădularul lui uriaş era ca un drug de fier, care se împingea în ea. Împotrivirea fecioriei ei era mare, ca un zid gros, menit să-i ţină departe pe năvălitori. Dar, ca un berbece de luptă, el sparse zidul fortăreţei, sfâşiindu-i carnea şi făcând-o să simtă o durere sălbatică. Trupul ei era teribil de încordat, căci ştia că durerea înfiorătoare avea să continue. Simţea jungherul nemilos adânc în pântece; apoi ieşi din ea, dar se întoarse de îndată, pătrunzând şi mai adânc în ea. Şi iar, şi iar, o înnebunea, ieşind, apoi întorcându-se repede, ca să se afunde tot mai mult în ea. Dar unde era durerea de care se temuse atâta? Şi ce era cu simţământul acesta, atât de ciudat, care se răspândea încet prin măruntaiele ei, care o făcea să se simtă ca plutind pe apă, ca şi cum s-ar fi afundat într-un nor care o ducea tot mai sus – până unde?

Brenna nici măcar nu-şi dădea seama că Garrick o privea, urmărind cum i se perindă pe chip nelămuririle. În cele din urmă, închise şi el ochii şi se împinse în ea atât de adânc, încât se părea că aveau să rămână înlănţuiţi astfel pe vecie. Pe urmă, rămase nemişcat. Ar fi vrut să nu mai fie atât de atent, să se bucure de apropierea dintre ei, dar nici măcar acum nu se putea încrede în ea.

Brenna era pierdută în gânduri când el se uită la ea, cum stătea încruntată. Garrick se întreba care i-o fi starea, de ce era atât de liniştită, de ce nu-i mai cerea s-o lase în pace. Îi oferise mai multă plăcere decât ar fi crezut că e cu putinţă şi, destul de uluit, îşi dădea acum seama că vrea să se bucure din nou de ea.

— De ce te-ai oprit? întrebă Brenna cu glas plin de trufie.

El se uită la faţa ei nedumerită şi începu să râdă.

— Pentru că acum sămânţa mea este în tine şi va mai trece o vreme până să-ţi pot da alta.

— Dar încă eşti tare în mine, răspunse ea, fără să se ruşineze. Te simt. Nu poţi să continui?

Garrick se uită la ea în culmea uluirii.

— Vrei asta?

Ea se gândi o clipă, după care răspunse pe un ton egal:

— Nu, nu mai am chef.

El mârâi supărat la auzul acestui răspuns, care îl făcea să se întrebe dacă chiar câştigase lupta.

— Să înţeleg că nu ţi s-a părut aşa de îngrozitor? o întrebă în vreme ce se dădea la o parte ca să-şi tragă pantalonii pe el.

— Nu, deloc, răspunse ea, întinzându-se leneşă. Apoi însă, pe chipul ei apăru o strâmbătură de furie: Dar cineva o să-mi dea socoteală pentru ce m-a făcut să cred!

— Cine?

— Asta e treaba mea, nu a ta, răspunse ea, după care râsul ei răsună ca un clopoţel în odaie, nedumerindu-l cu totul. Azi am învăţat multe, vikingule. Îţi mulţumesc.

Capitolul 14

Cum nici Yarmille, nici Garrick nu erau prin preajmă ca să-i spună altceva, Brenna îşi petrecu ziua lenevind în casă, încercând să cunoască servitorii. Garrick se năpustise ca o furtună afară din cameră după ce se îmbrăcase, în cea mai neagră stare de spirit. Nu se întorsese decât cât să-i arunce o rochie nouă, apoi ieşise fără o vorbă. Ea ştia că fusese crunt rănit de rezultatul partidei lor de amor. Se aşteptase ca ea să fie umilă, pe când, în realitate, ea fusese cea stăpână pe situaţie. Lucrurile nu stăteau prea bine pentru el. Poate chiar acum mai punea la cale ceva, o altă modalitate de a o supune, dar avea să-i vină ea de hac la momentul potrivit.

Însă după ce el plecase şi surpriza noii ei experienţe începuse să-şi piardă din farmec, gândurile Brennei se îndreptară către sora ei vitregă. Pentru o clipă, fu cât pe ce să ia un cal al lui Garrick şi să meargă după Cordelia. Ce-i făcuse nemernica era de neiertat. Fusese aproape copleşită de teroare şi de panică, dar ce o supăra cel mai mult era că îşi arătase frica în faţa vikingului, împotriva

voinţei sale, îşi aminti fiorii plăcerii pe care o simţise când o pătrunsese. Îşi alungă iute aceste gânduri. Nu înţelegea de ce-i împuiase Cordelia capul cu minciuni – dar avea s-o afle într-o bună zi.

Brenna stătea la masă în bucătăria lungă şi îngustă şi o privea pe Janie pregătind pâinea pentru masa de seară a lui Garrick, Maudya era la foc, amestecând într-o supă groasă în care pluteau bucăţi mari de pui. Era o femeie cu părul maroniu-roşcat de aproape 40 de ani, scundă şi rotofeie cu un zâmbet ştrengar şi cu obrajii roşii.

Ambele femei îi povestiră Brennei cum ajunseseră acolo. În mod surprinzător, poveştile lor nu aveau nici urmă de ranchiună. Fuseseră vecine în locul lor de baştină, într-un sat ce fusese cotropit în urmă cu patru ani. Garrick însuşi le capturase şi le adusese aici. În toţi aceşti ani el îşi servise tatăl şi participase la multe jafuri. Pe cele două nu le deranja viaţa lor de acum, căci nu se deosebea prea mult de cea de acasă, şi trăiau destul de bine. Pe Maudya nu o deranja, ca pe Janie, că orice oaspete al lui Garrick se putea culca cu ele ori de câte ori dorea doar pentru că erau sclave şi nu aveau niciun drept. Era singurul lucru care o nemulţumea pe Janie la viaţa de aici. Măcar nu se întâmpla prea des.

Amândouă sorbiră cu lăcomie cuvintele Brennei care le spuse povestea ei şi îşi manifestară uluirea faţă de modul în care fusese crescută. Brenna era de două ori recunoscătoare pentru că tatăl ei nu dăduse o para chioară pe tradiţii şi obiceiuri, altfel ar fi putut ajunge ca aceste două femei, resemnată să poarte jugul. Ea nu s-ar fi supus niciodată, şi Garrick Haardrad avea să afle adevărul acesta cu timpul, chiar dacă nu-l accepta.

— Spuneţi-mi despre Garrick, le îndemnă Brenna în timp ce ronţăia nişte alune sălbatice aduse de Erin de dimineaţă. Este un om drept?

— Cu adevărat drept, răspunse Maudya fără ezitare.

— Mai puţin când ne oferă prietenilor lui, adăugă Janie, care păstra încă vie amintirea ultimelor zile de sărbătoare.

— Găsesc că te plângi prea mult, i-o întoarse Maudya

râzând. Te-am auzit cum chicoteai când te hârjoneai în fân.

— Dac-ar fi doar unul, ce mi-ar fi? Dar nu unul după altul, aşa cum e la sărbători, replică Janie iritată. Nu-mi spune că-ţi place durerea pe care o ai a doua zi între coapse!

Brenna încercă să schimbe repede subiectul, pentru că experienţa ei cu un bărbat era încă ceva nou pentru ea şi nu prea ştia ce să creadă.

— Dar sclavii pe care i-a vândut? Nu-i pasă de soarta lor?

— A trebuit să-i vândă, explică Janie. Erau prea mulţi aici – cei pe care-i prinsese el, cei de la Ulric şi cei de la tatăl lui. I-a vândut doar pe cei zdraveni pe care ar fi căpătat preţ bun şi, bineînţeles, pe cei care-i dădeau bătăi de cap.

Brenna păli auzind acestea, dar Janie şi Maudya nu băgară de seamă. Îşi veni imediat în fire.

— Câţi au rămas?

— Vreo 12, aş zice. Suntem noi, cei doi bătrâni pe care i-ai văzut ieri. Apoi sunt Erin şi bătrânul Duncan şi cinci bărbaţi tineri. Desigur, mai sunt şi copiii.

— Copiii?

Janie se îmbujoră de mândrie.

— Eu am unul: Sheldon, de doi ani. Maudya are trei, dintre care doi gemeni.

— Cel mai mare are grijă de ei peste zi, adăugă Maudya. O să-i vezi mai târziu, când o să mergi acasă cu noi. Sper să-ţi placă şi ţie copiii.

— Îmi plac, zâmbi Brenna. Obişnuiam să-i iau pe cei mici din satul nostru la vânătoare, când părinţii lor munceau la câmp. Poate c-o să-i iau şi pe ai tăi, când o să mai crească.

Brenna realiză cu uimire că vorbea despre viitor, deşi n-avea de gând să facă prea mulţi purici pe aici. Trebuia să bage de seamă şi să nu fie prea prietenoasă cu aceşti oameni, altfel avea să regrete că va pleca.

Îşi continuă întrebările despre viking.

— Sunt copiii lui Garrick?

— Stăpânul nu m-a atins niciodată, se bosumflă Maudya,

deşi mi-am dat toată osteneala să-i ademenesc privirile.

— Pe mine m-a dus în patul lui de vreo câteva ori, după ce ne-a adus aici, zise Janie. Cred că nu i-am mai fost pe plac, aşa că s-a dus la tatăl său să se înfrupte din sclavele lui. Perrin e tatăl lui Sheldon, pot să bag mâna-n foc pentru asta.

— Perrin?

— E cel mai bun prieten al lui Garrick. S-au făcut fraţi de sânge ca să-şi lege prietenia. Şi-au amestecat sângele stropind pământul într-un ritual de fertilitate. S-a întâmplat acum şase ani, când Garrick avea 19 ani, iar Perrin, 23.

— Perrin ţi-a spus asta?

— Da, vine de multe ori să mă vadă şi mi-a povestit multe.

— Perrin ştie că Sheldon e fiul lui? întrebă Brenna.

— Fireşte.

— Şi atunci de ce nu te ia de nevastă?

Ambele fete se uitară la Brenna de parc-ar fi fost într-o ureche. Maudya răspunse:

— Un viking nu se poate însura cu o sclavă. Nu e permis.

— Şi dacă sclava este eliberată?

— Eu n-o să-mi recapăt libertatea aici, Brenna. Nu cunosc decât o singură cale prin care un sclav îşi poate câştiga libertatea – să ajute într-un conflict, să ucidă un duşman al clanului. Chiar şi atunci, îi poate fi refuzată eliberarea. Numai un stăpân generos ca Perrin putea să se gândească să mă cumpere de la Garrick. Aşteaptă momentul potrivit ca să-i facă oferta, când asprimea lui Garrick o să se mai înmoaie puţin.

— Garrick era un tânăr vesel când am venit noi, bun şi blând cu toată lumea. Sora lui Perrin a schimbat totul acum trei ani. Acum dispreţuieşte femeile şi-ar râde de Perrin pentru că mă iubeşte. Sora lui Perrin ne-a adus multă suferinţă, mai ales lui Garrick.

Curiozitatea Brennei se stârnise.

— E acea Morna despre care se vorbeşte cu atâta dezgust?

Janie se uită înspre uşă să se asigure că nu mai e nimeni care să le audă.

— Ea e. Dacă mă întrebi pe mine, nu-i decât o căţea fără suflet – nu seamănă nici pe departe cu Perrin. Ei bine, Garrick s-a îndrăgostit de Morna şi credea că-i împărtăşeşte dragostea. Erau ca şi căsătoriţi, de altfel. Apoi a venit aici un negustor bogat, iar Morna a fugit cu el, preferând averea în locul dragostei, după câte se pare. Garrick n-a mai fost la fel de atunci. A făcut legământ să dispreţuiască orice femeie şi să nu se însoare niciodată. Tună şi fulgeră din nimic. A devenit rece şi crud, avid de lupte, şi şi-a pierdut mulţi prieteni. De două ierni a luat calea pădurii şi navighează spre nord la pescuit, aducându-se singur la epuizare, ca să adune sute de blănuri. Le-a vândut odată cu sclavii când a fost în est, acum două primăveri. A căutat să facă avere cu orice preţ. Măcar asta i s-a împlinit. Perrin zice că acum e un om bogat. Nu mai este atât de dur cu noi, pe cât era înainte de plecare. Dar e încă rece şi suspicios.

— Vrei să spui că se gândeşte s-o recâştige pe Morna cu toate aceste bogăţii? întrebă Brenna.

— Poate, răspunse Janie. Nu ştiu ce-i în mintea lui. Nu ştiu decât ce-mi spune Perrin, că Garrick n-o să-şi mai piardă vreodată minţile din cauza vreunei femei. Se păzeşte cu străşnicie. Singura femeie care primeşte dragostea lui e mamă-sa. Femeia asta nu-i poate greşi cu nimic.

— Da, am văzut cât respect îi poartă, observă Brenna. Spune-mi, de ce l-a învăţat pe Garrick limba noastră, şi nu pe celălalt fiu?

— Hugh e primul născut şi moştenitorul, aşa că trebuie să rămână un viking adevărat. Nu-şi poate arăta dragostea faţă de el în public, căci asta e de neacceptat, şi el a fost mereu supravegheat de clan. E al lor acum. Garrick a fost al doilea fiu, aşa că l-a putut alinta cum poate numai o mamă. El vorbeşte limba noastră şi ne cunoaşte zeii, la fel de bine ca şi pe ai lui. Blândeţea şi gingăşia lui din dragostea asta se trăgeau, până când Morna le-a ucis.

— Mi-e greu să cred că tot răul ăsta vine dintr-o inimă frântă, zise Brenna gânditoare.

— Ţi-e uşor să vorbeşti când eşti stăpână pe inima ta, Brenna, dar ar trebui să ştii că diavolii se răzbună pe un suflet îndurerat. Pe Garrick l-au făcut un om rău. Nu degeaba i se spune lui Garrick Inimă-Rece.

Capitolul 15

În vreme ce se îndrepta spre grajd, Brenna găsi răgazul să-şi împletească părul; înăuntru, Erin punea o prişniţă pe piciorul unei iepe, care se rănise.

— Mă gândeam că nu-ţi mai sunt pe plac grajdurile, fetiţo, zise omul la vederea ei. Mi-ar fi prins bine ajutorul tău în dimineaţa asta, ca s-o liniştesc pe mânza asta, pe care a lovit-o rău armăsarul ăla nebun, care turba să se urce pe ea.

Brenna mângâie iapa blând pe bot.

— Parcă spuneai că nu mă laşi să te ajut decât dacă îmi îngăduie Garrick.

— Păi a şi făcut-o, aseară.

— Chiar aşa? întrebă Brenna mirată, după care izbucni într-un hohot de râs din toată inima. Deci am izbândit!

— Eu nu ştiu de nicio izbândă, zise Erin, chicotind înveselit. Mi-a zis să te pun la treabă până cazi din picioare.

— Mda, nici nu-mi trecea prin cap că ştie să piardă frumos, rânji Brenna, tare încântată de sine. Dar să ştii că vreau să muncesc din greu. Dă-mi mie, termin eu ce-ai început.

Erin se ridică încetişor, iar fata se lăsă în genunchi, luându-i locul lângă iapă. El o privea cam critic în vreme ce lucra, însă Brenna nu se supăra. Ştia că avea să dureze o vreme ca să-i dovedească bătrânului că era pricepută.

— Iarna se apropie cu repeziciune, zise ea la un moment dat. Cât am urcat dealul, cum am braţele goale, mi-au cam îngheţat în vântul ăsta.

Erin începu să râdă:

— Ce-o să te mai bucuri de vremea asta bună, fetiţo, după ce o să vezi cum e iarna aici! Dar ce-i drept, o să vină în curând. Bucatele au fost strânse de pe câmp în urmă cu două săptămâni, iar soarele se afundă tot mai jos la apus. În curând, o să-ţi doreşti să ajungi în iad, că măcar focurile ce ard acolo o să te încălzească.

— Niciodată, se repezi Brenna. Poate că, atunci când vin zăpezile, o să pot dormi aici, cu caii.

— Ha! pufni el. Ce gânduri îţi mai trec şi ţie prin cap, fato! Stăpânul Garrick n-o să îngăduie una ca asta.

Brenna zâmbi cu şiretenie.

— Tu credeai şi că n-o să mă lase să muncesc aici, dar aşa a făcut. Garrick nu-i aşa de greu de convins. Apoi, cuprinsă de curiozitate, întrebă: Ce face iarna, cum îşi petrece timpul?

— Când vin zăpezile, nimeni nu mai are mare lucru de făcut. Stăpânul merge la vânătoare şi se adună cu prietenii ca să bea. Îndeobşte, se întovărăşeşte câte o lună cu fratele lui, Hugh, şi pleacă în nord cu barca, să vâneze urşi polari.

— Şi acum unde este?

— A plecat să călărească de dimineaţă.

— Călăreşte în fiecare dimineaţă?

Erin o privi ciudat.

— Ce-i cu toate iscodelile astea? Nu cumva ţi-a căzut cu tronc stăpânul?

— Fireşte că nu! se apără Brenna. Dar, dacă o să rămân aici, vreau să ştiu tot ce se poate despre stăpânul acestor locuri.

— Dacă? ridică bătrânul din sprânceană. Fetiţo, n-ai altă alegere.

Brenna se ridică, întrucât terminase de oblojit calul, şi-şi scutură paiele de pe fuste.

— Ba am de ales, Erin, să nu te îndoieşti de asta, zise ea plină de încredere.

Bătrânul se încruntă nedumerit, iar fruntea lui ridată se zbârci şi mai tare.

— Ce poznă pui la cale, fato? Îţi spun acum, pentru binele tău, că stăpânul e tare aspru cu cei care fug.

— Dacă îi găseşte. Nu şi-au mai căutat şi alţii de pe aici libertatea?

— Ba da, vreo doi. Femeia Hope a încercat să fugă pe dealuri în puterea iernii, însă stăpânul a găsit-o şi a adus-o înapoi. A ţinut-o două zile în cămara de pedeapsă şi, când i-a dat drumul, era îngheţată aproape de tot. A fost luată cu ceilalţi robi, şi au fost vânduţi.

— Ai zis că au fost doi?

— Un tânăr a fugit, nu mai departe decât anul trecut. S-a îngrijit Hugh de el, căci Garrick era plecat pe atunci. Flăcăul a fost biciuit până la moarte în faţa tuturor. Lui Hugh îi place să-i facă pe oameni să-şi aducă aminte bine.

Brenna se cutremură.

— Cămara de pedeapsă de care ai vorbit chiar e adevărată?

Erin dădu din cap posomorât.

— E mai jos, dă înspre fiord. A făcut-o Ulric, căruia nu-i plăcea biciuitul. E doar o cămăruţă săpată în stâncă, închisă cu o uşă grea în care e o deschizătură mică, zăvorâtă cu gratii, ca să intre aerul. Dar tot pe acolo intră şi frigul iarna. Nu-i deloc un loc bun, dar stăpânul a mai folosit-o din când în când.

— Ei bine, Erin, n-ai nicio grijă! Eu n-o să văd cămara aia. Când şi dacă o să fug, o să părăsesc pământul şi n-o să mă găsească nimeni.

— Cu barca? râse scurt bătrânul. Cum, fato? În tot fiordul ăsta nu-s decât trei corăbii. A stăpânului, a tatălui lui şi una a clanului care trăieşte în partea cealaltă a fiordului. Niciuna dintre ele n-o să ajungă la apă până la primăvară, iar tu n-o să poţi niciodată să le mânuieşti singură.

— Nici nu mi-am închipuit că aş putea, răspunse Brenna înţepată, simţind cum o cuprinde o undă de disperare.

În clipa aceea, auziră copitele unui cal care se apropia. După câteva clipe, marele armăsar negru intră în goană în grajd. Garrick se înălţa mândru şi impunător pe spinarea

animalului; era înveşmântat într-o tunică de un cafeniu-închis, iar părul blond îi era răvăşit de la călărit.

Brenna cântări din ochi cu admiraţie calul şi călăreţul. Calul era puternic şi zvelt, un animal magnific. Dar la fel era şi călăreţul, recunoscu ea fără să se ruşineze. Avea un trup a cărui forţă ieşea la iveală din felul în care i se încordau muşchii pe braţele goale, un trup care era o încântare imensă pentru privire. Iar chipul lui ar fi putut să facă să leşine o femeie mai slabă de înger, atât de copilăros arăta când zâmbea şi de o frumuseţe aspră când era serios. Cu adevărat, Brenna nu mai cunoscuse niciodată aşa un bărbat. Se gândea, un pic neliniştită, că ar fi putut să-l privească ceasuri întregi şi să nu se sature de ceea ce vedea.

Câteva clipe, Garrick rămase nemişcat, mirat de privirile scrutătoare cu care îl ţintuise Brenna. Îşi dădu însă repede seama că fata părea tare încântată de ea însăşi. Fără îndoială, credea că obţinuse o victorie în lupta cu el. Aşa să fi fost oare?

Apoi, încet, pe buzele lui Garrick se ivi un zâmbet. Descălecă şi-i aruncă frâul fetei. Ea îl luă şi, fără să-i spună nimeni, duse armăsarul la locul unde îl văzuse înainte. Erin făcu un pas, vrând să scoată şaua cea grea, însă Garrick ridică o mână ca să-l oprească. Bătrânul se întoarse în fundul grajdului, mormăind că oaselor lui avea să le prindă bine odihna.

— Calul ăsta trebuie să fie ţesălat, domniţă, rupse în sfârşit tăcerea Garrick, pe un ton trufaş. Ai grijă de asta!

— Crezi că nu sunt în stare? răspunse ea, uşor jignită. Mă pui la încercare, deci?

— Nu, femeie, e o poruncă. Ţi-am dat o treabă de făcut – fă-o!

— Tu…! începu ea, dar se opri de îndată şi se mulţumi să-i arunce o privire ucigaşă, înainte să se apuce să scoată şaua. Fu nevoită s-o împingă din greu de câteva ori, până să poată s-o scoată, iar după aceea mai că se prăbuşi sub greutatea ei. Pe urmă se răsuci, plină de o forţă care arăta că e scoasă din sărite, şi puse şaua pe balustradă. Cu

pieptul zbătându-i-se de efort, îl privi triumfătoare.

— Gata!

Garrick îşi încrucişă braţele la piept şi se sprijini de unul dintre stâlpii grajdului.

— Gata ce? Doar n-ai sfârşit. Trebuie să-ţi spun ce-ai de făcut în continuare?

— Pot să mă îngrijesc de cai mult mai bine decât tine, vikingule. Pun rămăşag că pot să-i şi strunesc mai bine, se răsti ea, înşfăcând o cârpă cu care începu să frece pielea plină de sudoare a animalului. Dacă îl călăream eu în dimineaţa asta, n-ar fi lovit iapa!

— Nu pierzi niciun prilej să faci pe bărbatul, o repezi el, dar am văzut eu şi partea cealaltă a ta, femeie.

— Mai du-te de-aici! ţipă Brenna înfuriată, făcându-se stacojie la faţă. N-am nevoie să mă dădăceşti!

Garrick izbucni în râs, plin de veselie.

— Ia te uită, acum îmi dai porunci chiar în grajdul meu! Îndrăzneala ta nu cunoaşte margini?

Ea îl privi, fără să se poată împiedica să zâmbească. De data asta, chiar că se întrecuse cu gluma, îşi dădea seama prea bine.

— Ai dreptate, spuse, iar mânia i se topi ca zăpada la soare. N-ai decât să rămâi, dacă aşa vrei, dar nu pricep de ce-ai dori asta.

La rândul lui, şi el se abţinu să-i spună că nu are nevoie să-i dea ea voie. Se mulţumi doar s-o privească în tăcere, văzând că, într-adevăr, ştia ce are de făcut. Abia când îi dădu ovăz armăsarului, Garrick rupse iar tăcerea.

— Cum ai dormit azi-noapte?

Ea furişă o privire spre el cu colţul ochiului, mirată de grija care-l apucase.

— Destul de bine.

— Nu ţi-a fost dor de patul meu moale? o întrebă el, cu o strălucire poznaşă în ochi.

Ea zâmbi larg.

— Patul meu cel nou mi-e mult mai pe plac, căci nu trebuie să-l împart cu nimeni.

El se apropie de ea, profitând de faptul că era în toane

mai bune, şi îi ridică bărbia.

— Şi ce te face să crezi că n-o să-l împărţi?

Înainte să poată răspunde, braţele lui o cuprinseră şi îşi apropie gura de a ei. Sărutul fu ca un trăsnet pentru simţurile ei. Era prima dată când o săruta cineva, căci sărutul lui Hugh nu putea fi pus la socoteală. Gura lui Garrick o mângâia blând. Apoi, limba lui îi pătrunse printre buze şi începu să-i cerceteze încetişor gura, făcând-o să se cutremure iar toată.

Spre marea ei uluire, Brenna îşi dădu seama că apropierea asta plină de dulceaţă îi plăcea la nebunie. Avea senzaţia că sângele i-o ia la goană prin vene şi o face să ameţească. Descoperi că vrea să fie tot mai aproape de bărbatul acesta şi îşi încolăci braţele în jurul gâtului său, lipindu-se toată de trupul lui mare. Simţi cum el tresare, surprins, iar apoi braţele lui părură că vor să o frângă, în vreme ce o săruta tot mai pătimaş, de parcă ar fi vrut să o devoreze cu totul.

Oare mişcarea ei, atât de simplă, îl făcuse să treacă la atacul acesta, atât de plin de patimă? Fetei îi plăcea şi n-ar fi vrut ca el să se oprească. Simţea cum arde în flăcările pasiunii. El era duşmanul, dar pentru trupul ei cel trădător asta nu părea să aibă vreo însemnătate. Faptul că-l simţea o ameţea cu totul, făcând-o să nu mai ştie de nimic altceva pe lume.

Nu era bine, îşi spunea însă în sinea ei, chiar în clipa când se desfăta cu această nebunie a simţurilor. Trebuia să-l facă să se oprească; trebuia s-o facă. În cele din urmă, găsi forţa de a-şi îndepărta buzele de ale lui şi de a găsi răgazul de care avea nevoie ca să-şi vină la loc în fire, şi încă repede. El nu voia să-i dea drumul, aşa că ea îi şopti încetişor la ureche, râzând:

— Ai vrea să mă iei aici, să mă tăvăleşti în fân, cu Erin în preajmă?

Garrick îşi luă mâinile de pe ea atât de repede, că o făcu să se dea înapoi un pas, clătinându-se. Se uită câteva clipe la ea, cu chipul încruntat, după care se răsuci pe călcâie şi ieşi cu paşi mari din grajd, iar ea fu nevoită să-şi înghită

hohotele de râs, ca nu cumva Garrick s-o audă şi să se înfurie şi mai tare. Mai câştigase o luptă, deşi de data asta fusese mult mai greu.

Capitolul 16

Două săptămâni se scurseseră de când Brenna începuse să lucreze la grajduri. Ea şi Erin se împrieteniseră, căci el se purta cu ea ca şi cum i-ar fi fost fiică, iar fetei îi plăcea să muncească împreună cu el.

Brenna sfârşi de ţesălat iapa albă şi o bătu pe crupă. Când sfârşea munca la grajduri, Erin o mai lăsa uneori să iasă cu un cal câte un ceas sau două. De data asta, Brenna alese armăsarul roib. Îi făcu semn cu mâna lui Erin, încălecă şi ieşi din curte. Îşi duse armăsarul la trap, iar când ajunseră pe pajiştea cea mare, se avântă într-un galop întins. Pentru prima dată în acea zi, se simţea liberă.

Cu părul negru prins bine la spate şi cu frâul abia ţinut în mână, zbura pe lângă copacii care se înşiruiau în stânga ei către câmpia ce se întindea între stânci şi fiord. Uitase că nu-i decât o prizonieră, uitase de luptele pe care le ducea pe pământurile acestea străine şi ciudate. O voioşie cum nu mai simţise de luni bune pusese stăpânire pe ea. Cerul era albastru şi undeva, în depărtare, zărea apele fiordului strălucind în soare, în vreme ce ea şi animalul pe care-l călărea treceau ca vântul peste pământul tare. Pe buze îi flutura un zâmbet şi îşi simţea tot trupul fremătând de noua ei libertate şi de bucurie. Nu mai ştia deloc câtă vreme trecuse. Avea impresia că e în şa de ceasuri întregi, dar nu simţea niciun pic de osteneală, iar calul părea şi el la fel de doritor şi de odihnit ca în clipa când ieşiseră din grajd. După un ceas sau două însă îi pieri zâmbetul de pe chip, când, în depărtare, văzu apropiindu-se în goană doi călăreţi. Erau încă prea departe ca să-i recunoască. Oare cine puteau să fie? se întrebă ea. Nu Garrick, căci în dimineaţa aceea el se întorsese cu puţină vreme înainte ca ea să plece şi Brenna se îngrijise de armăsarul lui tare

obosit. Să fi fost Hugh? Ori poate Anselm? Fata se încruntă, la gândul că poate avea să ajungă faţă în faţă cu cel mai mare duşman al ei. Însă, pe măsură ce călăreţii se apropiau, fata îşi dădu seama uimită că nu îi cunoştea. Se apropiaseră mult de ea şi, când văzură femeia cu părul negru, zâmbiră şi-şi înfrânară caii. Amândoi erau înalţi şi blonzi.

Brennei nu-i plăcea cum arătau. Unul dintre ei avea ochi iscoditori, în care nu putea să se încreadă, iar celălalt avea un obraz brăzdat de o cicatrice lungă şi zimţată, care îi dădea o înfăţişare drăcească.

— Cu părul ăsta, nu eşti vikingă, zise cel cu cicatrice. Oi fi o roabă prinsă de pe undeva?

Pe chipul Brennei se ivi o undă de furie. Îşi trase cuţitul pe care îl ţinea ascuns în cizmă şi îl ţinu cât mai jos, aşteptând clipa potrivită să atace. Cei doi zăriră cuţitul strălucind în mâna ei şi-şi făcură semn din cap, după care o înconjurară; unul puse mâna pe frâul calului, iar celălalt încercă să-i smulgă cuţitul din mână. Ea izbi cu arma, iar cel pe care îl ţintise îşi retrase mâna, crestată de lama cuţitului. Bărbatul începu să suduie, cu sângele şiroind din rană.

Pe chipul tovarăşului său apăru o expresie urâtă, plină de furie. Brenna se întoarse, dar el o trase de pe cal. Fata se izbi puternic de pământ şi rămase o clipă aşa, năucită, în vreme ce el îi smulgea cuţitul din mână şi îi ţintuia braţele deasupra capului. Celălalt îşi înfăşură mâna cu o cârpă şi apoi, cu chipul schimonosit de o expresie de cruzime, îi legă cu brutalitate braţele deasupra capului.

— Voiai să mă întărâţi, femeie, spuse cel rănit, pufnind dispreţuitor, şi se lăsă peste ea, ţintuindu-i picioarele cu ale lui şi începând să se mişte. Brenna îi simţi bărbăţia peste ea şi începu să se zbată cu furie, însă el era atât de greu, că o ţintuia cu totul şi nu putea să-l dea la o parte de pe ea.

Bărbatul îi prinse cămaşa şi i-o sfâşie până la brâu, scoţându-i la iveală sânii albi, fără niciun cusur. Brenna lovea şi muşca, însă asta nu făcea decât să-i mărească

pofta bărbatului, care trase de sfoara pantalonilor, scoţându-şi mădularul întărit. Chiar în clipa în care era gata s-o pătrundă, omul auzi un tropot de copite şi înălţă capul, îngrijorat.

„Doamne, Dumnezeule, fă să fie un prieten, nu un duşman”, se rugă Brenna în tăcere. Profită de şovăiala lui şi încercă să-l azvârle de pe ea, însă era atât de greu, încât nu-l putea clinti. Peste o clipă însă, spre marea ei mirare, el se dădu singur la o parte şi-l auzi spunându-i tovarăşului său cu teamă în glas:

— Hai s-o ştergem!

Apoi îşi trase pantalonii, ridicându-şi-i în vreme ce alerga spre calul său. Dădură amândoi pinteni cailor şi se făcură nevăzuţi în galop.

Brenna întoarse capul şi-l zări pe Garrick cu armăsarul lui, la câteva picioare depărtare de ea. Fata rămase aşa, nemişcată, roşie ca racul de umilinţă, uitând de spaima prin care trecuse cu doar câteva clipe în urmă. Doamne, ajunsese să fie salvată ca şi cum ar fi fost una dintre muierile alea slabe şi neajutorate pe care le dispreţuia! Şi mai fusese şi legată, ca o găină. De ruşine, închise ochii. Când îi deschise iar, văzu cu uimire că Garrick era aplecat asupra ei, privind-o îngrijorat cu ochii săi de culoarea mării.

— Eşti teafără, Brenna? o întrebă blând, în vreme ce se apleca să-i mângâie chipul.

— Lasă-mă! ţipă ea, înroşindu-se toată de furie.

El se dădu înapoi ca şi cum ar fi fost pălmuit, iar chipul i se împietri.

— Ridică-te, îi zise şi o ajută să se ridice în picioare. Îi dădu cămaşa sfâşiată, ca să se acopere, după care o împinse spre calul ei. E ultima dată că mai călăreşti de una singură, adăugă apoi, cu glas aspru. Cine ţi-a îngăduit să ieşi din curte?

Ea nu scoase niciun cuvânt.

Garrick privi în depărtare.

— N-am apucat să-i văd mai bine pe cei care te-au atacat şi, chiar dacă o să-mi trimit oamenii după ei când ne

întoarcem, după cât se pare, sunt negustori ambulanţi ori tâlhari. Se prea poate ca până acum să fi plecat deja din fiord şi să nu-i mai găsim. Puteai să fii omorâtă, mai zise el furios, întorcându-se cu spatele la ea. Acum, urcă-te pe cal, adăugă, împingând-o spre armăsar. Încep să mă gândesc că bine m-a sfătuit cine mi-a zis să te vând la primul târg de sclavi la Hedeby.

Cât dură drumul înapoi spre casă, el nu-i mai adresă nicio vorbă, nu se mai uită deloc spre ea, iar când intrară în curte, îi aruncă frâul calului şi se îndepărtă cu paşi mari.

*

Acum, Brenna îl vedea în fiecare zi pe Garrick, dimineaţa, când venea să călărească, aşa cum îi era obiceiul, şi aproape zilnic şi după-amiaza. De fiecare dată când se întorcea, îi dădea ei în grijă armăsarul numai spume. Nu-şi vorbeau deloc. De fapt, el nu-i mai adresase nicio vorbă din ziua când o salvase. Părea că nici nu o vede; îi arunca doar frâul calului, după care se îndepărta ţeapăn.

Brenna încerca adesea să ghicească de ce o ignora înadins şi se întreba dacă ceea ce auzise era adevărat, că el nu se apropia de femei decât atunci când trupul lui i-o cerea cu prea mare patimă. O zgândărea rău faptul că nu mai avea niciun efect asupra lui, căci începuse să creadă că aşa ar sta lucrurile. Pe de altă parte, el încă avea puterea să o facă să fie atrasă de prezenţa lui. Se trezea, în cele mai ciudate momente, că gândurile îi rătăcesc la el, iar asta nu era deloc un lucru obişnuit pentru ea. Şi cel mai supărător era faptul că nu putea să-şi alunge din minte ziua în care el încercase s-o umilească, dar nu-i reuşise deloc. Era mai mult decât clar însă că Garrick uitase cu totul de asta.

*

Brenna stătea cufundată într-un hârdău. Îşi sprijinea capul de marginea lui, şi părul ei negru şi des plutea în jurul ei în apa caldă. Era liniştită şi gândurile îi rătăceau la lucruri frumoase.

Era singură în casa cea mică; în vatră ardea focul. Janie

şi Maudya încă nu se întorseseră din casa mare, unde fără îndoială, îi serveau masa de seară lui Garrick.

Brenna nu auzi când uşa se deschise încet, dar simţi că intrase cineva când aerul rece îi ajunse pe faţă, făcând-o să se înfioare. Îşi ridică privirea şi zări un viking înalt care stătea în uşă şi o privea cu ochi ca de smarald.

— Du-te de unde ai venit, vikingule, şi închide uşa după tine până nu răcesc.

El închise uşa, dar pe dinăuntru, şi se apropie de ea. Brenna se uită în jos, ca să se asigure că părul îi ascundea trupul, apoi se uită iar la intrus, bănuitoare. Nu-l mai văzuse niciodată pe omul acesta, dar semăna cu Garrick la statură şi la trup, şi fata îl admiră în tăcere. Chipul îi era plăcut la privit; părea un om vesel şi chiar bun la suflet. Zâmbetul de pe buze ajunsese să-i cuprindă şi ochii, care făceau creţuri de veselie.

El fără îndoială nu pricepuse ce-i poruncise ea. Faptul că nu vorbea limba lor chiar că era supărător. Putea să-i spună ce vrea, dar nu voia, aşa că-i făcu semn cu mâinile să plece, numai că el scutură din cap, zâmbind şi mai abitir.

— Pleacă odată, fir-ai tu blestemat să fii! izbucni ea, furioasă.

— Nu trebuie să te superi, coniţă.

Ea făcu ochii mari.

— Vorbeşti limba mea!

— Da, m-a învăţat Garrick când eram mici, răspunse el, înveselit de nedumerirea ei.

— Cine eşti? întrebă şi ea într-un sfârşit.

— Perrin.

Ea se uită la el cunoscătoare.

— Dacă ai venit după Janie, nu e aici.

— Văd şi eu, răspunse el şi se apropie şi mai mult. Deci tu eşti roaba cea nouă a lui Garrick.

Spusese asta ca pe un fapt oarecare, fără să bage de seamă flăcările de furie din ochii ei la auzul acelor vorbe.

— Am auzit multe despre tine.

— Şi eu despre tine, i-o întoarse Brenna, mânioasă. Eu n-

am pic de respect pentru un bărbat care nu-şi recunoaşte fiul, nici n-o ia pe mama fiului său, ca să fie a lui.

Perrin o privi uluit, după care se încruntă.

— Deci Janie are gura slobodă.

— Să nu dai vina pe ea, răspunse Brenna cu răceală. A spus despre tine numai vorbe de iubire şi de laudă şi nu-ţi poartă pică pentru cât eşti de laş. Dar ţie nu-ţi pasă că alţi bărbaţi îşi fac poftele cu mama fiului tău?

Pe chipul bărbatului apăru o expresie de mare durere.

— Ba da. Dar încă nu pot să fac nimic. Ea e a lui Garrick.

— Şi ţie ţi-e frică să-i ceri să ţi-o dea, zise Brenna, fără să-şi ascundă dispreţul.

— Femeie, mă tem să nu mă refuze, căci de-ar fi aşa, n-aş mai putea s-o cer din nou.

— Dacă aş fi în locul tău, aş pune mâna pe ce-mi doresc. Voi, vikingii, păreţi că nu vă daţi niciodată în lături de la asta.

Perrin izbucni brusc în râs, luând-o prin surprindere.

— Deci chiar eşti trufaşă şi cu limba ascuţită, cum se spune. Văd că Garrick nu te-a îmblânzit încă.

Brenna zâmbi auzind asta, uitând de furia pe care o simţise.

— Dacă te uiţi bine, o să vezi că Garrick a fost cel îmblânzit. Nu e o pereche pe măsura mea.

— Mă întreb dacă şi Garrick crede la fel, răspunse el şi, în sfârşit, ajunse lângă hârdău.

Brenna se uită la el cu o privire răutăcioasă.

— Îţi place ce vezi, vikingule? îl zgândări, uimită ea însăşi de ceea ce făcea.

— Fără umbră de îndoială, răspunse el.

— Bun, dacă ţi-ai pus în cap să vezi mai mult, poţi să uiţi de asta. Eu o să-mi aleg iubiţii, nu ei pe mine. Iar tu, să-ţi intre bine în cap, n-o să te numeri printre ei.

El începu să râdă din toată inima, cu ochii verzi strălucind.

— Îndrăzneţe vorbe pentru o muiere care e la mila mea, spuse, băgând un deget în apă şi zâmbindu-i larg.

— Ai grijă, vikingule, spuse ea, cu glas îngheţat. Janie n-

o să mă ierte niciodată dacă o să mă văd nevoită să-ţi fac rău.

— Ha! chicoti el. Şi tu, fără îndoială, o să-i spui?

— Da.

Perrin se dădu un pas înapoi.

— Bine, să ştii că n-ai a te teme de mine, femeie. N-o să mă ating de tine.

— Nu mă tem de tine, Perrin, zâmbi ea. Eu nu mă tem de nimeni.

— Nici măcar de Garrick? o întrebă el, mirat.

— În special de Garrick.

— Ar fi bine s-o faci, coniţă, răspunse el, de data asta serios. Nu-l lua prea uşor, aşa cum mi se pare că faci.

Apoi se întoarse şi ieşi, lăsând-o să se întrebe ce fusese cu sfatul acesta neaşteptat.

*

Garrick era singur la masa cea lungă; se înfrupta dintr-o friptură în sânge şi se gândea la singurătatea în care se afla. Câinele stătea la picioarele lui, bătând zgomotos cu coada podeaua rece şi aşteptând răbdător o fărâmă de carne. De obicei, lui Garrick îi plăceau liniştea şi pacea, însă în clipe ca acum, aproape că-şi dorea să fi rămas în casa părinţilor săi, în loc să vină să locuiască în casa asta rece şi goală. Îi era dor de căldura familiei lui, de o conversaţie plăcută şi de tovarăşi buni. N-o mai avea nici măcar pe Yarmille să-i ţină de urât la masă, pentru că ea nu stătea acolo decât atunci când el era plecat. Când era acasă, ea trăia în casa ei, împreună cu fiul său. Iar acum, când rămăseseră mai puţini robi pe care să-i îndrume, nu mai venea decât de două ori pe săptămână ca să le dea poruncile necesare.

Garrick îşi înfipse fără să se gândească cuţitul într-o bucată de vânat şi i-o dădu ciobănescului. În curând, slugile aveau să-şi termine treburile în casă şi să se întoarcă în odăiţele lor pentru noapte. Pe urmă, avea să rămână singur-singurel în căsoiul ăsta, doar cu câinele să-i ţină tovărăşie în pat.

Cu trei ani în urmă, crezuse că o să fie altfel. Cât de tare

se înşelase! Sperase să-şi întemeieze o familie care să-i aducă bucurie în viaţă. Fii pe care să-i vadă crescând, o soţie iubitoare ca să-i încălzească patul. Niciodată nu fusese pe lume un nebun mai mare decât cel care şedea acum la masa asta! Acum, n-avea să mai aibă o femeie cu care să-şi împartă viaţa. N-avea să se mai încreadă niciodată într-una atât de mult, încât să-i dăruiască iubirea lui. N-avea să se mai lase vreodată neprotejat pentru o asemenea rană.

Câinele înălţă capul, căci dinspre bucătărie se auzi dintr-odată Janie chicotind voioasă. O clipă după aceea, Perrin îşi făcu apariţia, cu un zâmbet încântat pe buze. Îl salută pe Garrick şi se aşeză la masă.

— Jur că stai mai mult cu femeia aia când îmi vii în ospeţie decât cu mine, zise Garrick vesel, căci era tare bucuros că-i întrerupsese cineva firul gândurilor lui amare.

— Trebuie să recunosc, mi se pare mai încântătoare tovărăşia ei decât a ta. Tu eşti îndeobşte tare morocănos, pe când ea e aşa de dulce, râse Perrin.

— Ha! Trebuia să-mi dau seama că numai pentru ea vii la mine, răspunse Garrick prefăcându-se jignit. Hai, carăte, atunci! Îi dau drumul de la muncă, să se ocupe de plăcerile tale.

— M-ai rănit, Garrick, zise Perrin, ducându-şi mâna la inimă ca să şi demonstreze. Tare rea e ziua când un bărbat ajunge să caute tovărăşia unei femei, în locul unui prieten sincer.

— Aşa e, răspunse Garrick serios, după care zâmbi. Ia spune, de ce n-ai mai venit atâta vreme pe aici? N-ai apărut la petrecere şi, de când ne-am întors, n-am mai dat ochii cu tine.

— Am cules recolta de pe cele câteva pământuri ale mele. Eu n-am, ca tine, destui robi câţi am nevoie ca să nu fiu nevoit să-mi bat capul singur cu roadele pământului.

— Trebuia să-mi ceri ajutorul, Perrin. Câmpurile mele au fost secerate de-acum o lună. Robii mei n-aveau nimic mai bun de făcut, şi nici eu.

— Poate că la anul o să-l cer – dar o să plătesc.

— Ha! Vrei să-mi plăteşti prietenia? Acum chiar că mă jigneşti!

— Atunci o să vin la tine, Garrick, dacă te întorci la vreme de la soare-răsare.

Pe chipul lui Garrick se citea uluirea.

— N-o să vii cu mine la primăvară?

— Încă nu m-am hotărât, răspunse Perrin, serios. Mamei nu i-a fost bine în vremea iernii, când eu eram plecat.

— Ne-a mers tare bine cu primul nostru negoţ, răspunse Garrick. Poate c-am zăbovit prea mult la slavi, de-am fost nevoiţi să petrecem iarna acolo. Dar n-o să mai fie aşa de acum înainte.

— Asta numai Odin poate şti, recunoscu Perrin. O să vedem.

Apoi intră Janie, aducând halbele cu bere, şi amândoi bărbaţii tăcură. Lui Garrick nu-i scăpaseră privirile pe care le schimbau Perrin şi fata şi mai că îi invidia pentru legătura dintre ei. Ar fi vrut şi el să fie la fel de uşuratic cu o femeie, fără să-şi pună inima la bătaie.

După ce Janie ieşi, Perrin zâmbi şi se dădu mai aproape de Garrick.

— Am dat peste roaba cea nouă pe când veneam aici.

— Da?

— Da. M-am oprit întâi pe la odăile femeilor, să văd dacă nu cumva era şi Janie acolo, dar am găsit-o doar pe roaba cea nouă, care se îmbăia.

Privirea lui Garrick se întunecă.

— Şi?

— Mă întreb de ce ai dat-o la o parte, când ai un pat destul de mare pentru doi.

— Ha! mormăi Garrick. Cred că n-ai schimbat nicio vorbă cu ea, altfel n-ai fi întrebat una ca asta. E frumoasă ca un trandafir, aşa-i, dar are ţepi prea ascuţiţi ca să-mi fie pe plac.

— Ba da, am schimbat câteva vorbe cu ea, zâmbi Perrin. M-a zgândărit, plină de îndrăzneală, dar numai ca să se zburlească şi să mă ameninţe dacă îndrăznesc s-o ating.

— Şi-ai atins-o? se încruntă Garrick la el.

— Nu, dar o să pun rămăşag cu următorul bărbat care se dă la ea. Nu te-ai supăra să o împărţi?

— De ce m-aş supăra? Poate că asta o să-i arate unde-i e locul, zise Garrick acru.

— Doar nu ţi-ai uitat făgăduiala pe care ai făcut-o la petrecere, râse Perrin. Încă n-ai îmblânzit-o, nu?

— Nu-i nevoie să-mi aminteşti de o făgăduială făcută la beţie, se strâmbă Garrick.

Îşi amintea prea bine, căci nu era chiar aşa de beat, ci mai mult înfuriat de zgândărelile neîncetate ale fratelui său, care zicea că n-o să poată să îmblânzească niciodată o zgripţuroaică precum Brenna. El îşi pusese mâinile pe mistreţul consacrat zeului Frey şi sorbise din cupa sacră, făgăduind în faţa tuturor că o va îmblânzi pe fată.

Habar n-avusese atunci ce sarcină grea îşi ia în spinare. Felul în care hotărâse să se poarte cu ea nu dusese nicăieri. Ea nu fusese deloc umilită de ce se petrecuse, ci destul de încântată şi, cum nu acesta fusese ţelul lui, treaba asta îl supăra rău de tot. Dar era fără folos şi s-o pedepsească cu lovituri de bici; în plus, nici nu-l lăsa inima să facă una ca asta. Deşi nu se supunea voinţei lui, măcar îl slujea, deşi nu aşa cum îi poruncise el întâi.

— Deci nu vrea să muncească pentru tine? întrebă Perrin.

— Ba da, munceşte la grajduri.

— I-ai îngăduit asta? Perrin părea uimit.

— E singurul lucru pe care s-a învoit să-l facă, recunoscu Garrick morocănos şi se înnegură şi mai tare la chip.

Râsetele lui Perrin răsunau în toată sala.

— Deci femeia are dreptate! Tu ai fost cel îmblânzit, nu ea.

— Ţi-a spus ea asta?

Perrin îşi curmă brusc râsetul şi se încruntă nedumerit, văzând expresia de furie amară care pusese stăpânire pe prietenul lui.

— Ei, hai, Garrick! Nu vreau să-i fac rău femeii pentru că m-a luat gura pe dinainte.

— N-o să-i fac niciun rău, dar, pe Thor, mâine de

dimineaţă n-o să mai fie aşa de încântată de ea însăşi!

Garrick părea că se pierde într-un nor negru de furtună. Privindu-l, Perrin oftă în sinea lui. Îi părea tare rău pentru vorbele lui pripite şi nădăjduia că fata n-avea să sufere prea rău din pricina lor.

Capitolul 17

Garrick se îndreptă spre locuinţa sclavilor, clocotind tot mai tare de mânie la fiecare pas pe care-l făcea. Deschise încetişor uşa casei femeilor şi pătrunse înăuntru. Îşi văzu prada în lumina roşiatică a tăciunilor pe jumătate stinşi din vatră şi se apropie de ea.

Brenna dormea dusă pe o saltea, lângă foc, ghemuită sub o pătură veche de lână. Părul mătăsos îi era despletit şi cădea în valuri în jurul ei, iar flăcările ce se reflectau în el îl făceau să pară presărat cu rubine. Genele lungi îi umbreau obrajii, iar buzele-i întredeschise erau umede ca petalele roz ale trandafirilor.

La vederea ei, dormind atât de dulce şi de nevinovată, Garrick simţi că începe să-i fiarbă sângele în vene. Îi pierise din minte că, atunci când era trează, era de-a dreptul o diavoliţă. Se aplecă şi dădu uşor pătura la o parte de pe ea. Aerul rece care venea de afară îi ajunse la picioare, iar fata se încruntă nemulţumită în somn şi se ghemui şi mai mult, ca să se încălzească din nou. Trupul micuţ îi era ascuns sub o cămaşă de noapte grosolană şi prea mare, pe care fără îndoială că o primise de la dolofana Maudya, care dormea în cealaltă parte a încăperii.

Garrick îşi amintea prea bine membrele ei mătăsoase, care erau acum aşa de ghemuite, braţele moi şi coapsele prelungi, deluşoarele tari ale sânilor şi pântecele plat, fără pic de grăsime. Păstra în minte şi curba delicată a spatelui ei şi fesele dulci şi rotunde, care parcă cereau să fie mângâiate, pielea catifelată şi adâncimile fine ale gâtului, pe care i le sărutase.

Îşi alungă însă închipuirile acestea din minte, înainte să pună stăpânire pe el cu totul şi să ajungă să se poarte ca un armăsar în călduri, fără să-i mai pese că nu sunt singuri. Cu o mişcare rapidă, îi puse Brennei o mână peste gură, ca nu cumva să ţipe, căci aşa avea să le trezească pe celelalte femei. Fata deschise ochii brusc, dar, înainte să-şi dea seama cine o răpeşte, el o luă în braţe, strivind-o de pieptul lui tare ca piatra, apoi ieşi în noapte cu fiinţa ce i se zbătea în braţe.

Abia când ajunse la grajduri o lăsă jos, iar ea îl înfruntă plină de furie, învăluită ca într-o mantie în părul ce-i cădea în valuri până la mijloc.

Însă de îndată ce-l recunoscu, se potoli cu totul.

— A, tu erai, spuse pe un ton din care s-ar fi zis că nu merită să fie îngrijorată din pricina lui.

— Cine altcineva să fi fost?

— Unul dintre prietenii tăi, i-o întoarse ea. Ăla pe care îl numiţi Bayard pun rămăşag că ar vrea să mi-o plătească pentru ce i-am făcut. Şi frate-tău ar vrea şi el să mă călărească.

— Te temi de ei?

— Nu, dar nu-s aşa de proastă încât să nu-i iau în seamă, răspunse ea.

— A, deci numai pe mine nu mă iei în seamă, da? mugi el.

Ea îl privi uimită.

— De ce m-aş teme de tine, vikingule? Mi-ai arătat partea cea mai rea a ta, dar, ca să spun adevărul, n-a fost aşa de rău.

Garrick se apropie de ea, cuprins din nou de furie.

— Să te duc în braţe, domniţă, şi de acum încolo, sau eşti în stare să mergi şi singură?

— Nu, nu vin cu tine. Nu-mi place să fiu trezită din somn pentru poftele tale.

— Nu pentru poftele mele am venit la tine, femeie.

— Da? Atunci, pentru ce?

— Ai de gând să vii?

Şi, înainte ca ea să spună da, căci era cuprinsă de

curiozitate, el o luă de cot şi o împinse cu brutalitate. Ea făcu doi paşi, dar se opri, căci pietrele de pe pământ o făcuseră să-şi dea seama că e în picioarele goale.

— De ce te-ai oprit? o întrebă el, cu nerăbdare în glas.

— Asta e dorinţa ta, să mă vezi cu picioarele însângerate? S-ar zice că, până la urmă, tot trebuie să mă duci în braţe, spuse ea cu un zâmbet răutăcios.

El şovăi câteva clipe, privind-o cu ochi înneguraţi, dar în cele din urmă o trase spre el şi o ridică de la pământ. Ea îi încolăci de îndată gâtul cu braţele, însă Garrick mormăi nemulţumit. Din câţiva paşi ajunse în spatele casei, la treptele ce duceau la catul de sus, pe care le urcă grăbit, două câte două. În braţele lui, ea nu părea că e mai grea decât o desagă plină cu fulgi.

Ajuns înăuntru, o lăsă jos, dar Brenna zăbovi înadins cu braţele pe după gâtul lui ceva mai mult decât ar fi avut nevoie, până ce el i le dădu în lături. Chipul îi rămăsese ca de piatră în vreme ce o împingea să înainteze.

Brenna nu mai călcase acolo din ziua în care el îi luase fecioria, dar nu-i scăpară neobservate schimbările care se petrecuseră de atunci. Pe ziduri, din loc în loc, fuseseră prinse sfeşnice din aur, frumos făurite, iar între ele erau agăţate tapiserii mici, în culori strălucitoare, cu marginile brodate cu fir de aur. Pe toată lungimea coridorului se întindea acum un covor îngust, ţesut cu fir negru şi argintiu şi tivit cu fire spiralate aurii. Locul arăta mult mai bine decât înainte, căci toată mohoreala în care fusese cufundat până atunci dispăruse.

Brenna şovăi când îşi dădu seama că se apropie de odaia lui Garrick. El însă o împinse înăuntru, după care închise uşa după el. Ea se răsuci brusc, cu braţele în lături, aruncând flăcări din ochi.

— M-ai înşelat, vikingule? Cu ce scop ne aflăm aici?

— Scopul nostru, cum îi zici tu, nădăjduiesc să fie îndelungat. Ştiu prea bine că nu-ţi plac schimbările, aşa că am ales odaia asta pentru acum că e cea mai caldă din toată casa.

— Câtă grijă, mormăi ea, batjocoritoare.

Încăperea chiar că era primitoare. În vatră ardea focul şi încălzea toată odaia. Brenna observă că şi aici fuseseră făcute îmbunătăţiri. Două covoare uriaşe, aidoma, care aproape că se uneau, acopereau acum podeaua, strălucind într-un model în care albastrul şi auriul se îmbinau. Pe pereţi atârnau două tapiserii mari. Una înfăţişa nişte ţărani care trudeau pe un câmp sub un cer strălucitor, iar cealaltă spunea o poveste cu de-amănuntul, în miniaturi presărate pe un fundal gălbui. Odaia se îmbogăţise şi cu un divan fără spătar, acoperit cu un brocart minunat ţesut, albastru cu alb, şi cu picioare sculptate în formă de labe de leu.

Brenna admiră uimită totul, după care îşi îndreptă iar privirea spre Garrick.

— Ei bine? Acum ai de gând să-mi spui de ce m-ai adus aici? Şi de ce ai venit după mine aşa, pe ascuns?

El ridică din umeri şi se duse spre măsuţa pe care se aflau o carafă de vin şi un platou cu brânză.

— Nu ştiam în ce ape te scalzi şi n-am vrut să constat că începi să faci tărăboi şi să le trezeşti pe celelalte femei. N-are niciun rost să-şi piardă somnul doar pentru că tu şi cu mine trebuie să stabilim câte ceva.

— Am stabilit totul, se îmbăţoşă Brenna. Ce a mai rămas?

— Ba n-am stabilit nimic, femeie.

— Dar muncesc pentru tine! răspunse ea, ridicând glasul. Îmi câştig pâinea. Ce mai vrei de la mine?

El se îndreptă spre cufărul cel mare pus lângă un perete şi scoase din el o cămaşă de mătase cenuşie, tivită elegant cu blană albă. După aceea, se apropie de ea, atât de mult, încât fata fu nevoită să-şi ridice capul ca să se uite la el în timp ce vorbea.

— Aşa, munceşti, şi încă îţi şi place, dar nu aşa cum am vrut eu. Ţi-am făcut pe plac pentru că atunci n-am găsit o altă cale. Domniţă, robilor n-ar trebui să le placă truda lor, însă nu-i nicio îndoială că ţie-ţi place. Apoi făcu o pauză şi în cele din urmă spuse: S-a terminat.

— Ce?

Ei zâmbi cu răceală.

— O s-o luăm de la capăt. O să faci muncile la care trebuia să te înhami de la bun început şi o să începi cu asta, zise el, întinzându-i cămaşa. Are o gaură mică la o mânecă şi trebuie s-o coşi.

— Doamne, Dumnezeule, exclamă ea, şocată, rămânând cu ochii holbaţi la el.

— Zeul tău nu poate să te ajute, femeie, şi nici al meu n-o s-o facă. Trebuie să te descurci doar cu mine.

— Garrick, n-o să fac una ca asta! răspunse ea furioasă, azvârlind cămaşa jos. Ştii prea bine că n-o s-o fac!

El ridică iar din umeri, nepăsător, şi se întoarse la masă, aruncându-i peste umăr:

— Atunci, o să rămâi în odaia asta până o să-ţi schimbi părerea.

— Ba nu, vikingule, numai până când o să adormi.

— Asta înseamnă că trebuie să te pun iar sub pază. Câine! strigă el şi ciobănescul lui alb se dădu jos din pat. Brenna nici măcar nu-l văzuse, căci blana lui albă se pierdea în blănurile de hermelină de pe pat.

— Rămâi la uşă şi ai grijă ca femeia să nu iasă, îi porunci Garrick.

Animalul părea că-i pricepe fiecare vorbă. Îşi întoarse capul şi o privi pe Brenna, parcă nehotărât, după care se îndreptă spre uşă şi se tolăni acolo. Brenna se uită la câine de parcă ar fi vrut să-l omoare cu privirea, iar după aceea se întoarse spre stăpânul lui, cu aceeaşi privire ucigaşă în ochi.

— Am încercat să nu te urăsc, vikingule, căci tu nu te faci vinovat pentru că mă aflu aici, dar îmi îngreunezi tare mult hotărârea asta!

Pe buzele lui se lăfăia acum un zâmbet batjocoritor.

— Domniţă, n-ai decât să mă urăşti cât vrei, dar asta n-o să schimbe nimic. Simţămintele mele pentru tine nu-s prea deosebite de alte tale, căci de când ai venit aici n-ai fost decât o muiere cu toane, bună numai de scandal, un spin în coasta mea, de care mă pot lipsi bucuros. Măcar acum, ştim amândoi cum stau lucrurile.

Pe urmă luă o duşcă zdravănă de vin şi începu să se dezbrace.

— Acum ce mai e?

— Am ajuns într-o fundătură, aşa că nu mai avem nimic de vorbit în noaptea asta. În pat, domniţă!

— Nu-mi mai e somn, zise ea acră.

— Şi?

— Poţi să mă sileşti să rămân în odaia asta, dar n-o să dorm în pat cu tine, îl înfruntă ea.

— Chiar aşa? zise el, încruntându-se. După cum te-ai purtat data trecută când te-ai aflat aici, credeam că abia aştepţi s-o faci din nou.

— Te-ai înşelat! se răsti ea, înroşindu-se.

— Ei, asta e. Mie nu-mi e greu să-mi împart patul cu cineva, aşa că o să dormi aici. Dar n-ai teamă, domniţă! N-o să sar pe tine, căci în odaia asta tu n-o să afli plăcere. Acum vino în pat, dacă nu ca să dormi, atunci ca să te gândeşti la încăpăţânarea ta.

*

Trupul Brennei îi dădea ghes să se trezească. Parcă i-ar fi strigat: „Trezeşte-te, trezeşte-te, uite ce plăceri te aşteaptă!” Se scutură din ceaţa visului şi deschise ochii încetişor, uimită de senzaţiile ciudate pe care le simţea; apoi făcu ochii mari, căci înţelesese ce se petrecea.

Era culcată pe o parte, cu faţa la perete, cu capul pe braţe; avea un picior îndoit, iar celălalt întins.

Stătea pe blănurile moi de hermelină, aşa cum adormise, cu Garrick lângă ea. Acum însă cămaşa ei de noapte îi fusese suflecată până la mijloc, dezgolindu-i cu totul picioarele şi coapsele.

Brenna rămase nemişcată şi reuşi să continue să respire ca şi cum ar fi dormit în continuare. Simţea pieptul lui Garrick lipit de spatele ei, iar căldura lui se răspândea în ea prin cămaşa de noapte. O petrecuse cu braţul peste mijloc şi mâna lui se afla sub cămaşa ei, între sânii ei, pe care îi mângâia uşor şi aţâţător. Îi simţea răsuflarea pe gât, fierbinte, gâdilătoare, în vreme ce mâna lui aluneca uşor de-a lungul pântecelui ei supt, apoi pe şold şi pe

coapse. Senzaţia pe care i-o provoca îi făcea pielea de găină pe picioare. Pe urmă mâna lui se mişcă iute, ajungând pe partea dinăuntru a coapselor, după care începu să urce cu o încetineală înnebunitoare, până când, într-un sfârşit, se opri pe moviliţa moale a cârlionţilor negri dintre picioarele ei. Acolo zăbovi, în vreme ce degetele lui se strecurau prin cârlionţi, croindu-şi drum înspre carnea ei moale şi umedă, care tresălta deja de plăcere.

Uluită de încântare, Brenna nu-şi putu reţine un geamăt uşor. Ştia că ar fi trebuit să plece, să o ia la fugă de lângă el, dar, în loc de asta, se întoarse încet pe spate, ca să lase deschisă calea degetelor lui cercetătoare. Iar la vederea patimii care ardea în acei ochi ca peruzeaua ai lui Garrick, pe buze i se ivi un zâmbet aţâţător.

— Mult ţi-a trebuit să te trezeşti, femeie, şopti el, ca s-o necăjească.

Ea era uluită că bărbatul acesta putea fi atât de blând, atât de plin de tandreţe, când de obicei era aşa de repezit şi de aspru. Dar nu era deranjată, iar asta o uimea cel mai tare; de fapt, aşteptase cu nerăbdare clipa asta. Prima dată când fuseseră aşa de aproape unul de altul, ea simţise o plăcere pură, dar simţise că poate ajunge la o desfătare şi mai mare.

— Aş fi putut să jur, mărite viking, că te-am auzit spunând că n-o să-mi aflu plăcerea în patul ăsta, zise ea, trecându-şi degetele prin cârlionţii aurii de pe pieptul lui gol. Nu poţi să-ţi ţii cuvântul nici măcar o noapte?

— Domniţă, după cât se pare, răspunse el, sărutând-o uşor pe buze, am vorbit în grabă. Dar şi tu ai o parte de vină, căci, dacă e s-o spunem pe-a dreaptă, purtările tale bărbăteşti se fac nevăzute când ajungi în pat, zâmbi el larg. De ce oare?

Ea ridică din umeri, după care zâmbi răutăcios.

— Văd că nu-i rău să fiu femeie în anumite clipe. Şi nu sunt atât de ruşinoasă, încât să nu recunosc.

— Ruşinoasă, asta-i bună! râse el. Niciodată!

— E bine că ştii, vikingule, i-o întoarse ea, apucându-l cu

mâna după gât ca să-l tragă mai aproape. Acum, n-o să mai fii mirat de ceea ce o să fac.

Şi îl sărută flămândă. Iar el, deşi o auzise spunând acele cuvinte, era în culmea uluirii. Fără îndoială, faptul că ea era atât de aproape de el îl ispitise atât de mult, că-şi pierduse controlul. Era şi mai adevărat că ea îl înnebunea cu patima de care dădea dovadă. Îl îmboldea să o ia, iar el nu şovăi nicio clipă să o facă. Îşi desfăcuse picioarele ca să-l primească, iar el se afundă adânc în moliciunile trupului ei, prinzându-i fesele în mână ca să o apropie cât mai mult de el. Apoi începu să se arunce în ea cu puterea cu care un armăsar aleargă nebun peste câmpuri. Chiar înainte de ultima izbitură, o simţi cum îşi încolăceşte picioarele în jurul şoldurilor lui; apoi Garrick se pierdu în globul alb de flăcări şi de patimă care-l făcuse să-şi încalce cuvântul şi să o facă din nou a lui.

Răsufla acum cu greu, prăbuşit cu toată greutatea lui peste trupul ei firav, cu capul sprijinit pe gâtul ei. În cele din urmă, se mişcă, încercând să se ridice, însă ea îşi prinse braţele după gâtul lui, reţinându-l, cu picioarele încă încolăcite pe şoldurile lui. El o privi întrebător, văzându-i strălucirea ademenitoare din ochi şi curbura pătimaşă a buzelor.

— Arată-mi care-ţi e puterea, vikingule, şopti ea, mişcându-se ademenitor sub el. Continuă!

— Pe toţi zeii, femeie, chiar n-ai ruşine? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

— De ce? răspunse ea cu îndrăzneală. E ceva de ruşine că-mi place? Ar trebui să mă prefac că nu-i aşa?

— Nu, dar nicio femeie nu mi-a mai cerut vreodată mai mult.

— Nu mă pune pe mine în rând cu alte femei, vikingule! spuse ea cu înflăcărare, dându-i drumul. Pleacă, dar, dacă nu ai puterea să mă mulţumeşti!

El îi luă însă mâinile cu care îl împingea şi i le dădu în lături.

— Vrăjitoare ce eşti, te foloseşti de tertipuri tare neruşinate, îi zise cu glas aspru.

Apoi, începu să se mişte iar în ea şi, în acelaşi timp, îi zdrobi buzele cu un sărut dureros. Peste doar o clipă, focul patimii se aprinsese iar. Garrick pătrundea în ea cu putere, într-un ritm pe care îl alesese anume; la un moment dat, îi eliberă braţele şi îi cuprinse faţa în mâini. Sărutările lui erau tot mai înflăcărate, tot mai stăruitoare. Simţea cum Brenna îl mângâie pe spate, frământându-i muşchii puternici. Ea începu apoi să geamă încetişor şi îl cuprinse iar după gât cu braţele, tot mai strâns, ca şi cum s-ar fi agăţat de el ca să nu-şi piardă viaţa. Şi chiar aşa, cuprins cum era de patima proprie, el observă că ea se abandonase cu totul; în cele din urmă, aproape că nu mai putu respira şi trupul îi deveni rigid, în timp ce-şi înfigea ca o pisică sălbatică unghiile în umerii lui. Îşi auzi numele pe buzele ei, într-o şoaptă răguşită. Şi, în clipa aceea, ajunse şi el pe culmile plăcerii, bucurându-se de explozia cerută.

De data aceasta, ea nu se mai împotrivi când el se dădu la o parte. Amândoi zăceau, epuizaţi, răsuflând din greu. Ea îl atinse apoi uşor pe umăr, iar mintea lui se revoltă, căci se temea că o să-i ceară să o ia încă o dată.

— Încă nu s-a făcut dimineaţă, domniţă, zise el ostenit, fără să deschidă ochii. Culcă-te la loc!

— Voiam doar să-ţi mulţumesc, Garrick, asta e tot.

El deschise ochii şi apucă să-i vadă blândeţea ce i se zugrăvise pe chip, înainte ca ea să se întoarcă şi să-şi tragă în jos cămaşa de noapte. Bărbatul rămase cu privirea pironită în ceafa ei, minunându-se iar şi iar în câte feluri putea să se poarte femeia asta. Acesta din urmă îi plăcea cel mai mult.

Apoi i se îmblânzi şi lui chipul.

— Vino încoace, femeie, spuse cu glas ademenitor, şi o trase la loc în braţele lui.

Ştiuse că ea n-avea să i se împotrivească, iar asta îi plăcea chiar şi mai mult. Brenna se cuibări cât mai mult în el, iar el îşi dădu seama, fără urmă de îndoială, că putea să se obişnuiască cu ea fără prea mari strădanii.

— Garrick, e bine să nu mă ciondănesc cu tine, şopti ea blând, cu faţa la pieptul lui, pe jumătate adormită deja.

Garrick zâmbi în sinea lui, strângând-o în braţe fără ca măcar să-şi dea seama. Era uluit de efectul pe care îl avea asupra lui. Dacă avea s-o mai ţină aşa, urma să-l cuprindă din nou dorinţa.

— Da, Brenna, chiar că e bine.

Capitolul 18

Brenna stătea la masa cea mică, în faţa lui Garrick, cu mâncarea de dimineaţă înainte. Se lăsase pe spătar, ciugulind neîmpăcată din farfuria ei şi aruncându-i din când în când câte o privire furioasă lui Garrick. El însă era mult prea preocupat de mâncarea pe care o avea în farfurie ca să observe.

De o săptămână o ţinea ferecată în această odaie, numai cu blestematul de ciobănesc alb ca să-i ţină de urât. Garrick îi aducea chiar el mâncarea, dar o lăsa singură toată ziua şi se întorcea numai noaptea. Din noaptea în care o adusese acolo, nu se mai atinsese de ea, lăsând-o chiar să doarmă pe divan, nu lângă el, în patul cel mare, atunci când ea i-o ceruse.

În prima dimineaţă, după noaptea petrecută împreună, o cuprinsese groaza când îşi amintise ce făcuse. Nu ea, Brenna, se purtase ca o târfă în călduri, ci trupul ei muieresc, atât de demn de dispreţ. Corpul ăsta trădător ceruse să cunoască întru totul fructele trezirii sale, ba chiar îl zgândărise şi-l întărâtase pe Garrick ca să i le arate. Bărbatul acela stârnise în ea o vâlvătaie despre care nici n-ar fi visat că există; dar aşa ceva n-avea să se mai întâmple vreodată.

Desfătările minunate pe care le cunoscuse nu puteau să fie negate. Dar nu-i trebuia însă aşa o pierdere de sine, căci altfel avea să fie nevoită să renunţe la prea multe ca să fie din nou ea însăşi…

Deşi era mult prea târziu ca să mai poată schimba ceea ce se petrecuse, mai bine avea să ardă în flăcările iadului, decât să lase ca acest lucru să se întâmple din nou. Fusese

o proastă când crezuse că Garrick avea să se răzgândească din pricina asta; el rămăsese hotărât ca ea să slujească aşa cum îi poruncise. Nu putea să-l ierte pentru asta, cu atât mai mult cu cât existase atâta duioşie între ei.

Cum câinele stătea tolănit la picioarele lor, Brenna îi dădu, fără să se gândească, o bucăţică de carne, căci era obişnuită să facă la fel acasă, cu ogarii tatălui ei care hălăduiau prin conac. Ciobănescul cel alb îi mirosi mâna, aşteptând să mai primească; abia atunci, Brenna înţelese ce făcuse şi-şi ridică privirea. Garrick o privea întunecat. Bine, gândi ea răutăcioasă. Era mai bine decât rânjetul încântat de sine pe care-l afişa mai tot timpul în ultima vreme.

— Ce te nemulţumeşte, vikingule? îl întrebă ea pe un ton nevinovat, deşi în ochi îi scânteia o luminiţă răutăcioasă. Te temi că ţi-am furat credinţa câinelui? Şi, văzând că el se întuneca tot mai mult la chip, ea zâmbi larg şi continuă: Doar ştiai că m-am împrietenit cu el, nu? La urma urmelor, la ce te aşteptai, dacă ne-ai închis aici pe amândoi? În curând, nici măcar n-o să mai ridice capul când o să mă vadă plimbându-mă prin odaie.

Garrick o privi câteva clipe cu răceală, apoi, în sfârşit, zise:

— Dacă vorbele tale sunt adevărate, domniţă, atunci e vremea să pun un zăvor la uşă.

Brenna se făcu pământie la faţă.

— N-o să îndrăzneşti!

— Ba încă cum, răspunse el, cu glasul ca de gheaţă. Şi chiar diseară, că tot n-am nimic mai bun de făcut.

— Garrick, doar te zgândăream, spuse Brenna, încercând să-l îmbuneze. Poţi să ai încredere în câinele tău, că te ascultă.

— În tine n-am eu încredere, i-o întoarse el tăios şi se îndreptă furios spre uşă.

— Cât ai de gând să mă mai ţii aici? îl întrebă ea mânioasă.

El se întoarse din prag, cu vechiul rânjet batjocoritor pe faţă.

— Nu eu te ţin aici, femeie, tu te ţii. N-ai decât să mă slujeşti aşa cum doresc, şi o să poţi să te bucuri de aceleaşi drepturi ca şi celelalte roabe.

— Ticălos înfumurat şi plin de dispreţ ce eşti! ţipă ea, sărind în picioare cu pumnii încleştaţi. Mai întâi o să putrezeşti în iad!

— Eşti o muiere tare încăpăţânată, răspunse el, cu glas dispreţuitor. Dar o să vezi că eu pot să fiu şi mai şi.

Şi, zicând asta, ieşi; Brenna, înnebunită de furie, luă de pe masă cana plină cu lapte şi o azvârli în uşa închisă. La vederea mizeriei pe care o făcuse, nu se mai opri. Cu o flacără nimicitoare în ochi, răsturnă măsuţa, iar farfuria cu mâncare se izbi cu zgomot de podea, făcându-l pe câine s-o ia la fugă din calea ei. Brenna se duse drept la pat şi sfâşie aşternuturile, după care se îndreptă spre cufărul lui Garrick şi, plină de o plăcere răutăcioasă, începu să-i azvârle toate lucrurile din el prin odaie.

Era aşa de absorbită de răutăţile pe care le făcea, că nici măcar nu auzi că Garrick se întorsese. Îl simţi doar când o prinse de mijloc şi o aruncă în pat.

— Te porţi ca un ţânc pradă furiei, nu ca femeia care ştiu că eşti, zbieră el, repezindu-se după ea în pat.

Când Brenna se întoarse cu faţa la el, văzu că stătea în genunchi şi ridicase o mână ca s-o pocnească. Ea se uită la pumnul lui fără să clipească, sfidătoare, ca să-l facă să-i arate ce era mai rău în el. Garrick însă şovăi puţin prea mult, aşa că dorinţa de a o bate îi dispăru. Îşi lăsă mâna în jos, cu o sudalmă, şi se dădu jos din pat, după care se uită la ea cu ochii lucind de o furie plină de cruzime.

— Femeie, ţi-ai găsit singură ce să faci. O să cureţi odaia asta înainte să se lase întunericul, altfel o să flămânzeşti în noaptea asta. Şi, dacă-ţi trece cumva prin cap că o masă nu înseamnă mare lucru, atunci gândeşte-te mai bine, căci n-o să pui nimic în gură până nu-ţi faci treaba.

Şi în clipa următoare ieşi din încăpere, trântind uşa în urma lui.

— Ce mă fac, câine? întrebă Brenna încetişor, de parcă puternicul animal ar fi putut să ştie cum să iasă ea din

încurcătura în care se afla. Să mă las înfometată? Nu-mi e deloc pe plac, dar măcar aşa o să-i arăt şacalului ăluia trufaş că nu poate să-mi poruncească mie. Blestemat să fie! zbieră ea. De ce-mi face asta? O să-mi calce mândria în picioare şi o să mi-o tăvălească în noroi!

„Totul mersese atât de bine înainte de asta”, îşi spunea ea. „Iar acum, vrea să mă înfometeze. Da, a rostit vorbele astea şi nu poate fi înduplecat. De data asta, eu voi fi nevoită să mă plec în faţa lui.”.

Capitolul 19

Garrick ajunse pe culmea unui deluşor şi-şi lăsă armăsarul acolo. Descălecă, trecându-şi mâinile prin coama încâlcită a acestuia. Cu umerii ţepeni, scruta cerul întunecat pe care se profilau strălucirile aurorei boreale, acele culori mistice care se revărsau într-o lumină ciudată, pe pământ.

Călărise aproape toată ziua, uneori fără să ştie unde se află, lăsându-şi frumosul armăsar să-l poarte unde poftea. Nu-şi ostoise vârtejul gândurilor care-l apăsau chiar de când o părăsise pe trufaşa Brenna. Soarta femeii, pe care şi-o croise cu mâna ei, îl urmărea asemenea unui nor întunecat, pretutindeni.

Se învinuise de sute de ori pentru cuvintele spuse la mânie, cuvinte care puteau să curme viaţa fetei. Cum putea fi atât de încăpăţânată într-o chestiune atât de banală? Ar fi trebuit să dea curs primului impuls, acela de a o bate. Dar îl îngrozi numai gândul de a-i lovi frumosul chip. Şi dacă se întorcea în cameră şi o găsea din nou vraişte, ce-ar fi fost de făcut? Dacă dădea înapoi de data asta, s-ar fi spulberat orice speranţă de a o supune. Dacă niciunul dintre ei nu ceda, fata avea să moară… Măcar dac-ar fi ştiut mai multe despre ea, poate ar ghici ceva din reacţiile ei. Dar cine-l putea lumina?

— Imbecil ce sunt! îşi zise el cu voce tare. Este cineva care poate să descifreze încăpăţânarea unei femei care a

reuşit să mă strunească.

Garrick ocoli muntele şi o luă spre casa tatălui său. După o plimbare scurtă, intră în încăperea afumată şi-i găsi pe tatăl şi fratele lui jucând zaruri. Mama era aplecată deasupra unei haine la care cosea.

— Oho! Ce vânt îl aduce pe prinţul rătăcitor la umila noastră uşă atât de târziu? glumi Hugh când Garrick li se alătură. Credeam că nu-ţi mai rămâne vreme pentru altceva decât să-ţi numeri averile strânse.

— Nu, îmi mai rămâne o jumătate, replică Garrick, spunându-şi că nu prea avea chef de astfel de batjocuri. Am venit să schimb o vorbă cu una dintre noile sclave.

— Doar o vorbă? întrebă Hugh, dându-i o palmă peste genunchi şi râzând zgomotos.

— Destul, Hugh, i-o reteză serios Anselm. Mânat de curiozitate, se întoarse către Garrick. Cu care?

— Una din clanul Brennei, nu contează care.

— Aşa?

Garrick făcu o grimasă.

— Tată, văd nedumerirea pe chipul tău, dar nu întreba. Am şi eu nişte întrebări la care trebuie să primesc răspunsul acum.

— De la rubedeniile Brennei? continuă Anselm zâmbind. Vrei să afli mai multe despre ea, hai?

— Da, vreau să ştiu până unde merge mândria ei, încuviinţă el.

— Nu are niciun sens, Garrick. Ai probleme cu fata?

— Mă întrebi tocmai tu, care i-ai lăudat firea, i-o întoarse Garrick. Chiar credeai c-o să se obişnuiască cu noua ei viaţă de aici?

Anselm oftă:

— Deci fata nu ţi se supune?

— Trebuie să mă hotărăsc dacă plăcerea pe care mi-o oferă în pat merită toate necazurile pe care mi le face atunci când îl părăseşte.

— Dă-mi-o mie, interveni Hugh. I-aş veni eu de hac căţelei!

— I-ai frânge cutezanţa şi spiritul, urmă Anselm către

fiul cel mare. O femeie dârză merită să şi le păstreze şi trebuie tratată cu blândeţe, nu rănită. Ah, Garrick, dacă femeia asta ţi-ar dărui credinţa ei, n-ar mai fi niciuna ca ea.

— Vorbeşti din experienţă? întrebă fiul, privind tandru înspre mama lui.

— Aşa e, chicoti Anselm, deşi cred că nu merit credinţa pe care mi-a oferit-o. Mergi şi află-ţi răspunsurile, fiule. Femeile sunt în spate.

Când Garrick părăsi sala, Anselm clătină din cap înspre Hugh.

— Se pare că frate-tău a dat de mare necaz.

— Ce n-aş fi dat să am eu necazurile lui, rânji Hugh.

Dar Anselm nu găsi că-i ceva de râs în toată tărăşenia.

*

Cordelia răspunse grabnic la bătăile puternice din uşă, să n-o trezească pe cealaltă femeie, care dormea încă. Bănuia că e Hugh, pe care-l aştepta. Nu-l mai văzuse prin preajmă de vreo câteva zile. Poftele amoroase ale acestui viking o făcuseră să se obişnuiască foarte repede aici. Ştia ce aşteaptă de la ea – să-i reziste de fiecare dată –, şi îşi juca acest rol cu mare uşurinţă. Nu-şi putea permite ca vikingul să-şi piardă interesul faţă de ea, nu şi dacă dorea să-şi ducă planurile la bun sfârşit.

Hugh Haardrad trebuia să se încredinţeze că e tatăl copilului pe care ea bănuia că îl poartă în pântec. I-ar fi dăruit un fiu şi, astfel, ar fi avut viitorul asigurat. Se credea că sfioasa nevastă a lui Hugh era stearpă, după cum aflase Cordelia de la Heloise, care-i spusese şi că acesta nu avusese parte de vreun bastard până atunci. Poate într-o bună zi s-ar putea alege şi cu o căsătorie de pe urma acestei înşelătorii. Ştia că nu putea fi copilul lui Hugh, dar ar fi urmat să jure că era, şi chiar propria lui mamă putea să bage mâna în foc pentru asta, căci Cordelia se plânsese înadins acesteia că, în timpul călătoriei pe ocean, durerile din acea perioadă a lunii îi sporiseră chinul.

Avu grijă să nu se arate prea nerăbdătoare când

deschise uşa. Dar nu Hugh era cel de afară, care aştepta în frig, ci Garrick, frate-său.

Îl mai văzuse şi înainte, când venise să-şi viziteze tatăl şi fusese fermecată de prezenţa lui. Era impunător, mult mai mult decât Hugh. Totuşi, Hugh era cel care avea să devină căpetenia clanului într-o bună zi, căpătând toată puterea şi bogăţia, aşa că-l prefera pe el.

— Eşti sora Brennei? întrebă el.

După ce ea încuviinţă cu un semn uşor al capului, el continuă aspru:

— Atunci am o vorbă cu tine, femeie. Vrei să mă urmezi?

Cordelia îşi încrucişă braţele pe piept şi se zgribuli când vântul îngheţat îi umflă fusta grosolană.

— Să-mi pun ceva pe mine.

— Nu, i-o reteză el. Scoţându-şi blana grea pe care o purta, o puse pe umerii femeii. Nu am răbdare.

Cordelia îşi muşcă buza şi porni alături de el, lăsând în urmă casa pe care o împărţea cu celelalte sclave. O încerca teama că acest viking înalt o voia şi că s-ar fi putut s-o ia de lângă celelalte ca să-şi facă poftele cu ea. Deşi nu s-ar fi dat înapoi de la o asemenea experienţă, nu se prea potrivea cu planurile pe care şi le făcuse. Nimeni altcineva în afara lui Hugh nu se mai culcase cu ea de când ajunsese aici şi de când el ridicase pretenţii în privinţa ei.

— Am o problemă, îi mărturisi Garrick în vreme ce păşeau agale îndepărtându-se de casă. Am nevoie de ajutorul tău, dacă binevoieşti a mi-l da. Îi vorbi despre purtarea Brennei şi despre refuzul ei încăpăţânat de a-l servi, sfârşind cu ultima lor confruntare, din acea dimineaţă. Aş vrea să ştiu dacă va rămâne la fel de încăpăţânată. Chiar atât de puţin preţ pune pe viaţa ei?

Cordelia ar fi vrut să poată da frâu liber râsului care o umflase, dar nu îndrăzni. Deci Brenna se purtase după cum îi era felul, exact cum se aşteptase. Vikingul se arăta cu adevărat îngrijorat, ceea ce Brenna nu merita, cu siguranţă. Cordelia cugetă plină de venin că poate că se ivea vreo cale ca ea să-şi ducă răzbunarea la bun sfârşit.

— E normal pentru Brenna, răspunse Cordelia. Dar n-ar

face niciodată ceva care să-i pună viaţa în pericol, adăugă ea, sigură pe sine.

— Sa luptat cu tata când v-a atacat casa. Şi-a riscat viaţa atunci.

— Brenna nici măcar acum nu şi-a dat seama despre cât rău i ar fi adus acea zi, explică ea, arborând o expresie convingătoare. Bănuia că voi, vikingii, nu ucideţi femei. Cât despre încăpăţânarea ei, e doar un şiretlic prin care poate vedea cât de mult poate să câştige. Simte că munca asta casnică e nedemnă de condiţia ei, şi adevărul e că e leneşă şi că e cea mai fericită dacă nu ridică nici măcar un deget cât e ziulica de lungă. A avut toată viaţa ei servitori care să aştepte doar un semn din partea ei.

— A muncit în grajd, o contrazise Garrick. A spus doar că nu vrea să facă muncile femeieşti.

— Ai văzut-o tu la lucru? întrebă Cordelia. Ori o fi convins pe cineva să muncească în locul ei? Nu, făcea la fel şi acasă. Brenna se aştepta ca toată lumea să-i stea la picioare, chiar şi cei din familie, petrecându-şi vremea cu bărbaţii din sat, ademenindu-i de lângă soţiile lor.

— Vorbeşti despre o altă Brenna; cea pe care o cunosc eu se fereşte de bărbaţi.

— Asta vrea ea să crezi, vorbi femeia cu viclenie. Nu, adevărata Brenna e o uşuratică, are suflet de târfă. Ştie că-i frumoasă şi consideră că toţi bărbaţii ar trebui să cedeze la farmecele ei. A râvnit până şi la bărbatul meu căruia i-a furat minţile.

— Dar a fost virgină!

Cordelia zâmbi.

— Şi acum mai este?

Îi întâlni privirea întunecată, dar asta n-o opri să adauge:

— Dacă o vrei doar pentru tine, vikingule, atunci ţi-ar prinde bine să stai cu ochii pe ea, căci nu se mulţumeşte niciodată doar cu un bărbat. Ştiu eu prea bine ce-i poate pielea!

— N-am spus c-o vreau doar pentru mine, femeie, se răsti el.

Garrick părăsi casa tatălui său mai nemulţumit şi mai nedumerit decât venise. Vorbele Cordeliei nu-i picaseră prea bine şi se întoarse acasă în cea mai neagră dispoziţie.

Câteva minute mai târziu se afla la uşa camerei sale. Şovăi o clipă, întrebându-se peste ce-o să mai dea înăuntru. Ţinea stângaci o tavă cu mâncare într-o mână şi descuie zăvorul cu cealaltă, apoi intră. Câinele fu de îndată la picioarele lui, dând din coadă.

— Du-te de-aici, câine, îi zise Garrick, mâncarea ta e jos.

Aşteptă până când ciobănescul plecă din cameră, apoi închise uşa cu piciorul. Pe poliţa de deasupra căminului nu ardea decât o lumânare, dar la flacăra ei slabă putu vedea că totul era la locul lui. Surprins, cercetă mai departe până ce dădu de Brenna care stătea pe un scaun în faţa focului. Puse tava jos, apoi se duse lângă ea. O privi întrebându-se iar dacă vorbele surorii sale fuseseră adevărate. Oare Brenna se juca cu el? De ce-ar fi minţit soră-sa?

— De ce ţi-a luat aşa de mult? îl întrebă ea. Sunt flămândă.

El se întrebă cu amărăciune dacă pusese lucrurile în ordine numai după ce maţele începuseră să-i ghiorăie de foame.

— Ah! Am întârziat.

Aţâţă focul, apoi se opri şi aşteptă în picioare ca ea să-şi înceapă predicile. Cum nu se întâmplă imediat, Garrick o cântări din priviri şi înaintă spre masă, să se aşeze lângă ea. Abia atunci simţi că şi lui îi dă foamea ghes. Brenna mânca îngândurată, după cum se citea pe fruntea ei încruntată.

— Aşadar, ai fost ocupat, zise ea în final.

— Nu, pur şi simplu am uitat că aşteptai să mă întorc, răspunse el destul de tăios.

Deodată ea izbucni în râs, stârnind nedumerirea bărbatului.

— E bine, mă bucur că mă poţi uita aşa de repede, vikingule.

— Cum aşa?

— De ce nu? ripostă ea zâmbind. Crezi că-mi place să

știu că te gândeşti la mine? Nu, fiindcă nu ştiu încotro merg gândurile tale. Nu vreau să-ţi fiu o povară în gânduri, indiferent dacă e de bine sau de rău.

El mormăi.

— Ai nişte căi ciudate de a dovedi asta, femeie, cu comportamentul tău de până acum.

— Aşa, deci, m-ai purtat în minte? întrebă ea inocent, cu o undă de umor în glas. Îmi pare rău, Garrick. Bănuiesc că trebuie să-mi schimb purtarea.

El puse mâncarea deoparte şi se uită ţintă la ea.

— Ce joc mai pui la cale, femeie?

— Nu-i niciun joc.

— Să înţeleg că mi te supui de-acum? întrebă el, năucit de schimbarea ei bruscă.

— Păi nu asta vrei? O să mă supun dorinţelor tale, Garrick. Cum te simţi după victoria asta?

El se simţea înfrânt, dar nu vru să-i mărturisească asta.

— Mă bucur că, în final, ţi-a venit mintea la cap.

— Mi-ai dat de ales, Garrick? urmă ea cu o undă uşoară de amărăciune în glas.

Se uita la ea cum continua să mănânce, evitându-i privirea, încă nu ştia ce înţeles avea schimbarea ei. După o rezistenţă atât de înverşunată, după ce-l sfidase când o ameninţase cu bătaia, se aşteptase să mai reziste câteva zile fără hrană înainte să se supună. Să fi fost totul doar un mod de a-l încerca, precum spusese sora ei, ca să vadă cât de mult poate câştiga de la el?

— Am făcut ordine în cameră, Garrick, vorbi Brenna de parcă i-ar fi citit gândurile. Ţi-am reparat cămaşa. Împinse farfuria goală la o parte şi se ridică. Dacă nu mai ai nevoie de mine în seara asta, fie-mi permis să mă retrag în odaia femeilor.

El şovăi înainte de a răspunde, ţintuind-o cu privirea limpede a ochilor săi albaştri.

— Nu.

— Oh? Ce mai am de făcut?

— Nu mai e nimic de făcut, dar n-o să mai stai cu celelalte femei de-acum. O să dormi în camera pe care o

foloseşte Yarmille când sunt plecat. Cea din faţa camerei de cusut.

— De ce? întrebă ea tăios, ochii ei căpătând culoarea întunecată a stâncilor, punându-şi mâinile în şold.

Garrick ridică întrebător din sprâncene şi îi răspunse cu o undă de zeflemea în voce:

— Credeam că faci ce spun eu, femeie. Ai minţit?

Observă cum îi înţepeneşte spatele şi cum ochii îi fulgerau de mânie, dar vocea îi fu surprinzător de calmă când îi răspunse:

— Precum ţi-e voia.

Apoi părăsi camera cu o demnitate rece, lăsându-l să se întrebe pentru ce motive şi-ar fi dorit s-o aibă la îndemână.

Capitolul 20

Brenna intră în bucătărie obosită şi cu ochii cârpiţi, pentru că dormise prea puţin în noaptea aceea. Janie avea de lucru la masă, unde tăia bucăţi dintr-o pulpă de vită, pentru tocană. Tânăra arăta încântător în rochia ei cenuşie, cu părul arămiu strâns la ceafă. Avea o privire senină şi vioaie, ceea ce o făcu pe Brenna să se simtă şi mai obosită. Câinele se învioră când o zări şi-şi părăsi culcuşul de lângă vatră. Veni şi-i înghionti mâna până ce primi de la ea mângâierea. Apoi, dând din coadă, uriaşul animal se reîntoarse la locul lui.

— ‘Neaţa, îngăimă Brenna în final, ca să-i atragă atenţia lui Janie.

— Oh, Brenna! exclamă aceasta când Brenna i se alătură la masă. Mulţumim Domnului, am fost tare îngrijoraţi pe seama ta. Când stăpânul te-a încuiat, n-am mai ştiut ce să credem. Şi n-am îndrăznit să-l întrebăm pentru ce, fiindcă a fost într-o dispoziţie foarte neplăcută în ultima vreme.

— Doar pentru că stăpânului nu i-a convenit să muncesc la Erin. Nici plimbările mele lungi, adăugă ea. Vrea să muncesc aici. A fost doar vina mea că m-a ferecat în camera lui, fiindcă am refuzat să fac ce voia el.

— Dar acum te supui, zise Janie. Stăpânul Garrick spune că din dimineaţa asta o să ne ajuţi.

— Da, aşa o să fac.

— Nu pari prea mulţumită, continuă Janie. Nu e mare lucru de făcut, Brenna.

— Nu munca mă deranjează, Janie, dar Garrick vrea să-l servesc drept sclavă, în vreme ce eu mă pregătisem să-i fiu nevastă. Asta mă macină, că trebuie să mă supun lui fără să mă bucur şi de avantajele căsătoriei.

— Imaginează-ţi că nu cu el trebuia să te măriţi, sugeră Janie.

Brenna zâmbi.

— Mă îndoiesc că-mi va fi de vreun ajutor. Îşi puse într-un castron un polonic de fiertură de fulgi de ovăz dintr-o crăticioară de pe foc şi se întoarse la masă. Spui că nu-i mare lucru de făcut. Atunci de ce erai atât de ostenită în ziua când am ajuns eu aici?

Janie se strâmbă.

— Asta a fost când Yarmille stătea aici tot timpul, aşa cum se întâmplă ori de câte ori Garrick e plecat. Nu are sclavii ei, aşa c-o face pe stăpâna cu noi. Nici nu prea înghite să te vadă cu mâinile în sân. Ne pune să curăţăm o cameră care e deja lună doar ca să avem ceva de făcut tot timpul. Din fericire, când Garrick e acasă, nu vine decât o dată sau de două ori pe săptămână.

— Garrick ştie ce zbir e? întrebă Brenna.

— Nu, dar nu i-ar pica bine dacă i-am spune. Într-un fel, Yarmille e din familie. Bastardul ei este frate vitreg cu Garrick.

— Înţeleg.

— Şi e singura de pe aici care nu are vreo familie sau vreo moşie de care să aibă grijă, aşa că stăpânul Garrick are nevoie de ea. Ceilalţi au câte o nevastă în grija căreia lasă casa când sunt plecaţi – Garrick o are pe Yarmille.

— Aşa că ar trebui să se gândească de două ori înainte de a o mustra pentru asprimea ei.

— Da, îmi închipui.

— Dar e groaznic! continuă Brenna indignată. Ar trebui

să-i spună cineva despre ea, totuşi.

— Nu-i aşa de rău. El stă mai mult pe-acasă. Mai puţin iarna trecută, fireşte. Oricum, ar fi bine să nu mai avem parte de aşa ceva. Pe lângă asta, el nu cere prea mult de la noi când rămâne acasă, doar să fie slujit cum se cuvine şi, când are oaspeţi, să-i tratăm cu respect.

— Şi să nu le refuzaţi nicio dorinţă, adăugă Brenna, vizibil dezgustată.

Janie surâse.

— Ah, vikingii ăştia chiar îşi fac toate plăcerile.

— Nişte desfrânaţi netrebnici, asta sunt! scuipă Brenna ai cărei ochi căpătară sclipiri dispreţuitoare. O să fiu servitoare, dar nu atât de respectuoasă. Poate să mă înfometeze, dacă-i e pe plac, dar *nu* voi fi târfa lui!

— Asta vrea?

— Nu, dar m-a ameninţat că aşa va fi, admise Brenna. Joacă murdar.

— Poate n-ar trebui să fii îngrijorată, cugetă Janie. Când vin oaspeţii, te poţi ascunde aşa cum ai mai făcut. Vin unde locuim noi, să ne caute, dar tu poţi rămâne în camera de cusut, ca şi atunci.

— Nu mă mai întorc în casă, reluă Brenna, încă neînţelegând de ce. Garrick mi-a ordonat să stau în camera lui Yarmille.

Janie surâse larg.

— Poate chiar nu ai de ce să te temi. Se pare că Garrick te vrea doar pentru el.

— Nu, dacă ar fi fost aşa, ar fi trebuit să fiu foarte ocupată în camera lui săptămâna trecută, dar n-a fost aşa. Nu asta vrea de la mine.

— N-ai fost încă în aşternuturile lui? întrebă Janie surprinsă.

Chipul Brennei se îmbujoră văzând cu ochii.

— Ba da, dar numai de două ori, mărturisi ea stânjenită. Şi o să regrete, fără doar şi poate, dacă va mai încerca vreodată!

— Sigur o să mai treacă o vreme până când o va face, aprecie Janie. Bărbatul acesta încearcă din greu să se

descurce fără femei şi nu are încredere în ele. Şi dacă ţii cont de motivul pentru care a ajuns aşa, asta explică de ce a fost atât de posomorât în ultima vreme. S-a întors Morna.

— S-a întors?

— Da, acum câteva zile. Perrin mi-a spus. Se pare că bogatul ei soţ a pierit de ftizie. S-a întors la ai ei ca văduvă bogată. Asta n-o să ne aducă decât necazuri.

— Cum aşa?

Janie se încruntă.

— Perrin crede că şi-a pus în gând să-l atragă pe Garrick din nou în mrejele ei.

Brenna încremeni.

— Şi el o s-o vrea înapoi?

— Prima dragoste nu se uită cu una, cu două. Cred că, într-adevăr, suferă grozav, vorbi Janie, apoi ridică din umeri. După mintea mea, ar fi nebun s-o mai vrea după câte i-a făcut. Dar cine poate şti ce-i în sufletul unui bărbat?

— Doar el poate, şi de cele mai multe ori nu reuşeşte nici el, murmură Brenna cu o undă de amărăciune în glas. Ar fi dat orice să ştie ce e în mintea lui Garrick.

Cele două femei îşi petrecură restul dimineţii şi după-amiaza spălând. Brenna freca rufele în vreme ce Janie căra apa dintr-o vană cu apă de ploaie din spatele casei, apoi le întindea la uscat. Brenna freca hainele lui Garrick de scândură cu furie, părând că vrea să rupă cusăturile numai ca să le poată repara după aceea. Cum nu aveau parte de lumina soarelui decât câteva ore, rufele nu se puteau usca, aşa că trebuiau stoarse bine şi întinse în vântul rece. Aproape că se făcuse seară când băgară hainele înăuntru, şi atunci Brenna văzu pentru prima oară luminile aurorei boreale. La început se înspăimântă de strălucirile cu forme ciudate până când Janie îi explică ce însemnau acele lumini galbene-verzui pe care avea să le mai vadă de multe ori pe cer. Mai află că luminile capătă nuanţe diferite şi că uneori devin albe. Cele mai frumoase erau cele albastre, roşii, ba chiar violet. Brenna era cu adevărat fermecată şi abia aştepta să vadă mai mult. Lumea asta cu atâtea mistere,

atât de diferită de a ei, era cu adevărat un alt tărâm.

*

Se făcuse deja târziu când Garrick veni, în sfârşit, să mănânce. Privirea Brennei cercetă pantalonii pătaţi cu sânge, roşul stacojiu de pe pielea arămie de căprioară, apoi îşi pironi privirea întrebătoare pe chipul lui.

— N-am ştiut că ai duşmani chiar pe pământurile tale, îl zgândări ea cu un glas răguşit.

— Adevărat spui, dar n-am întâlnit niciunul zilele astea, adăugă el zâmbind din ce în ce mai larg, pe măsură ce se apropia de ea. Trebuie să te dezamăgesc, femeie. Sângele nu-i al meu, ci de la căprioara pe care o jupoaie acum Avery.

— Avery?

— E un alt sclav al meu.

Intenţia lui Garrick de a-i aminti despre condiţia ei nu-i scăpă Brennei. Se îmbujoră şi-l privi tăios cu ochii ei întunecaţi.

— Se pare că ai cam făcut mizerie când ai ucis-o, observă ea ironică, întorcându-şi privirea spre petele de sânge. Nu crezi că o săgeată bine ţintită în cap lasă rana şi blana mai curate?

El râse.

— Mai întâi ai pariat că ştii mai multe despre cai decât mine. Acum îmi dai sfaturi despre cum se cuvine să vânez. Când o să încetezi să mă uimeşti, Brenna?

Pentru o clipă, se păru că ea îşi va ieşi din fire. Nu-i plăcea când îi spunea pe nume. O făcuse doar în momentele de tandreţe.

— Mâncarea e gata, urmă ea fără pic de căldură în glas, nerăbdătoare să plece cât mai repede de lângă el. Unde vrei să mănânci?

— Vrei să spui că o să mă serveşti? întrebă el, întârziind cu privirea peste trupul ei mai mult decât i-ar fi fost ei pe plac. Unde sunt ceilalţi?

— Poate nu ştii cât e de târziu, vikingule, i-o reteză ea arţăgoasă. S-au dus la culcare.

— Şi tu m-ai aşteptat răbdătoare? Se afla deja în spatele

ei deja, scoţându-şi mantaua grea de blană. Schimbarea ta e cu adevărat uimitoare, Brenna. Mi se pare ciudat că nu te-ai dus la culcare şi să-i laşi pe alţii să se îngrijească de nevoile mele. Să fie din pricină că tânjeşti după compania mea?

— Oh! icni ea şi sări de îndată în picioare ca să-l înfrunte. Câine înfumurat ce eşti! Mai bine mi-aş petrece timpul lângă un măgar, decât lângă tine!

Dădu să iasă din cameră, dar ordinul lui scurt o opri după un pas.

— Nu ți-am dat voie să pleci, femeie!

Se întoarse furioasă, privindu-l cu ochi aprigi, dar strânse din dinţi şi aşteptă cuvintele lui. Fremătă când îi văzu rânjetul batjocoritor ce-i înflorise pe buze. Se vede treaba că se distra!

— O să-mi pui masa, zise el calm. Dar mai întâi îmi pregăteşti apa pentru baie.

— Baie? Acum? întrebă ea neîncrezătoare.

El încuviinţă cu un semn din cap, şi ea gemu. Mâinile o dureau şi erau înţepenite de la atâta spălat, nefiind învăţate cu treburile gospodăriei, cu apa fierbinte şi cu săpunul aspru. Acum mai trebuia să care şi găleţi de apă sus, în camera lui! Păli numai gândindu-se.

— Ce mai stai? o întrebă Garrick, citindu-i pe chip nemulţumirea. O baie nu-i mare lucru.

— Atunci pregăteşte-ţi-o tu! şuieră ea. N-o să car apă în cameră.

— Nu ţi-am cerut asta, răspunse bărbatul. O să fac baie aici. Îţi convine?

Într-adevăr, era mai bine, şi aproape că suspină. Însă îi răspunse băţoasă:

— Precum ţi-e voia.

Luă două găleţi mari şi merse afară, la uriaşul ciubăr de lângă casă, plin cu apă proaspătă de ploaie. Vântul îngheţat îi ridică fusta şi-i îngheţă de îndată şalele. Umplu găleţile, şi aproape că le scăpă încercând să le care în casă, când toartele îi tăiară degetele înroşite.

Garrick mutase cazanul de baie de sub scări în faţa

focului şi se uita la ea în tăcere cum turna apa rece înăuntru. Grimasa inconştientă de pe chipul Brennei dispăru când găleţile fură goale. Ieşi fără tragere de inimă din bucătăria încălzită ca să le umple din nou.

Când se întoarse, Garrick o aştepta la uşă.

— Pregăteşte-mi mâncarea! se răsti el nerăbdător, luându-i găleţile din mână. Dac-ar fi după tine, ar trebui să aştept toată noaptea pentru o amărâtă de baie!

Brenna se grăbi înspre vatră, mulţumind cerului pentru nerăbdarea lui, refuzând să accepte c-ar fi făcut-o din bunătate. Garrick aduse mult mai multe găleţi cu apă decât ar fi fost nevoie pentru baie, dar Brenna nu zise nimic.

Rămase cu spatele la el şi umplu o farfurie de lemn cu tocana pe care o gătise Janie peste zi. Puse pe tavă şi o turtă şi o cană cu bere, pentru că nu ştia încă unde va dori el să mănânce. Probabil tot acolo, de vreme ce focul din sala mare se stinsese aproape, iar răcoarea ce se lăsase făcea încăperea cam neprimitoare. Nu că Brenna s-ar fi gândit să facă focul în camera lui – sau a ei.

După ce aşeză cazanele cu apă pe foc, Garrick se aşeză la masă, pe banca lungă, în dreptul farfuriei cu mâncare. De data asta Brenna se aşeză în spatele lui, holbându-se la umerii lui largi, la cârlionţii aurii de pe ceafă, la braţele uriaşe, puternice, cu muşchi încordaţi. Brenna scutură din cap ca să-şi îndepărteze de la el privirea aproape hipnotizată. Vederea acestui om isca în ea ceva inexplicabil, care o înfricoşa.

— Ai mâncat? o întrebă el peste umăr.

— Da, de mult, murmură ea.

Brenna îşi muşcă buza, în timp ce el continua să mănânce. Îi pusese masa, baia era pregătită, dar ea nu părea că are de gând să părăsească încăperea caldă, deşi era chiar mai puţin dornică să rămână acolo şi să cugete la efectul ciudat pe care prezenţa lui Garrick o avea asupra ei în noaptea aceea.

Se mută lângă masă, aşa că-l putea vedea din faţă.

— Pot să plec, Garrick? O să aprind focul în odaia ta

înainte să mă culc.

Garrick o cercetă îndelung cu privirea înainte de a-i răspunde. Privirea îi coborî de pe chipul ei pe rotunjimile dulci ale sânilor care se mişcau uşor, odată cu respiraţia, sub pânza aspră a cămăşii. Apoi ochii i se mutară spre şolduri, pe care cingătoarea grosolană din talie le punea în evidenţă. Cămaşa era aspră şi urâtă, dar nu era de-ajuns să-i ştirbească din frumuseţea zveltă.

— Ei? întrebă ea ţeapănă, îmbujorată de îndrăzneala cu care o cercetase.

Privirea lui o întâlni din nou pe a ei şi îi zâmbi amuzat.

— Poţi să aprinzi focul la mine în cameră, dar pe urmă te întorci aici.

— De ce?

Garrick surâse larg când îi zări nedumerirea de pe chip.

— Nu eşti în măsură să-mi pui la îndoială ordinele, ci să le îndeplineşti fără întârziere, Brenna.

Îşi înghiţi cu furie replica tăioasă care-i veni pe buze şi porni spre uşă. Bănuia că avea să afle curând motivul. Aprinse focul în odaia lui Garrick şi în a ei, apoi făcu încet cale întoarsă în bucătărie, frecându-şi braţele înfiorate de frigul de pe scări.

Întârziase înadins, iar când intră în sală, Garrick sfârşise de mâncat şi turnase deja apa fiartă în vană. Stătea cu spatele la foc, desfăcându-şi tunica. Îi aduse, aruncate pe un umăr, schimburi pentru momentul când ieşea din baie.

Când Garrick o văzu, zâmbi cu gura până la urechi şi îi aruncă tunica.

— Înmoaie asta până nu se strică de tot. Îţi dau şi restul într-o clipă, îi zise el în timp ce, aplecat, îşi desfăcea legăturile de piele cu care-şi prinsese pantalonii de pulpe.

Brenna îi aruncă o privire ucigătoare, pe care el însă n-o băgă de seamă, apoi azvârli tunica într-o găleată în care mai rămăsese ceva apă. Când începu să-şi dezbrace pantalonii, ea se întoarse cu spatele, simţind că obrajii îi luaseră foc. Crezuse că el şi-ar fi dorit intimitate în timpul băii. Cum îndrăznea să se dezgolească în faţa ei de vreme ce ea rămăsese îmbrăcată? Nu-i era ruşine?

— Ia de aici, îl auzi vorbindu-i peste umăr, dar refuză să se întoarcă. Ce te-a apucat, femeie?

Dacă văzu că tot nu se întorcea, el râse şi îi aruncă pantalonii la picioare. Auzi apa plescăind, când el se vârî în vană, şi abia apoi ridică pantalonii şi-i puse în găleată. Când, în sfârşit, îndrăzni precaută să se uite la el, privirea îi căzu pe pieptul lui zdravăn, pe muşchii vânjoşi care-i jucau sub cârlionţii blonzi, pe braţele puternice care-ar fi răpus şi un urs, dacă era nevoie.

— Nu vii şi tu, Brenna?

Privirea i se mută pe chipul lui şi descoperi că o urmărise în tot răstimpul cât ea se holbase la el. Făcu feţe-feţe şi bâigui:

— Nu! M-am spălat azi-dimineaţă!

Într-adevăr, folosise aceeaşi vană, după ce Coran, sclavul care le ajuta pe femei la muncile grele, o umpluse pentru ea. Dar Garrick doar glumea pe seama ei – altceva nu avea cum să fie.

— Dacă nu vii lângă mine, măcar mă speli pe spinare?

Îi prinse privirea glumeaţă şi se înfurie.

— Nu, nu te spăl!

— Şi dacă îţi ordon?

— O să-mi simţi ghearele pe spinare, nu cârpa de baie! îl avertiză ea rămânând pironită locului. Te servesc aşa cum se cuvine. Nu-mi cere mai mult, vikingule. Dacă ceri mai mult decât ai dobândit, o să pierzi tot!

— Iar mă ameninţă, ripostă el mimând exasperarea. Deci nu te-ai schimbat atât de mult cum vrei să mă faci să cred?

— Sunt de acord să te servesc în casa ta, dar nu în împrejurări intime, i-o întoarse ea pe un ton calm, deşi privirea îi era întunecată de gânduri. Pot să plec?

El oftă.

— Da, du-te. Coran o să golească vana mâine-dimineaţă.

Brenna părăsi degrabă încăperea şi urcă scările în fugă. Intră în cămăruţa ei şi trânti uşa cu putere. Îşi regretă imediat gestul, gândindu-se că Garrick auzise probabil zgomotul şi râsese, negreşit, pe seama supărării ei. De ce oare mai insista cu aceste mici dueluri ale voinţelor? Avea

să insiste până când, în sfârşit, o să facă tot ce-i cerea el? Nu, ziua aceea n-o să vină!

Îşi scoase rochia şi o aşeză pe singurul scaun din cameră. Se afla acolo şi un cufăraş, la capul patului, dar era gol, fiindcă ea nu avea nimic de pus acolo. Cămaşa de noapte şi singura rochie ce i se dăduse erau de la magazie şi erau straie de sclavă. Mai primise şi un pieptene de os şi o pereche de pantofi din piele moale, prea mari pentru picioarele ei delicate. Numai obiecte de preţ, gândi ea cu ceva umor, amintindu-şi cât dispreţuise minunatele rochii pe care le avusese odinioară.

Îşi puse cămaşa de noapte aşezată pe pat şi regretă imediat că o spălase peste zi, căci era mai aspră decât înainte. Apoi se aşeză în pat, îşi despleti părul lung şi mătăsos şi îl pieptănă până ce flăcările focului răsfrânseră în el străluciri molatice. În cele din urmă se vârî sub plapuma brodată şi încercă să adoarmă.

Dar somnul nu se lipea de ea şi ştia de ce. Nu se putea relaxa, nu până când nu se culca Garrick.

Ascultă trosnetele focului, dar nu-i fu de ajutor. Trupul îi era încordat, ţeapăn ca o scândură. Aşteptă şi aşteptă, i se păru că ore în şir, să audă uşa de jos, de la coridor, deschizându-se şi închizându-se. De ce era aşa de important să ştie că s-a retras el, înainte să-şi afle şi ea somnul?

Când se deschise uşa de la odaia ei, Brenna află răspunsul. Cum de ştiuse că are să vină? Să fi citit-o în privirea îndrăzneaţă, pe care i-o aruncase el mai devreme, ca un soi de avertisment tăcut?

Stătea la uşă, îmbrăcat doar cu cămaşa de mătase pe care i-o dăduse mai devreme. Încins la brâu, veşmântul îi lăsa dezgolit pieptul păros. Luminile focului îi jucau pe picioarele goale, pe gleznele puternice şi pe gambele musculoase. Picioare lungi, puternice, care în curând aveau să se strecoare între ale ei.

Brenna clătină din cap, încremenită în gândurile ei. Nu avea să permită să se întâmple asta. Garrick avea puterea, dar ea era mai isteaţă.

— Ce vrei, Garrick? îi şopti ea răguşit.

— Pe tine, fu răspunsul lui.

Brenna se rezemă într-un cot, cu pletele curgându-i pe umeri.

— Bag de seamă că asta e una dintre acele zile, despre care mi-ai vorbit înainte, când trupul tău cere să se înfrupte din trup de femeie?

El mormăi ceva, nu prea încântat de întrebarea ei.

— Îţi aminteşti prea bine.

— De ce nu mi-aş aminti? La urma urmei, nu bărbatul Garrick tânjeşte după mine, ci doar trupul lui, urmă ea încetişor. Vrei să fiu a ta aici sau preferi patul tău?

Fruntea lui se încruntă de nedumerirea de a o afla atât de supusă. Brenna nu se simţea deloc atât de calmă pe cât voia să pară, deşi ezitările lui îi fuseseră de folos.

— Văd că nu te poţi hotărî, Garrick. Ei bine, patul ăsta e prea mic pentru tine, aşa că o să merg la tine.

Se strecură cu graţie din pat şi se duse la uşă, cu un zâmbet voluptuos înflorindu-i pe buze. Se opri lângă Garrick şi-i puse o mână pe piept.

— Te-ai răzgândit, Garrick? Spune-mi acum, înainte de a merge mai departe.

Nedumerirea iscată de hotărârea ei se transformă într-o încruntare aprigă.

— Nu, nu m-am răzgândit.

— Atunci, vino! respiră ea uşurată, părăsind camera înaintea lui.

Inima îi bubuia în piept aproape dureros. Avea să fie furios pe ea că urma să-l păcălească, dar ar fi îndurat furia lui doar dacă ar fi prins-o, lucru care era hotărâtă să nu lase să se întâmple. Când ajunse la scări, le coborî în viteză şi se năpusti spre uşa din spate. Afară, în întunericul nopţii, avea să găsească un loc unde să se ascundă până ce furia şi dorinţa lui Garrick se domoleau.

Dar Garrick încuiase uşa, ceea ce ei îi scăpase din vedere şi, înainte ca ea să tragă drugii grei, el fu în spatele ei. Ţipă când o cuprinse în braţe şi o aruncă pe umăr, lăsând-o fără suflu, dar doar pentru o clipă. Îl izbi cu

pumnii şi se smuci încât el fu cât pe ce s-o scape înainte de a ajunge sus, la capătul scărilor. O palmă zdravănă la fund nu-i opriră zbaterile, ba dimpotrivă.

Ajuns în cameră, el închise uşa izbind-o cu piciorul, apoi traversă încăperea şi-şi azvârli povara în pat. Rămase privind-o cum se zbătea să se îndepărteze de el, înghesuindu-se spre marginea patului, gata să o ia la fugă dac-ar fi urmat-o. Un rânjet cinic mijise pe buze lui şi nu făcu nicio mişcare spre ea.

— De la o extremă la alta, aşa-i? remarcă el, cu mâinile în şolduri. Şi eu care credeam că te-ai împăcat cu calea de mijloc.

— Vorbeşti în ghicitori, urmă Brenna prevăzătoare, uşurată că el nu-şi manifestase gălăgios furia.

— Chiar aşa? Atunci explică-mi teatrul tău de acum câteva minute. Despre ce a fost vorba, femeie?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, se apără ea, ţinându-şi bărbia în sus cu mândrie.

El clătină din cap, lăsându-şi braţele să cadă pe lângă trup.

— Trebuia să ştiu ce înseamnă cinstea unei femei. Trebuia să-mi dau seama că te joci cu mine. M-a mirat că erai aşa de îndatoritoare, dar nu m-am aşteptat la alte şiretlicuri din partea ta. Nici să fugi de mine ca o fecioară înspăimântată. Ce joc e ăsta, Brenna? Explică-mi şi mie regulile.

— Nu e niciun joc. Chiar te aştepţi să-mi deschid braţele aşa uşor şi să te primesc pe tine?

— Da, după ultima întâlnire aşa am crezut, rânji el.

— Bădăran încrezut! izbucni ea, recăpătându-şi îndoit curajul. Ai uitat că m-ai minţit data trecută? Ai spus că n-o să profiţi de mine, dar nu te-ai ţinut de cuvânt. Dar numai curiozitatea mea a fost de vină.

El începu să râdă batjocoritor.

— Deci curiozitatea a fost cea care te-a făcut să mi te dai cu patimă.

— Minţi! exclamă ea. Tu m-ai trezit pe mine, vikingule, nu eu.

— Dar n-ai încercat să scapi. Şi, pe Thor, tu nu mai voiai să mă laşi şi m-ai pus să continui, fără să ai pic de ruşine. Îndrăzneşti să spui că nu-i aşa?

Ea ridică din umeri, după care zâmbi diabolic.

— Nu poţi să pricepi, aşa-i? Vezi tu, pentru tine, se terminase totul, dar eu simţeam că lipseşte ceva, îi explică, adăugând repede când îl văzu că se uită urât la ea: Dar nu era vina ta. Pur şi simplu, am avut nevoie de ceva mai multă vreme ca să dezleg taina.

— Ce tainã?

— Adică să ajung la capăt, cum ai ajuns şi tu. Să aflu ce face totul atât de râvnit. Acum ţi-am vorbit cinstit, vikingule?

— Şi ţi-a plăcut?

— Da, recunosc.

El se încruntă nedumerit şi întrebă:

— Atunci, pe barba lui Thor, de ce fugi acum de mine?

— Vikingule, dacă mi-a plăcut o dată nu înseamnă că m-a apucat iar pofta, cum faceţi voi, bărbaţii, întotdeauna. Mi-am potolit curiozitatea, aşa că pot să trăiesc liniştită fără o repetare a trebii.

— Auzi, treabă! bombăni el, de-a dreptul jignit. Există şi vorbe mai potrivite pentru asta.

— Care? se răsti ea. Doar n-o să-mi zici de făcut dragoste, că numai dragoste n-a fost în ce am făcut noi. Pentru mine n-a fost, iar pentru tine, mai mult ca sigur că nu. Tu, bărbatul, nici măcar nu participi. Singur ai recunoscut că numai trupul tău tânjeşte să se elibereze. Aşa că nu veni acum la mine ca să te eliberezi, că orice femeie e potrivită pentru asta.

— Dar eu am venit la tine, rosti el cu un zâmbet răutăcios pe buze.

Ochii Brennei se înnegurară de furie.

— Nu vreau! N-o să mă foloseşti ca să-ţi potoleşti poftele trupului!

— Deci refuzi, zise el, cu acelaşi zâmbet drăcesc pe buze. Dar asta n-o să mă împiedice să te iau.

În ochii ei se aprinse o scânteie vicleană:

— Cred că e mare noroc că trupul tău nu e cuprins prea des de astfel de pofte. Dar spune-mi, tu, bărbatul, cauţi vreodată o femeie?

— De ce aş face-o?

— Nici măcar pe Morna?

Brenna se aşteptase să-l înfurie cu întrebarea asta, poate chiar să fie aspru pedepsită. Nu se aşteptase însă la furia îngheţată care i se citea pe chip, schimonosindu-i trăsăturile şi umplând-o de fiori reci.

— De unde ştii tu de Morna? o întrebă, cu un glas de un calm înşelător.

— Tu n-ai învăţat niciodată că nu trebuie să pleci la luptă până nu ştii tot ce se poate despre duşman? Eu mi-am propus să te cunosc.

— Crezi că sunt duşmanul tău?

— Fără îndoială, nu-mi eşti nici prieten, nici tovarăş. Aşa că da, suntem duşmani.

— Ba nu, răspunse el cu răceală. Suntem stăpân şi sclavă. Ne războim cu vorbele, nu cu armele. Iar acum m-am săturat de cuvinte.

— Atunci mă laşi să plec? întrebă ea plină de nădejde.

— Da, poţi să pleci, după ce se sfârşeşte treaba, cum îi zici tu.

Şi, dintr-odată, Garrick sări în pat, luând-o pe nepregătite, iar ea se îndepărtă de el, speriată. Nu fu însă destul de rapidă, aşa că el o prinse de picior, ţinându-l bine, în vreme ce ea se prăbuşea pe podea. Se lovi aşa de tare, că mai că-şi pierdu răsuflarea şi se răni atât de rău la coate, căci pe ele căzuse, încât îi dădură lacrimile de durere. Brenna se blestemă singură că îngăduise picăturilor lucitoare să-i facă ochii sticloşi. Lacrimile erau arme femeieşti, iar ea n-avea să le folosească pentru a-i trezi mila.

— Te-ai lovit?

— Contează? se răsti ea.

— Te-ai rănit? repetă el aspru.

— Singurul lucru care mă răneşte e mâna pe care ţi-ai încleştat-o pe piciorul meu, minţi ea, ştergându-se în grabă

la ochi cu mâna. Dă-mi drumul, fi-ţi-ar pielea afurisită să-ţi fie!

— Nu, Brenna, zise el blând. Nu încă.

Fără să-i dea drumul gleznei, îşi strecură cealaltă mână de-a lungul pulpelor, ridicându-i cămaşa de noapte. Ea îl izbi cu piciorul liber, dar el se mulţumi să râdă şi să i-l prindă şi pe acesta, după care o răsuci până fu nevoită să se întoarcă pe spate. El stătea ghemuit la piciorul patului, ţinând-o cu fiecare mână de câte o gleznă. Ea îl privea fără să-i vină să creadă pe când el se ridica în picioare, fără să-i dea drumul la glezne.

— Opreşte-te, Garrick! încetează când îţi spun!

El însă continua să o ridice de la pământ, cu capul în jos, tot mai mult, până când ajunse să atârne în aer, deasupra patului. Brenna nici nu ştia ce să facă mai întâi: fie să se acopere cu braţele, fie să-şi împingă cămaşa de noapte la loc, căci îi căzuse peste cap, dezgolindu-i cu totul mădularele privirii lui.

Înainte însă de a se hotărî, el o lăsă uşurel pe pat, până când ajunse pe spate, păstrându-i picioarele ridicate şi depărtându-i-le încetişor.

Când îl văzu că se vâră între genunchii ei, încercă să se îndepărteze de el, însă Garrick o trase înapoi. Cu o mişcare iute, aruncându-i picioarele pe după umerii lui şi, în acelaşi timp, se prăvăli peste ea, ţinându-i sus picioarele, ca să nu le poată coborî. Nici măcar nu avea nevoie să-şi scoată cămaşa scurtă, căci se desfăcuse de la eforturile făcute; acum, mădularul lui se împingea în ea căutându-i peştera ei umedă de femeie.

— Eşti o fiară desfrânată! icni ea.

— Nu, Brenna, vreau doar să te am, asta-i tot, şopti el.

Ea îi aruncă o privire ucigătoare.

— Până acum, te-ai ales cu furia mea, dar dacă mă sileşti acum, Garrick, o să te alegi cu toată ura mea. Şi ura mea nu e prea plăcută. N-o să-ţi mai găseşti pacea vreodată cu ea.

Drept răspuns, el se înfipse cu putere în străfundurile ei, iar atacul lui grosolan îi aduse lacrimi în ochi. Se bucura

de ea repede, fără milă, în vremea ce ea-i şoptea în ureche vorbe de ură şi dispreţ. După ce sfârşi, îi lăsă picioarele jos unul câte unul, după care se dădu la o parte de pe ea. Iar în clipa când se văzu liberă, Brenna sări din pat ca şi cum ar fi ars-o şi fugi în odaia ei, trântind mai întâi uşa odăii lui, iar apoi şi pe a ei, din capătul coridorului.

În urma ei, Garrick izbi cu pumnul în pernă.

— Lua-o-ar Loki s-o ia! mârâi el.

Ceea ce voise să fie o întâlnire plăcută se preschimbase într-o izbândă calpă.

Capitolul 21

Prima zăpadă se lăsase aşteptată până pe la mijlocul toamnei. Odată cu ea năvăli însă şi o furtună care o săptămână întreagă nu se domoli, îngheţând lacurile şi lăsând în urmă troiene înalte de câte patru-cinci picioare. Ţinutul fusese acoperit de un linţoliu alb, şi puţini se încumetau să iasă afară în vântul îngheţat şi în zăpada care nu mai contenea. Garrick era unul dintre aceştia. Era plecat de două săptămâni, dinainte să se stârnească viscolul, şi chiar după ce furtuna se potolise, el tot nu se întorsese.

Chiar în ziua când crivăţul încetă să bată, Anselm îşi croi drum până la Garrick acasă. Aducea cu el încă un cal, o iapă albă ca argintul. Soţia lui îi spusese (aflând asta de la Linnet) că iapa fusese a domniţei Brenna. Vikingul rumega gânduri întunecate de trei luni încoace, în privinţa fetei cu părul ca pana corbului. Iar faptul că fiul său era nemulţumit de ea nu-l ajuta deloc să-şi simtă conştiinţa uşurată. Acum regreta că i-o dăruise lui Garrick, căci, deşi în toate aceste luni el nu venise deloc să o vadă cu ochii lui, se temea că ei nu-i fusese deloc uşor cu felul morocănos de a fi al lui Garrick.

Anselm îi dăruise fata lui Garrick cu nădejdea că spiritul şi frumuseţea ei aveau să-i ia fiului său gândurile de la ticăloasa care preschimbase un tânăr vesel într-un bărbat

batjocoritor şi rece. Iar când Garrick venise să o caute pe sora fetei, după care, peste o lună, venise iar şi stătuse de vorbă pe îndelete cu mătuşa, Anselm presupusese că dorinţa lui de a afla cât mai multe despre ea era un început promiţător şi că în curând fiul său avea să redevină omul care fusese înainte. Însă lui Garrick nu-i revenise voioşia, ba starea lui de spirit chiar se înrăutăţise. Anselm nu putea să ghicească de ce. Iar pe urmă, fiul său începuse să plece cu săptămânile de acasă, şi Anselm nu-l mai vedea mai deloc la faţă.

Tânărul lipsea tot mai mult de acasă, iar în ultima lui călătorie spre miazănoapte era plecat de trei săptămâni. Anselm începuse să se cam îngrijoreze în legătură cu soarta lui, însă voia să mai lase să treacă câteva zile până să înceapă să-l caute, cum îl îmboldea Heloise să facă încă de când începuse viscolul.

— Hei, bătrâne, unde eşti?

Erin îşi făcu apariţia din fundul grajdului, încotoşmănat din cap până-n picioare într-o manta pestriţă, făcută din petice de blană.

— Am auzit, mormăi cu glasul lui spart.

Anselm îl măsură nemulţumit.

— Văd că Garrick tot îşi mai prăpădeşte blănurile pe slugi.

— Aşa-i, suntem îmbrăcaţi mai bine decât bietele suflete care sunt în stăpânirea ta, răspunse Erin, cu un zâmbet larg pe faţă.

Anselm n-ar fi înghiţit cuvintele astea de la nimeni altcineva, dar ţinea tare mult la bătrânul Erin. Omul îl slujise pe tatăl lui Anselm, iar acum îl slujea pe fiul său şi de ani de zile ei doi se împungeau în glumă cu vorba, de cate ori se întâlneau.

Anselm continuă morocănos, ascunzându-şi zâmbetul:

— Am adus un cal nou pentru grajdurile voastre. Ai loc?

— Da, cum să nu, bodogăni Erin în timp ce lua frâiele animalului. Sigur că e loc.

— Vezi însă că nu e pentru Garrick.

— Cum?

— Nu, e un dar pentru femeia celtă, zise Anselm încruntat. Şi ai grijă să-i spui asta fiului meu când se întoarce.

— Pe toţi sfinţii! izbucni Erin într-un râs gâjâit. De când îi faci aşa daruri bogate unei roabe?

— Nu-i treaba ta, bătrân nebun ce eşti. Unde-i fata? În odăile de jos?

— Nu, locuieşte în casă.

Vestea asta îl luă prin surprindere pe Anselm, dar pe urmă începu să râdă în barbă.

— Până la urmă, poate că eu n-oi fi fost chiar aşa de prost.

— Vrei să-ţi spun ce cred eu? i-o întoarse bătrânul, cu o strălucire veselă în ochi.

— Ia mai vezi-ţi de treabă! se răsti Anselm şi se îndreptă spre casă.

*

Brenna se afla în bucătărie, unde îşi petrecea cea mai mare parte a timpului, căci era locul cel mai cald şi mai plăcut din toată casa. Pe masă se aflau resturile micului ei dejun, iar alături era iepurele pe care începuse să-l pregătească pentru cină, dar îl lăsase pe tocător.

Când Garrick plecase la vânătoare, Yarmille venise şi se instalase acolo, înnebunind-o pe Brenna cu poruncile ei stăruitoare. Dar, în urmă cu o săptămână, bătrâna se întorsese la ea acasă şi nu mai revenise după ce începuse să ningă. Scăpate de ochiul ei poruncitor, Janie şi Maudya rămaseră în cămările lor, iar Brenna nu avea chef să se aventureze afară din casă şi să se ducă după ele. Nici măcar Erin nu venea să-i ţină de urât, căci îi adusese destulă hrană din cămări cât să-i ajungă pentru două săptămâni şi prefera să rămână în grajdul lui cald.

Brennei îi era atât de urât, că mai că s-ar fi bucurat de întoarcerea lui Yarmille. Chiar dacă nu vorbeau una cu alta, bodogăneala neîncetată a lui Yarmille, care trăncănea de una singură, era înveselitoare, plus că uneori o mai şi ajuta să-şi lămurească unele lucruri.

Într-o zi, Brenna aflase că inima lui Yarmille era otrăvită

de ura de neşters pe care i-o purta lui Heloise şi că ura asta se răsfrângea şi asupra fiilor lui Heloise. Asta era ceva de neînţeles pentru Brenna, căci Yarmille muncea pentru Garrick, iar ea se întreba dacă acesta are habar de adevăratele sentimente ale lui Yarmille.

Brenna mai băgă încă un buştean în foc, după care se lăsă pe spate în jilţul ei, cu privirea pierdută în jocul flăcărilor. Era furioasă că trebuia să recunoască, însă chiar îi era dor de Garrick. Când el se afla în preajmă, era tot timpul încordată, neştiind dacă o să-i mai poruncească ceva ori dacă ea o să se supună sau nu. Când era acasă, nici nu-şi dădea seama cum zburau ceasurile. Era neîncetat în alertă şi se simţea mai vie ca oricând. Iar noaptea, o, Doamne, era cum nu se poate mai rău, căci pândea necontenit, aşteptând temătoare ca Garrick să vină din nou după ea.

Însă el n-o mai luase niciodată după noaptea aceea în care o siluise.

O rănise până în fundul sufletului cu purtarea aceea. Poate că l-ar fi putut ierta dacă ar fi fost blând, cum fusese înainte. Noaptea aceea, când fusese atât de blând şi o înmuiase şi pe ea, fusese o minunăţie. Nu putea să uite frumuseţea acelor clipe, nici plăcerea neasemuită pe care i-o oferise el. Iar apoi o ţinuse în braţe posesiv, ca şi cum ar fi ţinut cu adevărat la ea, iar ea se bucurase din plin de apropierea dintre ei.

Dar ultima dată, când fusese atât de crud… numai Dumnezeu ştia cât îl ura pentru asta. A doua zi fugise din casă şi încercase să scape de furie călărind ca o nebună pe calul cel mai iute pe care i-l putea da Erin. Iar asta îi fusese un pic de ajutor. Chiar se simţea mai bine la întoarcere, când îl întâlnise pe Coran şi îi propusese să-l ia călare până acasă. Acum îşi amintea toate astea cu un rânjet încântat.

Tânărul scuturase hotărât din cap, uitându-se neîncrezător la cal.

— Eu o să merg pe jos, coniţă Brenna, spusese.

— Ce faci afară, pe câmp? întrebase ea, strunindu-şi

calul să meargă la pas pe lângă el.

— M-au trimis pe mine şi pe Avery după o vacă scăpată de la păşune.

— Şi aţi găsit-o?

— Da, o aduce Avery acum.

— Hai, vino, Coran, îl îmbiase Brenna. Nu-mi place să văd că mergi atâta cale fără să trebuiască. Mai e destul până la casă.

— Nu, refuzase el din nou.

În cele din urmă, îşi dăduse şi ea seama de ce nu voia Coran.

— N-ai mai călărit până acum?

El scuturase din cap şi lăsase ochii în pământ. Corran nu era decât cu un an sau doi mai vârstnic decât Brenna. Era un tânăr deşirat, cu un chip blând, care nu se plângea niciodată de robia în care ajunsese. Fata îl plăcea şi nu se putu abţine să râdă de temerile lui.

— Ei, Coran, e vremea să înveţi. Hai, urcă! Altfel, o să cred că nu-ţi place tovărăşia mea dacă mă mai refuzi încă o dată.

În cele din urmă, el se învoi, zâmbind sfios, iar Brenna îl ajută să se urce la spatele ei. Părea că trecuse un veac de când Brenna nu se mai simţise aşa de lipsită de griji; cu o sclipire poznaşă în ochii cenuşii, îşi înfipsese călcâiele în burta calului, care ţâşnise înainte. Coran se agăţase strâns de Brenna, speriat de moarte, mormăindu-i rugăciuni la ureche. Ea însă râdea de mama focului şi-şi îmboldea şi mai aprig calul, făcându-l pe bietul băiat să se agaţe şi mai strâns de ea. Nu-l văzuse pe călăreţul aflat pe o colină, care urmărea, spumegând de furie, renghiul pe care i-l juca lui Coran. Nu-i păsa de nimic, se bucura doar că se mai înveselise şi ea, măcar pentru scurtă vreme. Însă asta nu ţinuse prea mult. De îndată ce văzuse chipul mânios al lui Garrick şi-şi dăduse seama că n-avea să-şi ceară iertare pentru felul brutal în care se purtase cu ea, Brenna fusese cuprinsă de furie împotriva ei înseşi.

Fata oftă, cuprinsă de melancolie. Vreme de două luni, atât de lungi, Garrick păruse că nici n-o vede. Pe urmă

începuse să se ducă la vânătoare şi lipsea de acasă cu zilele. Iar când era acasă, se întorcea noaptea târziu. Brenna se întreba dacă nu-şi petrecea cumva vremea cu Morna. Sau poate că se ducea la Janie şi la Maudya, în sălaşul lor. Poate că femeile tatălui său – roabele, chiar şi Cordelia – îi erau mai pe plac. Când o rodeau asemenea gânduri, Brenna se plimba de colo-colo, fierbând de supărare. Îşi spunea că e cât se poate de îndreptăţită să fie aşa. Putea să doarmă dusă, nu să-l aştepte pe stăpân să găsească drumul spre casă.

Într-o noapte, când Garrick întârzia prea mult pentru a treia oară la rând, Brenna se dusese să se culce, ca să-i facă în ciudă, în cele din urmă, îşi făcu şi el apariţia, beat şi pus pe harţă, şi, deşi mâncarea îl aştepta caldă, pe cenuşa din vatră, o trezise şi o târâse jos pe scări, ca să-l slujească.

Garrick era cu capsa pusă şi nu răbda nicio împotrivire, însă Brenna era mult prea plină de furie ca să se teamă de el. Umpluse un castron mare de lemn cu zeama aburindă, iar apoi îl trântise pe masă, vărsând jumătate din el. Ştia că-l arsese pe Garrick, însă faptul că el nu zicea nimic o mai răcorise. El îi dăduse drumul, şi Brenna plecase în grabă. A doua zi, nu schimbaseră nicio vorbă.

Brenna tresări la auzul bubuiturilor puternice de la uşă şi inima începu să-i bată mai tare, căci numai Garrick putea să ciocănească aşa. Probabil se mira că găseşte uşa încuiată. De fapt, toate uşile fuseseră zăvorâte, din dimineaţa când se ieşise după apă şi găsise un câine fără stăpân măcelărit şi lăsat pe treptele din pragul casei. Yarmille se albise la faţă la vederea leşului, însă nu scosese o vorbă, lăsând-o pe Brenna să se întrebe cine putea face una ca asta.

Se duse acum la uşă şi o deschise larg, pregătită să-i spună lui Garrick de ce o încuiase. În schimb, dădu cu ochii de Anselm, încotoşmănat într-o manta grea de blană, în care părea de două ori mai uriaş. În prima clipă, rămase cu gura căscată, dar imediat ochii Brennei se aprinseră de o furie nebună.

Fără să se gândească, se repezi la masă şi înşfăcă cuţitul cel lung cu care spintecase iepurele. În furia ei oarbă, nici măcar nu mai era atentă. Se întoarse să-l atace, însă Anselm era deja în spatele ei; bărbatul o apucă de încheietura mâinii şi, cu mâna cealaltă, îi descleştă degetele, până când cuţitul îi scăpă din mână. Apoi o azvârli cât colo, iar ea se prăbuşi peste scaunul de lângă vatră, cât pe ce să-l rupă.

Brenna rămase acolo, răsuflând din greu, urmărindu-l cum lua cuţitul de jos şi se uita şi după altele, înainte să închidă uşa. Pe urmă se întoarse spre ea şi privirile li se încrucişară, albastrul potolit şi cenuşiul furtunii; până când el se clinti din loc, părea că trecuseră câteva ceasuri. Bărbatul se duse cu îndrăzneală la masă, trase banca cea lungă şi se aşeză călare pe ea.

— Nu vreau să-ţi fac rău, fato, zise Anselm aspru; îşi drese însă glasul şi continuă pe un ton ceva mai blând: înţelegi ce-ţi spun? Ai învăţat să-mi vorbeşti limba?

Brenna nici măcar nu clipi la auzul întrebării lui, ci rămase absolut nemişcată, privindu-l bănuitoare. De ce venise aici, când Garrick era plecat?

Anselm se juca cu cuţitul pe care îl ţinea în mână, cu capul lăsat în jos şi privirea aţintită pe lama cea lungă, ce sclipea la lumina flăcărilor.

— Nu mă aşteptam la mai puţin de la tine, şopti el apoi blând.

Brenna se încruntă, nedumerită. Despre ce vorbea acolo? Se străduia din răsputeri să-i audă spusele.

— Cred că n-ar fi trebuit să vin. E prea devreme ca să mă ierţi pentru ce-am făcut ori să înţelegi din ce pricină. Îi uram pe cei din neamul tău pentru ce i-au făcut feciorului meu. Când o să ai şi tu un fiu, o să pricepi. Garrick a putut să-i ierte, căci mama lui l-a învăţat să fie milos, dar eu nu pot. Noi suntem un neam de oameni mândri şi răzbunători, dar am greşit când mi-am îndreptat răzbunarea asupra ta şi a familiei tale, căci voi nu aveaţi nicio vină. Celţii de la miazănoapte mi-au ţinut băiatul prizonier într-o temniţă întunecată aproape un an; iar el n-avea pe atunci decât

şaptesprezece ani.

Nu-i dădeau hrană, numai un terci pe care nici câinii nu l-ar fi mâncat. ÎI chinuiau ca să se distreze, dar au avut grijă să nu-l omoare, căci voiau să-l folosească împotriva altor vikingi care ar fi venit să-i prade. Iar când Garrick a scăpat şi s-a întors acasă, nu mai rămăsese din el decât umbra băiatului care fusese. Abia după un an şi ceva şi-a recăpătat cu totul forţele şi i s-au vindecat cicatricele.

Anselm îşi ridică în sfârşit ochii trişti spre Brenna.

— Ştiu, fato, că nu pricepi ce-ţi spun. Îmi auzi glasul, dar nu-mi înţelegi vorbele. Asta e, oftă el. Îmi placi, fato. Îmi place sufletul tău şi-mi pare tare rău că te-am luat din ţara ta. Dar tu n-o să ştii niciodată, căci şi eu sunt plin de mândrie prostească, la fel ca oricare altul. Niciodată nu ţi-aş putea spune vorbele astea dacă le-ai putea pricepe. Dar măcar pot să încerc să dreg câte ceva şi să nădăjduiesc că va veni o zi când ura ta faţă de mine o să se mai ostoiască.

Brenna se simţea ispitită să-i vorbească lui Anselm pe limba lui, ca el să afle că pricepuse tot ce spusese. Ar fi uns-o un pic pe suflet să-l umilească, însă nu voia să-şi dezvăluie taina care ar fi putut să-i fie de folos când avea să vină vremea să fugă. Pe lângă asta, o tulburase ce-i făcuseră cei din neamul ei lui Garrick şi înţelegea de ce Anselm căutase să se răzbune (chiar dacă nu-l putea ierta pentru ceea ce făcuseră el şi oamenii lui pe pământurile sale). La urma urmelor, Garrick se pusese în primejdie să fie prins, căci venise să-i prade poporul. Totuşi, oamenii aceia ar fi trebuit să-l ucidă pe loc, nu să-l supună la cazne doar ca să se veselească.

Anselm se ridică în picioare şi azvârli cuţitul cel lung pe masă. Brenna îl urmări cum cade, după care îşi întoarse repede privirea spre vikingul cel uriaş.

— Da, ştiu că m-ai trece prin ascuţişul lui dacă ai avea prilejul, vorbi el din nou, cu arţagul obişnuit în glas. Dar să nu cumva să încerci! Încă nu vreau să mor, căci mă aşteaptă încă mulţi ani de lupte, certuri de potolit şi nepoţi pe care să-i văd şi să-i ţin în braţe până când o să mă duc la Odin, în Valhalla.

Şi bărbatul se îndreptă spre vatră, ca să-şi încălzească mâinile la foc. Parcă ar fi sfidat-o pe Brenna să se repeadă la cuţitul de pe masă. Ori, mai degrabă, îi arăta că voieşte să se încreadă în ea. Iar fata, cu înţelepciune, nu se clinti din loc.

El îşi continuă vorba; probabil că voia să-şi descarce povara de pe suflet.

— Încă de când mi-au căzut ochii prima oară pe tine, fato, mi-ai rămas în minte. Dar văd că ţi-a mers bine în casa fiului meu, spuse el mai departe, aruncându-i o privire vicleană. Da, ţi-a mers bine, însă Garrick e parcă şi mai întunecat decât era. Tu să fii pricina?

Deodată însă, Anselm mormăi:

— Ah! De parcă mi-ai răspunde, chiar dacă ai putea. Sunt de şapte ori nebun că mă întind la vorbă cu o muiere care nu pricepe o iotă din ce spun. Şi încă şi mai nebun că-i dau un cal minunat unei roabe. Ce m-o fi apucat să fac una ca asta? Ei, ce-am făcut e bun făcut. Lui Garrick n-o să-i fie pe plac, dar poate că o să te lase să călăreşti iapa argintie când o să afle că, în ţara ta, era a ta.

Brenna fu nevoită să-şi plece ochii, ca el să nu vadă bucuria care se citea în ei. Nu-i venea să creadă. Willow, aici? Şi să-i fie dată ei… nu lui Garrick, ei!

Anselm se îndreptă spre uşă, ca să iasă. Brenna se holba la el, cuprinsă de curiozitate. De ce făcuse el una ca asta? După toate cele pe care o făcuse să le îndure, era de neînţeles că se îmbunase.

Ca şi cum ar fi răspuns întrebării ei nerostite, în pragul uşii, bărbatul se întoarse.

— O să-ţi spună Erin despre cal. Nu cred că asta o să te facă să-ţi schimbi simţămintele pe care le ai pentru mine, fato, dar măcar e un început. Oricum, râse el, fapta mea o să-ţi dea, cu siguranţă, prilej să te întrebi de ce am făcut-o.

Orice motiv o fi avut, Willow era acolo, era din nou a ei. Acum avea de ce să se avânte în gerul cumplit al iernii. Dar urma să aibă nevoie de nădragi, ca să poată călări cum trebuie şi să se apere de frig.

Şi, deodată, Brenna începu să se învârtească prin

încăpere, în culmea încântării. De multă vreme nu se mai simţise atât de fericită. Iar faptul că Anselm era cel care o făcuse să se simtă aşa nu-i micşora plăcerea. Pe de altă parte, poate că Garrick avea să-i interzică s-o scoată pe Willow afară, după întâlnirea aceea cu cei doi bărbaţi. Se încruntă, îngrijorată, dar numai o clipă. Doar nu putea s-o oprească atunci când nu era acolo. Iar când avea să se întoarcă, ei bine, să-l ia dracu! Să încerce numai s-o oprească!

Capitolul 22

Brenna intră în grajd şi închise cu repeziciune uşa cea mare, ca să nu lase frigul să pătrundă. Era strânsă toată în mantia cea grea din blană de urs pe care i-o trântise Garrick într-o zi în braţe, când ultimele urme ale verii se făcuseră nevăzute. Toţi sclavii de pe aici aveau mantale sau tunici făcute din blănuri vechi, cusute laolaltă, fără valoare pentru negoţ.

Brennei nu-i plăcea deloc pelerina ei. Ce-i drept, blana era curată, însă partea de piele era aspră şi atât de grea… Putea să pună rămăşag că Garrick îi dăduse ei mantaua cea mai grea, doar ca să-i facă în ciudă. Dar altceva n-avea ce să-şi pună în spate, dacă n-avea de gând să prade magazia veşnic zăvorâtă unde erau puse la păstrare hainele, proviziile de hrană şi comorile lui Garrick. Îşi pusese în cap să facă asta într-o zi, cu ajutorul lui Erin. Ca să poată fugi, avea nevoie şi de armele de acolo.

În grajd era cald şi mirosul înţepător de cai şi de bălegar îi umplea sufletul de dor de casă. Pe când era copilă, îşi petrecea mai tot timpul în grajdul tatălui ei, când nu se deprindea cu meşteşugul armelor sau nu se ţinea ca un căţel după Angus.

Erin nu era de zărit pe nicăieri. Probabil că dormea, pe undeva prin fundul grajdului, însă Brenna nu avea stare să-l trezească, nu încă. Abia mai putea respira de încântare, în vreme ce scruta grajdul din priviri, în căutarea lui

Willow. La vederea iepei argintii, se repezi spre ea, cu ochii înrouraţi de lacrimi.

— O, Willow, draga mea! Credeam că n-o să te mai văd vreodată! exclamă fata.

De fapt, dacă era s-o recunoască, începuse să se îndoiască că avea să mai vadă vreodată ceva din căminul ei. Adică nici pe mătuşa şi pe sora ei vitregă. Îi ceruse o dată lui Garrick să o ia şi pe ea să le vadă, însă el se împotrivise, fără să-i spună de ce, iar ea era prea mândră ca să-şi repete cererea.

Brenna îmbrăţişa cu putere gâtul iepei, iar aceasta fornăia şi scutura din cap drept răspuns.

— Mă bucur aşa de tare că te văd din nou, zise Brenna încetişor, că te-am şi iertat că m-ai aruncat din şa ultima oară când te-am călărit. Aici sunt în fundul iadului, însă tu o să mă ajuţi să-l îndur.

— Cine-i acolo? se auzi glasul lui Erin din fundul grajdului, iar pe urmă ieşi şi el la vedere. A, tu erai, fetiţo. Ce vânt te aduce?

Brenna îşi muşcă buza de jos, încordată. Nu-i plăcea deloc că trebuie să-l mintă pe Erin, însă nu-şi putea încredinţa taina nimănui, nici măcar bătrânului pe care îl considera prietenul ei.

— Anselm a venit aici ieri, zise ea în sfârşit. A trăncănit de nu se mai oprea, dar n-am înţeles o boabă din spusele lui. Am venit să te întreb ce voia.

Pe urmă, Brenna se întoarse iar spre Willow, iar bucuria din glasul ei nu era deloc prefăcută.

— Erin, e iapa mea, am regăsit-o! Ce-i cu ea aici?

Erin râse, fără să-şi dea seama de vicleşugul Brennei.

— Calul e iar al tău, fetiţo, ţi l-a dat chiar Anselm.

— Ţi-a spus de ce?

— Nu, mi-a zis doar să-l fac pe Garrick să priceapă că e calul tău, nu al lui.

Brenna nu-şi putu reţine un hohot de râs.

— Crezi că Garrick o să se înfurie?

— Cum să nu, cum s-a înfuriat pe orice în ultima vreme. Nu-mi dau seama ce-l macină pe băiatul ăsta. E mai rău

acum decât acum câţiva ani, când l-au apucat pentru prima dată pandaliile.

— Vrei să spui când a fugit Morna?

— Da.

— Crezi că Garrick se poartă în halul ăsta din cauză că ea s-a întors? îndrăzni fata să întrebe.

— Ca s-o spun pe-a dreaptă, habar n-am.

Nici Brenna nu pricepea mai mult decât ceilalţi din purtările aspre ale lui Garrick. Când îl cunoscuse, nu era deloc aşa de respingător. Pe atunci dăduse dovadă de umor şi o tachina destul de des. Acum însă, nu-l mai auzea râzând şi, de câte ori rupea tăcerea, se răstea. Ce-i drept însă, abia dacă-i adresase câteva cuvinte înainte să plece ultima oară. S-ar fi zis că porniseră amândoi o bătălie tăcută, vorbindu-şi doar cu ochii.

La început, Brenna nădăjduise că el e furios din pricina ei, însă nu pricepea deloc de ce. Nu, acum era sigură, Morna era pricina. Morna făcea parte din fiinţa lui Garrick, chiar dacă acum o ura. Dar singurul motiv pentru care o ura atâta acum era că o iubise nespus de mult. Gândul acesta o tulbura foarte tare pe Brenna, iar acum îşi scutură capul, vrând să-l alunge din minte.

— Ies călare cu calul meu, Erin, rosti ea hotărâtă. Ai ceva împotrivă?

— Nu, dar… zise bătrânul şi se întrerupse, făcând-o să zâmbească.

— Dacă mă mai întorc?

Bătrânul dădu sfios din cap, iar ea adăugă:

— Încă n-am fost provocată să plec din casa lui Garrick.

— Dar acum ai calul tău şi încă unul zdravăn, mai ales dacă îl cunoşti şi ai încredere în el. O să te poată duce oriunde o să vrei să te duci.

— Erin, nu poate să mă ducă acasă, şopti Brenna, şi flacăra de bucurie care îi strălucise în ochi fu parcă acoperită de un văl de ceaţă. Hai, ajută-mă să pun şaua pe ea. Parcă au trecut luni de când n-am mai călărit şi încă şi mai multă vreme de când n-am mai călărit-o pe Willow. N-o să stau mult, că pun rămăşag că o să mă alunge frigul

acasă.

— Bine măcar că recunoşti că asta e casa ta acum, zise Erin în vreme ce punea o şa pe spatele iepei.

— Casa ţi-e unde ţi-e şi inima, iar inima mea a rămas dincolo de marea cea neagră.

— Pentru binele tău, fetiţo, eu trag nădejde că inima ta o să fie aici într-o zi.

*

Garrick străbătuse pădurea deasă de pini ce se întindea spre răsărit, dar îşi opri calul la marginea ei, căci zărise călăreţul care străbătea pajiştile cu iarbă înaltă, acum ascunsă sub vălătucii groşi de nea. Putea vedea bine călăreţul, căci pe cer se întinsese o perdea subţire de nori, iar albastrul lui stins îi îngăduia să vadă bine chiar şi fără razele soarelui.

Garrick se lăsă pe spate în şa, admirând graţia calului cu blană cenuşiu-argintie, care gonea ca o săgeată pe câmpuri. Animalul însă nu era al lui, nici al vreunuia dintre vecinii săi. Totuşi, îşi amintea că zărise unul asemenea în grajdul tatălui său.

Călăreţul era scund; fără îndoială, nu era tatăl său, nici Hugh. Să fi fost oare mama lui? Pe Garrick îl rodea curiozitatea. Însă, în clipa când căciula de blană ce-i acoperea capul călăreţului căzu la pământ şi el îi zări părul negru ca smoala, furia lui nu mai cunoscu margini.

Brenna furase calul tatălui său. Altceva nu avea cum să fie – fugea. Primul lui gând fu să se ia de îndată după ea şi să-i arate că n-are sorţi de izbândă. Însă felul în care se foia calul său îi aminti că armăsarul era obosit şi nu putea să facă faţă unei goane pe viaţă şi pe moarte.

Până să se hotărască Garrick ce să facă, Brenna îşi struni calul să facă un ocol larg, întorcându-se spre locul unde îi căzuse căciula, dar nu se opri să o ridice, ci, ţinându-se strâns de coama calului, se lăsă în jos, încercând să o ridice de pe jos din fuga calului.

Garrick încremeni. Nebuna asta ar fi putut să-şi rupă gâtul, dacă ar fi căzut acum de pe cal! Furia lui se făcea tot mai mare, în vreme ce ea făcea iar un ocol, ca să

încerce din nou. De data asta, izbândi şi, de îndată, trase frâul calului şi îl opri, aruncându-şi căciula în aer şi pe urmă prinzând-o din nou, ca un copil care tocmai a primit o răsplată mult râvnită. Oricât ar fi fost de mare distanţa care-i despărţea, tot auzea râsul ei nestăvilit, aşa cum n-o mai auzise până atunci râzând decât o singură dată.

Şi, înainte ca Garrick să-şi vină în fire după emoţiile acestea care-l zăpăceau, Brenna îl ului şi mai tare când o luă la galop în direcţia din care venise.

Garrick se linişti şi furia îl mai părăsi. Uitase să se mai întrebe de ce călărea fata pe calul tatălui său. Mai presus de orice, în mintea lui era acum făptui că ea nu încerca să fugă, aşa cum îşi închipuise mai întâi. Iar el n-o să fie nevoit să-i dea pedeapsa cuvenită sclavilor fugari. Măcar de asta era încântat, căci nu avea deloc dorinţa să o rănească pe Brenna.

Acum fata îi pierise din ochi, căci coborâse dealul ce ducea la casa lui. În minte continua să răsune râsul ei vesel, la fel ca atunci când o văzuse ducându-l pe Coran acasă, călare. Încă îl mai rodea că ea se bucurase mai mult de tovărăşia unui sclav decât de a lui.

În multe privinţe, Brenna era încă o copilă. Crizele de furie şi sfidarea ei nebunească erau dovezi prea grăitoare ale acestui lucru, ca şi trăsnaia la care tocmai fusese martor pe pajişte. Şi încă se mai agăţa cu încăpăţânare de trecut, de zilele copilăriei ei, când i se dăduse frâu liber şi fusese lăsată să-şi trăiască dorinţa de a fi băiatul lordului Angus, nu fiica lui, aşa cum era de fapt. Linnet îi povestise multe despre Brenna, lucruri care contraziceau vorbele Cordeliei. El nu ştia pe care dintre cele două femei să o creadă. Ar fi fost înclinat mai degrabă să ia de bună descrierea pe care o făcuse Cordelia, căci ea îi confirma părerea pe care o avea el despre femei, luate laolaltă. Însă văzuse dovada vie a cuvintelor mătuşii ei, care spunea că Brenna mai avea încă până să se maturizeze.

Pe toţi zeii, fusese vrăjit! Nu şi-o putea scoate din minte pe scorpia aia mică, oricât ar fi încercat. Nădăjduise că lunga lui absenţă de acasă avea să-i fie de ajutor, însă,

chiar când era pe urmele prăzii, tot nu-i ieşea din gânduri Brenna, cu frumuseţea şi mândria ei. Nu era cine ştie ce mângâiere că Brenna îl făcuse să nu-şi mai macine în minte gândurile negre legate de Morna, căci gândurile la ea erau la fel de întunecate. De la târfa bălaie la zgripţuroaica cu părul ca pana corbului – amândouă erau asemenea, căci nu se putea încrede în niciuna dintre ele.

Garrick îşi mână calul înapoi spre casă. Se întorcea încărcat de blănuri care să fie curăţate şi pregătite pentru primăvară, când avea să plece din nou cu corabia la târgurile de negoţ dinspre soare-răsare. Trezise până şi doi urşi negri din somnul lor de iarnă şi reuşise să-l doboare pe unul.

Era cel mai bun motiv să-şi cheme vecinii la o petrecere la care să se bucure cu toţii. Brennei n-avea să-i fie pe plac, dar lua-o-ar Loki! La primăvară avea să vândă blana de urs; şi poate şi pe Brenna. Era o cale să-şi ia gândurile de la muierea celtă. Sau nu?

Capitolul 23

Brenna stătea în faţa focului din bucătărie, înfăşurată într-o pătură călduroasă de lână, şi-şi freca mâinile îngheţate, încercând să şi le dezmorţească. Nu prea credea că o să mai scoată nasul afară pe un ger atât de cumplit, însă data viitoare când avea s-o facă, sigur urma să fie mai bine pregătită.

Câteva bătăi uşoare o treziră din reverie. Se îndepărtă cu regret de lângă vatră şi se duse la uşa din spate s-o deschidă, strângându-şi şi mai tare pătura pe ea. Se dădu după uşă, ca să nu ia în faţă vântul care se repezise câinos înăuntru, după care o închise de îndată ce Janie, Maudy şi Rayna se strecurară înăuntru.

Bătrâna plescăi din limbă, îşi scoase mantaua şi o agăţă lângă uşă.

— De ce te-ai zăvorât în casă, fato? Stăpânului n-o să-i placă.

— N-ai auzit de câinele ăla măcelărit pe care l-am găsit pe trepte, la uşa din faţă? replică Brenna acră.

— Ba am auzit cu toţii de javra aia, dar ăsta nu-i un motiv să pui drugul pe uşă, răspunse Rayna în vreme ce se îndrepta spre vatră ca să mai pună lemne pe foc. Da, ăia din clanul Borgsen au făcut-o, nu-i nicio îndoială, continuă ea. Zâzania dintre ei şi cei din clanul Haardrad încă n-a ajuns iar la vărsare de sânge. Deocamdată, nu şi-au măcelărit decât vitele.

— Ce zâzanie? se interesă Brenna.

— Acum n-avem vreme de poveşti, se amestecă Janie, care îşi dăduse şi ea jos mantaua. Stăpânul Garrick s-a întors şi ne-a poruncit să pregătim un ospăţ.

Brenna simţi că inima i-o ia la goană la auzul veştii că Garrick se întorsese, dar, în acelaşi timp, gândul la un ospăţ precum ultimul o făcea să se înfioare.

— Unde e?

— S-a dus să-şi cheme vecinii ca să aducă ursul pe care l-a doborât, răspunse veselă Maudya, care era clar că aştepta cu nerăbdare mulţimea de bărbaţi care aveau să umple casa. Erin ne-a trimis aici să punem oalele la foc şi să pregătim sala. Coran aduce butoiaşele cu bere din magazie.

— Şi cât o să ţină petrecerea?

— N-avem de unde să ştim. E iarnă, oamenii nu prea au nimic de făcut, aşa că s-ar putea să ţină şi câteva săptămâni.

Oare în ce ape se scălda Garrick, după ce fusese plecat trei săptămâni? Avea să se bucure că o vede? în cele din urmă, Brenna se dojeni în sinea ei pentru gândurile nebuneşti şi se apucă să spele podeaua cu îndârjire. Trebuia să-şi aducă aminte că jurase să-l urască pe Garrick. N-o să-i facă deloc pe plac, nici măcar n-avea să-i zâmbească în chip de bun venit.

Aşa că, atunci când el intră în sală, Brenna se înfuriase bine. Totuşi, la vederea lui, sprijinit de peretele care despărţea bucătăria de sala cea mare, simţi cum inima i-o ia la goană şi, pentru câteva clipe, uită de furia care o

rodea.

El era împreună cu Perrin, râzând vesel de cine ştie ce vorbă a prietenului său. Apoi însă o zări şi ochii lor li se întâlniră, ca într-o mângâiere blândă.

Fata simţea că se pierde în ochii aceia de peruzea, în care mai stăruia o urmă de zâmbet. Dar asta nu dură prea mult. Un glas dinăuntrul ei începuse s-o ocărască, aşa că se întoarse, plină de păreri de rău.

După câteva clipe, simţi că Garrick se află chiar în spatele ei. O prinse de cot şi, fără să rostească o vorbă, o scoase afară din sală. Trecură pe lângă Perrin, care rânjea, fără să spună nimic; Gorm şi alţi doi tocmai intrau pe uşa din spate. Garrick nu-i luă însă în seamă şi o trase pe scări în sus după el. Abia când ajunseră sus, Brenna se smulse din mâna lui.

— Unde mă duci, vikingule? şopti ea cu glas aspru.

— În pat, răspunse el şi o prinse din nou de mână, ridicând-o în braţe înainte să apuce s-o ia la fugă.

— Dar ai oaspeţi jos! se apără ea.

Garrick râse vesel, cum Brenna nu-l auzise decât rareori.

— Pot să aştepte, eu, nu.

Cuibărită în braţele lui, în vreme ce el o ducea în odaia lui, pe Brenna o copleşise o dorinţă înnebunitoare, care o ameţea cu totul. Închise ochii strâns, străduindu-se din răsputeri să se opună pornirii de a se lăsa în voia patimii lui Garrick.

— Lasă-mă jos!

El zâmbi maliţios:

— Cum doreşti!

Şi o aruncă în pat, urmând-o de îndată şi îndepărtându-i picioarele cu genunchi. Ea se ridică, cu toată puterea, şi-l împinse cu amândouă mâinile, fără să reuşească însă ca măcar să-l clintească un pic din loc.

— Să nu-ţi fi fost dor de mine, femeie? o zgândări el, în vreme ce-şi scotea cingătoarea, azvârlind-o în lături.

Ea se sprijini în coate, privindu-l trufaşă.

— De ce mi-ar fi fost? Doar nu eşti singurul bărbat de pe

aici, vikingule.

Ochii lui se făcură de îndată ca de gheaţă, uluind-o.

— N-o să-ţi faci de cap cu niciun bărbat, în afară de mine.

Era rândul Brennei acum să se aprindă de furie şi să i se înnegureze ochii:

— Şi cu prietenii tăi cum rămâne? Am aflat că-i laşi să se culce cu toate sclavele tale!

El rânji, auzind-o:

— Ai acceptat, în cele din urmă, că îmi aparţii mie, Brenna?

— Eu, nu, dar scârbele tale de prieteni aşa cred! răspunse ea pătimaşă.

— A, dinspre partea asta, poţi să fii liniştită. N-o să te mai necăjească.

— Atunci, înseamnă că o să le spui să mă lase în pace? zise ea, uimită.

— Da.

— De ce faci asta? îl întrebă fata neîncrezătoare. Fără îndoială, nu pentru mine.

— E de ajuns că încă nu vreau să te împart cu alţii, zise el, cu nepăsare în glas.

Brenna se înnegură şi mai tare.

— Încă! încă! Şi când o să te saturi de mine, o să mă dai la lupi, nu-i aşa? Ei bine, să-ţi spun şi eu ceva. M-ai avertizat să nu-mi fac de cap. Acum am să te avertizez şi eu. Dacă o să găsesc un bărbat pe care să-l doresc, o să-l iau, fie el sclav sau om liber. Şi n-o să mă opreşti tu!

— O să pun să fii biciuită, femeie, zise el rece.

— Atunci, fă-o chiar de acum, vikingule! se repezi ea. Nu mă ameninţi tu pe mine!

— Ţi-ar plăcea, nu? zise el, prinzându-i încheieturile mâinilor şi ţintuindu-i braţele, larg desfăcute, de pat, în vreme ce se apleca peste ea. Femeie, eşti tare şireată când e vorba să mă faci să uit ce vreau să fac.

— Nu asta am vrut! strigă ea supărată, zvârcolindu-se sub el.

— Atunci stai liniştită!

Brenna simţea că i se umplu ochii de lacrimi, pe când el îi elibera o mână ca să-i ridice fusta şi să-şi dea jos pantalonii. Se simţea ca o târfă, se simţea pângărită, dar el n-avea să priceapă.

— Te urăsc, Garrick! şuieră, încercând disperată să-şi oprească şuvoiul lacrimilor care-i trădau slăbiciunea.

El nu scotea o vorbă, îndepărtându-i picioarele şi vârându-se în ea. Dar când, în cele din urmă, se uită din nou la ea şi-i văzu lacrimile, încremeni.

— De ce plângi? o întrebă, cu un glas uimitor de blând. Te-am lovit?

— Nu, durerea pe care mi-o faci pot s-o îndur.

— Atunci, de ce plângi?

— Eu nu plâng niciodată! se răsti ea copilăreşte.

— Te prefaci că nu vezi lacrimile care-ţi curg din ochi, Brenna? clătină el din cap. E din cauză că vreau iar să fac dragoste cu tine?

— Tu nu faci dragoste, vikingule. Doar iei cu de-a sila o victimă care nu te vrea.

— M-ai lăsa să fac dragoste cu tine?

— Eu… nu, nu te-aş lăsa.

El se aplecă spre ea şi-i sărută lacrimile care se prelinseseră pe tâmple.

— Atunci de ce vorbeşti de asta? o întrebă încetişor.

— N-o să înţelegi.

— Ba da, înţeleg, zise el, luându-i faţa în mâini şi sărutând-o plin de blândeţe. Ai vrea mai degrabă să fac dragoste cu tine cu gingăşie, nu să te silesc, îi explică, sărutând-o pe gât. Dar, mai mult decât atât, ai vrea mai degrabă să nu te iau deloc.

Şi, zicând asta, o sărută din nou pe buze, de data asta plin de patimă; fără să-şi dea seama, Brenna îi încolăci gâtul cu braţele.

— Aşa e, Brenna?

— Da, aşa e, zise ea, răspunzând mecanic, căci se simţea ca o păpuşă în braţele lui.

— Atunci, pleacă!

Brenna deschise ochii mari; vraja plină de patimă se

rupsese.

— Ce?

Garrick se dădu la o parte, în vreme ce-şi lega pantalonii.

— Poţi să pleci. Nu asta vrei?

— Dar nu pricep, răspunse ea, fără să-şi ascundă uimirea în vreme ce sărea din pat ca să se uite la el. Nu mai vrei?

El începu să râdă.

— Mai întâi îmi spui că mă urăşti, că nu vrei atenţiile mele, iar când îţi fac pe plac, te iei la harţă cu mine. Hotărăşte-te Brenna! Ţi-ai schimbat părerea?

Ea făcu ochii mari şi, cu o exclamaţie de exasperare, ieşi ca o furtună din încăpere.

Ajunsă jos, dădu nas în nas cu Janie, care se îndrepta spre sala cea mare cu o mulţime de halbe goale în mâini. Auzindu-l pe Garrick care ieşea din odaia lui, Brenna o opri pe Janie din drum, spunându-i:

— O să duc eu astea.

Şi-i luă grăbită halbele fetei din mână, înainte ca ea să apuce să zică ceva.

Când pătrunse în sală, nu-şi putu stăpâni un geamăt văzând pentru cine erau. Sosiseră Anselm şi Hugh, precum şi Bayard şi încă doi bărbaţi. Brenna strânse din dinţi şi se îndreptă spre masa cea lungă, unde erau adunaţi oaspeţii.

Când trecu pe lângă Perrin, acesta îi făcu semn cu ochiul, ceea ce îi smulse un zâmbet, în ciuda ei. Apoi le întinse halbele celor doi bărbaţi pe care nu-i cunoştea, iar el le băgară în cazanul uriaş, plin cu mied înspumat, care fusese aşezat pe masă.

Brenna puse pe urmă o halbă în faţa lui Bayard, care, din fericire, stătea de vorbă cu Gorm şi nici n-o băgă de seamă. În cele din urmă, ajunse şi la Anselm şi la Hugh şi, cu chipul plin de dispreţ, puse halbele în faţa lor. Expresia i se schimbă însă într-un zâmbet viclean de îndată ce-l zări pe Garrick, care tocmai se aşeza la masă.

Dar, aproape în aceeaşi clipă, Hugh o prinse de încheietura mâinii, smulgându-i un geamăt, şi o trase în

poala lui.

— Ei frate, văd că ai reuşit să îmblânzeşti scorpia, i se adresă Hugh lui Garrick, râzând. N-aş fi zis că e cu putinţă aşa ceva.

— N-am zis c-o s-o fac? răspunse Garrick.

Brenna se străduia din răsputeri să rămână nemişcată. Dacă ar fi fost în braţele oricui altcuiva, poate că s-ar fi gândit să-i facă ochi dulci. Dar nu lui Hugh, pentru care nu avea decât dispreţ.

— O ai de trei luni, dar nu prea stai pe acasă, ca să o foloseşti. De ce nu mi-o vinzi mie? propuse Hugh. Îţi dau trei dintre caii mei cei mai buni – patru, dacă ţii neapărat.

Brenna îl urmărea încordată pe Garrick, în aşteptarea răspunsului său. El rămăsese gânditor, cu mâinile pe burtă, tolănit în jilţ. Nu-i răspunse de îndată fratelui său, iar Brenna simţi cum o cuprinde groaza. Nici măcar nu-i trecuse prin cap că ar putea s-o vândă. Abia acum îşi dădea seama, înspăimântată, că el chiar era stăpânul ei. Avea dreptul să o vândă, şi ea nu putea zice da sau nu.

Era cât pe ce să-şi dezvăluie taina, să arate că înţelege ce propusese Hugh şi să-l roage pe Garrick să-l refuze, dar Hugh vorbi din nou, nerăbdător:

— Ei, frate, ce zici?

— Puteai să ai fata pe nimic, dar ai ales-o pe sora ei, îi aminti Garrick.

— Ca s-o spun pe-a dreaptă, nu credeam că poate s-o îmblânzească cineva. Mi-aş fi dorit o muiere pătimaşă, dar asta era cât pe ce să-mi reteze limba când am vrut s-o încerc. Dar, din câte văd, tu ai reuşit s-o îmblânzeşti.

— Şi-acum te-ai răzgândit, da? Eu aş zice că vrei să-ţi faci un harem, cum au califii ăia din Orient. Mare noroc ai, Hugh, că ai o nevastă sfioasă, care nu zice nimic că-ţi faci de cap peste tot.

Toţi cei de la masă izbucniră în hohote de râs, până şi Anselm. Numai Hugh nu era deloc încântat, iar Brenna se crispă, căci el o apucase şi mai strâns de mijloc.

— Încă nu mi-ai răspuns, Garrick, zise Hugh rece.

— De ce o vrei pe fata asta? îl întrebă fratele său,

încetând să mai râdă. Să ştii că nu-i deloc aşa de plăcută cum crezi tu. Are limba ascuţită ca o lamă de sabie; ce-i drept însă, tu n-ai pricepe-o. E încăpăţânată, sfidătoare, se pune contra până-şi face şi rău şi, fără îndoială, e mereu gata de harţă. Singurul lucru bun la ea este că e frumoasă.

— O vreau exact pentru tot ce mi-ai înşirat tu. Îmi place spiritul ei.

— O s-o schilodeşti, Hugh, că tu n-ai răbdare cu încăpăţânarea ei, zise Garrick aspru, după care adăugă pe un ton mai blând: Oricum, asta n-are nicio însemnătate, căci încă nu doresc s-o vând.

— Ei, atunci o să-mi fac acum pofta cu afurisita, zise Hugh, ridicându-se de la masă, strângându-i ca într-o menghină mijlocul subţirel al Brennei cu braţul lui uriaş.

Însă Garrick se ridică la rândul lui în picioare, întunecat şi ameninţător.

— Nu, frate, nici n-o s-o vând, nici n-o s-o împart.

Hugh şovăi o clipă, după care, râzând nervos, îi dădu drumul Brennei şi se aşeză la loc. Fata rămăsese încremenită, simţind că încordarea din încăpere o strânge de gât ca un laţ.

Anselm păstrase tăcerea câtă vreme se înfruntaseră fiii, dar acum îşi drese glasul şi i se adresă foarte serios lui Hugh:

— Tu mulţumeşte-te cu muierea cu părul de foc pe care o ai acasă şi uită de asta! Ea e a lui Garrick, pe cinstea mea, iar dacă o să vrea vreodată s-o vândă, atunci mie o să mi-o dea, căci eu pot să-i dau mai mult pe ea decât ai vrea tu.

Amândoi fraţii îşi întoarseră privirile uluiţi către tatăl lor.

— Dar ai spus că nu te încrezi să stea în aceeaşi casă cu tine, pentru că te temi să nu te ucidă, îi aminti Garrick tatălui său. De ce ai vrea s-o răscumperi acum?

— Ţi-am dat-o ţie pentru că nădăjduiesc să o păstrezi, dar dacă n-o s-o mai vrei, atunci mai degrabă o eliberez pe femeia asta, decât s-o văd în stăpânirea altcuiva.

— Mi-ai da pe ea o avere, dacă ţi-aş cere, numai ca s-o

eliberezi? întrebă Garrick.

— Da, aşa aş face.

— Nu s-a mai auzit una ca asta, tată! protestă Hugh.

— Chiar şi aşa, tot aş face-o.

Brenna se holba la Anselm, în culmea uluirii. Era nevoită să-i fie iar recunoscătoare. Blestematul! Cum mai putea să-l omoare acum, când ştia toate astea?

— Du-te să aduci mâncarea, femeie! îi porunci Garrick, cu asprime fără rost în glas.

Brenna se întoarse spre el şi-l văzu să se uita urât la ea, iar fata se gândi că nu era deloc încântat de vorbele tatălui său.

— N-ai de ce să zbieri, vikingule. Să ştii că aud foarte bine, îl repezi ea trufaşă, apoi se întoarse să plece. Dar, înainte să iasă, se opri în faţa lui Perrin şi se aplecă spre el, şoptindu-i la ureche: După câte se pare, o să fii nevoit să aştepţi o veşnicie până când o să fie în toane bune. Biata Janie!

— Bietul de mine, îi şopti şi el, cu chipul încărcat de tristeţe, dar apoi îi zâmbi larg. Ar fi însă de mare ajutor dacă i-ai zâmbi şi tu.

Brenna se ridică şi râse cu putere:

— Ruşine să-ţi fie, Perrin, că-mi propui aşa ceva.

După care se îndreptă spre bucătărie, fără să-şi dea seama că Garrick o urmărea din priviri. Ochii lui aveau acum culoarea hăurilor mării în plină furtună.

Capitolul 24

Brenna se întreba dacă avea să mai vadă vreodată în viaţă ceva mai frumos decât aurora boreală. Se uita minunându-se la perdelele violet care tremurau pe cer. Pământul, clădirile, totul în jurul ei era scăldat într-o strălucire liliachie. Cui să-i mai trebuiască lumina soarelui, când putea să se desfete în strălucirea acelor culori minunate! Dacă n-ar fi fost atât de frig, Brenna ar fi rămas o veşnicie să privească ceţurile strălucitoare. Dar era frig –

nu, era de-a dreptul ger.

— Hai, Coran, până nu mi se preschimbă picioarele în sloiuri de gheaţă, şi eu la fel, odată cu ele.

Şi, zicând asta, se grăbi înapoi spre casă împreună cu tânărul sclav. Şi el era scăldat în strălucirea violet; ai fi zis că tocmai coborâse dintr-o tapiserie.

Avusese pur şi simplu noroc că o întrebase Coran dacă mai avea nevoie de ceva din magazie înainte să se ducă la culcare. De fapt, n-avea nevoie de nimic până dimineaţă, însă Brenna găsise pretextul că nu prea mai era secară pentru pâine şi, dacă aduceau acum, atunci Coran putea să doarmă până ceva mai târziu a doua zi dimineaţă.

Brenna îl puse pe tânăr s-o aştepte până luă doi saci din cămăruţa de sub scări, unde ţineau mâncarea şi mirodeniile. Ascunse unul dintre saci sub haină, după care îi zise lui Coran că merge şi ea cu el, ca să se uite dacă mai are nevoie de ceva.

Asta era ocazia pe care o aşteptase atâta. Putea să pună mâna pe nişte arme pe care să le pună într-o ascunzătoare până când aveau să-i trebuiască. Şi dacă putea să găsească o mantie mai uşoară, avea să şi-o schimbe pe a ei, deşi trebuia să recunoască, mantia mai grea chiar îi ţinea de cald.

Brenna era încântată că era târziu şi că femeile trebăluiau prin sala cea mare, strângând ce mai rămăsese din ursul la proţap care fusese dat la masă mai devreme.

Coran descuie uşa masivă de la magazie şi aprinse lumânarea lăsată chiar la intrare. Pe Brenna o cuprinse dezamăgirea, căci înăuntru nu erau decât bucate, dar, ce-i drept, era ticsită cu de-ale gurii. Un hârdău mare, precum cel de lângă casă, în care se strângea vara apa de ploaie, era plin aproape până sus cu grâu, iar altul, cu ovăz. În cârlige atârnau cărnuri sărate – vânat mărunt, prins de Garrick. Mai erau butoaie cu secară, un butoi cu mere pădureţe şi cu tot soiul de fructe uscate. Pe rafturile fixate în pereţi se găseau saci mari cu mazăre, ceapă şi nuci, precum şi o grămadă de săculeţi cu ierburi şi mirodenii. Ceea ce căuta Brenna se afla sub lacăt în altă încăpere,

aflată în fundul cămării de alimente, căreia îi fusese adăugată o cămăruţă mai mică.

— Coran, ce e acolo, în spate? întrebă Brenna, cu un aer cât putea ea de neştiutor, arătând spre uşa închisă.

— Acolo îşi ţine stăpânul Garrick averile.

— Ai cheia?

— Da, răspunse băiatul, dar n-avem voie s-o folosim decât dacă ne porunceşte el.

— Şi n-ai deschis-o niciodată?

— Ba cum să nu! răspunse el, plin de mândrie. De patru ori pe an curăţ şi lustruiesc armele care sunt ţinute acolo. Şi tot acolo pun şi blănurile, după ce sunt tăbăcite.

— Poţi să deschizi uşa acum, Coran? Tare mi-ar plăcea să arunc o privire.

— Nu, nu pot.

— Te rog, Coran, se linguşi Brenna cu glas mieros. Stăpânul n-o să afle niciodată. O să mă uit numai până umpli tu sacul cu grâne.

Băiatul clătină încetişor din cap. Se vedea bine că era înspăimântat să facă ceea ce-i cerea Brenna. Ea însă era hotărâtă să intre în odaia aceea.

— Nu pot deloc, domniţă Brenna. Dacă mă prinde stăpânul, o să mă biciuiască sau poate şi mai rău.

— Dar n-o să afle, îţi făgăduiesc, îl îmboldi Brenna. Acum se veseleşte în sala cea mare şi habar nu are unde suntem. Te rog, Coran, pentru mine!

El şovăi câteva clipe, apoi zâmbi sfios.

— Prea bine. Dar numai cât o să umplu eu sacul ăsta, zise, deschizând uşa. Şi nu ai voie să te atingi de nimic.

Mânată de o pornire bruscă, fata se repezi la el şi-l sărută pe obraz.

— Îţi mulţumesc, Coran. N-o să uit niciodată.

Băiatul se înroşi până în albul ochilor şi, cu capul în pământ, ruşinat, se duse să umple sacul.

Brenna deschise cât putu de mult uşa, ca să poată să pătrundă lumina din cealaltă încăpere. Se aşteptase să găsească ceva bogăţii, dar nu atât de multe cum putea zări chiar şi în acea lumină slabă. Într-o parte, erau

îngrămădite nişte blănuri şi, până la primăvară, fără îndoială că grămada lor avea să crească, iar lângă ele se afla un cufăr plin cu cele mai alese materiale: mătăsuri, brocarturi, catifele din cele mai fine. Pe un raft fixat în perete erau aşezate potire minunate din alamă, argint şi chiar aur, bătute cu nestemate. Lângă ele se odihneau tăvi şi pocale de argint, gravate şi împodobite.

Pe o masă lungă se aflau multe ciudăţenii, toate valoroase: statui de marmură şi de fildeş, sfeşnice de aur, mici cădelniţe din alamă, o cruce bătută cu nestemate, lungă de un picior, piese de şah din fildeş şi multe altele. Într-o cutie sculptată din lemn de tec, căptuşită cu catifea, care trona în mijlocul mesei, Brenna văzu grămezi de bijuterii care o ameţeau: coliere făurite din rubine şi diamante, brăţări pentru braţ din aur şi argint, bătute cu nestemate ori cu gravuri delicate. Pe podea zăcea alt cufăr, tot deschis, plin cu bani de aur şi de argint.

În cele din urmă, Brenna ajunse la arme. Pe doi pereţi atârnau toate soiurile de arme. Arcuri şi săgeţi, suliţe de diferite mărimi, topoare şi paloşe, ghioage şi, pe un raft anume, pumnale împodobite cu pietre preţioase. Brenna se duse drept la cele din urmă şi-şi alese unul bătut cu chihlimbare. Poate că acest chihlimbar, despre care se spunea că e piatra lui Thor, avea să o apere. Nu că ar fi avut ea nevoie de ajutorul lui Thor.

Se uită apoi la arcuri, pe care le mânuia cu mare pricepere, şi îşi alese unul, luându-şi şi săgeţi. Vârî pe urmă totul în sacul pe care şi-l legase la cingătoare şi-şi mai luă şi o sabie. Nu era la fel de uşoară pe cât fusese a ei, dar spada ei nepreţuită nu mai era.

Tocmai se pregătea să plece, cu sacul plin, când o pereche de cizme negre de piele îi atrase atenţia. Erau cizmele ei! Lângă ele, pe un raft, îşi văzu şi hainele, cele pe care le purtase la înmormântarea tatălui ei. Fusese înveşmântată tot în ele şi când pierduse cea mai importantă luptă din viaţa ei, când fusese învinsă de Anselm Haardrad.

Brenna le înşfăcă în grabă, după care se înfăşură bine în

pelerină şi ieşi din încăpere chiar când Coran se îndrepta spre ea.

— Nu ştiam că Garrick e aşa de bogat, zise ea, cam stânjenită, rugându-se ca vikingul să nu observe că-i dispăruseră armele.

— Aşa e, n-au prea mulţi ştiinţă de asta.

— Dar e aşa tânăr şi a strâns atâtea bogăţii! Cred că a fost în multe expediţii de pradă.

— Nici vorbă, zâmbi Coran. Cam tot ce-ai văzut a adus acum de la soare-răsare. Stăpânul nostru e un negustor tare priceput.

Băiatul zăvorî la loc uşile şi se întoarseră împreună la casa mare. Din sală se auzea în continuare zvon de petrecere. Brenna îi ură noapte bună lui Coran şi urcă grăbită scările, îndreptându-se spre odaia de cusut.

*

Trecuse de mult de miezul nopţii, însă Brenna nu reuşea deloc să adoarmă. Se răsuci şi se cuibări şi mai bine în blănuri. Încăperea avea o mică vatră pentru foc, dar ea nu mai catadicsise să aprindă focul. Acum îşi dorea s-o fi făcut. Ciudat, dar nu-şi amintea să-i fi fost vreodată frig la ea acasă, cu toate că şi acolo iernile erau geroase.

Acasă – cât era de departe… Nu mai rămăsese nimeni acolo la care să se poată întoarce. Îi era cumplit de dor de tatăl ei. Dacă ar mai fi fost în viaţă, ar fi răscolit lumea toată în căutarea ei. Liniştitor gând, dar numai o închipuire. Îi era dor şi de Linnet, care era atât de aproape de ea, dar nu o putea vedea. Şi, Doamne fereşte, i se făcuse dor până şi de sora ei vitregă.

„Dacă nu încetez să-mi plâng de milă, o să încep să mă smiorcăi”, se dojeni Brenna singură. După câteva clipe, auzi cum scârţâie scările ca sub o mare greutate, iar Garrick o strigă cu glas pătrunzător, de pe coridor.

— Brenna! îşi repetă el chemarea.

— Pe toţi sfinţii, vikingule, vrei să trezeşti toată casa? bodogăni Brenna în vreme ce deschidea uşa, după care îi şopti: Sunt aici. Nu încape îndoială, ai trezit-o pe mama ta cu zbieretele tale, adăugă în vreme ce ieşea din odaie. Ţi-a

trecut asta prin minte?

— Femeia asta e obişnuită să fie trezită din somn în timpul unui ospăţ, răspunse Garrick cu glas tare, făcând-o pe Brenna să se strâmbe nemulţumită.

— Da, de soţul ei, nu de un fiu beat, îl dojeni ea tot încet. Acum spune, ce vrei?

— Nu sunt beat, domniţă, răspunse el fără să se bâlbâie, zâmbind şi făcând gropiţe în obraji. Şi, ca să-ţi răspund, pe tine te vreau, adăugă râzând. În clipa următoare, o şi înşfăcă de mijloc, ridicând-o de la pământ şi ducând-o ca pe un balot la el în odaie. Abia acolo o lăsă jos.

Ea se îndreptă spre divan, în vreme ce el închidea uşa. Apoi se întoarse cu faţa spre ea, zâmbind, fără să se apropie însă de ea.

— Vrei să bei cu mine un pahar de vin? o întrebă destul de blând.

Brenna şovăi, neştiind ce era în mintea lui. Era pentru prima dată că o îmbia cu vin şi îşi amintea că-l auzise spunând o dată că sclavii nu au voie să bea vin.

— Da, o să beau cu tine.

Şi se ghemui, sprijinindu-se cu spatele de braţul divanului, în vreme ce el umplea două pocale dintr-o carafă de vin.

Odaia nu era luminată decât de o singură lumânare, care abia alunga umbrele, însă Brenna îl vedea bine pe Garrick. Nu părea deloc beat, cum i se păruse la început. Îşi schimbase veşmintele pe care le purtase mai devreme; purta acum pantaloni de un verde întunecat şi cizme din piele moale, tivite cu blană albă. Îşi pusese o cămaşă de mătase albă, tivită cu verde la margini şi la mânecile lungi. La piept avea un medalion de argint cu un smarald mare în mijloc, care înlocuia medalionul de argint pe care îl purta de obicei. Era nemaipomenit de chipeş în noaptea aceea, iar Brennei îi venea tare greu să-şi ia ochii de la el.

Garrick îi întinse un potir. Fata îşi înmuie doar o dată buzele în lichidul dulce-amărui, savurându-l, după care lăsă pocalul în poală, uitându-se cum el se duce să aprindă focul în vatră. Uitase cât era de frig, nu-i mai păsa de

nimic, decât de prezenţa lui Garrick.

Odată focul aprins, încăperea se mai lumină puţin. Garrick îşi luă şi el pocalul cu vin şi veni să se aşeze lângă Brenna pe divan. Se propti cu spatele de zid, îşi ridică un picior, sprijinindu-şi mâna de el, şi luă şi el o gură de vin.

Brenna era atât de încordată, aşteptând ca Garrick să facă ori să spună ceva, că i-ar fi tremurat mâinile dacă n-ar fi ţinut foarte strâns pocalul pe care îl avea în poală.

— Nu-ţi e pe plac vinul?

La auzul glasului său, fata tresări, apoi îl privi vinovată.

— Ba da – adică vreau să spun că-mi place.

El îi zâmbi, privind-o ştiutor.

— Ţi-ai pus în gând să o tărăgănezi, pe motiv că nu ţi-ai terminat vinul. N-o să-ţi meargă. Totuşi, să ştii că nu-s grăbit, domniţă, aşa că mai bine linişteşte-te şi bea-ţi vinul. Şi când termini, dacă vrei, îţi mai pun.

Brenna îi urmă sfatul şi dădu pe gât licoarea îmbătătoare, nădăjduind că o s-o mai liniştească. Totuşi, nu putea să se calmeze, chiar dacă vinul îi încălzea sângele.

În cele din urmă însă, vinul începu să-şi facă efectul asupra ei şi ea se lăsă pe spate.

— Garrick, dacă tu ai muri, ce-o să se întâmple cu mine?

El îi aruncă o privire înveselită.

— Te gândeşti să loveşti sub centură?

— Nu, eu lupt cinstit. Dar dacă nu te-ai mai întoarce de la vreo vânătoare?

Garrick oftă, contemplând gânditor pocalul pe care-l ţinea în mână.

— Eu n-am nici bastarzi, nici nevastă, aşa că totul o să-i rămână tatălui meu. Asta ar trebui să-ţi fie pe plac, Brenna, adăugă el sec.

Ea ştia prea bine la ce se referă, însă nu putea să-i arate.

— De ce ar trebui să-mi fie pe plac? Pe tatăl tău îl urăsc chiar mai mult decât pe tine.

— L-ai mai urî dacă ţi-ar reda libertatea? Asta e dorinţa lui, zise Garrick cam supărat. Acum îi pare rău că mi te-a dat mie.

Brenna îşi termină de băut vinul şi-l privi serioasă pe

Garrick.

— Atunci, dă-mă înapoi ori vinde-mă lui!

Garrick începu să se joace încetişor cu o şuviţă din părul ei, răsucindu-şi-o pe după deget.

— Şi ce-ai face tu pentru mine, dulce Brenna, dacă o să mă învoiesc?

Ea îl privi uimită. Ce-ar face pentru libertate?

— Orice, şopti.

— Ai face dragoste cu mine?

— Da, chiar şi asta, veni răspunsul ei fără să şovăie.

Garrick îşi lăsă jos pocalul cu vin şi o trase în poala lui, sprijinindu-i spatele cu mâna. Îi zâmbi larg, apoi îşi îngropă capul în scobitura gâtului ei. Buzele lui parcă o marcau cu fierul roşu, iar fata gemu încetişor; în cele din urmă, el îşi apăsă buzele peste gura ei, într-un sărut care cerea mai mult decât doar să-l sărute şi ea drept răspuns.

Brenna lăsă să-i cadă pocalul gol şi-şi înfipse mâna în părul lui Garrick, trăgându-l mai aproape, lăsându-se cu totul în voia lui. Nu ştia dacă o face pentru libertate sau pentru sine şi nici nu-i păsa. Îl voia cu disperare.

Garrick o dădu la o parte şi se ridică, făcând-o să protesteze, dar, când îl văzu că începe să-şi scoată hainele, pe buzele ei se ivi un zâmbet. Se întinse, plină de voluptate şi de încântare, apoi se ridică şi ea, ca să-i urmeze exemplul. Se clătină însă o clipă pe picioare, ameţită, şi începu să chicotească:

— Cred că am cam întrecut măsura cu vinul tău cel preţios.

Garrick nu-i răspunse; se mulţumi doar să zâmbească şi s-o ajute să-şi scoată cămaşa, după care o ridică în braţe şi o duse în pat, unde o puse jos cu gingăşie şi se întinse lângă ea. Apoi, Brenna îi simţi mâinile pe ea, uluitor de blânde pentru un bărbat atât de puternic. O mângâia în cele mai tainice ascunzişuri ale ei, făcând-o să se simtă purtată într-o lume stranie şi minunată.

— Când vrei, poţi să fii la fel de dulce ca mierea, zise el cu glas răguşit, sărutând-o uşor pe buze.

— Şi tu la fel, murmură ea, trecându-şi degetele prin

părul lui ondulat.

— Frumoasa mea celtă, şopti el, trecându-şi mâna peste pântecele ei. Apoi, buzele îi coborâră pe sânii ei şi senzaţia pe care i-o produceau o umplea de o dulce sfârşeală, deşi, chiar dacă slab, tot mai încerca să i se împotrivească. Îşi ridică genunchii, dar el îşi lăsă un picior peste ea, ca s-o liniştească. Apoi îşi înfipse unghiile în umărul lui, dar el îndură durerea şi, în loc să-i mai prindă mâinile, începu să o sărute, un sărut atât de sălbatic, care părea că o sleieşte de ultimele rămăşiţe de voinţă şi îi şterge orice altceva din minte.

Nu mai rămăsese acum pe lume decât Garrick, sărutările lui, mâinile lui care o mângâiau nerăbdătoare, trupul lui care se lipea de al ei, lăsându-se peste ea, mădularul lui cald şi puternic care încerca să-şi găsească drumul în ea şi care o pătrunse în cele din urmă, iar apoi prima izbitură minunată, care o smulse cu totul de pe lume.

Brenna îi strigă numele iar şi iar, în vreme ce el îşi croia cale în ea; se ţinea strâns de el, ca şi cum ar fi vrut să-i contopească trupul cu al ei. Îi săruta gâtul, obrajii, buzele, într-o uitare de sine sălbatică. Apoi, toată nebunia ce o cuprinsese îşi găsi centrul în părţile de jos ale trupului ei, care se strângeau în jurul mădularului său, ce o pătrunse pentru ultima oară. Iar în clipa următoare, fiorii împlinirii o scuturară şi pe ea.

Îndată după asta, beată de vin şi de dragoste, Brenna se prăbuşi. Adormise atât de profund, încât nici măcar nu tresări când Garrick se ridică de pe ea, ca să ia ceva de învelit. Pe urmă, se culcă pe burtă şi el şi, ridicându-se într-un cot, îi veghe vreme îndelungată somnul, cu chipul neobişnuit de plin de duioşie. În cele din urmă, o cuprinse posesiv cu braţul şi, curând, adormi şi el.

Capitolul 25

Zgomote de luptă o treziră pe Brenna din somnul ei

adânc. Văzându-se singură în odaie, sări din pat şi înşfăcă primul veşmânt care-i căzu în mână, cămaşa albă de mătase a lui Garrick, pe care şi-o trase peste cap în vreme ce cobora scările în goană. Cămaşa abia dacă-i acoperea genunchii, dar fetei nici că-i păsa cum arată.

În capul scărilor, se ascunse în umbre, uitându-se la ce se petrecea în sală, din ce în ce mai speriată. Amândouă mesele erau răsturnate, iar laviţele sfărâmate. Cazanele mari cu mied se vărsaseră pe jos, ca şi rămăşiţele mesei de dimineaţă.

Brenna cerceta înnebunită din ochi încăperea. Câţiva bărbaţi zăceau pe jos, leşinaţi sau poate morţi. Unii se luptau cu pumnii, alţii cu sabia sau cu toporul. Pentru numele lui Dumnezeu, cum de se luaseră în halul ăsta la harţă încă de dimineaţă? Şi, Doamne, unde era Garrick?

Brenna se uita peste tot. Îl zări aşa pe Hugh, care stătea pe o laviţă de lângă un perete. Se ţinea cu o mână de falca umflată, dar râdea împreună cu cineva care era întins la pământ. Brenna se uită şi ea în jos şi icni, înspăimântată. Garrick era cel întins la podea; un braţ îi era sprijinit pe laviţă. Fata nu mai văzu altceva decât sângele roşu care îi împroşcase vesta cafenie şi pantalonii.

Fără să se mai gândească la nimic, îngrozită, Brenna uită de toate şi se repezi la Garrick. El râdea de ceva ce-i spusese Hugh, dar în clipa în care Brenna ajunse lângă el, îngenunchind în faţa lui, râsul îi muri pe buze. Se întoarse spre ea în culmea uluirii, dar mirarea îi fu înlocuită pe dată de o privire furioasă, care o făcu să se dea înapoi.

— Ţi-ai pierdut orice ruşine, femeie? o întrebă aspru, apucând-o dureros de tare de braţ. Ce înseamnă asta?

Ea nu pricepea nimic.

— Eşti rănit.

— Ba nu! Dar şi de-aş fi pe moarte, şi tot n-ai avea de ce să apari în faţa tuturor bărbaţilor îmbrăcată aşa. Ieşi afară, până când pofta de sânge nu se preschimbă în patimă!

Ea aruncă o privire în jur, intimidată, şi văzu că mulţi încetaseră să se mai lupte şi se holbau la ea. Ce-i drept, cu părul despletit, fluturându-i pe umeri în dezordine, şi cu

decolteul adânc al cămăşii aproape scoţându-i la iveală sânii, era foarte ispititoare pentru ei.

— Nu m-am gândit, Garrick, murmură ea, roşie ca focul la faţă. N-am vrut decât să te ajut.

— Niciodată nu te gândeşti, muiere! se răsti el plin de cruzime, împingând-o. Acum, ieşi de-aici!

Brenna îşi muşcă buzele, ca să le oprească tremurul. Simţea un nod în gât, mai să se sufoce, iar ochii i se umplură de lacrimi. Se întoarse şi ieşi în fugă din sală, înainte să izbucnească în plâns şi să fie şi mai ruşinată.

Uitase cu totul de noaptea ce trecuse. Se repezi drept în odaia de cusut şi trânti uşa după ea, apoi se aruncă între blănuri şi izbucni într-un plâns sfâşietor. Însă, după câteva clipe, îşi şterse lacrimile cu furie.

— Eu n-am plâns niciodată, strigă ea, până l-am cunoscut! N-o să mai vărs nicio lacrimă pentru el. Dacă se poartă aşa urât cu mine, când nu voiam decât să-l ajut, dracu să-l ia! Eu n-o să mai stau aici, ca să aştept să mă umilească din nou!

Şi Brenna începu să scotocească prin blănuri, scoţând sacul pe care-l ascunsese acolo în noaptea dinainte. Nici măcar nu-i trecuse prin cap că lucrurile pe care le furase aveau să-i fie atât de curând de trebuinţă, însă nu se gândise nici că Garrick putea să fie atât de lipsit de suflet.

Se îmbrăcă încetişor cu hainele ei frumoase, desfătându-se de atingerea catifelei negre pe piele. Acum, înveşmântată în straie bărbăteşti, parcă nu se mai simţea atât de umilită. Îşi regăsise încrederea în sine şi avea impresia că va putea face tot ce-şi punea în cap. Îşi prinse spada la cingătoare şi îndesă în sac câteva blănuri şi fâşii de piele, din care voia să-şi facă mai apoi mănuşi şi acoperăminte pentru picioare. Pe urmă se duse în odaia lui Garrick şi luă încă o învelitoare de pe patul lui.

Îşi puse apoi pelerina, ca să nu se vadă cum e îmbrăcată, apoi se îndreptă spre uşa care dădea spre scările de afară. Era însă cât pe ce să calce peste câine, care dormea acolo.

Brenna îngenunche şi mângâie între urechi animalul, care începu să o lingă pe mâini.

— Şi pe tine te-a izgonit din sală? Nu-i nimic, prietene. Ai ieşit în dimineaţa asta?

Apoi deschise uşa şi câinele o urmă afară, în aerul tare de sfârşit de dimineaţă. Învăţa să-şi dea seama ce oră era uitându-se la stelele ce străluceau pe cer.

Ce ciudat era să fie dimineaţă, când cerul era atât de întunecat! Poate că în partea de miazăzi a Norvegiei soarele încă mai lumina pământul, însă aici, la miazănoapte, soarele se zărea numai la mijlocul zilei, când apărea puţin la orizont, colorând cerul într-un azuriu spălăcit.

Brenna se apropie încetişor de uşa deschisă spre bucătărie, dar câinele ţâşni înăuntru, după hrană. Văzând că înăuntru nu era decât Maudya, la masă, tăind ceapă ca să facă o supă, intră şi ea.

— Îmi dai şi mie o bucată de pâine, ca să am pentru drum?

Maudya îşi ridică ochii, uimită.

— Cum să nu, dar unde te duci? Avem mult de muncă. Au făcut mare mizerie şi trebuie să facem curăţenie.

Brenna auzea râsetele ce răsunau din sală.

— Deci s-a terminat cu tărăboiul? Din ce s-au luat, ştii?

— Garrick a început, zise Maudya, clătinând din cap. Janie era acolo şi mi-a spus că Bayard a zis ceva ce nu i-a fost pe plac lui Garrick. Stăpânul s-a repezit la Bayard ca un mistreţ furios, iar asta a fost de ajuns ca să se dezlănţuie iadul pe pământ. S-au luat cu toţii la bătaie.

— Asta înseamnă că Garrick şi cu Bayard sunt duşmani acum?

— Nu, Garrick şi-a cerut iertare. Aşa se mai ceartă prietenii.

— Ha! Şi ce-a zis Bayard, de l-a făcut pe Garrick să sară la bătaie? Ţi-a spus Janie?

— Nu, oftă Maudya, dându-şi la o parte o şuviţă rebelă de pe frunte.

— Ai avut o noapte grea? o întrebă Brenna, compătimitoare.

— N-a fost chiar aşa de rău, zâmbi larg Maudya.

— Şi Jannie?

— A avut noroc de data asta. A luat-o Perrin, şi tare înţelept a fost.

Brenna nu-l înţelegea pe Perrin. Se părea că Garrick era prietenul lui cel mai bun, însă lui Perrin îi era teamă să-i vorbească despre un subiect atât de însemnat precum Janie. Oare Garrick era chiar aşa de înspăimântător, chiar şi pentru prietenii lui?

— Ei bine, ai o bucată de pâine? Mor de foame, dar vreau mai întâi să mă duc să călăresc puţin, ca să-mi mai înec amarul.

— Ce amar?

— Nu l-ai auzit pe Garrick când a ţipat la mine în faţa tuturor prietenilor săi?

Maudya părea şocată:

— Ţi-a făcut una ca asta?

— Da.

Femeia ţâţâi din buze, apoi luă o bucată proaspătă de pâine de lângă foc şi o înveli într-o cârpă curată.

— Atunci, du-te, fetiţo!

— Dacă întreabă cumva Garrick de mine, să nu-i spui cât de tare m-a jignit cu vorbele lui. Spune-i doar că m-a apucat cheful de călărit şi că o să mă întorc repede.

— Cum vrei tu, Brenna. Dar, dacă mă întrebi pe mine, cred că el ar trebui să ştie asta.

*

Brenna se îndrepta spre grajduri, zâmbind satisfăcută. Maudya o să-i spună lui Garrick tot ce zisese ea; aşa era Maudya. Iar el avea să creadă că nu vine în sală din cauză că mândria i-a fost rănită. Iar mai încolo, când o să priceapă că fugise, o să-şi spună că o făcuse din cauza vorbelor lui aspre.

Dar Brenna era nevoită să recunoască că era adevărul doar pe jumătate. Nu mai putea să se încreadă în sine când se afla lângă Garrick, mai ales după noaptea care trecuse. Era ca lutul în mâinile lui, putea s-o frământe şi să-i dea ce formă voia el. Sărutările lui îi înmuiau orice rezistenţă, îi făceau una cu pământul voinţa. Iar ea nu putea îndura

asta. Era o femeie obişnuită să aibă control deplin asupra reacţiilor sale. Dar, când Garrick o atingea, se preschimba într-o păpuşă. Trebuia să fugă departe de el – cât mai departe.

Erin nu era de văzut prin grajd când intră, iar fata se duse drept la Willow. Puse în grabă şaua pe iapă, rugându-se ca Erin să doarmă ori să nu fie pe acolo. Nu-i plăcea că o minţise pe Maudya, dar să-l mintă pe Erin era şi mai rău, căci ajunsese să ţină tare mult la bătrân.

Din fericire însă, el nu era în grajd.

Brenna luă doi saci mari cu ovăz pentru Willow şi-i legă la oblâncul şeii, după care umplu patru burdufuri cu apă din găleata cea mare. Era gata.

O mână pe Willow pe cărarea din spatele grajdului, dar fu nevoită să se oprească, pentru că ciobănescul venea în goană după ea, chelălăind şi făcând un tărăboi care o neliniştea.

— Du-te înapoi, se răsti la el, temându-se să nu-l audă cineva. Du-te, câine!

Apoi o luă la trap, însă animalul nu se dădea de lângă ea.

— Du-te înapoi când îţi spun! Nu poţi să vii cu mine.

Câinele însă îşi lăsă capul în jos, curios, şi începu să dea din coadă. Brenna oftă:

— Prea bine, dacă ţi s-a făcut de hoinăreală, hai! O să fim un grup pe cinste, toţi trei. Un câine, un cal şi o sclavă fugară.

Apoi se năpusti la galop pe câmpie, urmată îndeaproape de câine. Habar n-avea încotro o s-o ia, dar era liberă şi nu trebuia să dea socoteală nimănui.

La marginea pădurii, se opri şi aruncă o privire spre casa de piatră căţărată pe stâncă.

— Rămâi cu bine, Garrick Haardrad din Norvegia, Garrick Inimă-Rece. O să-mi amintesc de tine veşnic, nu-i nicio îndoială.

Şi atunci simţi iar nodul acela din gât, care o sufoca.

— Ar trebui să te bucuri, Brenna, se dojeni cu glas tare. Acum eşti liberă.

Pe coastă, vânatul era foarte rar şi ea habar n-avea să pescuiască. Spre miazăzi, locul cel mai bun unde să se ducă, drumul îi era oprit de fiord. Spre răsărit, unde ar fi vrut să meargă, Garrick avea s-o caute mai întâi şi întâi, căci nu i-ar fi trecut prin cap că ea avea s-o ia spre miazănoapte, unde vânturile erau chiar mai îngheţate decât aici. Aşa că avea să se îndrepte spre miazănoapte.

— Oare o să putem să ne ducem zilele până la primăvară, câine? Până atunci, o să adun multe blănuri şi putem să ne găsim alt sălaş, mai aproape de apă. O să plătim vreo corabie ca să ne ducă acasă sau măcar cât mai departe de ţara ta. Ce zici?

Câinele o privea cu solemnitate.

— Da, cred că putem s-o facem. Ori o să murim încercând, căci altă cale nu e, îşi răspunse singură fata.

*

Garrick urca scările tocmai când Maudya cobora.

— Unde e Brenna? se răsti el. Dacă a apucat-o încăpăţânarea din pricina celor întâmplate de dimineaţă, o să pun băţul pe ea.

Maudya se albi la faţă, văzându-l atât de furios.

— Tocmai te căutam, stăpâne Garrick. Încă nu s-a întors. A fost plecată toată după-amiaza şi mi-e frică de…

— Unde a plecat? o întrerupse el, încruntându-se.

Maudya se zăpăci şi începu să plângă, zicând printre suspine:

— A zis că se duce să călărească – să-şi mai uşureze amarul – din cauză că ai dojenit-o aşa de aspru azi-dimineaţă.

— Ţi-a spus ea asta?

— Nu trebuia să-ţi spun asta, trebuia să-ţi zic doar că i-a venit cheful să călărească şi că o să se întoarcă repede. Dar nu s-a întors, şi mi-e frică să nu-i fi făcut rău cineva.

— Ce rău?

— Cei din neamul Borgsen au măcelărit un câine când erai la vânătoare. Unii dintre noi cred că în curând o să se sature de omorât animale şi o să treacă la sclavi.

— Ce e, Garrick? întrebă Anselm din capul scărilor.

Garrick se îndreptă spre el, negru la chip de supărare.

— Fata zice că Brenna a plecat de azi-dimineaţă, fără îndoială, cu calul pe carei l-ai dat tu.

— Deci îi place darul?

— Da, îi place. Destul de mult cât să nu se mai întoarcă. Maudya credea că e cu putinţă ca Borgsenii să-i fi făcut vreun rău.

— Nu, îl cunosc mult prea bine pe Latham Borgsen. Nu joacă el atât de murdar. Îmi pun capul pentru asta.

— Aşa cred şi eu, dar asta nu poate să însemne decât că Brenna a fugit, răspunse Garrick acru. Mi-ai dat-o mie, după care i-ai pus în braţe şi cu ce să fugă de mine.

— Nu-mi poţi face mie vină pentru asta, Garrick, i-o întoarse furios Anselm. Uiţi că eram şi eu în sală azi-dimineaţă. Habar n-am ce i-ai spus, dar ţi-am auzit glasul. Ai fost mult prea aspru cu ea, zic eu.

Garrick se holbă în culmea supărării la tatăl lui.

— Ai văzut în ce hal era îmbrăcată! A venit în sală aproape despuiată. Şi pun rămăşag că a făcut-o înadins. E o uşuratică, chiar aşa cum zicea sora ei. Vrea să-i vadă pe toţi bărbaţii la picioarele ei.

— Eu n-am văzut deloc asta, ci doar spaima din ochii ei, îngrijorarea pentru tine. Şi tu cum ai primit-o? Cu zbierete de furie. Mai ai multe de învăţat despre femei, fiule. Nu-i deloc de mirare că a fugit mâncând pământul.

Garrick se înfoie la auzul vorbelor spuse de tatăl tău.

— Te porţi de parcă ţi-ar păsa mai mult de fată decât de mine. Aşa e?

— Nu, dar o înţeleg mai bine decât tine.

— De asta nici că mă îndoiesc, pentru că eu n-o pricep deloc.

Anselm râse şi spuse:

— O să te ajut s-o cauţi.

— Nu, o s-o fac singur, se împotrivi Garrick, cu o hotărâre de neclintit. Trebuie să-i dau o lecţie pe care n-o s-o mai uite curând.

— Garrick!

— Nu te băga, tată! Tu te-ai spălat pe mâini de Brenna

când mi-ai dat-o mie.

Anselm oftă, urmărindu-l cu privirea pe Garrick, care se îndepărta deja. În dimineaţa aceea, fusese înveselit când Garrick se înfuriase din cauza glumei pe care o făcuse Bayard despre Brenna, spunând că se preschimbase prea repede dintr-o pisică sălbatică într-un pisicuţă blândă şi că asta n-avea cum să fie decât şiretenie. Se vedea de la o poştă că lui Garrick nu-i plăcea deloc că se putea ca lucrurile să stea şi aşa, nici măcar nu îndura să se glumească cu asta.

Felul în care reacţionase Garrick îi dădea lui Anselm motiv să creadă că fiul lui chiar ţinea la fată. Nu mai departe decât ieri spusese în faţa tuturor că nu vrea s-o împartă cu alţii. Iar acum, asta. Of, tinerii ăştia n-o să conteneascăniciodată să fie la cuţite unul cu altul?

Capitolul 26

Brenna înteţi micul foc pe care-l făcuse şi mai puse câteva crengi în el, înainte să se întindă ca să doarmă câteva ceasuri. Era sătulă şi încântată, după ce împărţise un iepure dolofan cu câinele. Willow era învelită bine şi priponită pentru noapte, iar ciobănescul se culcase la picioarele ei, pe un culcuş făcut din blănuri vechi.

Până acum, nu-i fusese deloc greu. Pădurile erau pline de vânat şi găsise şi câteva izvoare de unde putea să-şi ia apă. Singurul neajuns era vântul îngheţat de miazănoapte, care bătea cu putere. Nici măcar lângă foc nu se putea încălzi îndeajuns. Bine măcar că nu ningea, ca să se mai depună altă zăpadă peste cea căzută la ultima furtună. Aici, în pădure, încă mai rămăseseră multe petice unde nu căzuse neaua, precum acesta unde îşi făcuse ea sălaşul.

Patru zile se scurseseră de când fugise de la Garrick. După ce călărise trei zile neîncetat, ajunsese la un alt fiord, care îi tăiase calea. Aşa că, în cele din urmă, fusese silită să o ia spre răsărit, dar acum nu se gândea că mai are vreo însemnătate. Acoperise urmele calului cale de

două zile. Garrick n-avea s-o mai găsească vreodată.

Încă două zile depărtare trebuiau să fie îndeajuns. Pe urmă, avea să caute un loc la fel de bine adăpostit – poate nişte codri deşi era o vale adâncă. Iar acolo avea să-şi facă o colibă unde să aştepte să treacă iarna.

Părea mult prea uşor, se gândi fata, pe jumătate adormită. Ar fi trebuit să fugă de la Garrick încă de acum câteva luni.

*

Garrick ajunse la sălaş în puterea nopţii, dar era mult prea ostenit ca să mai simtă altceva decât o uşoară mulţumire că terminase cu căutările.

Armăsarul lui era pe punctul să se prăbuşească, pentru că Garrick nu se oprise decât de două ori de când pornise şi irosise o zi căutând pe dealurile dinspre răsărit.

Se aşteptase s-o găsească pe Brenna aproape moartă, lihnită de foame şi îngheţată. De aceea, fu uşurat s-o găsească în stare bună, deşi nu-i venea prea bine să-i vadă expresia de mulţumire aşternută pe chip în timp ce dormea.

Descălecă şi îşi priponi calul lângă iapa cenuşie, după care se duse lângă foc şi se întinse lângă Brenna fără s-o trezească. Avea să fie destulă vreme mâine să se ia la harţă cu ea. Cu acest gând, adormi de îndată.

*

Brenna începu să se foiască, pentru că greutatea pe care o simţea pe piept îi împiedica mişcările. Pe măsură ce se desprindea din mrejele somnului, îşi dădu seama că greutatea pe care o simţea nu era un vis şi făcu ochii mari la vederea unei mâini peste pieptul ei, care o ţintuia la pământ.

Îşi înăbuşi pornirea de a ţipa şi se întoarse încetişor, înfricoşată, măsurând din priviri trupul mare de lângă ea. De exasperare însă, mai că începu să zbiere. Era prea mult, mult prea mult ca să poată îndura!

— Tu! se răsti ea, azvârlindu-i braţul cât colo şi sărind în picioare.

Garrick se trezi uimit, ducându-şi din instinct mâna la

garda săbiei. Se linişti însă când cuprinse locul din priviri, dar se încruntă când ochii îi căzură asupra Brennei. Fata stătea în picioare, cu picioarele depărtate şi cu mâinile în şolduri, aruncând flăcări de furie din ochi.

— Te-ai trezit?

— Cum de m-ai găsit? îl întrebă ea, aproape tremurând de nervi. Cum?

El nu-i dădu atenţie o clipă, scoţându-şi mantia grea şi scuturându-şi veşmintele de praf. Pe urmă, fără să răspundă la întrebarea ei, zise plin de dispreţ:

— Mi-ai întărit pentru totdeauna părerea despre muieri. În niciuna nu te poţi încrede.

— Îţi faci prea repede părerile. Eu nu ţi-am spus niciodată că o să rămân la tine. Dacă aş fi făcut-o, nu aş fi fugit. Aşa că zi, cum m-ai găsit?

— Uiţi că eu sunt vânător, Brenna, răspunse el cu un glas surprinzător de calm. Fac bine ceea ce fac. Nicio fiară, continuă el, făcând apoi o pauză, cu ochi întunecaţi, niciun sclav fugar nu poate scăpa de mine.

— Dar mi-am acoperit urmele! Ar trebui să fii înspre miazăzi. Ce te-a făcut s-o iei spre miazănoapte?

— Recunosc că am pierdut o zi luând-o spre munţi, dar, cum nu era nicio urmă a ta într-acolo, m-am întors, zise el, aruncându-i o privire ucigaşă câinelui, care îşi lăsă capul în jos, vinovat. Şi, cum nu dădusem pe nicăieri de javra asta trădătoare, mi-am dat seama că a plecat împreună cu tine. Tu ai acoperit destul de bine urmele iepei, dar ai uitat de câine.

Era prea târziu ca să-şi mai muşte mâinile pentru greşeala pe care o făcuse. Totuşi, Brenna vedea bine că Garrick e furios pe câine şi nu voia ca animalul să sufere din pricina ei.

— Să nu dai vina pe el pentru că a venit cu mine. Eu l-am ademenit, minţi ea, ca să nu-l poţi folosi ca să mă găseşti.

Garrick râse scurt:

— Cu toate acestea, până la urmă, tot el m-a adus la tine.

Ea îl înfruntă cu privirea, sfidătoare.

— Şi acum, vikingule?

— Acum te duc acasă.

— Ca să fiu pedepsită?

— Ştiai ce-o să se întâmple dacă alegi să o iei pe drumul ăsta. Credeai că, dacă mi-ai încălzit patul de câteva ori, o să fiu îngăduitor cu tine?

Fata simţi iar nodul acela dureros din gât.

— Nu, nici n-am aşteptat la aşa ceva de la tine, spuse ea încetişor, cu buza de jos tremurând uşor. Am crezut doar că n-o să mă găseşti. Au ieşit şi vecinii tăi cu tine, ca să mă caute?

— Am venit singur, răspunse el blând, aproape în şoaptă.

— Ei bine, eu n-o să mă întorc ca să mă pedepseşti, vikingule, răspunse ea, cu o linişte înşelătoare în glas.

El ridică din umeri şi-şi luă pelerina, gata de plecare.

— Nu prea ai de ales.

— Te înşeli.

Spusese vorbele acestea rar, căci o durea sufletul că era nevoită să le rostească, însă el nu-i mai lăsase altă cale. Îşi azvârli de pe umeri pelerina cea grea sub care îşi ascunsese armele şi duse mâna la garda săbiei.

— Am o alegere, Garrick.

El o privi, în culmea uimirii, măsurând-o din cap până în picioare, iar în cele din urmă privirea i se opri pe armele pe care le purta.

— De unde ai astea?

— Le-am furat.

— Cine te-a ajutat?

— Nimeni, minţi fata. Am luat cheile de la magazie pe când Erin dormea şi le-am pus la loc după aceea.

— Şi straiele astea sunt ale tale? Fireşte că sunt, pufni el. Ţi se potrivesc de minune. Nu e o rochie ademenitoare, dar au la fel de mult vino-ncoa.

— Opreşte-te! strigă ea, căci vedea cum în ochii lui dorinţa se amesteca încet cu furia.

— Deci vrei să faci iar pe bărbatul, Brenna, zise el, cu

veselie în glas. Vrei să te lupţi pentru libertatea ta?

— Dă-mi drumul şi nu va mai trebui să ne luptăm.

— Nu, rânji el, trăgându-şi sabia. Îţi primesc înfruntarea.

Brenna gemu şi-şi scoase la rândul ei sabia din teacă, în vreme ce Garrick se apropia de ea. N-avea deloc inima la lupta ce urma să înceapă. Toată furia ei se topise, lăsând în urmă numai părerea de rău că se ajunsese la asta.

El atacă repede, încercând să-i zboare sabia din mână, însă Brenna se dădu în lături. Era descoperit într-o parte, putea să-l lovească, dar nu fu în stare. Garrick atacă iar. Se pricepea să se lupte cu sabia şi lovea cu forţă, însă nu era la fel de îndemânatic ca ea şi nici la fel de şiret. Cu toate acestea, ea nu putea să-l răpună. Nu găsea în ea forţa de a-i vărsa sângele, deşi de multe ori ar fi putut s-o facă, pentru că el se lăsa descoperit tot încercând să o dezarmeze.

Să-l ucidă, să-l vadă mort – gândul ăsta o îmbolnăvea de spaimă. Voia numai să-l dezarmeze, aşa cum avea şi el de gând să facă, şi după aceea să plece.

Dar Brenna nu mai avu când să facă ce intenţiona, căci în clipa aceea un urs uriaş, cum nu mai văzuse vreodată în viaţă, se ridică în două picioare chiar în spatele lui Garrick. Brenna scoase un ţipăt, dar era prea târziu. Ursul îi luase pe neaşteptate, astfel că, atunci când Garrick se întoarse să vadă ce o înspăimântase pe fată, fiara era doar la un cot de el şi, cu o lovitură înspăimântătoare de labă, îl azvârli cât colo. Garrick se izbi cu capul de trunchiul unui copac şi se prăbuşi, rămânând nemişcat.

Brenna rămăsese încremenită, în timp ce ursul se apropia de Garrick, mormăind victorios. În clipa aceea, fata ţipă şi atacă animalul, pradă unei furii oarbe. Luă sabia cu amândouă mâinile şi o ridică deasupra capului, după care o înfipse cu toată puterea în spinarea ursului. Numai că animalul nu căzu, nici măcar nu se clătină, ci, cu un răget furios, se repezi la Brenna, care se făcuse pământie la faţă, înspăimântată cum nu mai fusese vreodată în viaţă.

Pumnalul nu-i era de niciun folos, aşa că, îngrozită, o luă

la fugă spre iapa ei şi scoase arcul din sac. Ursul aproape că o ajunsese, iar ea o luă spre stânga, îndepărtându-se de cai, pregătindu-şi arcul din goană. În cele din urmă, se lăsă într-un genunchi şi ţinti, iar săgeata străpunse în gât animalul care, după câteva clipe îngrozitoare, se prăbuşi în cele din urmă.

Brenna era aşa de uşurată, încât căzu în genunchi, înălţând în tăcere o rugăciune de mulţumire. Pe urmă, tremurând din tot corpul, se duse clătinându-se spre Garrick, ţinându-şi răsuflarea de spaimă, până când reuşi să se asigure că e în viaţă. Umărul îi sângera acolo unde îl izbise ursul, lăsându-i urme adânci în carne.

Însă lovitura care o primise la cap nu-l făcuse să sângereze, deşi îi apăruse deja un cucui.

Brenna se duse la cai şi rupse o bucată din pătura lui Willow, o înmuie în apă şi se întoarse la Garrick. Îi dădu cu apă pe faţă, după care începu să-i şteargă sângele din rana de la umăr.

El gemu şi se răsuci pe spate, după care o privi neîncrezător pe Brenna.

— Tu îţi oblojeşti întotdeauna duşmanii?

Ea nu-i luă în seamă întrebarea, cercetându-i rana.

— Te doare?

— Nu, e amorţit. Ursul a fugit?

Brenna clătină din cap.

— Am fost nevoită să-l omor.

— Te-a atacat fiara? zise Garrick, făcând ochii mari.

— Nu, pe tine te voia, spuse Brenna calmă, evitându-i privirea.

Garrick nu părea deloc încântat de ceea ce aflase.

— Mai întâi vrei să mă omori, după care îmi scapi viaţa. De ce?

— Garrick, dacă aş fi vrut să te omor, ai fi murit de zece ori până acum. N-am putut însă s-o fac.

— De ce nu? o întrebă el aspru, pe când ea îi oblojea umărul. Ţi-ai fi câştigat libertatea.

Brenna îşi ridică privirea spre Garrick. Ochii ei erau acum de un cenuşiu catifelat.

— Nu ştiu de ce. Pur şi simplu n-am găsit în mine puterea să-ţi aduc moartea.

Bărbatul o prinse de încheietură şi o trase spre el, smulgându-i repede pumnalul de la cingătoare.

— Dacă te răzgândeşti cumva în privinţa asta, pumnalul rămâne la mine.

Ea nu scoase o vorbă, în vreme ce el se ridica în picioare, scuturând din cap, ca să-i treacă ameţeala. Apoi, fără să-i dea drumul la mână, o trase după el către leşul ursului. Era chiar animalul pe care îl trezise din somnul de iarnă cu câteva zile în urmă.

— S-ar zice că nu te-am judecat cum trebuie, Brenna, zise el morocănos, cântărind din priviri animalul mort. Eşti în stare de multe, aşa cum ai spus. Apoi se uită cu asprime la ea. Păcat că nu pot să am încredere şi să te scap din ochi.

— Dacă ţi-aş fi credincioasă, ai putea să te încrezi în mine, vikingule, zise ea, aproape cu amărăciune.

El o privi întrebător.

— Mi-ai da credinţa ta? spuse, după care o trase spre el, strângând-o de umeri cu atâta putere, că începu s-o doară: Ce vrei de la mine, Brenna?

— Libertatea!

El scutură mânios din cap.

— O femeie liberă are multe drepturi, printre care şi pe cel de a refuza un iubit.

— E o nelegiuire să siluieşti o femeie liberă?

— Da.

Brenna îngheţă.

— Doar de asta îţi pasă – să mă siluieşti! De ce e aşa de important să mă ai pe mine şi nu pe alta? Nu-ţi pasă deloc de mine ca femeie. Nu-ţi pasă deloc de simţămintele mele, mi-ai arătat de multe ori asta. De ce trebuie, dar, să fiu eu?

— Trupul tău e tare minunat, Brenna. E destul că mă bucur să te am atunci când te vreau.

— Poate că dacă ai fi un bărbat bun la suflet, ar fi de ajuns, Garrick, zise ea încetişor. Dar eşti aspru şi tare crud.

Expresia de pe chipul lui Garrick era cumplită. O strânse la piept atât de tare, că Brenna se simţea strivită de braţele lui atât de puternice.

— Dar mă ai pe mine, femeie. Îţi vei da cuvântul că n-o să mai fugi de mine.

— Nu mă poţi sili să-mi dau cuvântul, Garrick, căci, dacă o s-o fac, n-o să fie din propria-mi voinţă şi n-o să mi-l ţin.

— Atunci ţi-ai pecetluit singură soarta, zise el, trăgând-o înapoi la cai, unde o urcă pe iapa ei.

Fata aşteptă, nemişcată, până când el adună mantiile şi armele de pe jos. Pe urmă încălecă şi Garrick şi luă şi frâul calului ei, căci nu se încredea că o să-l urmeze. Oare ce soartă îşi pregătise singură, cu mândria ei încăpăţânată?

Brenna se cutremură, cu ochii la spinarea ţeapănă a lui Garrick. Avea să afle în curând.

Capitolul 27

Casa uriaşă de piatră se înălţa ameninţătoare în faţa lor, scăldată în lumina azurie a aurorei boreale. Se făcuse noapte când Garrick mână caii în grajd.

Erin veni în grabă spre ei din fundul grajdului, cu chipul zbârcit strălucind de bucurie şi de uşurare; expresia lui se schimbă însă de îndată într-o gravitate părintească.

— Ruşine să-ţi fie, fetiţo, că ai fugit de la noi! zise el morocănos, deşi ochii încă îi străluceau, urându-i bun venit.

— N-am fugit de tine Erin, ci de el, răspunse Brenna, fără să-i pese că Garrick era de faţă.

— Ei bine, pe mine m-ai speriat de moarte, îşi urmă vorba Erin. Puteai măcar să mai aştepţi până la primăvară, ca să nu fii în primejdie să îngheţi pe acolo.

— Ajunge, Erin! porunci Garrick şi o trase cu grosolănie de braţ pe Brenna.

Fata nu-şi putuse nici măcar lua rămas-bun de la Erin, căci Garrick o trăgea după el înspre casă. Dar, ajunși la intrarea din spate, o luă către dreapta, într-o parte, iar

Brenna se opri brusc.

— Unde mă duci?

El nu răspunse, ci o trase mai departe. Brenna se împotrivea, făcându-l astfel să înainteze mai greu. Îşi dăduse seama unde o ducea, dar încă nu-i venea să creadă.

Pe latura casei ce dădea înspre fiord se afla o uşiţă de lemn. Garrick o deschise. Uşa avea o deschizătură pătrată, cu bare de fier fixate în ea. Cum se afla atât de aproape de fiord, încăperea dinăuntru era întunecată şi jilavă, ca o peşteră de gheaţă.

Garrick se dădu într-o parte:

— Odaia ta, domniţă.

Ea îl privi cu ochi măriţi de groază.

— Chiar vrei să mă închizi aici?

— E pedeapsa cea mai blândă pentru fugari, zise el, nerăbdător.

— Cum poţi să-mi faci una ca asta după ce ţi-am salvat viaţa? N-a însemnat nimic pentru tine?

— Ba da, îţi sunt recunoscător.

— O arăţi nemaipomenit de bine, vikingule, zise Brenna pe un ton batjocoritor.

— Brenna, oftă el, dacă nu te pedepsesc, ar fi ca şi cum i-aş pofti pe ceilalţi sclavi să fugă la rândul lor. Şi nu pot să îngădui una ca asta.

N-avea de gând să-l roage să se răzgândească.

— Cât o să mă ţii aici?

— Trei, patru zile. Până o să-ţi înveţi lecţia.

Ba îi aruncă o privire încărcată de dispreţ.

— Şi crezi că asta o să mă înveţe ceva, vikingule? Te înşeli amarnic. Ura mea o să sporească şi o să fiu şi mai hotărâtă să fug de tine.

El o prinse în braţe şi buzele lui se închiseră peste ale ei, posesiv. Ea îi răspunse la sărut, dar numai ca să-i facă în ciudă. Trebuia să-l facă să regrete pentru ceea ce-i făcea. Avea ea să-l facă să-i pară rău.

— Nu va trebui să rămâi aici, Brenna, dacă o să-mi dai cuvântul tău că nu mai fugi iar de mine.

Ea îi încolăci gâtul cu braţele şi-i zise pe un ton sfidător:

— Atunci însă ceilalţi sclavi o să creadă că am ceva însemnătate pentru tine.

— Chiar ai însemnătate.

— Da, am însemnătate, dar tot mă arunci în temniţa asta îngheţată.

— Juri, Brenna?

Ea îl sărută încet şi ademenitor pe buze, după care îl împinse:

— Să te ia necuratul, vikingule! N-o să fiu jucăria ta.

Şi spunând asta, cu capul sus, intră în temniţa întunecată, scrâşnind din dinţi de îndată ce el închise uşa în urma ei. Imediat începu să tremure. Fu cât pe ce să să-l cheme înapoi, dar îşi apăsă mâna peste gură. N-avea să se milogească de el să-i dea drumul.

Era frig, înfiorător de frig. Din fericire, avea pelerina, mănuşile şi pantalonii de blană. Pe o bancă strâmtă, unica mobilă din încăpere, mai era o blană, dar nici urmă de foc, iar uşa găurită nu împiedica gerul de gheaţă să pătrundă înăuntru.

Nu avea nici mâncare. Simţi brusc cum o cuprinde o foame teribilă, deşi mâncase un pic de vânat împreună cu Garrick cu numai câteva ceasuri în urmă. Nu, o să se întoarcă. Nu putea s-o lase aici, să îngheţe cu totul.

Se aşeză pe bancă şi-şi acoperi picioarele cu pătura. În primele zile cât călărise fără grabă împreună cu Garrick, el păstrase o tăcere de gheaţă. În ultimele două zile însă el se mai înveselise, iar ea începuse să creadă că n-avea să-i facă nimic la întoarcere. Tot nu-i venea să creadă că vrea cu adevărat s-o lase în locul acesta.

Trecu un ceas, apoi încă unul. Ceaţa albăstruie de pe cer dispăruse, lăsând în urmă un întuneric ca de smoală. Brenna tremura şi simţea că începe să se îmbolnăvească. Peste o vreme, i se făcu îngrozitor de cald şi-şi scoase pelerina şi blănurile legate cu sfori care-i acopereau mâinile şi picioarele.

Garrick n-avea să se întoarcă. Nodul acela rău din gât se întoarse, iar lacrimile îi ţâşniră din ochi. După tot ce fusese între ei, după ce ea îi salvase chiar viaţa, fusese în stare s-

o închidă aici, fără nicio milă. Avea să îngheţe şi să moară. Şi abia atunci o să-i pară şi lui rău. Bună răzbunare, mai ales că n-o să mai fie pe lumea asta, ca să se bucure de ea!

Începu iar să tremure şi se întinse pe banca tare. Se cufunda într-o piroteală agitată, trezindu-se ba ca să-şi azvârle de pe ea pelerina şi pătura, ba ca să se acopere la loc cu ele.

— Sunt bolnavă, şi el nici măcar nu ştie, îşi zise la un moment dat, pe jumătate adormită. Ar fi trebuit să-i spun. Dar n-ar fi avut nicio însemnătate pentru el. E o fiară. Nu-i pasă. Apoi se întoarse, cu ochii ca de sticlă din cauza lacrimilor. O să-ţi pară rău, Garrick, o să-ţi pară rău… pară rău…

Capitolul 28

Garrick se zvârcolea în pat; dădu cu pumnul într-o pernă. Oricât ar fi încercat, somnul nu i se lipea de gene. Demonii care-i puseseră stăpânire pe minte se distrau de minune. Ceas după ceas, se învinovăţea tot mai tare.

În cele din urmă, simţi că nu mai poate să îndure. Sări din pat şi se înfăşură în pelerină, ieşind ca o furtună din odaie. Ajuns în sală, aprinse grăbit o torţă şi se îmbărbătă ca să iasă în gerul de gheaţă ce domnea afară.

În câteva clipe, era la temniţa cea mică şi se încurca în chei ca să o descuie.

Uşa se deschise scârţâind, iar el se aplecă, pentru a putea intra în încăperea scundă, după care se îndreptă, puse torţa într-un suport în zid şi se apropie de Brenna. Fata dormea pe jos, lângă bancă, ghemuită ca un copil, neînvelită cu nimic, nici măcar cu pelerina ei de catifea.

Garrick scrâşni din dinţi, furios. Proastă mică! Dacă stătea dezvelită, avea să moară pe o asemenea vreme. Fără îndoială, asta şi voia.

Îngenunche lângă ea şi o scutură zdravăn, dar se opri brusc, simţind arşiţa care trecea până şi prin tunica ei groasă de catifea, îi puse apoi mâna pe faţă şi mai că icni.

Fata ardea toată.

— Doamne, Brenna, ce-ai făcut?

Ea deschise ochii şi-l privi ca de pe altă lume.

— De ce vorbeşti cu zeul meu? O să se înfurie zeii tăi păgâni.

— Ce contează cu ce zeu vorbesc, răspunse el furios. Eu zic că toţi sunt unul şi acelaşi. Dar îi întreb şi te întreb, de ce-ai încercat să-ţi iei viaţa?

— Nu sunt moartă, şopti ea încetişor, după care închise ochii, cufundându-se la loc în somn.

Garrick era pământiu la faţă.

— Ba o să mori dacă nu lupţi, Brenna. Trezeşte-te!

Ea nici măcar nu se clinti, aşa că o luă în braţe şi o duse în goană în casă, în odaia lui. Acolo o puse pe pat şi o acoperi cu blănurile calde de hermelină. Se duse să înteţească focul şi se întoarse la pat.

— Brenna! Brenna!

Ea însă nu se trezea. O scutură de umeri, dar fata nu deschidea ochii. Garrick începuse să se înspăimânte. Habar n-avea cum se lecuieşte arşiţa. Trebuia s-o cheme pe Yarmille. Femeia asta ştia multe despre ierburi şi fierturi. Îl lecuise şi pe Hugh când era mic de arşiţa care nu-i mai dădea pace.

Garrick ieşi din odaie, îl trezi pe Erin şi-i porunci să trimită femeile în casă, iar el însuşi se duse s-o aducă pe Yarmille. Într-un ceas, erau amândoi înapoi, iar bătrâna se încuie în odaie cu Brenna, interzicându-le tuturor să intre.

Garrick se plimba neobosit prin faţa vetrei din sală. Maudya intră încetişor să-i aducă de mâncare şi băutură, însă el nu se atinse de nimic.

Erin stătea la masă, privindu-l plin de îngrijorare pe tânărul lui stăpân.

— E o fată puternică, zise el, încurajator. Am văzut mulţi oameni cuprinşi de arşiţă în zilele mele. Trebuie doar să fie răcorită când arde şi încălzită când îi e frig.

Garrick îl privea împietrit. Părea că nu aude nicio vorbă din ce-i spunea bătrânul. Continua să se plimbe de colo-colo, fără să obosească, fără să-l chinuiască lipsa de somn.

Ceasurile treceau şi ziua se preschimbă iar în noapte.

În cele din urmă, Yarmille coborî în sală, ostenită, trasă la faţă. Garrick îşi ţinu răsuflarea, în vreme ce ea se uita lung la el, fără să spună nimic.

Garrick rupse tăcerea, căci nu mai îndura atâta încordare:

— I-a trecut arşiţa?

— Îmi pare rău, Garrick, clătină Yarmille încet din cap. Am făcut tot ce-am putut.

— Ce tot îndrugi? zise el, apropiindu-se de femeie. Nu şi-a revenit?

— Ba da, o vreme. Arşiţa se mai dusese. A înghiţit fierturile mele şi a mâncat un pic de zeamă. Pe urmă însă a început iar să ardă şi-a dat afară tot ce-i dădusem. Nu poate ţine nimic în ea şi acum e mai rău ca înainte.

— Trebuie să poţi să faci ceva!

— O să fac o jertfă pentru ea, zise Yarmille. Numai asta ne-a mai rămas de făcut. Dacă zeii sunt mulţumiţi, poate o să-i cruţe viaţa.

Garrick se albi la faţă şi o luă la goană în sus pe scări, drept spre odaia lui. Erin, care rămăsese lângă tânăr toată ziua, se ridică de la masă cu lacrimi în ochi.

— Fata e chiar aşa de bolnavă? întrebă el.

Yarmille îl privi dispreţuitoare şi-i spuse trufaşă:

— Da, este. Şi zeii n-o s-o ajute. De ce-ar face-o? O să moară înainte să vină dimineaţa.

Şi, spunând asta, ieşi din sală, ca să se ducă acasă la ea. În clipa când se văzu afară, pe buze îi apăru un zâmbet mulţumit. Fireşte că avea să facă o jertfă, dar numai ca să fie sigură că fata o să moară – deşi se îndoia că mai e nevoie şi de ajutorul zeilor. Cu fierturile pe care i le dăduse şi cu uşa de la balconul odăii lui Garrick deschisă, moartea ei era mai mult decât sigură.

Dacă şi-ar fi dat seama mai dinainte ce ameninţare era fata asta, ar fi putut să scape de ea încă dinainte ca Garrick să o vadă. Fusese sigură că el n-o s-o ia, că o s-o izgonească, la fel cum făcuse cu toate celelalte. Ei, dar cei care aşteaptă au parte de lucruri bune, iar ea n-avea să fie

nevoită să aştepte prea mult…

Erin intră în odaia lui Garrick, găsindu-şi stăpânul lângă pat, cu chipul unui om învins. În vatră ardea focul, dar încăperea părea îngrozitor de rece.

— Dacă aş putea s-o iau de la capăt, o să fie altfel, Brenna, zise Garrick cu glas stins. N-o să-mi iert niciodată ceea ce am făcut.

Erin se apropie de el, cu chipul supt de îngrijorare.

— Nu poate să te audă, băiete.

— Când am intrat înăuntru, vorbea, îi spuse Garrick. Vorbea ca şi cum ar fi fost un copilaş.

— Da, nu încape îndoială că-şi trăieşte iar trecutul. Am mai văzut şi la alţii somnul ăsta adânc, când demonii se joacă cu minţile oamenilor. Pentru unii, nu-i ceva rău; pentru alţii, e iadul pe pământ şi-i fac să-şi dorească să moară.

— Nu poate să moară!

— Deci o iubeşti pe fata asta, Garrick?

— Iubire? Iubirea e pentru nebuni! răspunse el pătimaş. Eu n-o să mai iubesc niciodată.

— Atunci ce contează că fata asta moare, dacă tot nu-i decât o sclavă pentru tine? întrebă Erin cu înţelepciune.

— Contează! strigă Garrick, după care păru că toată furia îl părăseşte brusc. În plus, e prea încăpăţânată ca să moară.

— Mă rog să ai dreptate, băiete, răspunse Erin. Cât despre mine, nu dau o ceapă degerată pe părerile lui Yarmille. Cu ajutorul lui Dumnezeu, norocul poate să apară când nici nu te aştepţi.

*

Brenna stătea în poala tatălui ei, strângând cu putere în mâna micuţă sabia cea nouă, încrustată cu nestemate strălucitoare.

— Tati, ţi-am mulţumit? Mulţumesc din nou! Am sabia mea, făurită numai şi numai pentru mine! Este cel mai frumos dar din lume!

— Şi nu voiai o rochiţă frumoasă sau o bijuterie drăguţă? Mama ta se dădea în vânt după lucruri din astea.

Brenna se strâmbă:

— Astea-s pentru fete. Fetele sunt toante şi plâng. Eu nu plâng niciodată!

Alane o băgă pe Brenna în baia fierbinte. Apa era de-a dreptul opărită, iar aburii umpleau încăperea şi în ceaţa lor deasă n-o mai vedea pe Alane.

— Ce-ar zice tatăl tău dacă ar afla că te-ai bătut cu băieţii din sat, că te-ai tăvălit în noroi?

— Tata ar fi mândru de mine. Doar am învins, nu? I-am învineţit ochiul lui Ian şi Doyle are buza umflată.

— Te-au lăsat să câştigi numai pentru că eşti fata lordului Angus.

— Ba nu sunt fata lui. Nu sunt! Şi am învins în luptă dreaptă. Acum scoate-mă din baia asta, până nu mă opăresc şi mor!

— Trebuie să fii curată şi drăguţă, domniţă Brenna.

— Dar apa e prea fierbinte. De ce e aşa de fierbinte?

Din aburul ceţos îşi făcu apariţia chipul lipsit de trup al mamei vitrege a Brennei.

— Brenna, îl faci de ruşine pe tatăl tău. Când o să înveţi să fii o doamnă?

— Nu sunt eu nevoită să fac ce zici tu. Nu eşti mama mea!

Alane dădu la o parte aburii.

— Ea e mama ta acum, Brenna.

— Ba nu, ba nu! Alane, o urăsc pe văduvă şi pe fata ei. De ce a trebuit tata să se însoare cu ea? Cordelia mă necăjeşte întruna, iar văduva e o vrăjitoare.

— Trebuie să te porţi cu respect cu ele.

— De ce? Şi ele mă urăsc. Amândouă sunt geloase pe mine.

— Poate că ele n-au bunătate în suflet, fetiţo, dar tu ai. De tine depinde să le faci să se simtă bine-venite aici.

Brenna fusese dojenită zdravăn.

— Dacă trebuie, trebuie, dar n-o să-mi placă.

Începuse să ningă cu fulgi mari, acoperind ţinutul cu o mantie de gheaţă. Brenna alerga pe lacul îngheţat, alunecând şi ţopăind.

Îi făcu semn cu mâna Cordeliei, care stătea lângă un copac, învăluită într-o mantie argintie, cu părul ei roşu arzând ca o flacără pe zăpada albă.

— Să-ţi fie ruşine, Brenna! O tânără de vârsta ta să se poarte ca un ţânc! O să crape gheaţa şi o să cazi. Ce-o să te faci atunci?

Iar gheaţa crăpă, cu un zgomot asurzitor, şi Brenna se rostogoli în apele negre şi îngheţate, aşa cum prezisese Cordelia. Începuse să tremure fără să se poată opri. Îi amorţiseră mâinile de frig şi nu se putea târî înapoi pe gheaţa tare.

— Cordelia, ajută-mă! Am degerat!

— Nu ţi-am spus că o să cazi?

— Delia, ajută-mă, te rog! Apa e atât de rece! Mă doare, mă doare îngrozitor.

— O să te doară şi când o să te ia soţul tău pentru prima dată. Atunci o să vezi tu ce înseamnă durerea.

— Am văzut doi care se iubeau în sat. Nu era aşa de înspăimântător cum m-ai făcut tu să cred, Delia.

— Aşteaptă şi-o să vezi! Curând, o să vină viitorul tău soţ să te ia. Atunci o să vezi tu ce înseamnă suferinţa.

— N-o să mă mărit cu un viking. Eu n-o să mă mărit cu nimeni. N-am refuzat deja de două ori douăzeci de peţitori bogaţi?

— O să te măriţi, Brenna. Tatăl tău şi-a dat cuvântul.

Linnet apăru de la o mare depărtare, mergând încetişor spre Brenna, ieşind din beznă. În cele din urmă, ajunse lângă ea. Avea chipul obosit şi trist când o scoase pe Brenna din apa îngheţată şi începu să o înfăşoare în atâtea pături, până când fata simţi că leşină de căldură.

— Angus a murit, Brenna.

— Nu! ţipă Brenna înnebunită. Tata nu poate să moară! Nu-i adevărat!

Satul jelea. Angus fusese dus la locul de veci. Soarele încă nu urcase pe cer, dar dimineaţa părea înfiorător de caldă.

— Vin vikingii, Brenna.

— Wyndham! Aşa vin neamurile tale să-şi ia miresele?

Atacă şi ucid? Alane, nu! Nu trebuie să mori şi tu! Nu pot să te ajut, mătuşă Linnet. Mi-a frânt sabia. Nu pot să ajut pe nimeni. O să-l omor pentru ceea ce le-a făcut oamenilor mei, jur!

— Eu sunt Heloise, soţia lui Anselm. Tu îi vei fi dată fiului meu, Garrick.

— N-o să fiu a nimănui!

— Am găsit mijlocul de a te îmblânzi, femeie?

— O să mă siluiască. Dumnezeule, cum o să îndur eu durerea groaznică pe care mi-a zis Cordelia că o s-o simt? Cordelia m-a minţit! M-a făcut să-i arăt vikingului că mi-e frică, deşi nu era nevoie. Dar a fost minunat. El e tare frumos. Ce trup minunat are, cât de puternic! Mă face să uit că îl urăsc. Îmi face voinţa să fie una cu a lui.

Din depărtare se auzeau râsete. Cordelia şi Yarmille râdeau. Anselm şi Hugh râdeau.

— E o fiară! Nu-i pasă de mine nici cât negru sub unghie. Cum a putut să-mi vorbească aşa în faţa oaspeţilor săi? Acum m-am eliberat de el. N-o să mă mai găsească niciodată. Nu mai puteam sta lângă el, căci atingerea lui mă face să mă înmoi precum ceara.

Săbiile se izbeau. Zgomotul era asurzitor, îi rănea urechile, în cele din urmă, ţipă.

— Nu pot să te omor, Garrick, nici măcar ca să-mi recapăt libertatea. Nu ştiu de ce, dar gândul că ai putea muri e înfiorător de dureros pentru mine.

Brenna tremura.

— Mi-e atât de frig! Sunt bolnavă, şi el nici nu ştie. O să-i pară rău când o să mă găsească moartă. Cum a putut să-mi facă una ca asta după ce i-am salvat viaţa? E atât de frig, atât de frig!

— Yarmille, închide uşa până nu… până nu…

Brenna plutea într-un lac călduţ, cu ochii închişi, bucurându-se de soare. Uitase de toate grijile. Niciun gând nu-i tulbura pacea; plutea uşor, iar apa caldă o înzdrăvenea ca un balsam.

Apoi se trezi şi lacul cel călduţ dispăru. Îi luase locul un pat moale, care, nu pricepea de ce, părea neobişnuit de

tare. Clipi de câteva ori, până când, în sfârşit, recunoscu odaia lui Garrick. Pe urmă întoarse capul şi-l văzu şi pe el. Stătea lângă pat, într-unul dintre jilţurile ce semănau cu nişte tronuri. Era înfiorător de tras la faţă şi de neîngrijit. Totuşi, îi zâmbea, iar ochii îi erau plini de căldură.

— Nu arăţi deloc bine, Garrick. Ai fost bolnav?

El începu să râdă, auzind-o.

— Nu, femeie, sunt zdravăn. Cum te simţi tu?

Ea încercă să se ridice în capul oaselor, dar gemu.

— Mă doare rău tot corpul ca şi cum m-ar fi bătut cineva. Apoi se uită la el bănuitoare. M-ai bătut cumva când dormeam?

— Cum îţi poate trece una ca asta prin minte? exclamă el, jignit. Ai fost tare bolnavă, vreme de două zile. Fără îndoială, din cauza bolii eşti aşa de slăbită şi te dor toate. Se ridică şi o înveli cu păturile până la gât. Femeile ţi-au păstrat zeama caldă, pentru când o să te trezeşti. Mă duc să-ţi aduc.

După plecarea lui, Brenna se întinse în patul cel mare. „Oare îi pare rău? Pare că e îngrijorat, dar oare chiar îi pasă?”

Nu mai putea să aştepte mâncarea. Până să se întoarcă el, somnul o cuprinse iar şi o învălui într-un întuneric plin de linişte şi pace.

Capitolul 29

Ultima lună a anului adusese un ger cumplit, revărsând din belşug gheaţă şi zăpadă peste ţinut. O mare parte a acestei luni, Brenna şi-o petrecu în pat, îngrijită cu mare drag de Janie şi de Maudya. Până şi Rayna îi aducea, bombănind, o fiertură anume, plină de ierburi cu puteri vindecătoare.

Femeile o slujeau cu bucurie pe Brenna. Era una dintre ele şi scăpase de moarte ca prin urechile acului. Dar era şi preferata stăpânului, lucru care era tot mai limpede cu fiecare zi ce trecea, deşi Brenna n-ar fi zis că e aşa.

*

În cele din urmă, când Garrick declară că se întremase destul ca să se poată întoarce la treburile ei, în odaia ei, Brenna fu nevoită să se strunească zdravăn, ca să-şi ascundă încântarea.

Cu toate acestea, sarcina cea mai grea pe care i-o dădură era să ungă cu miere pulpa din spate a unui mistreţ mititel, iar ea spumega de furie că toate celelalte slujitoare tot o mai cocoloşeau, la porunca lui Garrick.

Brenna dădu de perete uşa odăii lui Garrick fără să bată. El tocmai îşi lua masa de seară şi îşi ridică privirea mai uimit de apariţia ei în încăpere decât de bufnitura puternică a uşii. Apoi se întoarse la mâncarea lui, făcându-se că nu-i vede furtuna cenuşie din ochi şi poziţia plină de mândrie a trupului.

— Ar trebui să fii în pat, femeie, zise el aspru, fără s-o privească. Fără îndoială, ai avut o zi grea şi ai nevoie de odihnă.

Ea făcu câţiva paşi.

— Ce-mi trebuie mie e să nu mai fii aşa de îngrijorat. Nu-s schiloadă, Garrick, zise pe un ton ferm, încercând să-şi ţină supărarea în frâu.

Ştia prea bine că n-are rost să se certe cu el, când o copleşea cu blestemata lui de bunăvoinţă. Iar ea ura acest nou fel de a fi al lui. Ziceai că e un tată iertător cu copilul său hoinar, deşi ea numai de iertare n-avea nevoie.

— Te îndoieşti că m-am înzdrăvenit? mai zise ea.

El clătină din cap, evitând în continuare s-o privească.

— Nu, Brenna, dar nu poţi să te întreci cu munca. Ai fost cât pe ce să mori, dar te-ai întors la viaţă. Nu-i firesc să-ţi începi viaţa asta nouă ceva mai prevăzătoare?

— Nu, asta e o mare prostie! se răsti ea, pierzându-şi cumpătul. Mai întâi mă ţintuieşti la pat mai mult decât era nevoie, iar acum te porţi cu mine ca şi cum aş fi o păpuşă prăpădită, care o să se facă bucăţi dacă e mişcată din loc. M-am înzdrăvenit, îţi spun! zise Brenna, ridicând mâinile, scoasă din sărite. Pentru Dumnezeu! Nu sunt o leneşă. Voiam să muncesc în grajdul tău, dar nu m-ai lăsat. Dacă

nu-mi dai voie decât să muncesc aici, atunci aşa să fie! Dar trebuie să-mi dai ceva de făcut.

— Nu asta voia sora ta să mă facă să cred.

Vorbele astea o scuturară pe Brenna, făcând-o să uite de supărarea ei.

— Ai vorbit cu Cordelia?

— Da, o grămadă.

Fata îşi încleştă pumnii. Gândul la Garrick şi Cordelia împreună, vorbind, râzând, iubindu-se îi ştersese orice altceva din minte.

Deci avusese dreptate. În toate nopţile când Garrick se întorsese târziu, iar ea fusese nevoită să-l aştepte trează, în tot timpul acela fusese cu Cordelia.

— Brenna, vino încoace!

— Ce? întrebă ea, fără să-l audă.

— Vino încoace! repetă el.

Ea rămase însă nemişcată, fără să-l privească, aşa că, în cele din urmă, el fu cel care se îndreptă spre ea şi-i mângâie obrazul.

Degetele lui erau ca o arsură pe pielea Brennei. Îi dădu o palmă peste mână, ca să i-o dea la o parte, şi se îndepărtă de el.

— Nu mă atinge! ţipă ea, cu un glas în care durerea şi furia se amestecau. Să nu mă mai atingi vreodată!

Garrick se uită la ea fără să priceapă.

— Ajută-mă, Thor! Ce te-a apucat, femeie?

— Tu – eşti nebun de legat dacă îţi închipui că o să te împart cu sora mea! Dacă o vrei, n-ai decât s-o iei, dar să nu mai vii vreodată la mine, că jur că o să te omor!

În ochii lui Garrick se aprinse o luminiţă veselă, căci acum zâmbea larg.

— De ce-aş vrea-o pe sora ta dacă te am pe tine? Şi cum de ţi-a trecut prin cap una ca asta, când n-am zis decât că am stat de vorbă cu ea?

— Nu te-ai culcat cu ea?

— Nu, niciodată. Dar, chiar de-ar fi aşa, de ce te înfurii tu din pricina asta, Brenna?

Ea simţi că îi iau foc obrajii, când îşi dădu seama cât de

prosteşti păruseră vorbele ei; se purtase ca o nevastă geloasă. Uluită chiar ea de felul în care reacţionase, se îndepărtă de Garrick.

— Brenna?

— Nu-mi pasă dacă iei o altă femeie, răspunse ea încetişor, simţind cum i se pune iar nodul acela nesuferit în gât. Dacă îţi poate potoli şi alta poftele, aş fi tare bucuroasă, căci aşa m-ai lăsa în pace pe mine. Dar nu-i drept să ne ai şi pe mine, şi pe sora mea. Nu-ţi dai seama cât e de greşit?

— Doar asta îmi spui, ca să lămureşti pricina din care te-ai purtat aşa?

Ea făcu ochii mari.

— Dar nu e nicio altă pricină.

— Prea bine, n-o să te silesc să-mi spui.

Ea îl privi urât.

— Îţi spun că nu e nicio altă pricină!

Garrick zâmbi însă şi mai larg, iar gropiţele din obraji i se adânciră.

— Eşti supărăcioasă în seara asta, zise el cu veselie în glas şi se îndreptă spre cufărul său. Poate că asta o să te mai însenineze.

Ea rămase cu ochii aţintiţi asupra lui, vrăjită de felul în care părul de aur îi cădea pe frunte, făcându-l să pară doar un băietan inofensiv, nu războinicul viking, stăpânul răpitor de frumos şi fără suflet pe care îl ştia ea prea bine. Lungă vreme, nu-şi putu lua ochii de la el; în cele din urmă, reuşi să-şi întoarcă privirea spre cutia pe care o scosese din cufăr şi o luminiţă de curiozitate i se aprinse în ochi. Garrick se apropie de ea şi atunci văzu că acea cutie era un cufăr miniatural, sculptat cu modele răsăritene şi incrustat cu fildeş. Era o adevărată minunăţie.

Garrick i-l întinse, iar ea se uită la el.

— Pentru ce e asta?

— Deschide-l!

Fata ridică capacul. Înăuntru, pe o căptuşeală de catifea albastră, se aflau două brăţări pentru braţe, de forma unor şerpi încolăciţi cu rubine strălucitoare în chip de ochi. Ştia

că vikingii preţuiau foarte mult brăţările acestea. O văzuse pe soţia lui Hugh purtând brăţările pe braţele goale, şi până şi Heloise avea aşa ceva. Şi bărbaţii purtau. Cu cât erau mai bogaţi, cu atât erau mai costisitoare aceste bijuterii.

Acestea, pe care i le întinsese Garrick, erau foarte frumoase. Luă una în mână, observând că era grea – fără îndoială, era din aur pur. Apoi, îşi ridică iar privirea spre el. În ochii de peruzea ai lui Garrick strălucea o luminiţă blândă.

— De ce-mi arăţi astea? întrebă ea, înapoindu-i cufăraşul, Garrick însă nu întinse mâna să-l ia.

— Nu ţi le arăt, Brenna. Ţi le dau ţie. Sunt ale tale – ca şi cufăraşul.

Ea se uită din nou la brăţări, după care se holbă la el, neîncrezătoare.

— De ce?

— Asta e dorinţa mea.

— Să-i dai unei sclave zorzoane aşa de preţioase? se aprinse ea.

Aşa, deci, aşa îşi potolea el vina că o încuiase în temniţa aceea îngrozitoare. Dar n-avea să-l ierte aşa de uşor.

— Şi când să le port, Garrick? Când îţi spăl hainele? Când mătur prin sală? Nu, n-o să port darul tău.

— Ba da! rosti el aspru, iar ochii i se întunecară. Şi o să porţi şi rochia pe care ţi-o face acum mama. O să le porţi când o să vii cu mine la ospăţul pe care îl dă tatăl meu ca să întâmpinăm noaptea cea mai lungă din an.

Brenna se clătină pe picioare, în culmea uluirii.

— Mama ta îmi face o rochie?

— Eu i-am cerut, zise el scurt.

Brenna era uimită că Heloise se învoise să facă o rochie pentru o sclavă. Ştia că Heloise era creştină şi bună la suflet, dar totuşi, să-şi petreacă timpul cosând pentru o sclavă era cu totul de necrezut. Ca şi faptul că Garrick avea s-o ducă la sălaşul lui Anselm, şi încă pentru un ospăţ.

— Nu pricep, Garrick. Acum o să mă duci la tatăl tău acasă, deşi te-ai împotrivit de fiecare dată când ţi-am cerut

să mă duci acolo ca să-mi văd rudele?

— Aveai nevoie de timp ca să te obişnuieşti cu noua ta viaţă, fără ceva care să-ţi amintească de casă. Acum, te-ai obişnuit.

— Tu chiar crezi că m-am obişnuit, după ce abia am încercat să fug de tine?

— N-am spus că te-ai obişnuit cu mine, femeie, ci cu noua ta viaţă.

— Dar de ce iei cu tine o sclavă la ospăţ? Aşa e obiceiul pe aici?

— Nu, dar eu nu fac numai cum cere obiceiul. O să vii cu mine, ca să-mi faci poftele.

Auzind asta, ea pufni, furioasă.

— Şi dacă nu vreau?

— Nu te poţi împotrivi, Brenna, râse el. O să mergi oriunde o să te duc.

— Aşa o fi. Dar pot să-ţi fac viaţa foarte grea, răspunse ea şireată. Totuşi, o să vin cu tine, dar cu o condiţie: să pot să port un pumnal.

— Mă învoiesc.

Brenna zâmbi şi se îndreptă spre uşă, cu darul primit în mână. Simţea că acum ea era cea care câştigase. Garrick se înmuia.

— Şi cât priveşte poftele tale de care să mă îngrijesc acolo, o să vorbim despre asta când o să vină vremea.

— Ba n-o să vorbim deloc.

— Poţi să pui rămăşag că o s-o facem, îl contrazise ea şi ieşi, lăsându-l să-i macine vorbele.

Capitolul 30

Ziua sărbătorii de solstiţiu veni mai repede decât şi-ar fi dorit Brenna. Deşi abia aştepta să-şi revadă mătuşa şi îşi pregătise cu grijă vorbele pe care să i le spună Cordeliei, care avea să regrete amarnic ziua în care îşi minţise sora vitregă, îi era tare greu la gândul că o să se afle în casa lui Anselm, pe care voia să-l urască, dar ştia că trebuie să-i fie

recunoscătoare pentru tare multe. Şi să mai meargă acolo şi cu Garrick, în faţa tuturor, nu ca sclavă, ci ca femeia lui, purtând darurile lui. Se întreba dacă poate să îndure atâta umilinţă.

Brenna n-ar fi vrut deloc să meargă, dar ştia că trebuie. Garrick era tare încântat de ceea ce urma să se petreacă. Fusese de neclintit când spusese că ea o să-l însoţească. Avea s-o târască după el, dacă i s-ar fi împotrivit.

Brenna se uită la rochia minunată care i se mula delicat pe trupul subţire. Era dintr-o catifea roşie, foarte elegantă, nu prea grea şi ţesută cu fir de aur. Modelul era simplu, fără mâneci, după obiceiul vikingilor, iar la gât avea un mic decolteu rotund. Mult mai uluitoare era cingătoarea groasă de aur, bătută cu rubine, care se potrivea cu brăţările de braţe pe care le purta.

Janie o ajuta să-şi aranjeze părul, împletindu-i cozile groase cu o panglică roşie şi prinzându-i-le ca o coroniţă în jurul capului, ca să se potrivească mai bine. Fata nu era nici pe departe invidioasă că Brenna avea să meargă ca oaspete în casa lui Anselm; dimpotrivă, era tare bucuroasă şi ciripea ca o pasăre fără minte despre norocul care dăduse peste ea.

Brenna însă nu era de aceeaşi părere şi agitaţia i se mări şi mai mult la auzul glasului lui Garrick, care o chema. Se duse după el, în sala cea mare, şi, la vederea lui, simţi că i se taie răsuflarea. Şi el era înveşmântat tot în straie de catifea, iar materialul minunat, auriu, se mula pe muşchii lui ca şi cum ar fi fost o a doua piele. Firele roşii contrastau cu cele aurii, iar rubine mari îi împodobeau nu doar cingătoarea, ci şi medalionul de aur pe care şi-l pusese la gât. În mintea Brennei se ivi întrebarea dacă nu cumva el se îmbrăcase înadins aşa, ca să arate împreună ca o pereche.

Părul lui buclat strălucea ca aurul la lumina focului, când ea observă că o privea ciudat, cu ochii umbriţi ca de o pâclă.

— Domniţă, eşti o nestemată ieşită la lumină din marea întunecată, spuse Garrick cu glas blând, îndreptându-se

spre ea.

Brenna simţi că se înroşeşte, văzând cum o priveşte.

— Rochia e minunată, fu tot ce-i trecu prin minte să răspundă.

— Aşa e, dar n-ar fi la fel de frumoasă pe o alta.

Acum, Brenna simţi că i se face de-a dreptul rău.

— Garrick, ţie nu-ţi stă în obicei să arunci vorbe linguşitoare.

— Eu nu spun decât adevărul, zâmbi el. Încă mai ai până o să mă cunoşti cu totul.

— Încep să-mi dau seama de asta.

— Să mergem! Ospăţul trebuie să fi început deja, zise el, părând deodată cuprins de nerăbdare.

Ea dădu din cap şi-l urmă în bucătărie; mantiile lor erau atârnate de uşa din spate. Numai că pelerina ei nu se afla acolo, îi luase locul o minunată mantie de hermelină, cu o glugă enormă. Brenna rămase nemişcată în vreme ce el îi puse pelerina pe umeri, după care îi acoperi grijuliu capul cu gluga.

Fata îşi înălţă privirea spre el, ridicând mirată din sprâncene.

— Încă un dar?

— Da, zâmbi el larg. Îţi stă bine în straie bogate. O să mai primeşti şi altele.

— Nu-ţi stă în fire să fii darnic, Garrick. De ce te-ai schimbat?

— Ba mi se potriveşte, zise el, înălţând din umeri şi, în cele din urmă, îi întinse pumnalul pe care i-l făgăduise.

Ea îşi prinse la cingătoare arma bătută cu nestemate, după care îl privi iritată.

— Doamne, Dumnezeule! Era mai bine când aveai tot timpul capsa pusă. Măcar atunci, ştiam la ce să mă aştept. Urăsc când lucrurile nu stau în făgaşul lor! exclamă ea, după care ieşi cu paşi mari din casă; în urma ei, îl auzi pe Garrick râzând de izbucnirea ei neaşteptată.

*

Sala plutea într-un nor gros de fum de la focurile unde se gătea mâncarea, însă Brenna prefera să o usture ochii

decât să mai îndure gerul din care tocmai veniseră. Era încă prea îngheţată ca să-şi scoată pelerina şi se bucura că are la îndemână pretextul acesta, căci, atunci când dăduse roată cu privirea prin încăpere, la celelalte femei de acolo, văzuse că niciuna nu era înveşmântată la fel de bogat ca ea.

La gândul felului în care aveau să se uite ele când o să-l vadă pe Garrick plimbând-o prin faţa lor, se făcu aproape stacojie la faţă. O biată sclavă împodobită mai bine decât femeile libere – aşa ceva nu se mai auzise. Brenna se simţea ca şi cum ar fi fost târfa alintată a lui Garrick şi ştia că toate celelalte femei aveau s-o considere exact la fel.

Pe măsură ce gândurile acestea puneau stăpânire pe ea, simţea cum se umple de amărăciune. Nu spuse nimic când Garrick o lăsă la o masă, ducându-se să-şi salute rudele. Se cufundă într-o tăcere de piatră, cu ochii în poală, simţind că multe perechi de ochi erau aţintite asupra ei. Rumega în minte gândurile ei amare, când glasul Heloisei care venise la ea, o făcu să tresară.

— Îţi este pe plac rochia, Brenna?

La vederea privirii blânde a femeii, fata începu să se mai liniştească.

— Da, îţi mulţumesc.

— Atunci vino, îţi iau eu pelerina. Doar n-am trudit atâtea ceasuri la o rochie aşa frumoasă ca tu să o ţii ascunsă.

Brenna îşi scoase pelerina de hermelină cam împotriva voinţei ei, însă îşi dădea seama că nu mai era atât de ruşinată acum, că Heloise era lângă ea. Îi era tare recunoscătoare stăpânei casei, care-şi făcuse vreme s-o ajute să se simtă în largul ei.

— Da, copilă, arată minunat pe tine, zâmbi Heloise.

— Eşti mult prea bună.

— Ba nu, spun doar adevărul. Şi îţi mulţumesc, Brenna.

— Dar n-am făcut nimic.

Heloise aruncă o privire spre Garrick, care stătea de vorbă cu tatăl lui şi cu alţi câţiva bărbaţi, după care se uită iar la Brenna şi îi puse drăgăstoasă o mână pe braţ.

— E multă vreme de când nu l-am mai văzut pe fiul meu atât de liniştit şi de plin de voie bună. Pentru asta îţi datorez mulţumirile mele.

Brenna se înroşi iar.

— Fără îndoială că te înşeli.

— Nu cred. Ce-i drept, n-a vrut să cadă pradă farmecelor tale şi a luptat cât a putut, dar tot a fost învins. Nu ţi-ai dat seama şi tu de deosebire?

Brenna dădu încetişor din cap, fără s-o privească în ochi pe Heloise. Nu putea să-i dea dreptate femeii, însă ceea ce o uimea era că gândul acesta o încălzise. Să fi fost asta pricina felului uimitor în care se schimbase Garrick de când fusese bolnavă? Oare se îndrăgostise de ea?

Brennei îi era teamă să-şi continue gândul ori să vorbească mai departe despre asta, aşa că schimbă repede subiectul.

— Unde e mătuşa mea? Pot să vorbesc cu ea?

— Cum să nu! Uite-o că vine! Eu plec, ca să vorbiţi între patru ochi.

Brenna se ridică în picioare împreună cu Heloise chiar când Linnet ajunse lângă ele, însă n-o mai văzu pe mama lui Garrick plecând. Ochii îi rămăseseră aţintiţi asupra mătuşii ei şi lacrimile le şiroiau amândurora pe obraji în vreme ce se îmbrăţişau. Toate chinurile pe care le îndurase fata în ultimele luni îi năvăliră proaspete în minte, acum că avea în sfârşit pe cineva căruia să i le mărturisească, însă, dacă se gândea la situaţia mătuşii ei, lucrurile nu mai păreau nici pe departe aşa de rele.

Se aşezară una lângă alta; Brenna nu-i mai lăsa mâinile lui Linnet din ale ei. O scruta cu atenţie pe mătuşa ei, observând că aceasta tot nu-şi arăta vârsta. Ca s-o spună pe-a dreaptă, ochii ei albaştri străluceau de tinereţe şi de viaţă.

— Ţi-a fost bine, mătuşă?

— Heloise a făcut să mă simt ca şi cum aş face parte din familie, îi mărturisi Linnet încântată. Da, mi-a fost tare bine.

— Mă bucur. De multe ori mi-am făcut griji pentru tine,

însă Garrick n-a vrut să mă aducă aici până acum.

— E tare posesiv, aşa cred, şi vrea să te ţină cât mai aproape de el, în casa lui. Să ştii că Heloise mi-a dat multe veşti despre tine. Ştiu că ai fost înfiorător de încăpăţânată la început, dar ştiam prea bine că aşa o să fii. Ştiu că ai fugit şi că ai fost bolnavă de moarte. Am fost înnebunită atunci. Dar acum eşti aici, îţi merge bine şi ţi se dă cinstire. Mă bucur tare mult!

— Mi se dă cinstire?

— Te afli aici ca oaspete, nu ca sclava lui Garrick. Da, el te cinsteşte în acest fel.

Brenna râse batjocoritor.

— Ştiu de ce o face, mătuşă. Sunt aici numai ca să-i domolesc poftele.

— Ei, hai, Brenna, zise Linnet. Aici sunt multe femei care să-i astâmpere poftele. Pe lângă asta, nu ţi-ar fi făcut darurile astea minunate numai pentru ce crezi tu. Eram împreună cu Heloise când Garrick a rugat-o să-ţi coasă rochia asta. „Trebuie să fie făcută în felul vikingilor”, a zis el, „căci acum e una de-a noastră.”.

Brenna se încruntă, îngândurată.

— Nu i-am dat niciun motiv să creadă că sunt fericită aici. Ştie că o să fug iar dacă mi se iveşte prilejul. De ce-ar spune că sunt una de-a lor?

— Probabil că i-ai dat tu vreo pricină să creadă asta. Dar, acum serios, Brenna, să nu mai cauţi vreun prilej să fugi iar. Dacă o să reuşeşti şi Garrick n-o să te mai poată găsi, eu o să mă îmbolnăvesc de grijă.

— Mătuşă, când o să plec, o să plec pe mare şi o să te iau şi pe tine cu mine, zise Brenna în grabă, deşi se îndoia că va putea vreodată să reuşească asta.

Însă, deşi cu aceste vorbe încercase să-şi liniştească mătuşa, spusele ei părură mai degrabă să o întristeze pe femeia mai vârstnică.

— O, Brenna! Când te-am văzut aici, m-am gândit că ai scăpat în sfârşit de sălbăticia firii tale. O femeie coaptă la minte ar accepta soarta care a adus-o aici. Ar fi recunoscătoare că e în viaţă şi s-ar obişnui cu noul ei trai,

ştiind că nu mai are la ce să se întoarcă.

— Aşa cum ai făcut tu?

— Da, cum am făcut eu. E singura cale, Brenna. Dacă o să jelim ce-am pierdut, o să suferim cumplit. De fapt, dacă e să recunosc, acum viaţa mea e mai bună, aşa că nu pot să mă plâng. Am găsit în Heloise o prietenă bună şi dragă. Nu se înfurie pentru că Anselm mă vizitează uneori, aşa că am şi un bărbat, care e blând în felul lui.

— Încetează! Nu vreau să mai aud nimic.

— Gândeşte-te, Brenna! Garrick ţine la tine, se vede de la o poştă. Fă din viaţa ta cu el ceva minunat!

— Da, ca târfa lui! şuieră Brenna, dând în sfârşit glas gândurilor amare care o rodeau.

— Da, ştiu că nu te poate lua în căsătorie, dar o să fii la fel ca o soţie pentru el. Darurile lui minunate sunt cea mai bună mărturie pentru asta. Se spune că un bastard poate moşteni averea tatălui său dacă acesta nu are moştenitori legiuiţi. Se poate ca Garrick să nu-şi ia niciodată soţie, ci să te ţină lângă el ca singura lui iubită. Iar viitorul tău cu el va fi la fel de sigur, chiar fără să rostiţi jurămintele de nuntă. Poate că o să dai naştere unor bastarzi, dar ei o să aibă un loc aici.

— Mândria mea cere mai mult decât atât. Cândva am dispreţuit căsătoria, dar e singura cale ca să trăiesc în pace cu Garrick.

— Dar căsătoria cu o sclavă e interzisă.

— Ştiu, spuse Brenna încetişor.

Şi se uită la Garrick, aflat în cealaltă parte a încăperii, şi zâmbi. Spusese totul cu glas tare. S-ar fi măritat cu Garrick, da, s-ar fi măritat cu el cu cea mai mare bucurie.

Gândul de a fi măritată cu el, fără să se mai hărţuiască neîncetat unul pe altul, o umplea de căldură. Da, îl iubea cu adevărat! Brenna întâmpină gândul ăsta cu un râs cristalin, plin de bucurie. Apoi se întinse spre mătuşa ei, îmbrăţişând-o:

— Îl iubesc. Nu mi-am dat seama de asta până acum, dar e adevărul adevărat. Îl iubesc. Şi dacă şi el ţine la mine, cum ai zis tu, cum mi-a zis chiar mama lui, atunci o să mă

ia de soţie. E singurul fel în care pot trăi împreună cu Garrick.

— Brenna, nu încape nicio îndoială că eşti fata lui Angus. Eşti încăpăţânată dincolo de marginile bunului-simţ. Dacă îl iubeşti cu adevărat pe Garrick, atunci o să-l iei aşa cum e şi n-o să-i ceri mai mult.

— Şi să las la o parte decenţa? Nu, mătuşă. Se va face cum vreau eu ori nu se va face nimic, răspunse Brenna supărată şi se ridică. Delia unde e?

— S-a plâns că e cam bolnavă şi s-a dus să se întindă în pat, la sălaşele noastre.

— Ştia că o să fiu şi eu aici?

— Da, toţi ştiam. Garrick a trebuit să obţină îngăduinţa tatălui său ca să te poată aduce ca oaspete, ca să nu-l jignească pe Anselm.

Brenna se zburli la auzul acestor vorbe. Acum, ea era cea jignită. Chiar aşa, să obţină îngăduinţa!

— Vorbim mai încolo, mătuşă, zise ea înţepată. Nădăjduiesc ca până atunci să-mi ţii mai mult partea mie, nu acestor păgâni necioplţi.

Capitolul 31

Hugh se întoarse la Garrick şi se aşeză, după ce umpluse iar ambele lor halbe din cazanul uriaş cu mied, care aburea în mijlocul mesei lungi. Bărbaţi purtând măşti din capete de animale dansau şi se fugăreau prin mijlocul încăperii, jucându-şi renghiuri unii altora şi oaspeţilor.

Pe chipul lui Garrick se zugrăvise o expresie de resemnare stoică la vederea unui bărbat care purta o mască de berbec şi despre care ştia prea bine că e fratele său vitreg, Fairfax, care se furişa în spatele lui Hugh ca să-i toarne o găleată de zăpadă în cap. Garrick se uită uluit la Hugh, care se mulţumi să izbucnească în râs şi să-şi scuture zăpada de pe umeri, fără ca măcar să se întoarcă să vadă cine-i jucase renghiul, chiar dacă Fairfax fugise mâncând pământul după ce făcuse isprava.

În cele din urmă, Garrick izbucni într-un hohot puternic de râs.

— Dar ştiu că te-ai înmuiat, frate. Din câte-mi aminteam eu, nu ţi-au plăcut niciodată glumele de la sărbătoarea miezului iernii. Mă pregăteam deja să te arunc la pământ, căci eram sigur că o să te apuce pandaliile şi ai să-ţi scoţi sabia.

— Şi te-am dezamăgit, din câte văd, râse Hugh, scuturându-şi părul blond. Nu, n-am chef să mă iau la bătaie.

— Nici eu. Să ştii că ne-am înmuiat amândoi, nu?

Pe urmă, Garrick se lăsă pe spate, privindu-şi gânditor fratele.

— Credeam că eu sunt plin de bună dispoziţie, dar văd că tu eşti şi mai şi. Arăţi ca un bărbat căruia i s-a arătat un colţişor din Valhalla şi a văzut că e aşa cum şi-a închipuit-o. Lămureşte-mă, ce-i cu tine?

— Bea pentru mine, frate, râse Hugh. În sfârşit, o să am şi eu un copil.

Uluit, Garrick îşi bătu fratele pe spate.

— Asta chiar că-i o veste bună, Hugh! exclamă el, ridicându-şi pocalul. Fie ca acest copil să fie bărbat şi să fie binecuvântat cu puterea… unchiului său.

Hugh izbucni într-un râs tunător.

— O să am eu grijă de asta.

— Cred că nevastă-ta e în culmea fericirii, remarcă Garrick. A avut ceva de aşteptat.

— Dimpotrivă, spumegă de furie. Ea m-a învinuit mereu pe mine pentru că e stearpă şi tot stearpă a şi rămas. Roaba cea nouă, Cordelia, a prins rod în pântece.

La vestea aceasta, bucuria lui Garrick se ofili un pic.

— Eşti sigur că e sămânţa ta?

— Da, răspunse Hugh plin de mândrie. Aşa cum ți-ai păstrat tu scorpia doar pentru tine, mi-am păstrat-o şi eu pe-a mea.

Garrick se încruntă la amintirea Brennei, căci îşi amintise de supărarea pe care o rumega ea împotriva surorii sale, şi se blestemă pentru că-i dăduse pumnalul,

rugându-se să nu-l folosească pe sora ei. Se uită prin încăpere după ea, însă nu o vedea pe nicăieri. Fără îndoială, era împreună cu Cordelia.

Garrick se ridică în grabă.

— Iertare, Hugh! Mă duc s-o caut pe Brenna, până nu face harcea-parcea ospăţul tatălui nostru. Este tare pricepută să stârnească tărăboi.

— Stai jos, Garrick! O mică scorpie nu-i de ajuns ca să distrugă sărbătoarea asta. Vreau să vorbesc cu tine despre călătoria în care o să porneşti la primăvară.

— Şi nu putem să vorbim mai încolo? zise Garrick nerăbdător.

— Dacă pleci acum, Morna o să fie sigură că ţi-e teamă să dai ochii cu ea.

— Morna?

Hugh arătă spre uşă, şi Garrick se întoarse într-acolo. În prag se afla Perrin, care părea încurcat, şi pe bună dreptate, căci lângă el era sora lui, Morna. Era la fel de frumoasă ca întotdeauna. Părul de culoarea inului era strâns tot la spate, ceea ce-i scotea în evidenţă oasele puternice ale feţei, iar unduirile pline ale trupului se observau prin mătasea de un verde întunecat a rochiei sale. Îşi încrucișă privirea cu Garrick, ai cărui ochi erau la fel de întunecaţi ca apele unui golf în furtună.

Hugh avea dreptate. Nu putea să plece acum. Se întoarse la loc spre fratele său şi se aşează încet în scaun. Nu-i mai rămânea decât să-şi pună nădejdea că Brenna n-avea să facă un lucru pe care să-l regrete cu toţii.

*

Cerul se acoperea de o ceaţă roşiatică, zugrăvind pământul alb. Ameninţătoare culoare, roșul – culoarea sângelui şi a furiei.

Brenna rămase câteva clipe cu privirea pierdută în faţa aurorei boreale, închipuindu-şi că dârele ceţoase de un roşu puternic, bătând în violet, sunt braţe însângerate ce se întind să apuce nişte duşmani nevăzuţi. Gândurile ei negre şi amintirea proaspătă a umilinţei prin care trecuse din cauza Cordeliei o făceau să-i vină asemenea lucruri în

minte. Abia dacă-şi mai putea stăpâni mânia când deschise uşa de la sălaşul femeilor.

Cupe pline cu ulei îşi aruncau în jur strălucirea blândă, iar în mijlocul încăperii era aprins un foc. Pe lângă pereţi erau înşirate paturi de scânduri, iar pe unul dintre acestea stătea culcată Cordelia, acoperindu-şi ochii cu braţul, cu părul ei ca flacăra răspândit pe pernă.

— Cine-i acolo? întrebă Cordelia, iar glasul îi suna înfricoşat. Hugh? Aşteptă o vreme răspunsul, care însă nu venea. Linnet?

— Nu, Delia, eu sunt.

Femeia se ridică dintr-odată în capul oaselor, albă la faţă ca o moartă.

— Brenna… eu…

— Tu ce? întrebă Brenna, apropiindu-se. Îţi pare rău? Ai fi vrut să recunoşti că mi-ai turnat minciuni înainte ca eu să fi fost umilită din pricina lor?

Şi se proţăpi în faţa Cordeliei, cu mâinile înfipte în şolduri şi aruncând flăcări de furie din ochi.

— De ce m-ai minţit despre lucrurile care se petrec între un bărbat şi o femeie?

Obrajii Cordeliei se înroşiră brusc.

— Pentru că asta meritai!

— De ce? Ce ţi-am făcut eu de-ai vrut să te răzbuni pe mine? Trebuie să ştiu de ce, Cordelia, înainte să-mi vină mie rândul să mă răzbun!

Cordelia se albi din nou la faţă şi încercă repede să explice:

— Dunstan te dorea, dar tu nici măcar nu ţi-ai dat seama de asta.

— Dunstan? Brenna se încruntă, fără să priceapă. Ce mai prostie! Doar era bărbatul tău.

— Da, cum să nu, bărbatul meu! se strâmbă Cordelia plină de amărăciune. Dar te râvnea pe tine. Dacă ţi-ai fi dat seama, ai fi putut să pui capăt nebuniei. Dar nu, tu erai mult prea dornică să te arăţi demnă de mândria tatălui tău. Habar n-aveai de simţămintele celorlalţi.

— Dacă ceea ce-mi spui e adevărat, de ce nu mi-ai zis?

Ştii doar că eu nu voiam niciun bărbat, iar pe Dunstan, cel mai puţin dintre toţi.

— Doar nu era să recunosc în faţa ta ori a oricui altcuiva că nu sunt în stare să păstrez iubirea soţului meu.

— Şi din pricina asta m-ai făcut să cred că mă aşteaptă chinuri îngrozitoare? Ai crezut că o să fie cu soţul meu, dar cel care m-a siluit prima dată mi-era duşman, iar asta a făcut ca totul să fie şi mai rău. Nu ceea ce s-a întâmplat a fost rău, Delia, ci faptul că, pentru prima dată în viaţă, m-a copleşit cu totul spaima.

— Mă bucur dacă ai îndurat şi tu măcar un pic de umilinţă, căci eu am îndurat o groază din pricina ta!

Ochii Brennei se aprinseră de furie; ridică mâna şi o plesni pe Cordelia peste faţă, ducându-şi în acelaşi timp mâna cealaltă la pumnal.

— Eu n-am nicio vină pentru mândria ta rănită, Delia! Dacă ai avea măcar un dram de minte, ţi-ai da şi tu singură seama de asta. Dacă aş fi putut să ajung la tine în noaptea în care vikingul m-a avut pentru prima oară, te-aş fi ucis pe dată. Şi nici acum nu mi-a pierit cheful s-o fac.

Cordelia se uită la arma din mâna Brennei, fără să-i vină să creadă.

— Ai vătăma o femeie ce poartă un copil în pântece?

Uluită, Brenna se dădu un pas în spate.

— Spui adevărul, Delia?

— Linnet ştie. Întreab-o pe ea, dacă te îndoieşti de vorbele mele.

Brenna nu se gândise la una ca asta. Oricum, n-ar fi ucis-o, căci acum, că descoperise că-l iubeşte pe Garrick, se simţea generoasă. Dar voise s-o sperie de moarte. Acum însă nu-i mai rămânea decât s-o ameninţe pe degeaba.

— Te-ai jucat mult prea mult cu viaţa mea, Delia. Dacă o s-o mai faci vreodată, o să uit că sunt creştină şi o să-ţi înfig pumnalul ăsta drept în inimă – fără să-mi mai pese dacă eşti borţoasă sau nu!

În vreme ce Brenna îşi vâra la loc pumnalul în teacă, sora ei începu să râdă, prinzând curaj.

— Să ştii că nu mi-e frică de tine Brenna Carmarham!

Hugh o să mă apere şi o să plăteşti scump pentru ce mi-ai făcut azi!

— Merită să-ţi pui viaţa la bătaie ca să-ţi duci răzbunarea mai departe, soră? replică Brenna pe un ton ameninţător, după care se răsuci pe călcâie şi ieşi cu paşi mari din încăpere.

Era furioasă. Întâlnirea nu se petrecuse deloc aşa cum plănuise ea. Nu-i venea să creadă ce îndrăzneală avusese Cordelia. Voia să nu mai aibă de-a face şi să n-o mai vadă niciodată pe vrăjitoarea aceea mincinoasă. Palma pe care i-o dăduse fusese o slabă plată pentru ce-i făcuse Cordelia, dar trebuia să se mulţumească doar cu atât.

Ceţurile roşietice se făcuseră nevăzute de pe cer. Lumea se cufundase iar în beznă, iar Brenna se întoarse grăbită în sală. Îi părea rău de asprimea cu care îi vorbise mătuşii ei şi începu să o caute din priviri, ca să-i ceară iertare. Însă Linnet nu se vedea pe nicăieri, aşa că se hotărî să se ducă spre Garrick.

Dar în clipa în care se aşeză lângă el, jena o cuprinse iar, de două ori mai mare ca înainte. Mulţi ochi se holbau la ea, întrebători, iar Garrick părea cel mai curios dintre toţi.

— Ai văzut-o pe sora ta?

— Da, am văzut-o.

— Nădăjduiesc că e bine.

— O să aibă un copil! se răsti Brenna supărată, regretând de îndată vorbele aspre.

— Dar e bine? stărui Garrick.

— Era bine sănătoasă când am plecat eu de la ea, spuse Brenna. Prea multe gânduri îi roiau în minte ca să-şi mai bată capul şi cu grija asta a lui Garrick.

Datorită noilor simţăminte care i se dezvăluiseră sieşi, îl privea altfel acum pe Garrick. Îşi dădu de îndată seama că nu este prea în largul lui şi se întrebă care o fi pricina. Se hotărâse să-i dezvăluie şi lui o parte dintre noile simţăminte care o cuprinseseră, dar se gândea că trebuie s-o facă mai cu băgare de seamă. Nu i-ar fi fost de mare folos ca Garrick să devină bănuitor şi să-i răstălmăcească

motivele.

Aşa că îi zâmbi cu vino-ncoace:

— Garrick, ţi-am spus cumva cât chipeş eşti azi?

Aşa cum bănuise, el o privi neîncrezător.

— Din câte-mi aduc aminte, ai avut când s-o faci, dar n-ai profitat de ocazie.

Zâmbetul ei se făcu şi mai strălucitor.

— Atunci îţi spun în clipa asta: chiar arăţi ca un nobil lord. Titlul ăsta ţi se potriveşte, dar nu e folosit în ţara voastră, nu?

El clătină din cap.

— Suntem un regat cu feude. Fiecare clan are un şef, care e lord sau chiar rege în aşezarea sa.

— Ca tatăl tău?

— Da, răspunse el, privind-o curios. De ce mă întrebi?

În loc să-i răspundă, ea îi puse altă întrebare:

— Nu ţi se pare că a venit vremea să fiu şi eu curioasă în legătură cu poporul tău – şi cu tine?

— Da, cred că e un lucru înţelept, zâmbi el larg.

— Ai o familie mare?

— Am unchi, mătuşi şi mulţi veri, zise el, ridicând din umeri.

— Ştiu că ai doi fraţi, dar numai atât? Nu ai şi surori?

Un nor negru păru că se coboară pe chipul lui Garrick.

— Am avut o soră, zise cu glasul încărcat de amărăciune. Era cel mai mic copil al mamei mele. A murit cu mulţi ani în urmă.

Brenna simţea cum durerea şi mânia din glasul lui îi străpung inima ca o sabie; era ea însăşi uimită cât de mult o afectau emoţiile lui.

— Îmi pare rău, Garrick.

— Nu ai de ce, zise el ţeapăn. Nu ai cunoscut-o.

— Nu, zise ea, atingându-i mâna cu blândeţe, dar ştiu ce durere e când pierzi pe cineva pe care-l iubeşti.

El îi luă mâna într-a lui şi i-o strânse, după care îşi înălţă spre ea privirea îmblânzită, din care mânia se făcuse nevăzută.

— Da, cred că ştii.

Brenna simţea că o copleşeşte dorinţa de a se lipi de el, de a-i simţi braţele cum o cuprind pline de duioşie. Şi, în clipa în care se gândea la asta, păru că rănile pe care i le pricinuise moartea tatălui ei încep să se vindece încetişor. Nu se mai simţea atât de singură, de pierdută ca până atunci.

Garrick era de-acum centrul vieţii ei, însă tot nu voia să i se dezvăluie cu totul. Îşi trase deci mâna dintr-a lui. Până atunci, nu-şi mai vorbiseră niciodată în felul acesta, iar ea era încântată de acest nou început. Cu toate acestea, între ei se lăsă o vreme tăcerea, făcând-o să se simtă stânjenită, încordată, aşa că se porni iar cu întrebările, găsindu-şi însă un nou subiect.

— Garrick, nu vorbeşti niciodată de timpul în care l-ai petrecut întemniţat de poporul meu şi nici nu pari să-i urăşti pentru ceea ce ţi-au făcut. De ce?

El păru mirat de întrebarea ei.

— Cine ţi-a spus de asta?

— Mama ta, când am fost adusă aici. Ne-a explicat atunci de ce ne-a atacat Anselm.

Nu trebuia să-i mai spună şi că Anselm însuşi dezvăluise o mare parte din cele întâmplate.

— Ai vrea să nu vorbeşti despre asta? continuă Brenna, văzând că Garrick nu se înnegurase când îi amintise de cele întâmplate.

— Aş vrea să uit de vremurile acelea. Dar, cum azi pare că te roade o mare curiozitate, o să-ţi spun. Când un viking pleacă să prade, ştie prea bine că poate să moară ca un războinic, dar poate şi să cadă prins sau să fie măcelărit, iar asta nu-i mare dovadă de mândrie. Ştiam că mi se poate întâmpla aşa ceva, iar când am fost prins mă aşteptam să mor lipsit de cinste.

— E aşa de important? îl întrerupse Brenna. Să mori ca un războinic?

— Numai aşa putem ajunge în Valhalla.

— Asta e raiul vikingilor?

— E o comparaţie potrivită, zise el, ridicând din umeri. Dar numai războinicii pot să ajungă în Valhalla.

Brenna îşi amintea lecţiile primite de la Wyndham şi nu voia să-l întrebe lucruri pe care le cunoştea deja.

— Prin urmare, credeai că o să ai o moarte lipsită de cinste?

El încuviinţă din cap, apoi continuă:

— E adevărat că s-au purtat cu mare cruzime cu mine şi sunt câţiva dintre ei pe care aş vrea să-i ucid dacă mi-ar cădea în mână. Dar e la fel de adevărat că azi n-aş mai fi în viaţă dacă n-ar fi fost tot unul din neamul tău, un paznic bătrân, căruia i s-a făcut milă de mine şi m-a ajutat să fug.

— Şi de asta nu ne urăşti pe toţi? întrebă ea şi, văzându-l că încuviinţează din cap, adăugă: Dar tatăl tău nu simte la fel ca tine. Nu ştie că tot un celt te-a ajutat să scapi?

— Ştie. Dar tata e iute la mânie şi a hotărât că trebuie să arunce vina pe toţi ai tăi pentru ce-am îndurat. Şi, din clipa în care a luat-o pe calea asta, n-a mai putut fi cale de întors – până când te-a cunoscut pe tine. Îi pare rău că ţi-a atacat satul şi că te-a adus aici. Ştii asta, Brenna?

— Da, ştiu. Mi-a spus şi mama ta.

— Încă îl mai urăşti?

Brenna era sfâşiată pe dinăuntru, căci nu prea mai ştia cu adevărat.

— Garrick, dacă ţi s-ar întâmpla ţie, dacă un celt ar veni aici prin înşelăciune şi i-ar omorî aproape pe toţi cei din clanul tău, iar pe tine te-ar lua prizonier, nu l-ai urî?

— Ba da, cum să nu, recunoscu el, uimind-o totodată. Şi nici nu mi-aş găsi liniştea până nu l-aş vedea mort.

— Atunci mă învinovăţeşti pentru ceea ce simt?

— Nu. Te-am întrebat numai dacă încă mai simţi asta. Îndeobşte, femeile sunt mai iertătoare ca bărbaţii şi nu gândesc la fel ca ei. Dar mai sunt şi unele care nu se supun regulilor, nu? o necăji el.

Ea zâmbi, vrând să încheie odată acest subiect în care se băgase fără să vrea.

— Nu la fel de mult ca înainte.

— Da? Cum de te-ai schimbat, domniţă? Nu tu mi-ai cerut să-ţi dau o armă ca să vii aici? Şi n-o s-o foloseşti împotriva mea ceva mai târziu, când o să vreau să fii a

mea?

— Nu, Garrick, nu împotriva ta, răspunse ea blând.

El se aplecă spre ea şi-i ridică bărbia, privind-o în ochi.

— Îţi dai cuvântul, Brenna?

— Mi-l dau.

— Atunci, chiar te-ai schimbat, începu el să râdă, lăsându-se pe spate în jilţ.

Ea zâmbi cu şiretenie.

— Nu cum ai crede tu, Garrick. N-o să folosesc o armă, dar tot n-o să mă poţi avea cu uşurinţă.

El redeveni serios, după care începu să se vaite, amuzat:

— Nu-i cinstit, femeie, să mă laşi să mă bucur atât de puţin de izbândă.

Ochii ei sclipeau de încântare.

— Şi cine ţi-a spus, vikingule, că femeile luptă cinstit?

El începu să bodogănească şi se întoarse înadins spre Hugh, care se făcea în faţa câtorva prieteni că avea să câştige cursa de cai plănuită pentru a doua zi. Brenna n-avea stare să-l asculte. Se simţea atât de bine! Era pentru prima dată când vorbise cu Garrick fără ca vreunul dintre ei să se aprindă de furie.

Acum, că se gândea, nu i se părea deloc de mirare că se îndrăgostise de vikingul acesta. În el găsea tot ce admira la un bărbat: curaj, putere şi o voinţă de fier. Putea să fie şi blând uneori, ştia prea bine. Iar faptul că era atât de plăcut la privire nu-i stânjenea deloc cauza.

Iar ea ştia prea bine că el o dorea. În câteva feluri subtile, îi arătase că şi el ţine la ea. Văzuseră şi alţii acelaşi lucru, deci aşa trebuia să fie. Atunci, singura problemă era să-i spună că şi ea ţine la el.

„O, Garrick, o să găsesc eu o cale ca să te fac să te încrezi în mine”, îşi spuse Brenna, foarte hotărâtă. Cu gândul acesta în minte, zâmbi şi se dădu într-o parte, în vreme ce slujitorii aduceau la masă tăvi uriaşe, pe care tronau fripturi mari de mistreţ şi de vită, însoţite de pâine şi de miere.

Brenna se ridică şi-şi umplu o cupă cu mied înspumat. În clipa aceea, privirea i se încrucişă cu a lui Anselm, care

stătea în capul mesei. Se întoarse de îndată, fără să vadă zâmbetul cald pe care i-l adresa acesta. Lângă el îl văzu pe Perrin şi răspunse la salutul lui, mai degrabă rezervat. Apoi, ochii îi fură atraşi de femeia care şedea lângă el, o fiinţă minunată, înveşmântată toată într-o mătase de un verde-închis, cu ţinuta trufaşă şi ochi albaştri strălucitori. Ar fi fost încântătoare dacă ochii nu i-ar fi fost atât de reci şi de înveninaţi. Brenna rămase ţintuită locului, primind mesajul care părea că străbate sala ca să ajungă drept la ea.

Întâi fusese uluită de faptul că stârnise simţăminte atât de puternice într-o fiinţă pe care nu o cunoştea. Dar îndată îşi dădu seama că o cunoştea pe femeia aceea, că ştia cine este. Morna – alta nu putea fi.

Deci ea era femeia stăpânită de ambiţie care îl rănise pe Garrick cel tânăr şi neajutorat, care îl făcuse să nu mai aibă încredere în nicio femeie. Într-un mod ocolit, Morna se făcea vinovată pentru multe dintre greutăţile prin care trecuse Brenna. Era o femeie lipsită de onoare şi de o neruşinare de necrezut.

Se vedea de la o poştă că Morna îl dorea iar pe Garrick. Altfel, de ce s-ar fi uitat la Brenna plină de atâta dispreţ, de atâta ură? Pusese mâna pe bogăţii şi acum ştia că şi Garrick era un om bogat, aşa că îl voia. Oare chiar credea că trecutul nu avea nicio însemnătate?

Brenna îi zâmbi sfidător, într-un mod dinainte socotit. Cât timp avea să trăiască pe lume Brenna, frumoasa cea blondă n-avea să pună gheara pe Garrick.

Capitolul 32

Ospăţul mergea mai departe şi, odată cu el, şi renghiurile urâte care nu mai conteneau. După obiceiul vikingilor, oamenii izbucneau din nimic şi încăierările se ţineau lanţ.

Garrick se luase la harţă cu Hugh, dar din fericire, Anselm se băgase între ei şi, curând, totul fusese uitat. Pe

urmă se ciondăniseră Hugh şi Fairfax, iar Anselm îşi potolise iar fiii, înainte să se provoace unul pe altul la vreo luptă. Totuşi, nu toate neînţelegerile erau lămurite şi multe dintre ele se sfârşeau că vărsare de sânge. Un bărbat, pe care Brenna se bucura că nu-l cunoscuse, îşi pierdu astfel viaţa într-o încăierare care începuse ca o încercare prietenească a puterilor. Era tare rău că asemenea lucruri se puteau întâmpla şi, mai rău chiar, că învingătorul era lăudat pentru izbândă.

Brenna învăţa repede ce însemnătate avea puterea la poporul acesta. Era considerată virtutea cea mai de preţ. Un bărbat fără putere era un gunoi, care abătea ruşinea asupra familiei sale. Fata bănuia că un viking mai degrabă ar fi murit decât să piardă într-o încercare a puterii.

Istorisirile mergeau din gură-n gură, iar glumele şi certurile se ţineau lanţ. Brenna se străduia să nu reacţioneze când îl auzi pe Anselm povestind cum o prinsese chiar pe ea. Înflorise mult povestea, însă nu-i punea deloc la îndoială cutezanţa. Brenna se uită la Morna, care asculta spusele lui Anselm cu vădită neîncredere. Tare i-ar mai fi plăcut s-o ia pe năpârca aia blondă deoparte şi să-i zică vreo două vorbe.

Peste o vreme, fu cât pe ce să i se împlinească dorinţa, când se făcuse tare târziu şi pe mulţi îi moleşise băutura. Morna îşi convinsese fratele s-o ducă acasă şi îl aştepta în prag, căci el plecase să-i aducă pelerina. Brenna îşi încrucişă repede paşii cu ai lui, prinzându-l singur.

— Nu te-ai prea bucurat de ospăţ, Perrin?

— Nu, răspunse el, îngrozitor de încurcat. Ştiu că sora mea nu e bine-venită aici, dar m-a tot bătut la cap s-o aduc.

— Spune-mi, Perrin, e adevărat că îl vrea iar pe Garrick?

— Da, aşa a zis, recunoscu el. Nu-ţi e pe plac, nu?

— Numai dacă Garrick e destul de prost încât să se arunce din nou în focul care l-a pârjolit o dată.

— Să ne păstrăm nădejdea că n-o să-şi piardă minţile într-atât.

Brenna zâmbi larg.

— Nu-ţi e pe plac ca ei doi să se unească?

— Morna e sora mea, un adevăr pe care, din nefericire, nu-l pot face să nu mai existe pe lume. Pentru ceea ce i-a făcut lui Garrick, prietenul meu cel mai bun, n-o s-o iert niciodată.

Brenna părea gânditoare.

— Perrin, nu ţi-ai luat rămas-bun de la gazde. Du-te şi fă-o! O să-i duc eu pelerina surorii tale.

El se dădu un pas înapoi, îngrijorat.

— Nu, femeie! Sora mea îţi poartă pică pentru că Garrick are ochi doar pentru tine şi o să fie tare bucuroasă să-ţi amintească poziţia ta.

— Te temi pentru mine?

El clătină din cap şi zâmbi.

— Te cunosc prea bine. Nu tu, ci sora mea o să fie în primejdie.

Brenna izbucni în râs.

— Atunci pot să te conduc până la uşă? Dacă eşti de faţă, fără îndoială că n-o să se întâmple nimic.

Perrin mai şovăi o clipă, dar Brenna îi zâmbea aşa de dulce, că în cele din urmă se învoi.

Morna aştepta nerăbdătoare în prag. Era de-a dreptul jignită şi se repezi scoasă din sărite la fratele ei.

— Nu-mi vine să cred! M-ai lăsat să aştept aici câtă vreme ai trăncănit cu sclava asta! şuieră femeia printre dinţi, albă ca ceara de furie. Cum ai putut să mă ruşinezi în halul ăsta, Perrin?

— Morna, doar n-ai aşteptat cine ştie cât, răspunse el obosit.

— Nu m-aş fi supărat dacă ai fi stat de vorbă cu oricine altcineva, continuă femeia înfuriată. Dar să mă laşi să aştept din pricina ăsteia! N-o călăreşti destul când te duci la Garrick în ospeţie?

Perrin se făcu roşu ca racul.

— Nu e deloc aşa, Morna. Garrick nu o împarte pe fata asta cu nimeni. O ţine numai pentru el.

Perrin spusese asta cu bucurie, însă vorbele lui o scoaseră şi mai tare din sărite pe văduva bălaie, făcând-o astfel pe Brenna să se străduiască din greu să-şi ascundă

veselia.

Morna se uită la Brenna plină de un dispreţ rece.

— Pune-mi mantia, roabo!

Brenna însă se uita la ea fără nicio expresie, aşa că ea se întoarse spre Perrin.

— Tu vorbeşti limba ei. Spune-i ce i-am poruncit!

Perrin se uită urât la ea.

— Mergi prea departe, soră. Brenna nu e a ta, aşa că nu-i poţi da porunci.

Morna îl privi urât, cu ochii albaştri plini de ură.

— Tot sclavă e. Acum, spune-i!

— De ce ţipă sora ta? întrebă Brenna, făcând pe neştiutoarea.

— Să mă ajute Odin! oftă Perrin. Vrea să-i pui tu pelerina. Abia aşteaptă să-şi verse furia pe tine, Brenna.

— Nu-i nimic, Perrin, zâmbi Brenna. Spune-i doar că eu nu vreau, după care dă-i pelerina şi plecaţi. E destul de uşor.

Tânărul clătină din cap neîncrezător, însă îi întinse pelerina surorii sale.

— Brenna n-o să facă ce-i ceri, Morna. Acum, hai să mergem! zise el şi ieşi din sală.

Morna îşi ieşise cu totul din ţâţâni de furie; o ţintui cu ochii albaştri pe Brenna.

— O să pun să fii biciuită pentru asta!

— Eu n-aş zice, răspunse Brenna, uluind-o pe cealaltă femeie pentru că-i vorbise pe limba ei. În primul rând, pentru că Garrick n-ar îngădui una ca asta. Dar lucrul cel mai însemnat, şi te rog să bagi bine de seamă, Morna, e că ţi-aş tăia bucuroasă beregata, înainte să pui tu pe cineva să mă biciuiască. Eşti un oaspete nepoftit la ospăţul acesta şi nimănui nu i-ar trece prin cap să-l caute pe cel care te va ucide.

— N-o să îndrăzneşti tu să mă atingi!

Brenna zâmbi răutăcios.

— Pune-mă la încercare! Cheamă pe cineva să mă biciuiască!

Morna şovăi cam prea mult, apoi zise:

— Când o să fiu soţia lui Garrick, o să blestemi ziua când ai îndrăznit să mă ameninţi!

— Poate că la sfântu-aşteaptă o să vină şi ziua aia.

— Nu fi aşa de sigură, sclavo! se răsti Morna şi ieşi din sală.

În urma ei, Brenna îşi muşcă buzele. N-ar fi trebuit să-şi dezvăluie taina în faţa Mornei… Dar dacă prezicerea acestei femei se adeverea? La cum gândea Garrick, putea să le aibă pe amândouă, pe Morna ca nevastă, ca să-i dea fii legiuiţi, iar pe Brenna ca ţiitoare. La gândul ăsta, se înfioră de-a dreptul. Nu, aşa ceva n-o să se întâmple, hotărî ea. Dacă nu putea să nădăjduiască la a-i fi chiar ea soţie, atunci chiar că nu era nicio speranţă. Cu toate astea, chiar avea acum de ce să creadă că el ţinea la ea.

Se întoarse apoi şi văzu că Garrick stătea cu spatele la ea. Se ruga să n-o fi văzut că vorbise cu Morna, căci atunci urma s-o ia la întrebări, iar ea nu voia să-l mintă. Însă adevărul putea să-i răscolească mânia şi ăsta era ultimul lucru pe care şi-l dorea.

Se duse să se aşeze la masă lângă Garrick, aşteptând încordată ca el s-o observe. În cele din urmă, când se întoarse spre ea, Brenna îşi ţinu răsuflarea în aşteptarea întrebărilor lui.

— Mi-a fost dor de tine, zise el apăsat, dându-se mai aproape de ea. Pe unde ai umblat?

— Mi-am luat rămas-bun de la Perrin, răspunse după o clipă de tăcere. El se încruntă la auzul acestor vorbe, aşa că Brenna schimbă repede vorba. O să plecăm în curând?

— Eşti ostenită?

Ea încuviinţă din cap.

— A fost o zi lungă şi am băut mult prea mult.

El rânji ca un diavol.

— Îmi aduc aminte de altă dată când ai băut prea mult. Tare bună ai mai fost atunci. Eşti şi acum?

— Nu, Garrick, îşi plecă ea privirea.

Dar el nu-i luă în seamă răspunsul şi se ridică în picioare.

— Vino! Am găsit un loc unde o să petrecem noaptea.

Brenna rămase aşezată.

— Nu mergem acasă? Doar e cale scurtă până acolo.

— Ar fi doar o pierdere de vreme, Brenna. Cursa de cai începe mâine-dimineaţă devreme şi eu o să fiu aici la timp pentru ea. Văzând-o că se încruntă, adăugă: Poate o să te duc acasă mâine-seară, după care o să ne întoarcem în ziua următoare.

— Să ne întoarcem?

— Da, căci sărbătoarea va ţine aproape două săptămâni. Hai, vino acum!

Brenna oftă, luă mâna pe care i-o întindea şi se duseră să-şi ia pelerinele. Sala încă era plină de oameni. Numai câţiva se întinseseră pe laviţe, ca somnul să le alunge beţia. Heloise se dusese mai devreme la culcare, ca şi Linnet. Înainte de asta însă, Brenna reuşise să-i ceară iertare mătuşii sale pentru asprimea ei necugetată. Anselm şi Hugh erau la fel de proaspeţi ca la începutul serii, iar acum se întreceau la băutură, în vreme ce mulţi făceau rămăşaguri cine va izbândi.

Garrick le strigă tuturor rămas-bun, dar mai nimeni nu-şi ridică ochii spre el, aşa că ieşi în grabă pe uşă, ţinând-o pe Brenna pe după umeri. Vântul de gheaţă sufla cu putere, dar Brenna nici măcar nu-şi dădea seama, cuibărită lângă Garrick. Avea senzaţia că pluteşte, alunecând uşor peste pământul îngheţat. Apoi, când capul începu să i se învârtă, şi-l lăsă pe pieptul lui, pierdută într-o încântare deplină.

Abia când o duse în grajd, într-o boxă goală, unde, pe un strat de paie erau îngrămădite o mulţime de pături, Brenna se îndepărtă de el, uşor supărată. Se uita cum pune la intrare o scândură lată de lemn, preschimbând astfel boxa într-o cămăruţă doar pentru ei doi.

— Ăsta e locul de care vorbeai?

— E cel mai călduros pe care l-am putut găsi, spuse el fără s-o privească, scoţându-şi pelerina.

— Şi crezi că eu o să dorm aici?

El nici nu-i luă în seamă supărarea, zâmbindu-i larg.

— Doar n-o să fii singură.

— Dar…

— Liniştește-te, femeie, îi tăie vorba, venind spre ea. E mult mai bine decât pe laviţele tari din sală. Nu crezi?

Ea aruncă o privire la patul improvizat şi dădu din cap morocănoasă.

— Da, s-ar putea.

— Şi nimeni n-o să ne tulbure aici, adăugă el, atingându-i obrazul cu degete fierbinţi.

Brenna simţi că pieptul i se umple de ceva ce semăna tare bine cu durerea. Ar fi vrut să se arunce în braţele lui, însă nu aşa urma să-şi atingă ţelul. Fireşte că avea să găsească plăcere, dar pentru câtă vreme? Dacă urma să fie roaba lui credincioasă, el n-o s-o mai ia de soţie.

Împotriva voinţei ei, se îndepărtă puţin, încercând să găsească ceva despre care să vorbească, ceva care să mai întârzie ceea ce ştia prea bine că avea să vină.

— La cursa care o să fie mâine poate să participe oricine?

— Da.

— Pot şi eu?

Garrick izbucni în râs, dar mai bine n-o făcea.

— Nu. Pot să participe bărbaţii, dar nu şi femeile.

— Şi îmi închipui că nici sclavii? întrebă ea, jignită.

Oare femeia asta nu poate sta nicio zi fără să-şi iasă din pepeni? se întrebă el, apoi răspunse:

— E adevărat.

— Dar aş putea să-mi schimb înfăţişarea, Garrick. Acasă la mine, cei care nu mă cunoşteau mă luau adesea drept băiat. Şi aş fi tare încântată să-l înving pe fratele tău.

— De unde ştii că şi fratele meu o să alerge? o întrebă el cu glas apăsat.

Brenna se albi la faţă şi se întoarse de îndată cu spatele. Cum era să recunoască că-i auzise vorbind despre cursă, fără a recunoaşte că le pricepea foarte bine limba?

— Ce, n-o să ia parte?

Din fericire, Garrick se mulţumi cu întrebarea pe care i-o întorcea ea.

— Ba da, dar şi eu o să iau parte. Vrei să mă învingi şi pe

mine, femeie?

— Cred că n-ar fi tare bine să te înving în faţa tuturor, îi aruncă Brenna o privire piezişă, adăugând cu un zâmbet de drăcuşor: îmi e de ajuns să ştii că pot s-o fac.

Garrick izbucni în râs.

— Curând, curând, o să-ţi primesc sfidarea, femeie. Acum însă mă gândesc la o întrecere mult mai atrăgătoare.

Şi se îndreptă spre ea, însă Brenna se strecură pe sub braţul său şi se duse către intrare, gata să dea la o parte scândura de lemn şi s-o ia la fugă. Se întoarse apoi cu faţa spre el, ridicând o mână ca să-l facă să se oprească din urmărire.

— Garrick, ştii bine că n-o să te las să mă iei din propria mea voie. Dacă trebuie, o să dorm afară.

Garrick mai făcu un pas şi se opri.

— Azi m-am bucurat tare mult că eşti lângă mine, Brenna, spuse el cu glas netulburat, şi nădăjduiam că în noaptea asta mă aşteaptă o plăcere şi mai mare. Dar n-o să alerg după tine pentru asta. Apoi se întinse pe jos şi-i făcu semn să vină lângă el. Hai! încearcă să dormi cât poţi. Mâine o să fie o zi lungă.

Brenna nu se aşteptase ca Garrick să se dea bătut şi, cu siguranţă, nu aşa de uşor. Îşi potoli astfel încordarea, fiind cât pe ce să scoată un oftat de regret. Se îndoia că o să reuşească să adoarmă, când el era atât de aproape, dar era hotărâtă ca măcar să încerce. Dar nici nu apucă să se întindă bine, că Garrick şi veni peste ea, ţintuind-o la pământ cu greutatea lui.

Ea îl privi urât, văzându-i expresia încântată de pe chip, iar ochii i se întunecară pe dată:

— M-ai păcălit!

— Nu, femeie, chicoti el. Eu n-am spus decât că n-o să alerg după tine şi nici n-am făcut-o.

Şi cu asta îi pecetlui buzele cu ale lui, ca să o facă să înceteze cu cearta. Ea încercă să-şi dea capul într-o parte, însă el îi prinse faţa în mâinile mari, vârându-i adânc limba în gură. Trupul lui mare care o făcea una cu pământul, iar forţa şi dorinţa lui o îmbătau şi o făceau să-şi înmoaie

împotrivirea, care fu uitată cu totul când el se dădu într-o parte, vârându-şi o mână în cămaşa ei.

Îi desfăcu astfel cingătoarea, îi ridică fustele lungi şi, înainte să apuce măcar să se gândească la nebunia care-i apucase, amândoi rămaseră goi cu totul. Mâinile lui îi mângâiau cu blândeţe trupul, dezmierdând-o, frământând-o cu degete pricepute, care stârneau pârjol acolo unde o atingeau şi îi aduceau gemete pe buze. Nu-i păsa însă. Acum însă nu mai avea însemnătate decât iubirea pentru el, dorinţa ei, nevoia înnebunitoare de a-i simţi bărbăţia puternică zvâcnind înlăuntrul ei.

Iar când el, în cele din urmă, se împinse adânc în ea, Brenna scoase un ţipăt de extaz. Era atât de natural, de parcă amândoi fuseseră făcuţi doar unul pentru altul.

Îl storcea de putere, iar voinţa lui era toată a ei. Şi chiar şi după ce totul se sfârşi, tot se simţea minunat, căci rămăseseră lipiţi unul de altul, epuizaţi, cu răsuflările întretăiate, înnebuniţi de încântare.

Trecură astfel clipe îndelungate, însă Garrick nu se ridica de pe ea. În cele din urmă, Brenna deschise ochii şi-l văzu privind-o lung, cu o expresie blândă, dar ciudată pe chip. Se întrebă o clipă ce însemna asta, dar apoi îşi aminti vorbele pe care i le strigase în toiul patimii.

O apucă deodată spaima şi-l împinse. Ar fi vrut s-o ia la goană, să se ascundă. Nu dorise să-i spună astfel ce simte pentru el şi, fără îndoială, nu dorise să fie atât de curând. Încă nu ştia prea bine ce simte el.

Dar mâinile îi erau prea slabe ca să-l clintească de pe ea şi, în cele din urmă, Garrick i le prinse, dându-le într-o parte ca s-o liniştească.

— Ai spus adevărul? Mă iubeşti, Brenna?

Ea închise ochii, căci nu-i putea îndura privirea scrutătoare. Ar fi putut să-l mintă, dar aşa nu i-ar fi câştigat încrederea. Iar dacă voiau să fie fericiţi împreună, de asta avea cea mai mare nevoie.

— Da, te iubesc, rosti ea în şoaptă aceleaşi cuvinte pe care le strigase mai înainte.

Gata, o spusese, iar acum îi părea chiar bine. Deschise

ochii şi văzu că el îi zâmbea, plin de duioşie, iar asta o îmbărbătă.

— Eşti sigură, Brenna?

— Ştiu ce simt, Garrick, şi mai sigură de atât nu pot fi.

— Atunci îmi dai cuvântul că n-o să mai fugi niciodată de mine?

Întrebarea lui o luă oarecum pe nepregătite, însă răspunse fără să şovăie:

— Da, îţi dau cuvântul meu.

— Bine. Ziua asta a fost nemaipomenită şi ştiu că n-o s-o uit prea uşor.

Apoi se dădu la o parte de pe ea. Brenna nu se clinti. Făcuse ochii mari, căci nu-i venea să creadă. Garrick nu mai rostea niciun cuvânt, aşa că se ridică într-un cot, uitându-se la el.

— Asta-i tot ce ai să-mi spui, Garrick?

— Mă bucur că te-ai împlânzit pentru mine, Brenna, răspunse el şi se întoarse cu spatele. Acum însă e târziu şi eu sunt ostenit. Culcă-te!

Vorbele lui o loveau de parcă i-ar fi dat o palmă. Nu spusese nimic despre faptul că şi el o iubea, ci doar că era mulţumit că se împlânzise. Brenna rămăsese cu privirea pierdută pe spatele lui, fără să-l vadă.

— Cred că în noaptea asta ţi-am dat mai multă plăcere decât ai merita.

— Mmm?

Garrick rămânea cu spatele la ea, iar Brenna văzu dintr-odată roşu de mânie. Îl scutură cu putere, silindu-i să-i dea iar atenţie.

— Vreau să ştiu ce ai de gând să faci, Garrick. O să te însori cu mine?

El o privi nedumerit.

— Un viking nu se poate însura cu o roabă. Ştii prea bine.

— Tatăl tău m-ar elibera! Tu poţi să mă eliberezi!

— Nu, femeie, n-ar avea niciun rost. N-o să te iau de soţie. Dacă te eliberez, o să te pierd, mai zise, încercând apoi s-o liniştească. Dacă îmi eşti sclavă, o să fii mereu a

mea, Brenna. O să-mi fii ca o soţie.

— Până când o să îmbătrânesc! se răsti ea. Atunci o să mă trimiţi la păşune, ca pe o gloabă bătrână!

— N-o să fie aşa!

— Vorbe, vikingule! ţipă ea, căci durerea o făcuse să-şi piardă cumpătul. Dacă m-ai cunoaşte puţin, ai şti că mândria mea e mai mare ca a celor mai mulţi oameni. N-o să vin niciodată de bunăvoie la tine fără ca între noi să fie jurăminte sfinte. Eşti singurul bărbat de pe lume cu care o să mă mărit. Şi, dacă mă refuzi, n-o să fiu niciodată mulţumită.

— Ba o să fii, cu timpul.

— Cu timpul, iubirea mea pentru tine o să se stingă, ucisă de amărăciune. Nu-ţi dai seama?

— Ceri prea mult, femeie, i-o tăie el. Eu am jurat să nu mă însor niciodată!

— Ori să nu iubeşti?

— În mine nu-i pic de iubire, Brenna, spuse el, luându-i mâna şi strângându-i-o cu putere. Dar la tine vin, Brenna, adăugă cu glasul iarăşi înmuiat. La tine ţin mai mult decât la oricine altcineva. Nu pot să-ţi dau mai mult decât atât.

— Dar poţi să te schimbi.

— Îmi pare rău, Brenna, clătină el din cap încetişor.

— Şi mie, murmură ea, adăugând ca pentru sine: Căci nu-mi laşi nicio nădejde, Garrick.

Durerea şi regretele îi umplură ochii de lacrimi. Se întoarse cu spatele la el, ca să-şi ascundă nefericirea şi să plângă în tăcere.

Capitolul 33

Stelele începutului de dimineaţă scânteiau pe cerul întunecat. O femeie străbătea cu paşi furişaţi fiordul, spre locul unde două bărci micuţe erau legate de un ponton din lemn. Apele erau liniştite, ascunse în umbrele de nepătruns, iar femeia se înfioră şi se înfăşură mai strâns în pelerină.

Dezlegă repede una dintre bărcuţele de pescuit şi sări în ea, iar în clipa următoare se îndepărtă încet de ponton. Apucă lopeţile şi începu să despice apa. De-acum, nu mai avea cum să se răzgândească.

Urzeala pe care o ţesuse în minte în timpul nopţii era îndrăzneaţă, dar primejdioasă. Se ducea către celălalt mal al fiordului, în sălaşul Borgsenilor. Cum trăia în partea de miazănoapte a fiordului, aceştia aveau s-o creadă o duşmancă. Nădăjduia însă că o pungă plină cu galbeni o să-i facă să uite de asta. Ştia că, aici, nimeni n-avea să se învoiască să-i facă voia – un Borgsen însă o s-o facă. Cel puţin, pe asta se baza.

Curentul o mâna cu repeziciune şi în scurtă vreme ajunse pe malul opus. Nu pusese decât o singură dată piciorul pe partea aceasta a fiordului. Se întâmplase cu multă vreme în urmă, pe când cele două clanuri erau unite de prietenie. Fusese la un ospăţ de nuntă la casa lui Latham Borgsen, când fiica lui se măritase cu un văr îndepărtat. Fusese o sărbătoare mare, care ţinuse aproape o lună, şi toată lumea, cale de multe mile în jur, fusese chemată. Acum se întreba dacă avea să-şi mai poată aminti drumul spre casa lui Latham. Trecuseră tare mulţi ani de atunci.

Începu să înainteze cât mai înspre interiorul ţinutului. Îşi înfăşurase strâns pelerina, ca să se apere de ger, iar gluga groasă de blană îi acoperea cu totul chipul, aşa cum îşi dorise. Nu voia s-o recunoască nimeni, în caz că planul ei întocmit la repezeală avea să dea greş. Se gândea însă că era foarte simplu. Cum ar fi putut să dea greş?

După cum îşi făcuse ea socotelile, avea de mers ceva mai puţin de o jumătate de leghe până la sălaşul clanului Borgsen. Dar nu fu nevoită să străbată tot drumul, căci într-un loc unde copacii erau foarte deşi o zăriră doi călăreţi, care îşi mânară iute caii către ea. La vederea armăsarilor puternici, femeia se lipi speriată de trunchiul unui copac.

Ei începură să râdă de frica ei. Îşi dăduseră seama, după asta şi după statură, că era o femeie, deşi credeau că-i

joacă renghiuri uneia de-a lor.

Unul dintre cei doi bărbaţi zdraveni descălecă. Era cel mai tânăr dintre ei şi se înfăşurase cu totul în blănuri, care îl făceau să pară de două ori mai mare decât era cu adevărat, deşi, chiar fără ele, tot ar fi fost un uriaş.

— O femeie care iese din casă la ceasurile astea ale dimineţii, şi încă singură, sigur se duce la ibovnic. Nu mai căuta mai departe, că ai găsit doi, nu unul, care să-ţi facă poftele.

Celălalt viking rămăsese în şa. Nu era cu mult mai în vârstă decât primul, dar la fel de lat în spate şi de ameninţător, iar pe chipul lui se vedea bine că nu e prea încântat de vorbele tovarăşului său.

— Mai potoleşte-te, Cedric, zise el, aproape fără să pară că-i porunceşte, după care se întoarse spre femeie. Cum te cheamă?

— Adosinda, minţi ea.

— Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta, zise Cedric. Dar tu, Amo?

— Nu. Şi de unde vii, doamnă Adosinda?

Ea şovăi o clipă, cu inima bătându-i nebuneşte.

— De… de dincolo de fiord.

Amândoi bărbaţii deveniră serioşi.

— Eşti din clanul Haardrad?

— Numai de departe.

— Dacă ai venit din cealaltă parte a fiordului, atunci ştii că nu eşti bine-venită în părţile astea! exclamă Arno.

— E o capcană, Arno, spuse vikingul mai tânăr. Ţi-am zis eu că cei din neamul Haardrad au stat liniştiţi prea multă vreme. Au trimis o femeie să se furişeze în casele noastre şi să ne omoare în somn! Cine ar bănui o muiere?

— Nu e adevărat, jur! Nimeni nu ştie că mă aflu aici!

— Să nu minţi, femeie. Eu sunt Cedric Borgsen, al treilea fiu al lui Latham. Hugh Haardrad l-a omorât pe fratele meu cel mare, Edgar. Dacă te miros că umbli cu şiretlicuri, o să mori pe dată!

— Nu vreau să vă fac rău! stărui ea, cuprinsă de teamă. Am venit fără arme.

— Atunci, de ce ai trecut pe malul ăsta, unde nu eşti bine-venită?

— Vreau să mă ajutaţi.

— Vrei să ne păcăleşti! o acuză Cedric.

— Nu, nu! Nu cunosc niciun bărbat care să vrea să mă ajute, căci vreau să batjocoresc un Haardrad şi care dintre vasalii sau rudele lui ar face asta? Nu, numai un Borgsen mi-ar putea îndeplini planul.

— Vorbele tale sună a gol. Ce Haardrad ar vrea să-i facă rău unuia de-un neam cu el? întrebă Arno.

— O femeie, care are mult de câştigat din asta.

— Ascult-o, Arno! Mi-a stârnit curiozitatea.

— Ce vreau eu să faceţi e o nimic toată şi o să vă plătesc bine. E vorba de o sclavă care a fost prinsă de curând – o celtă, foarte frumoasă, cu părul negru şi ochii de culoarea fumului. Îmi stă în cale şi vreau s-o văd dispărută.

— Ucisă?

— Nu-mi pasă ce-o să-i faceţi după ce puneţi mâna pe ea, îşi urmă vorba femeia. Puteţi s-o ţineţi pentru voi, numai să nu fugă – şi sigur o să încerce. Puteţi s-o vindeţi departe de aici şi aşa să mai luaţi nişte bani frumoşi. Sau da, puteţi s-o şi omorâţi; mie nu-mi pasă.

— Şi cum ne batem joc de un Haardrad dacă furăm o sclavă? întrebă Arno.

— Anselm Haardrad a adus-o şi i-a dat-o lui Garrick, al doilea fiu al său. În scurtă vreme, Garrick a fost vrăjit de ea. O ţine pe fată ca pe o comoară şi o să i se frângă sufletul când ea o să fugă.

— Cum adică o să fugă?

Femeia hohoti plină de răutate:

— Aşa trebuie să pară. O să vedeţi, Garrick o va căuta peste tot şi în cele din urmă o să se dea bătut. Totuşi, dacă o să creadă că femeia n-a plecat de bunăvoie, ci a fost luată cu de-a sila, n-o să-şi afle liniştea până n-o s-o găsească.

— Mie mi se pare că-i o capcană, zise Arno. O să trecem fiordul şi o să le cădem în gheare duşmanilor, care ne aşteaptă.

— Dacă i-ai cunoaşte cât de cât pe cei din neamul Haardrad, ai şti că ei nu umblă cu înşelăciuni, ci luptă cinstit.

— Adevărat, recunoscu Cedric, fără tragere de inimă. Hugh a venit şi l-a chemat la luptă pe fratele meu. A fost o luptă dreaptă.

— Aşa o fi, răspunse Arno, fără să se lase convins. Dar trebuie să afle şi tatăl tău despre planul ăsta, doar îi cunoaşte bine pe duşmani. Ar fi o prostie să ne învoim cu înşelăciunea femeii fără să-i cerem sfatul lui Latham.

Tânărul Cedric era jignit.

— Arno, vrei să spui cumva că eu nu pot să hotărăsc şi singur în privinţa asta?

— Nu, doar că eu cred că e înţelept să-i vorbim şi tatălui tău de asta. La urma urmelor, de ani de zile nu s-a mai vărsat sânge în zâzania asta, în afară de măcelărirea unor vaci bune de nimic şi a unor câini hoinari. Planul femeii ăsteia poate să abată asupra capetelor noastre o altfel de răzbunare.

— Dar ne poate şi îmbogăţi şi aşa am fi cei mai înţelepţi, răspunse Cedric, mânat de lăcomie.

— Şi sclava? insistă Arno. Ce-o să le spui oamenilor despre faptul că e aici?

— Prietene, cauţi furtună unde nu-i nici urmă de vânt. O să ţinem sclava la tine la fermă, până când hotărâm ce facem cu ea. E lesne.

Femeia se apropie de ei, bucuroasă că lăcomia celor doi le adormea bănuielile.

— Nu trebuie să vă temeţi că asta se va lăsa cu vărsare de sânge sau cu răzbunare, le spuse. Trebuie să faceţi în aşa fel încât să se creadă că sclava a fugit. Astfel, bănuielile n-o să cadă pe voi şi pe clanul vostru. Şi o să câştigaţi asta, adăugă, arătându-le punga plină cu aur. Şi, în plus, o să ştiţi că aţi vătămat un Haardrad fără ca măcar să ştie. Dacă îmi daţi cuvântul că o să faceţi ce vă cer, vă primiţi plata acum şi n-o să mai auziţi pe veci de mine. Ne-am înţeles?

Bărbatul care descălecase nu mai stătu la sfat cu

prietenul său, ci răspunse de îndată:

— Mai întâi spune-ne cum crezi că-ţi poate fi dus planul la îndeplinire, iar pe urmă o să-ţi dăm şi noi cuvântul.

Femeia zâmbi, încrezătoare că în curând avea să aibă ceea ce voia.

Capitolul 34

Brenna se trezi în zgomotul uralelor şi al cailor ce se îndepărtau în galop de aşezare. Primul lucru pe care-l văzu fu că era singură. Pe urmă, zgomotele care o treziseră o ajutară să se scuture de ceţurile somnului. Alergarea de cai începuse deja.

Îşi trase în grabă pe ea rochia de catifea, se scutură de paie, îşi luă pelerina şi ieşi din grajd. Aerul de gheaţă al dimineţii o ajută să se învioreze cu totul. Se întrebă cum de putuse să doarmă, cu tot zgomotul pe care îl făceau bărbaţii care îşi pregăteau caii pentru întrecere.

Amintirea nopţii trecute se cuibărise în ea şi o chinuia ca o boală fără leac, iar gândul că va fi nevoită să rămână acolo pentru alte ospeţe i se părea cumplit.

În mulţimea care se adunase pentru începutul întrecerii, Brenna îşi zări mătuşa şi se îndreptă încetişor spre ea. Linnet arăta proaspătă, după somnul odihnitor, şi o întâmpină pe Brenna cu un zâmbet plin de căldură.

— Credeam că o să fii aici ca să-i urezi noroc vikingului tău, spuse Linnet veselă. Te-a căutat, să ştii.

— Dacă voia să-i urez noroc, atunci ar fi trebuit să mă trezească, răspunse Brenna cu glas nepăsător.

— Ce-i cu tine, Brenna? o întrebă mătuşa. Nu arăţi deloc bine.

— Sunt doar obosită. N-am dormit bine în grajd.

Linnet părea tare îngrijorată pentru ea.

— Odăile unde stau eu sunt goale. Poţi să dormi acolo un pic, dacă vrei. Bărbaţii n-o să se întoarcă până la amiază.

— Nu, mătuşă, o să mă duc acasă. Azi nu vreau să dau ochii cu Garrick.

— Dar sărbătoarea…

— O să continue şi fără mine. Eu nu sărbătoresc când n-am a mulţumi pentru nimic.

— Brenna, ce s-a întâmplat? Când am vorbit ultima oară, străluceai de fericire.

— Am fost o proastă.

— Din pricina lui Garrick? Nu ţine la tine aşa cum am crezut eu – cum am crezut noi?

— Ba da, mătuşă, dar nu suficient, chiar deloc suficient, zise Brenna şi se îndreptă spre grajd.

— Brenna, aşteaptă! o strigă Linnet. O să întrebe de tine. Ce-o să-i spun?

Brenna se întoarse spre ea, ridicând din umeri.

— Adevărul. Am plecat acasă şi nu mă mai întorc. O să-l văd când o să se sature de chiolhan.

De la sălaşul lui Anselm până la casa de pe stâncă a lui Garrick nu era decât o aruncătură de băţ, dar Brennei i se păru o călătorie nesfârşită. O vreme, hoinări fără ţintă, rumegând în minte gândurile amare ce se învârteau în jurul răcelii pe care i-o arătase Garrick.

Se afla în grajd de ceva vreme când îşi dădu seama că Erin nu se vedea pe nicăieri. Asta chiar că era un noroc, căci n-avea să dea nimănui socoteală de ce era singură. Şi casa era goală şi înăuntru era la fel de frig ca afară, dacă nu şi mai şi. Brenna nici nu-şi bătu capul să aprindă focul în partea de jos a casei, ci se duse ţintă în odaia ei şi se urcă în pat, uitându-se posomorâtă la o crăpătură din podea.

Mânia îşi croise în sfârşit drum spre suprafaţă şi punea încetişor stăpânire pe ea, căutând o cale de ieşire. Iar furia asta, născută din durere, o făcu pe Brenna să-şi iasă cu totul din minţi. Şi, cum Garrick nu era acolo, ca să-şi verse supărarea pe el, se repezi la cel mai bun înlocuitor – darurile de la el. Îşi smulse de pe braţ cele două brăţări şi le izbi de perete, însă acestea căzură cu zgomot, fără să sufere vreo stricăciune. Dezamăgită, Brenna aprinse focul şi le azvârli în el, dar aurul se topea mult prea încet şi n-o mulţumea deloc. Aşa că se repezi la frumoasa ei rochie şi

începu să o sfâşie cu furie, până când nu mai rămaseră decât zdrenţele din ea.

Văzând ce făcuse, cu mânia ei distrugătoare, lacrimi amare îi veniră în ochi.

— Era prea bogată pentru o sclavă, aşa că sclava n-ar trebui s-o aibă! strigă ea.

Apoi începură s-o cuprindă remuşcările, amintindu-şi de buna femeie care îi făcuse rochia.

— Heloise o să se supere. Uite, Garrick, uite ce-am făcut din pricina ta! E vina ta şi a nimănui altuia, zise ea ca un copil, după care se aruncă în pat. Blestemat să fii, vikingule! Rea e durerea asta pe care o simt!

Fără să-şi dea seama, somnul o cuprinse şi dormi aproape toată după-amiaza. Se făcuse târziu când un zgomot la uşa ei o trezi. Se ascunse de îndată sub învelitori, supărată că o să fie găsită despuiată. Peste numai o clipă, înainte să-şi poată acoperi cu totul goliciunea, uşa se dădu de perete şi Garrick năvăli în încăpere.

Chipul său era furia însăşi.

— Nu ţi-am dat voie să te întorci aici, femeie!

— Ştiu prea bine.

— Dar tot ai făcut cum ai vrut! strigă el şi în clipa aceea ochii îi căzură pe rochia ferfeniţită. Îşi întoarse apoi privirea din nou spre ea, cu furia şi mai răscolită, şi o trase jos din pat. Am venit să te târăsc înapoi dacă e nevoie, dar văd că ai făcut cu neputinţă acest lucru!

Obrajii Brennei ardeau, căci el o ţinea aşa goală în faţa lui.

— Nu se cade ca un oaspete în casa tatălui tău să vină îmbrăcat în lână aspră, nu, vikingule? îl zgândări ea batjocoritoare, ca să ascundă umilinţa pe care o simţea.

— Nu, nu se cade, răspunse el cu răceală. Şi, cum preferi veşmintele de sclavă, cu ele o să şi rămâi, femeie, căci alte daruri nu vei mai primi de la mine!

— Nici n-am cerut vreunul!

El păru o clipă că vrea să o pălmuiască, dar în schimb o împinse departe de el, iar Brenna căzu pe pat.

— O să rămâi în casa asta, dacă aici vrei să fii. O să găsesc eu alta care să mă înveselească la petrecere.

Vorbele lui o răniră mai mult decât ar fi putut s-o facă mâinile.

— Şi crezi că-mi pasă? ţipă, deşi minciuna i se citea de la o poştă în glas.

— N-are nicio însemnătate dacă-ţi pasă sau nu, răspunse el, rănind-o şi mai tare. Iar de acum înainte o să faci numai ce-ţi spun eu, femeie, căci m-am săturat să fiu părtinitor cu tine.

— Şi ce-o să faci, vikingule? întrebă ea cu sfruntare. O să-mi iei viaţa, la fel de nepăsător cum mi-ai luat şi dragostea?

El rămase o vreme cu privirea pierdută pe ea, mângâindu-i din ochi rotunjimile blânde, întârziind pe sânii grei, apoi oprindu-se pe chipul frumos, umplându-se de frumuseţea ei mândră, de sfidarea şi de spiritul ei. Era o creatură sălbatică, de neîmblânzit, dar atât de uşor de rănit…

— Nu, Brenna, n-o să-ţi iau viaţa, zise în cele din urmă, înflăcărat de splendoarea fiinţei ei. O să-ţi iau iar dragostea… acum.

Şi, înainte ca ea să apuce să scoată vreun sunet de împotrivire, se rostogoli peste ea, întârziind doar cât să-şi lase în jos pantalonii ca să-şi scoată la iveală mădularul ce fremăta de nerăbdare să o pătrundă. Brenna era înnebunită şi scârbită de atacul lui. Era prea furioasă ca silnicia asta s-o înmoaie şi se luptă cu el ca un animal prins în capcană, înfigându-şi ghearele în braţele lui goale, până când sângele începu să i se scurgă pe pat. El însă nu se opri, nici nu-i prinse braţele, izbind-o necontenit, până când darul vieţii se revărsă în ea. Abia atunci se prăbuşi.

Se ridică apoi din patul mititel şi-şi legă brăcinarul pantalonilor în vreme ce Brenna tremura de furie, scoasă din minţi de felul în care pusese stăpânire pe ea, fără urmă de milă, fără să-i pese în vreun fel de ea, ci doar de nevoile lui de fiară. N-avea să-l ierte niciodată pentru asta.

— Adu-ţi aminte ce ţi-am spus, Brenna, zise pe când se

îndrepta spre uşă. Să nu pleci din casa asta!

Până şi acum îşi proclama iar puterea pe care o avea asupra ei, îi amintea că e a lui, că nu poate să facă decât ce îi îngăduia el. Îi dispreţuia iubirea, dar îi ţinea sub picior viaţa.

— M-ai auzit, femeie?

Ea îl privi cu răutate, cu ochii arzându-i ca tăciunii.

— Lua-te-ar dracu, vikingule! Să nu ajungi niciodată în Valhalla, să putrezeşti în iad cu fiica lui Loki!

Garrick părea că pălise.

— Sunt vorbe tare aspre, Brenna, chiar dacă spuse la mânie. Altul în locul meu te-ar ucide pentru aşa un blestem.

— Fă-o! Omoară-mă! Nu-mi mai pasă!

Garrick nu mai zise nimic, ieşind din odaie înainte să-şi mai verse iar furia pe ea. Se duse drept la grajd şi, pentru a doua oară în acea zi, nu văzu că Erin nu era acolo. Încălecă pe bietul animal care alergase mâncând pământul în acea dimineaţă, chiar dacă Hugh câştigase întrecerea. Faptul că pierduse îl supărase destul, dar faptul că Brenna plecase fusese picătura care umpluse paharul.

Garrick ieşi în galop din grajd, fierbând de furie.

— Blestemată să fie muierea asta schimbătoare! zbieră el vântului. Mai întâi ţipă cu încăpăţânare că mă urăşte, pe urmă se suceşte şi-mi spune că mă iubeşte, iar acum mă urăşte din nou. I-am dat tot ce-i puteam da, dar nu, pentru ea nu-i de ajuns! Lua-o-ar Loki! N-am nevoie de pacostea asta!

Şi Garrick dădu fără milă pinteni calului. În noaptea asta o să-şi înece amarul în mied şi-o să uite de scorpia încăpăţânată de acasă.

Capitolul 35

Brenna aprinsese focul şi se apucase să facă pâine, aşa cum o văzuse de atâtea ori pe Janie. Se domolise mult de-acum. După plecarea lui Garrick, trăsese încă o porţie

bună de plâns, dar pe urmă îşi dăduse seama cât de nebuneşte se purtase. Garrick voia să-şi împartă viaţa cu ea, să-i dea tot ceea ce putea. Ar fi trebuit să primească şi să-i fie recunoscătoare. Şi într-o zi, poate că avea să se schimbe şi să iubească din nou. La urma urmelor, ea se schimbase.

Casa era tăcută; numai focul care trosnea mai tulbura liniştea ce domnea peste tot. Câinele stătea întins sub masă, aşa că Brenna nu-l văzu când ridică brusc capul, însă auzi zgomotul de afară, care-l neliniştise.

Să se fi întors Garrick, aşa devreme? Dacă aşa era, înseamnă că-i fusese dor de ea. Brenna zâmbi la gândul ăsta şi se uită spre uşă, aşteptând să se deschidă. Aşa se şi petrecu, dar foarte, foarte încet. Aerul îngheţat pătrunse în încăpere, înfiorând-o, dar ceea ce o făcu să îngheţe cu adevărat fu faptul că îşi dăduse seama că Garrick nu putea să intre atât de furişat în propria casă; de fapt, nimeni dintre cei pe care îi cunoştea n-ar fi intrat astfel.

Pe uşa întredeschisă păşi prudent un bărbat – un bărbat înalt, aproape cât Garrick de statură, cu părul auriu şi ochii de un albastru-deschis. Era înfăşurat în blănuri de culori deosebite şi în mână ţinea o sabie cu un tăiş ascuţit.

Brenna îşi ţinu răsuflarea. Nu-l cunoştea pe vikingul ăsta şi, după privirea uimită pe care i-o aruncă, nici el nu o cunoştea.

Câinele veni lângă ea, iar mârâitul lui o mai îmbărbătă puţin, Pumnalul pe care i-l dăduse Garrick îi rămăsese la brâu, iar asta îi mai micşoră îngrijorarea, deşi arma ei micuţă nu-i putea fi de cine ştie ce folos împotriva unei săbii late.

— Brenna?

Ea nu pricepea nimic. Omul ăsta o cunoştea, totuşi? Nu, păruse că-i pune o întrebare. Probabil că doar auzise de ea, iar asta însemna că-l cunoaşte pe Garrick. Atunci, poate că n-avea de ce să se teamă.

— Cine eşti? întrebă ea, dar, după chipul lui, îşi dădu seama că nu pricepea o iotă din ce-i spunea.

Îşi muşcă buza, nehotărâtă, întrebându-se dacă să-i

vorbească limba sau nu. Câinele continua să mârâie amenințător. Oare simțea vreo primejdie?

— Femeia e singură, Cedric.

Brenna se răsuci pe călcâie, să-l vadă pe străinul care intrase din cealaltă parte a casei. Înainte să-și dea seama ce să facă, tânărul numit Cedric o prinse pe la spate. Ea scoase un țipăt, speriată, și în clipa aceea câinele, cu colții dezgoliți, se repezi la piciorul vikingului.

Cedric zbieră de durere și-și ridică sabia ca să-i taie capul animalului.

— Nu! țipă Brenna și-l prinse de braț pe viking, ca să-l oprească.

Uitase de frică, adunându-și toate puterile ca să împiedice sabia să-și atingă ținta. Câinele fu cruțat nu datorită strădaniilor ei, căci era ca un șoarece care înfrunta un șoim ucigaș. Celălalt viking veni în grabă și-i dădu un picior animalului, azvârlindu-l departe de sabia ce cobora.

— Ea nu ar omorî câinele, zise amenințător, așa că nici n-o s-o facem.

— A, ce călătorie de proști mai e și înșelăciunea asta! strigă Cedric și-i dădu drumul Brennei, ca să-și oblojească piciorul. Avem fata, Arno. Mi-e de ajuns.

— O să facem totul cum a vrut femeia aia, răspunse Arno. Numai de asta m-am învoit, căci așa nimeni n-o să ne bănuiască.

Cedric pufni, zicând răutăcios:

— Punga aia cu aur te-a cam înmuiat, așa-i?

Arno nu-i băgă în seamă cuvintele, fixându-și mânios prietenul cu privirea.

— Răzbunarea pe un câine e destul de prețioasă ca să-ți atragi mânia tatălui tău?

— Ce vrei să spui?

Arno își ridică brațele, exasperat, iar în mișcare îi alunecă colacul de frânghie pe care îl ținea pe umăr.

— Trebuie să-ți aduc eu aminte că tatăl tău urăște zâzania pe care ați stârnit-o tu și fratele tău? Eu gândesc, și cred că și tu, că Latham ar dezaproba fapta asta. Dacă

se află ce-am făcut, pacea care a ţinut atâţia ani va lua sfârşit.

Brenna rămăsese tăcută între cei doi bărbaţi în vreme ce se certau. Nu pricepuse prea clar de ce se aflau acolo, dar îşi dădea seama că nu-i vor binele. Chiar dacă avea să rămână în viaţă, câinele era rănit şi nu-i mai putea sări în ajutor – iar Garrick se veselea la ospăţ.

Simţi un ghimpe de supărare la gândul că Garrick o lăsase acolo singură, să se apere cum poate, dar de îndată se dojeni pentru asta. Nu era vina lui, ci a ei că trebuia să înfrunte aici ameninţarea asta neînţeleasă.

Înainte ca Arno să-şi termine vorba, Brenna se strecură încetişor dintre ei şi, într-o grabă nebună, căci era singura ei şansă, se întoarse şi o luă la fugă. Deodată însă picioarele i se încurcară în ceva şi se prăbuşi, zgâriindu-se cu palmele de podeaua tare.

Pe când îi legau picioarele, îşi dădu seama înspăimântată de greşeala pe care o făcuse. Se uită încruntată la vikingul care îşi aruncase cu viclenie frânghia la picioarele ei, ca s-o oprească, îl privea cu ochi înnebuniţi şi negri ca furtuna, în vreme ce el îi lega şi mâinile cu o frânghie mai scurtă.

Bărbatul nu-i aruncă nicio privire şi nu-i văzu furia şi dispreţul ce ardeau în ochii ei. După ce-i legă mâinile, se întoarse spre Cedric.

— Avem calul şi acum şi fata, hai să plecăm, înainte să ne împotmolim cu ceva.

Şi, fără să mai aştepte răspunsul tânărului, înşfăcă o pelerină veche de după uşă, i-o aruncă Brennei pe umeri şi astfel ieşiră din casă, trăgând-o după el cu frânghia. Ea se simţea umilită, neajutorată, ca un animal legat. Cum cutezau să se poarte aşa cu ea?

O duseră astfel pe o latură a casei, trecură de temniţa în care-şi petrecuse acea noapte îngrozitoare, apoi ajunseră în faţa casei. Era absolut năucită, iar supărarea şi furia o împiedicau să gândească limpede. Cei doi începură să coboare poteca stâncoasă, îndreptându-se spre debarcaderul de jos. Acolo, Brenna zări corabia lui

Garrick, minunat de mândră, plutind în apele liniştite ale fiordului ca un balaur adormit. Lângă ea stătea o altă corabie vikingă, la fel de măreaţă.

Cei doi o duseră pe cea de a doua corabie şi, în câteva clipe, se îndepărtară încet de ponton, îndepărtându-se de oricine ar fi putut-o scăpa, îndepărtându-se de Garrick. Brenna încerca să nu se lase pradă spaimei care punea stăpânire pe ea. Oare unde o duceau? Şi, lucru şi mai însemnat, din ce pricină?

Nu-i pierdea pe vikingi din priviri. Curentul apei purta vasul, dar cei doi tot nu lăsau vâslele din mână. Dacă veniseră dinspre locul unde se duceau acum, se întreba cum reuşiseră să lupte împotriva curentului. De ce să ia o corabie mare ca să fure doar o sclavă, când o bărcuţă le-ar fi fost de ajuns?

Brenna îşi dădu seama din ce pricină când măsură din priviri corabia goală. Descoperi atunci că nu era chiar pustie cu totul, în umbrele din spatele ei zări silueta unui cal. Şi, cum nu era legată de nimic, reuşi să se dea mai aproape, recunoscând-o în cele din urmă pe Willow.

Asta o nedumeri şi mai mult. Garrick avea multe animale frumoase. Dacă vikingii ăştia erau piraţi, tâlhari pe propriile pământuri, atunci de ce nu luaseră decât o sclavă şi un cal?

Îşi prefira în minte toate motivele pentru care ajunsese în situaţia asta, dar toate îi sporeau descurajarea. Stătea cu urechile ciulite, aşteptând cu nerăbdare ca vikingii să înceapă să vorbească, să afle mai multe de la ei, dar amândoi tăceau, văzându-şi de vâslit. Bine măcar că n-avea să fie dusă peste mare. Cei doi înaintaseră destul de mult şi se opriră lângă un debarcader, în cealaltă parte a fiordului.

Pe când o luau de pe corabie, împreună cu Willow, ea aruncă o privire posomorâtă spre apele adânci ale fiordului. Chiar de-ar fi reuşit să scape de oamenii aceştia, cum ar fi putut să se întoarcă la Garrick? N-avea să poată struni vreodată singură corabia şi nici nu putea să plece înot ca să scape, căci nu învăţase să înoate.

Lângă debarcader aşteptau priponiţi doi cai. Brenna fu urcată pe spinarea lui Willow, după care încălecară şi cei doi şi se îndreptară cu toţii în direcţia din care veniseră, spre mare. Merseră un pic aşa, după care o luară spre miazăzi, îndepărtându-se de fiord, îndepărtându-se tot mai mult de Garrick.

Garrick. Oare ce-avea să facă atunci când o să vadă că nu mai e? Când o să vadă că nici Willow nu mai era, o să creadă că a fugit din nou? Poate că gândul ăsta o să-i treacă prin minte, dar o să-l alunge. Îşi dăduse cuvântul că n-o să mai fugă, aşa că el o să ajungă la concluzia că nu plecase cu voia ei.

O s-o caute, dar o să-i vină în minte să treacă fiordul?

Noaptea părea că se învăluise într-un linţoliu întunecat. Pe cer nu se zărea nicio stea. Nu era o noapte în care oamenii să-şi poată găsi drumul prin beznă, însă cei care o răpiseră pe Brenna ştiau prea bine unde se află.

După mai puţin de un ceas, caii se opriră. Pe câmpia întinsă, Brenna desluşi cu greu conturul unei case. Îşi chinuia ochii să vadă mai bine, dar nu avu când, căci fu trasă jos de pe cal şi dusă degrabă în acel sălaş.

Casa era întunecată şi în aer plutea un iz acru de fum stătut. Cei doi bărbaţi aprinseră focul şi la lumina lui Brenna putu să arunce o privire în odaia sărăcăcioasă. Pe jos nu era decât un aşternut de paie, o masă micuţă, cu două laviţe şi câteva obiecte de gătit, aşezate lângă foc.

Pe podeaua murdară şi pe pereţi se aflau multe blănuri, ceea ce mai îmblânzea puţin încăperea. Uitându-se mai bine, dădu cu ochii de nişte obiecte personale, deşi nu erau prea multe. Pe masă se afla un pocal de alamă, şi pe rafturile fixate în zid văzu patru farfurii de sticlă, minunat pictate.

Două topoare frumoase, cu mânere de chihlimbar, erau agăţate deasupra uşii, încrucişate. Într-un colţ se afla un raft pe care erau îngrămădite de-a valma oale de lut, cupe delicate, vase şi castroane, gravate toate cu însemne păgâne.

În cele din urmă, Brenna îşi întoarse privirea spre cei

doi bărbaţi. Arno îşi scotea învelitorile de blană cu care fusese înfăşurat, iar Cedric se uita stăruitor la ea. Fata simţi cum îi îngheaţă sângele în vine.

— Poate că o să plec mai încolo, zise Cedric, mâncând-o din ochi pe Brenna.

Arno îşi ridică privirea şi se încruntă.

— Poftele tale pot să mai aştepte. Am discutat despre asta pe îndelete, cât aşteptam să ne asigurăm că era singură.

— Ştiu, zise Cedric. Femeia Adosinda a zis că sclava asta e foarte frumoasă, dar e mult mai mult decât m-am aşteptat.

— Cedric!

— Prea bine! răspunse el supărat. O să mă întorc la petrecerea tatii, dar mâine-dimineaţă vin înapoi. Şi o să fie prima oară a mea, Arno, să-ţi aduci aminte!

— Eu nu o vreau, clătină Arno din cap. Am o presimţire rea despre fapta asta.

— Nu-mi pot crede urechilor! râse Cedric.

— N-ai decât să spui ce vrei. Era a altui bărbat, nu voia să plece din casa lui şi mă tem că el n-o să-şi găsească liniştea până n-o s-o ia înapoi.

— Ce tot îndrugi acolo?

— O să se facă vărsare de sânge din pricina acestei isprăvi. Presimt… ştiu că aşa o să fie.

— Dacă ştii aşa de bine ce-o să ne aducă ziua de mâine, atunci spune-mi cum o s-o găsească? întrebă Cedric batjocoritor. Ce prieten fricos mai am!

— Pentru că suntem prieteni, n-o să-ţi tai limba aia prea lungă.

Cedric nu părea chinuit de umbra vreunei remuşcări. Se îndreptă spre uşă, aruncându-i o ultimă privire Brennei, care se înfioră de groază, din pricina a ceea ce văzuse în ochii lui reci.

— Îngrijeşte-te de ea pentru mine, Arno, spuse el, apoi ieşi din casă.

Brenna era înnebunită. Se uită, nădăjduind, spre Arno, dar acesta n-o băgă în seamă. Nu intenţiona s-o ajute. Avea

să iasă încetişor, în vreme ce prietenul ei o va silui. Nu, nu putea lăsa una ca asta să se întâmple; n-avea să se întâmple!

Ceva din vechea ei îndrăzneală îi reveni la gândul ăsta. Se luptase cu Garrick şi izbândise un pic. O să-l învingă şi pe Cedric. El credea că ea o să-i fie victimă, nu potrivnică, aşa că avea de partea ei faptul că va fi luat pe nepregătite.

Şi mai avea şi pumnalul. Cine ştie de ce, ei nu i-l luaseră. Fie nu le trecuse prin cap că-l poate folosi împotriva lor, fie crezuseră că mânerul care-i licărea la şold nu-i decât o podoabă. Indiferent de ce o făcuseră, ea mulţumea Cerului pentru asta.

Arno îşi făcea de lucru prin încăpere, pregătind de-ale gurii. Puse o oală mare cu fiertură la foc şi aduse câteva pături din care să-i facă culcuş Brennei. Le puse pe toate pe un covor aşezat lângă foc şi, făcându-i semne cu mâna, îi arătă că o să doarmă acolo, după care ieşi să vadă de cai.

Fiertura mirosea ademenitor. Nu mâncase nimic toată ziua, dar îi era teamă să îmbuce acum ceva, căci se gândea că n-o să poată ţine nimic în ea.

În cele din urmă, se aşeză pe covorul de blănuri. Frânghia cu care îi fuseseră legate încheieturile o supăra rău. O clipă, se gândi s-o taie, dar se hotărî de îndată să n-o facă. N-avea să-i fie de niciun folos să-şi piardă pumnalul doar ca să fie în largul ei. Aşa că se mulţumi să-şi scoată arma din teacă şi să o pună sub covor, într-un loc de unde putea s-o ia uşor. Şi, înainte ca Arno să se întoarcă, dormea dusă.

Capitolul 36

După cum se dovedi, vikingul numit Cedric nu se întoarse în ziua următoare şi nici în cea care-i urmă. De fapt, Brenna rămase mai bine de o săptămână singură cu Arno. În primele zile, puterea de a îndura îi fusese împinsă dincolo de margini. I se părea că cel mai mic zgomot pe care-l auzea, până şi vaierul vântului, era semn că Cedric

se întorcea.

În primele zile, îi fusese răpită până şi nădejdea că Garrick o s-o găsească, pentru că în prima noapte începuse să ningă şi o ţinuse tot aşa vreme de trei zile. Acum, Garrick n-avea cum să mai afle că nu lăsase nicio urmă după care să se poată lua. N-o să se gândească niciodată că fusese dusă pe o corabie. Avea să blesteme zăpada care acoperea urmele, dar asta n-o s-o ajute cu nimic, pentru că avea să caute la miazănoapte de fiord şi, astfel, să se îndepărteze de ea.

Blestemată zăpada! Blestemaţi fie Cedric şi Arno! Blestemată fie femeia despre care vorbeau şi care le spusese despre ea! Cine era oare? Să-şi fi dus Cordelia la îndeplinire ameninţarea? Dar ea nu avea cum să le poate vorbi oamenilor ăstora şi nici cum să ştie unde să-i găsească. Şi atunci, înfruntarea urâtă dintre ea şi Morna îi apăru în minte.

Ea era singura care ar fi făcut ceva atât de josnic. Dar mai erau şi cei despre care ea credea că au de ce să caute răzbunare – Bayard, Gorm, ba chiar şi Hugh şi îndeosebi vikingul pe care îl făcuse de ruşine în bătălie, când îl rănise. Oricare dintre bărbaţii aceia ar fi putut să trimită o femeie care să le facă treburile murdare şi să discute cu Cedric şi cu Arno.

*

A doua zi, Arno se milostivise de ea şi-i dezlegase funia de la încheieturi. În noaptea aceea, când Brenna era sigură că omul a adormit, încercă să se furişeze afară încetişor. Însă el, plin de viclenie, pusese afară o capcană, o roabă plină cu lemne de care se împiedică prin beznă. Şi, înainte să apuce să se ridice, se repezise după ea şi o târâse înapoi în casă. Brenna îl blestema pe limba ei, împotrivindu-se cu toată forţa.

În cele din urmă însă o învinsese, iar în nopţile care urmaseră o ţinuse legată de drugul de fier aflat deasupra vetrei rotunde din mijlocul încăperii, astfel încât ea nu mai putea să ajungă la pumnal dacă avea nevoie de el. Singurul lucru bun era că-i dădea drumul în timpul zilei.

După o săptămână, până şi Arno începu să-şi piardă răbdarea. Se foia de colo-colo şi bombănea de unul singur, iar asta o făcu pe Brenna să se mai liniştească puţin.

Poate că Cedric păţise ceva şi n-avea să se mai întoarcă deloc. Arno arătase deja cu vârf şi îndesat că el nu dorise s-o aducă pe Brenna, în aceeaşi măsură în care îşi dorea ea să nu se fi aflat acolo. Aşa că poate, cine ştie, o s-o elibereze.

Când se împliniră nouă zile, fără vreun semn de la Cedric, Brenna se hotărî să rupă tăcerea şi să-i vorbească lui Arno. Nu era nimic de pierdut, căci, dacă omul tot nu avea cu cine să vorbească, ea nu avea cum să afle ceva folositor.

Omul frământa pâinea pentru masa lor de dimineaţă şi părea cam întors pe dos când Brenna se apropie de el.

— Pe cât se pare, prietenul tău a uitat că suntem pe aici, începu ea, făcându-l să tresară. Cât ai de gând să mă mai ţii aici?

— Vorbeşti bine limba mea.

— La fel de bine ca tine, răspunse Brenna.

— Mie mi-a spus că n-o să rămâi aici decât o scurtă vreme. Probabil ai avut un învăţător bun, de ne-ai învăţat aşa de repede limba. Stăpânul tău?

— El m-a învăţat multe, răspunse ea cu glas egal şi se apropie şi mai mult. Iar unul dintre ele este că în ţara asta nu poţi să păstrezi ceva ce ai luat de la alt bărbat fără să plăteşti scump.

Vorbele ei ameninţătoare îl zguduiră pe Arno, care sări agitat de la masă, ca şi cum Garrick ar fi fost deja acolo ca să o ia.

— Tânărul Haardrad n-o să afle niciodată că ai fost adusă aici!

— O să afle el la un moment dat, spuse Brenna, păstrându-şi nădejdea. Cunoaşte bine ţinutul şi o să răscolească fiecare colţişor. Şi când n-o să mă găsească nicăieri, o să se uite şi înspre partea asta.

— Ba nu, o să se lase păgubaş înainte.

— Aşa crezi, vikingule? Când v-aţi făcut planul, n-aţi

ţinut seama de faptul că eu îl iubesc pe Garrick Haardrad şi că mă iubeşte şi el, rosti ea convingător jumătatea de adevăr. Suntem legaţi unul de altul prin iubire, o iubire care va face toate piedicile una cu pământul.

Arno se aşează la loc, privind-o lung şi făcând-o să nu se simtă în largul ei.

— Aşa o fi, femeie. Dar eu n-am nicio putere. Eu te păzesc doar, pentru altul.

— L-ai ajutat să mă aducă aici! spuse ea, întinzând degetul acuzator spre el. Iar acum mă împiedici să plec. Vina ta e la fel de mare ca a prietenului tău.

— Gata cu trăncăneala, muiere! se repezi el. Îmi plăceai mai mult înainte să-ţi aduci aminte că ai o limbă.

— Ştii că spun adevărul. Garrick n-o să dea uitării fapta asta decât dacă îmi dai drumul acum.

— Hotărârea asta nu pot s-o iau. Păstrează-ţi vorbele pentru Cedric, căci a lui eşti acum.

— O să mor înainte să pună el mâna pe mine! se răsti Brenna, cuprinsă de silă, după care îşi coborî glasul. Cedric nu se află aici acum. Poţi să-mi dai drumul înainte să se întoarcă.

— E prietenul meu, femeie, singurul meu prieten, răspunse el. Nu mi-o plăcea ce face, dar tot o să-i rămân credincios.

— Prietenul tău o să-ţi aducă moartea! îl avertiză Brenna, care se agăţa de orice ca să-l facă să cugete mai bine.

— În vorbele tale e prea puţin adevăr, căci Garrick Haardrad n-o să te caute pe aici. Şi, chiar dacă o va face, o să fie prea târziu, căci până atunci, Cedric o să se sature de tine şi o să te vândă departe. Ascultă aici, muiere! Îi sunt credincios lui Cedric şi familiei lui. Ferma mea e pe pământul lor. Sunt vasalul tatălui lui Cedric, Latham Borgsen. Iar dacă fac ceea ce-mi ceri, o să-mi pierd capul mai devreme decât i-ar plăcea stăpânului tău.

— Atunci, du-mă la stăpânul tău! Am aflat chiar din vorbele tale că n-o să fie mulţumit de fapta ta.

— De-ajuns!

Brenna se îmbărbătă însă pentru ultima încercare:

— Te rog!

Dar se umilise fără rost, căci Arno părăsi casa în grabă. Brenna era ostenită de moarte după încercarea asta şi înnebunită că nu reuşise. La întoarcerea lui, se cufundă din nou în tăcere, iar el nu făcu nicio încercare să schimbe asta. Apoi, când trecuse cu puţin de amiază, îşi făcu şi Cedric apariţia.

Din clipa în care pătrunse în încăpere, Brenna începu să se simtă ca o pradă mult râvnită, pe care o fiară înfometată o avea în sfârşit în gheare. Cedric nu-şi lua ochii de la ea. Părea atât de cuprins de poftă, că lui Arno, ruşinat el însuşi, nici nu-i mai veni să-l întrebe de ce a întârziat atâta şi-şi feri privirea.

Cedric îşi scoase pelerina, iar ochii Brennei se aţintiră asupra braţelor lui goale, pe care muşchii se umflau ca nişte şerpi, şi brăzdate de cicatrice. Erau tare puternice, iar ea cunoştea acum puterea unui bărbat care o dorea, mai ales a unui bărbat plin de forţă. Ce şansă putea să aibă? Dar, la urma urmelor, pe Garrick nu dorise niciodată să-l ucidă, nici măcar la început. Pe bărbatul ăsta însă, da, l-ar putea omorî fără vreo umbră de regret.

— Comoara mea frumoasă ţi-a dat vreo bătaie de cap? îl întrebă Cedric pe Arno, cu ochii lipiţi însă de Brenna.

— Până azi, nu.

— Da?

— Cedric, vorbeşte limba noastră, şi încă foarte bine.

— Aşa e, muiere?

Brenna nu răspunse, dându-se însă mai aproape de patul ei improvizat, unde îşi ascunsese unica nădejde. Trebuia să poată stăpâni clipa îngrozitoare atunci când avea să vină.

— Ştie şi cum ne cheamă, continuă Arno. Dacă Haardrad o găseşte cumva, o să-i spună totul. Ţi-am zis că nu trebuia s-o răpim.

— Pari îngrijorat, deşi n-ai nevoie. N-o s-o găsească niciodată.

— O s-o vinzi curând?

— Nu, nu cred. Dacă Haardrad o caută pe aici, o să-l

ucidem. E foarte simplu.

— Cedric, ţi-ai pierdut minţile?

— Gata! Destul m-a întârziat tata, care m-a pus să mă duc de colo-colo ca să-i aduc un cal de preţ pe care l-a cumpărat de la vărul lui. În toată vremea asta, nu m-am gândit decât la ea şi abia aştept să pun mâna pe ea.

Apoi, brusc, bărbatul începu să râdă.

— Arno, vrei să stai şi să te uiţi? Sau parcă era vremea să te duci să te închini tatălui meu?

Arno se uită urât la Cedric, apoi la Brenna. Văzu rugămintea tăcută din ochii ei, dar se întoarse şi, plin de supărare, ieşi ca o vijelie din casă, trântind uşa cu putere după el.

Era atât de limpede ce alesese, după cum trântise uşa, însă Brenna nici nu se aştepta la altceva. Arno era un bărbat sfâşiat între credinţă şi ceea ce simţea în adâncul sufletului. Din nefericire pentru Brenna, credinţa se afla pe primul loc pentru el. Aşa erau toţi vikingii.

Acum, Brenna avea să fie pusă la încercare. Fie urma să părăsească locul acesta cu mâinile pătate de sânge, fie avea să fie siluită de nemernicul ăsta tânăr şi să-şi piardă pe vecie nădejdea că Garrick o va iubi vreodată. Nici Garrick nu se deosebea de alţii, care nu voiau să împartă cu nimeni ceea ce le aparţinea. N-o s-o ierte niciodată, chiar dacă nu avea nicio vină. Cât de nedrept judecau bărbaţii!

Dar încă nu se întâmplase nimic, chiar dacă era cum nu se poate mai limpede că venise clipa. Cedric se apropie de ea, ca un şarpe gata să muşte.

— Hai, vino, frumoasa mea, zise el ademenitor. Îmi vorbeşti limba. Ştii ce vreau.

Ea nu scoase o vorbă, dar ochii ei întunecaţi, ascunşi parcă sub un nor de furtună, erau tare grăitori, îi arătau limpede scârba, ura, dispreţul adânc pe care îl simţea. Pe el însă asta nu-l descurajă, nici măcar nu-l miră.

— Vrei să te lupţi cu mine? ridică el o sprânceană şi zâmbi într-un mod dezgustător. Să ştii că nu mă supăr, femeie. Pun rămăşag că te-ai luptat de toată frumuseţea

când ţi-a fost luată fecioria, dar acum nu mai ai ce să aperi. Dacă vrei să te prefaci că încă mai eşti fecioară, mie o să-mi placă…

Brenna nu-şi mai putea stăpâni scârba.

— Porc împuţit! şuieră ea. Dacă mă atingi, n-o să mai apuci să trăieşti cât să-ţi pară rău!

El râse de ameninţarea ei.

— Ba n-o să-mi pară rău de nimic, ci o să mă bucur de tine. Chiar îţi închipui că stăpânul tău o să dea buzna pe uşă ca să mă împiedice să te iau? Nu, femeie, n-o să mă împiedice nimeni.

Brenna se abţinu, cu înţelepciune. Mai bine să-l lase să creadă că era neajutorată, să-i cadă în capcană fără să-şi dea seama. Avea să fie singura ei şansă.

Cedric se apucă să-şi scoată armele cu mişcări încete. Mai întâi sabia, apoi un topor grosolan, cu tăişul ciobit. Oare câte capete zdrobise cu el? câţi bărbaţi căzuseră loviţi de nemernicul ăsta? Oare păcatul ei o să fie mare dacă îl va ucide? Nu avea dreptul ăsta?

Brusc, Cedric sări la ea, luând-o prin surprindere. Brenna ţipă, dar nu de frică, ci de supărare, căci se prăbuşiseră la o depărtare destul de mare de arma ei şi nu mai vedea nicio cale să ajungă la ea.

— Iar acum, cel victorios pune mâna pe pradă, murmură el, după care îi sfâşie rochia până la cingătoare.

Se apucă apoi să-i desfacă cingătoarea, în vremea ce Brenna se lupta înnebunită să-l oprească, lovindu-l cu pumnii. Una dintre lovituri îl făcu să înjure urât, iar sângele îi ţâşni din buza zdrelită. Bărbatul îi arse o palmă care aproape îi răpi simţirea. Iar cingătoarea i se desfăcu ca prin minune şi el îi sfâşie şi partea de jos a rochiei.

Brenna îşi veni în simţiri când fu străbătută de o durere ascuţită, căci el îşi înfipsese mâinile în sânii ei dezgoliţi, strângându-i plin de cruzime, bucurându-se de ţipetele ei înnebunite. Continua să-i frământe fără să contenească, până când Brenna leşină, scăpând astfel de durere.

Capitolul 37

Garrick era în picioare în odaia Brennei, luminată doar de o singură lumânare aşezată pe policioara şemineului. Se uita cu o privire otrăvită la focul rece şi la rămăşiţele celor două brăţări de aur pentru braţe, acum înnegrite, dar păstrându-şi încă forma. Aşa îl răsplătea ea pentru generozitatea de care dăduse dovadă. Asta crezuse ea despre grija lui.

Garrick nu mai voia să-ţi ţină mânia în frâu – de zile întregi n-o mai făcuse. De ce s-ar mai fi prefăcut în faţa celorlalţi că nu-i pasă? Era atât de scos din minţi de furie, că, dacă ar fi găsit-o atunci pe Brenna, ar fi omorât-o pe loc. Dar nu avea prea multă credinţă că o să mai dea de ea, căci de data asta îşi plănuise bine fuga.

În viaţa lui n-avea să se mai încreadă într-o femeie. Îi dăduse cuvântul, iar el chiar crezuse că o să şi-l ţină.

— Prostule!

Goli dintr-o înghiţitură băutura din halba pe care o avea în mână şi ieşi din odaie. O să poruncească să fie pus pe foc tot ce se afla acolo. Nu mai voia să rămână nicio amintire a acelei târfe mincinoase.

Garrick intră în sală, unde Maudya îi punea masa.

— Unde e Erin? se răsti la ea.

Maudya tresări neliniştită şi se dădu la o parte din calea lui.

— Vine, zise ea, adăugând, cu nădejdea că o să-l mai potolească: Erin e bătrân, stăpâne Garrick. Nu mai străbate curtea la fel de repede ca pe vremuri.

— N-am cerut să-l scuzi tu, femeie, mugi el, izbind cu pumnul în apă. Odin şi Puternicule Thor, veniţi-mi în ajutor! Nu mă mai ascultă niciun sclav aflat în stăpânirea mea?

Maudya era mai înspăimântată de chemarea zeilor săi decât de izbucnirea lui de furie şi o luă la fugă din sală ca şi cum chiar zeii se aflau pe urma ei, ca s-o înghită. În fugă, trecu pe lângă Erin, care se întristă la vederea chipului ei alb ca peretele şi a ochilor plini de spaimă.

— Nu trebuia să-ţi verşi furia pe biata femeie, îi spuse Erin cu îndrăzneală lui Garrick, luându-şi o libertate mai mare decât ştia că ar fi trebuit. N-a făcut decât să te slujească bine.

Furia lui Garrick atinse noi culmi.

— Bătrâne, uiţi care ţi-e locul! Ai face bine să-ţi aduci aminte cine e stăpânul aici!

— Ştiu prea bine pe cine servesc cu dragoste – şi cu răbdare, când e nevoie.

Garrick ştia că a fost pus cât se poate de bine la punct cu vorbele astea, dar nu voia să recunoască, aşa că se ascunse în spatele unui chip încruntat şi se întoarse la pricina pentru care îl chemase iar pe Erin.

— Mai spune-mi o dată ce-ţi aminteşti despre ziua când a fugit Brenna.

— Încă o dată? Garrick, ţi-am spus de patru ori. Ţi-am povestit totul.

În clipa aceea, îşi făcu şi Perrin apariţia, însă pe chipul lui ostenit nu se vedea nimic care să arate că ar avea veşti încurajatoare. Garrick îi aruncă doar o privire, după care îşi continuă întrebările.

— Mai spune-ţi o dată povestea, Erin!

Bătrânul oftă.

— În ziua aceea, n-am ştiut nici că fata s-a întors, nici că ai venit şi ai plecat tu. Mă blestem singur pentru slăbiciunea mea, căci faptul că am căzut la boală în aşa o zi a abătut nefericirea asupra ta.

— Nu mai vorbi despre ce mi s-a întâmplat mie, Erin! spuse aspru Garrick. Repetă doar ce a fost!

— Nu credeam că o să aveţi nevoie de mine în ziua aia, aşa că m-am dus încă de dimineaţă la Rayna, ca să-mi dea o fiertură de-a ei. Ea m-a pus să rămân la pat toată ziua, şi martor mi-e Dumnezeu că leacurile ei m-au înzdrăvenit. M-am întors târziu la grajd şi atunci am auzit câinele urlând de parcă ar fi fost ieşit direct din iad. Încă nu începuse viscolul şi vântul nu bătea, aşa că nu mi-a fost greu să aud animalul chiar din grajd, chiar şi cu urechile mele bătrâne. Era singur în casă, dar nu mi-a trecut nimic prin cap până

când mi-am dat seama că nu putuse el să aprindă focul şi nici să coacă pâinea, care se făcuse deja scrum. Ştiam că nici celelalte femei nu erau în casă, aşa că atunci l-am trimis pe Coran după tine, să-ţi spună ce-am văzut. Şi, cum nici calul tău, nici al Brennei nu erau în grajd, m-am gândit, firește, că era cu tine, în casa tatălui tău. Dar, înainte să apucaţi să vă întoarceţi tu şi Coran, începuse să ningă şi zăpada a acoperit urmele pe care nădăjduiai să le găseşti.

Garrick scrâşni din dinţi. Îşi amintea cum blestemase zăpada care-i răpise orice nădejde de a o găsi repede pe Brenna.

Nu dăduse de nicio urmă de-a ei, şi trecuseră atâtea zile de atunci!

— Şi mi-ai spus că în seara aceea, când ai deschis uşa, câinele alerga de zor înspre partea din faţă a casei?

— Aşa am spus, răspunse Erin.

Garrick îşi izbi palma cu pumnul.

— Am răscolit tot pământul spre răsărit, până la poalele munţilor, dar n-am dat de niciun semn al ei!

— Şi în munţi? rupse în sfârşit tăcerea Perrin.

— Până şi cel mai prost om ar şti că nu ai cum să rămâi în viaţă acolo în puterea iernii, dar tot m-am dus până la dealurile mai joase.

— Şi câinele? Poate avea mai mult noroc decât tine, continuă Perrin. Nu l-ai luat cu tine?

— Când am plecat în căutare prima oară, n-am dat de el. Erin spune că s-a întors a doua zi, ud tot şi rănit. A murit după câteva ceasuri.

— Îmi pare rău, Garrick. Ştiu că l-ai crescut de când era pui.

Garrick rămase tăcut. Încă nu se gândise la pierderea asta; nu se gândise la nimic altceva decât cum s-o găsească pe Brenna.

— Eu tot zic că n-a fugit, Garrick, spuse Erin trist. Este pe undeva rănită, poate chiar…

— Să nu spui cumva că a murit, bătrâne! îl întrerupse Garrick cu atâta patimă în glas, că lui Erin îi păru de

îndată rău pentru vorbele care fuseseră cât pe-aci să-i scape de pe buze.

Perrin încercă să mai risipească din încordarea care cotropise deodată încăperea.

— Dacă dulăul s-a întors ud, lacul cel mai apropiat este între apus şi miazănoapte de locul ăsta. Te-ai dus într-acolo, Garrick?

— Da. M-am dus şi drept spre miazănoapte. Şi tata încă mai caută spre apus, pe coastă.

— Eu am fost spre miazănoapte şi spre răsărit, împreună cu mulţi alţii.

— Perrin, îţi mulţumesc pentru strădaniile tale, însă e vremea să mă opresc. Erin nu mi-a spus nimic nou. Nu avem nicio bănuială în privinţa direcţiei în care a fugit, nimic, nimic.

— Te-ai dat bătut?

— Femeia aia e la fel de vicleană ca un bărbat. Odată, a jurat că dacă o să fugă n-o s-o mai găsesc. Prima dată am putut s-o aduc înapoi numai pentru că luase câinele cu ea.

— Dar să te dai bătut când poate e cum zice Erin, rănită, incapabilă să se întoarcă!

— Dacă ar fi aşa, aş fi găsit-o. Nu, tata n-o să se dea bătut, dar eu m-am săturat să fiu prostit. A plecat, şi nu vreau să-i mai aud niciodată numele.

Capitolul 38

Apa îngheţată care-i fusese turnată pe faţă o făcu pe Brenna să-şi vină în simţiri, sufocându-se şi tuşind, cuprinsă de spaima că se îneacă. Deschise apoi ochii. Ştia că se află în primejdie, însă nu-şi amintea ce o ameninţă, până în clipa când zări o siluetă înaltă deasupra ei.

Cedric stătea în picioare lângă ea, despuiat cu totul. Fata îşi dădu seama abia atunci că şi ea era goală, căci rochia sfâşiată îi fusese dată în lături. El îşi scălda ochii cu trupul ei, cu un zâmbet plin de poftă scârbavnică pe chip, care o făcu să geamă în sinea ei. Se sfârşise totul? Fusese

siluită de fiul ăsta de târfă care rânjea la ea? Nu, nu! Nu putea crede că mintea ei putea s-o trădeze, lăsând-o lipsită de apărare în faţa primejdiei.

— Ei, ţi-ai revenit, spuse Cedric, cu un glas încărcat de dispreţ. Eşti ca toate femeile mele, cum simţiţi un pic de durere, cum daţi ochii peste cap. Nădăjduiam să fii altfel, târfă, să înduri ce-aveam să-ţi dau.

Amintirea îngrozitoare a acelei dureri ascuţite îi sfredeli creierul. Îşi privi sânii, văzând că începuseră să se învineţească acolo unde el îşi înfipsese degetele în carne. Îşi trase grăbită rochia la loc pe ea, dar nu putea s-o ţină locului.

— Eşti o fiară! şuieră ea, cu sângele înveninat de ură.

Izbucnirea ei îi smulse un hohot de râs lui Cedric.

— Nu-ţi place cum îmi fac eu plăcerile? O să-ţi placă, Brenna, spuse el încrezător, ridicând glasul încântat. Cu vremea, o să-ţi placă ce-o să-ţi fac şi în câte feluri o să te iau. O să-ţi găseşti plăcerea în durere şi o să mă rogi în genunchi să-ţi mai dau.

Fata simţea că i se întoarce stomacul pe dos. Trebuia să-l omoare, acum nu mai avea nicio îndoială. Dar cât de repede? Şi ce urma să îndure până când i se va ivi prilejul?

Omul ăsta era un demon rău, cu mintea strâmbă. Se uita la el plină de o fascinaţie bolnăvicioasă, înfuriată, dar fără să-şi poată întoarce privirea. Cicatricele care-i acopereau braţele şi trunchiul nu erau nici pe departe la fel de înfiorătoare ca rana adâncă pe care o avea pe şold. Iar lângă ea îi zvâcnea furios mădularul întărit, atât de umflat, că-şi dădu seama că avea s-o vatăme rău. Oare o făcuse deja? Se ridicase acum pregătindu-se s-o aibă din nou? Trebuia să afle. Dacă răul fusese făcut, nu se mai putea întoarce la Garrick acoperită de o ruşine de nesuferit, căci ştia că n-aveau să poată trece niciodată peste asta.

Îşi muşcă buza, îngrozitor de nefericită.

— M-ai… Nu îndura să pună întrebarea, însă trebuia s-o facă, aşa că închise ochii şi continuă. M-ai luat deja?

— Te îndoieşti? râse el de întrebarea ei.

Ea ţipă înnebunită, dar apoi îl auzi râzând şi mai abitir.

— Nu, muiere. Eu nu mă culc cu o muiere decât dacă îmi simte cu totul sabia. Trebuie să ştie cine le e stăpân, şi acum o să afli şi tu.

Brennei îi scăpă un suspin de uşurare, însă totul dură doar o clipă, căci îşi dădu de îndată seama, îngrozită, că era în aceeaşi poziţie ca şi mai devreme, la fel de departe de pumnalul pe care îl ascunsese. De data asta însă încă nu se repezise asupra ei, deşi tocmai se pregătea s-o facă. În clipa când se aplecă spre ea, Brenna se rostogoli cu repeziciune, împingându-l cu coatele şi cu picioarele. Era însă tot prea aproape de ea ca să încerce să se ridice şi s-o ia la fugă. Şi în clipa următoare, scoţând un strigăt de izbândă, el sări pe ea, izbind-o cu atâta forţă, încât Brenna rămase o clipă fără suflare. Se strădui însă din răsputeri să înlăture ceaţa care-i întuneca iarăşi mintea. Era înnebunită de spaimă, căci înţelegea că nu mai are cum să-l întârzie. Şi, în loc să mai încerce să-l dea jos de pe ea, începu să pipăie orbeşte în jurul ei, rugându-se să fi ajuns mai aproape de pumnalul ascuns.

La primele încercări, nu dădu sub covor decât peste pământ moale, ceea ce o sperie cumplit. Cedric se apucase deja să-i îndepărteze picioarele, băgându-şi genunchiul între ele, şi reuşi repede s-o facă. Chiar în clipa aceea, degetele ei simţiră lama rece a pumnalului şi se trase spre el până când reuşi să pună mâna pe mâner.

Chiar în momentul acela, Brenna ar fi reuşit să-i taie uşor beregata, dacă el n-ar fi devenit bănuitor, văzând-o că nu i se împotriveşte. Bărbatul îi zări astfel mâna scotocind pe sub covor şi pumnalul pe care îl scoase de acolo. O prinse de îndată de încheietură şi-i apăsă cu putere mâna în jos, lângă cap, până când fata simţi cum propria ei strânsoare slăbeşte. Îşi adună însă toate puterile şi nu dădu drumul pumnalului, ca şi cum viaţa ei ar fi depins de asta, căci, într-adevăr, viaţa ei chiar depindea de asta. Nu putea să dea greş acum, când era atât de aproape de izbândă.

Cedric se ridică în genunchi, pregătindu-se s-o izbească cu pumnul liber şi s-o lase fără cunoştinţă. Era înnebunit

de furie, în mintea Brennei se perindară într-o clipită toate chinurile la care avea s-o supună omul acesta dacă o va învinge.

Cu un ultim efort, chiar înainte ca pumnul lui s-o lovească şi s-o lase iar fără cunoştinţă, încercă să-l împingă la o parte folosindu-şi tot trupul. Îşi ridică picioarele cu forţă şi, deşi nu reuşi să-l lovească decât cu unul, îl aruncă în faţă pe Cedric, care scoase un strigăt de durere.

Brenna era uluită de cele întâmplate, că nu pricepea cum reuşise să facă să se prăbuşească un adversar aşa de puternic doar cu o lovitură de picior. Însă chiar aşa era, pentru că el căzuse în pumnalul ridicat şi acum zăcea fără să se mai mişte. Ea se simţea aşa de uşurată, că abia mai putea să răsufle, strivită sub pieptul lui, care îi acoperea faţa.

Avu nevoie de multă forţă ca să reuşească să iasă de sub el. Bărbatul tot nu se mişca. Dacă nu era mort, avea să fie în curând, iar ea nu simţea nici urmă de părere de rău. Păcatul ei nu putea să fie prea mare, căci, dacă trăise vreodată pe lume un bărbat care să merite să moară, atunci acesta era. Îşi aduse aminte cum se lăudase Cedric cu caznele la care supusese atâtea femei şi-i mulţumi Domnului că scăpase fără să păţească mare lucru. Nici ele n-aveau să-i jelească moartea mai mult decât o făcea ea.

Gândurile acestea îi stăpâneau mintea, însă trupul ei o luase pe altă cale. În vreme ce privea balta de sânge care se lăţea sub Cedric, simţi cum o cuprinde un val de greaţă. Se chirci toată şi dădu afară totul din ea, icnind îndurerată chiar şi atunci când nu mai putea să scoată nimic.

În cele din urmă, se ridică, deşi pântecele tot i se zvârcolea. Îşi dădea seama că timpul era de-acum duşmanul ei. Arno putea să se întoarcă din clipă în clipă, iar atunci avea să fie într-o poziţie şi mai rea decât înainte. Omorâse un viking, un om liber şi, mai rău decât atât, fiul unei căpetenii. Dacă o să fie descoperită acum, s-a zis cu viaţa ei. Arno urma să dea alarma şi toţi aveau să iasă s-o vâneze. Însă, dacă reuşea să ajungă la Garrick, el avea s-o apere.

În graba mare, Brenna înşfăcă tot ce i-ar fi putut fi de ajutor, mâncare, învelitori, armele lui Cedric, frânghia pe care o folosise Arno ca s-o lege noaptea şi, ca să poată face focul, cremenea. Puse totul într-un covor mare şi-şi făcu o legătură, după care, luându-şi pelerina, ieşi în fugă din casă.

Găsi repede şopronul grosolan în care se afla Willow, dar nu-şi mai bătu capul să pună pe ea şaua ce se afla acolo, ci aruncă doar o pătură grea pe spatele iepei. Dădu peste un sac de ovăz şi-l adăugă şi pe acesta la calabalâc, după care încălecă şi ieşi din şopron.

Cerul era de un albastru întunecat, lipsit de stele. Se ruga ca sălaşul lui Arno să fie cu faţa spre fiord, căci se îndrepta în direcţia aceea. La mare depărtare, spre stânga, îl zări deodată pe Arno. Venea călare spre casă. O zări şi el, iar Brenna avu deodată impresia că tot ceea ce făcuse era zadarnic. Numai că el nu o luă la galop spre ea, ci, dimpotrivă, îşi opri calul şi se mulţumi s-o urmărească din priviri cum pleacă.

Brenna nu-şi pierdu vremea să se întrebe de ce făcea omul una ca asta. Fără îndoială, Arno era uluit, căci îşi dădea seama ce se petrecuse. Îşi înfipse călcâiele în burta lui Willow, mânând-o cât mai repede. Înainte să ajungă la adăpostul unui pâlc de copaci, întoarse capul şi-l văzu pe Arno gonind spre casă.

Cât timp mai avea acum? Arno o să-şi cheme prieteni ca s-o vâneze, iar asta urma să-i dea un pic de răgaz, căci omul trebuia mai întâi să-i convingă pe ceilalţi că aceea care se făcea vinovată de moartea lui Cedric era o femeie. De fapt, fusese o întâmplare nefericită, chiar dacă ea chiar dorise să-l ucidă, însă asta n-avea să-i fie deloc de ajutor. Doamne, Dumnezeule, dăduse din lac în puţ!

Brenna călărea la nesfârşit, aşa i se părea. Nu se opri, nu-şi potoli galopul până nu auzi, în depărtare, vuietul apelor fiordului.

Începuse să se teamă că o luase spre miazăzi, nu spre miazănoapte. N-ar fi îndurat să se mai gândească la ce noroc avusese, dacă s-ar fi întâmplat una ca asta. Dar,

chiar şi aşa, încă nu ştia cum o să ajungă pe celălalt mal al fiordului ca să se întoarcă în locul unde viaţa nu-i mai era primejduită. Avea să aibă nevoie de ajutorul lui Garrick. În minte îi apăru casa lui de pe stâncă şi se întrebă dacă o s-o audă cineva dacă striga de pe stânca de dincolo de apă. Da, se putea să fie auzită, iar acest gând îi dădu înapoi nădejdea.

Se apropie cu grijă de fiord. Se afla pe un mal drept, care ajungea în apă. Dincolo de apă se zăreau păduri dese. Nu vedea nicăieri vreo stâncă semeaţă care s-o ajute să ajungă acasă. Brenna era în culmea dezamăgirii. Nu ştia cât de mult ajunseseră cu corabia înăuntrul uscatului, nici cât de mult o duseseră pe cal prin acest ţinut. Ea se îndreptase spre miazănoapte sau se ruga s-o fi luat, de fapt, chiar spre miazănoapte.

— Dumnezeule atotmilostiv, arată-mi pe unde s-o iau! strigă ea tare.

Ca şi cum i-ar fi răspuns, Willow o luă la stânga şi începu să meargă de-a lungul malului fiordului. Ochii Brennei se umplură de lacrimi.

— Te rog, fie ca să nu te înşeli, Willow, te rog!

Brenna simţi frigul abia când pelerina i se desfăcu, la un moment dat, iar aerul îngheţat îi muşcă din trupul gol. Nu-şi legase bocceaua prea strâns, aşa că greutatea ei cădea de o parte şi de alta a calului. Brenna n-avea de ce să-şi facă dar griji că trebuie s-o ţină să nu cadă, aşa că îşi folosea o mână ca să stea agăţată de coama lui Willow, iar pe cealaltă, ca să-şi ţină pelerina strânsă pe ea.

Până când stelele îşi făcură apariţia, nu ştiu câte ceasuri erau. Nu ştia cât de mult mersese. Un ceas? Două? în cele din urmă, începu să recunoască locurile din jurul ei şi, foarte aproape, zări casa de piatră cocoţată pe stâncă. Asta îi fu de ajuns ca să fie cuprinsă de bucurie. Apele adânci stăteau între ea şi iubirea ei, însă avea să treacă de obstacolul acesta şi să fie din nou la adăpost de primejdii.

Se urcă în vârful stâncii, descălecă de îndată şi începu să-l strige pe Garrick. Trecu o vreme fără să-i răspundă nimeni şi abia atunci începu să se întrebe dacă el era

acasă. Putea să fi plecat în căutarea ei. Totuşi, trebuia să fie cineva acolo, căci de pe horn se ridica fumul. Însă, cum toate uşile erau închise, pentru a se feri de ger, cum avea să-i audă cineva strigătele de ajutor?

Toată bucuria ei de dinainte pieri ca şi cum n-ar fi fost. Ajunsese într-o fundătură. Acum nici nu mai avea cum să-şi facă auzit glasul, căci răguşise de cât strigase şi gâtul o durea atât de tare, că abia mai îndura durerea. Făcuse atâta drum, ajunsese atât de aproape, dar nimeni n-o vedea, nimeni n-o auzea. Iar acum, chiar dacă ar fi ieşit cineva din casă, se îndoia că poate să facă un zgomot destul de mare încât să atragă atenţia. Şi Brenna căzu la pământ, lăsându-se pradă deznădejdii. Lacrimile îi curgeau şiroaie, urmate de suspine chinuite. Ce-i mai rămânea de făcut acum?

Nu putea să rămână acolo şi să aştepte să se facă dimineaţă, iar cineva să iasă din casă, căci până atunci, Arno avea s-o găsească. Dar cum putea să ajungă acasă fără ajutor? Nu ştia să înoate, nici să vâslească. Iar dacă ar fi traversat fiordul într-o bărcuţă, asta ar fi însemnat s-o părăsească pe Willow. Părea însă singura ei cale.

I se sfâşia sufletul pentru soluţia pe care o găsise. Dar, chiar şi aşa, trebuia mai întâi să găsească o barcă.

Brenna încălecă şi se întoarse pe acelaşi drum pe care venise.

*

În noaptea aceea, nu puse deloc geană pe geană. Se îndreptă spre pontonul unde, într-un golfuleţ, stătea adăpostită corabia vikingă. Nu mai era nicio altă barcă acolo, aşa că îşi continuă drumul de-a lungul fiordului, spre răsărit, călare, până când o doborî durerea de spate şi nu-şi mai simţi picioarele. De multă vreme, pântecele ei uitase să-i mai ceară de mâncare.

În cele din urmă, în dimineaţa următoare, Brenna se opri, dar nu pentru ea, ci de mila lui Willow. Îi dădu repede hrană iepei şi o şterse bine, tăie câteva fâşii din covorul de blană şi îl puse pe animal. Pe urmă dădu câteva găuri cu sabia lui Cedric pe marginile rochiei ei sfâşiate şi, cu

fâşiile de piele pe care le tăiase, îşi legă veşmântul pe cât de bine se pricepea. În cele din urmă, se ghemui lângă Willow şi dormi câteva ceasuri.

O ţinu aşa zile după zile. Dormea pe apucate, mânca în grabă şi trăia cu spaima să nu fie prinsă. Proviziile pe care le luase se topiră curând şi fu nevoită să vâneze ca să se hrănească. Îi mulţumi lui Dumnezeu că luase cremenea ca să facă focul şi că nu era nevoită să mănânce carne crudă. Până acum, se temuse să aprindă focul noaptea, căci era prea temătoare că aceia care o vânau erau în apropiere. Acum însă nu mai avea de ales.

În a şasea zi, Brenna renunţă la nădejdea că o să găsească o barcă. Nu era însă doborâtă de deznădejde, căci asta însemna că Willow avea să rămână cu ea. Totuşi, acum nu-i mai rămânea decât să meargă până la capătul fiordului şi să-l încercuiască.

Iar călătoria aceasta fie avea s-o ajute să se întoarcă acasă, fie să-i aducă moartea în sălbăticie. Nu-i mai rămăseseră multe nădejdi şi, pe măsură ce zilele treceau, tot mai multe, iar fiordul părea să se întindă la nesfârşit, o părăsiră şi acestea.

Îşi continua mersul, golită de orice gând, numai şi numai pentru că nu-i mai rămânea altceva de făcut. Uneori mergea pe jos pe lângă Willow, încălţată cu învelitorile de lână din care îşi făcuse acoperitori pentru picioare. Mai vâna numai când foamea o slăbea într-atât, că nu mai putea să înainteze. De două ori leşinase, dar Willow o adusese la viaţă cu răsuflarea ei caldă. Animalul ei credincios nu voia să o lase să moară. În cele din urmă, când trupul, care o durea tot, nu se mai putu mişca, Brenna căzu într-un somn care dură o zi şi o noapte. Nici măcar înghiontelile blânde ale lui Willow nu putură s-o trezească.

Până la urmă se trezi, dar nu era odihnită şi gata să-şi continue drumul, ci atât de abătută, că nu se mai mişcă, preferând să rămână ţintuită acolo unde stătea, aşteptând să vină moartea şi s-o ia. Zăcea acolo, ghemuită sub păturile care nu ţineau frigul departe, cu mădularele atât

de amorţite, că nici nu mai simţea durerea.

Willow făcu tot ce-i stătea în putere ca să atragă atenţia Brennei, însă fata închisese ochii strâns, vrând doar ca iapa ei iubită să plece şi s-o lase să moară în pace. În cele din urmă, calul se îndepărtă la trap, iar Brenna îşi ridică privirea ca să-l vadă plecând, cuprinsă, abia atunci, de simţământul pierderii. Şi în clipa aceea văzu lacul pentru prima dată, minunat de mare, cuibărit la poalele munţilor. Ajunsese la capătul fiordului.

Capitolul 39

Avu nevoie de o zi întreagă ca să facă înconjurul lacului. Din toată călătoria ei, aceasta era partea cea mai primejdioasă, cea mai înspăimântătoare. În multe locuri fu nevoită să meargă prin apele puţin adânci, căci stâncile ascuţite de pe coastele muntelui îi închideau calea. Apele mai calde nu ajungeau atât de adânc în partea uscatului, iar Brenna era să degere, tot aşteptând să i se usuce hainele.

Străbătu apoi un ţinut despădurit, unde nu era nici urmă de vânat. Şi, peste toate, stăpânea zăpada îngrozitoare, care acoperise cu totul pământul ultima dată când viscolise.

Fu nevoită să sape prin zăpadă ca să găsească hrană pentru Willow, căci ovăzul se sfârşise. Apoi, trebui să se abată din drum şi s-o ia spre miazănoapte, ca să caute hrană şi pentru ea. Trecu peste pâraie şi lacuri îngheţate, blestemând pantele domoale ale munţilor, care-i încetineau drumul. După ce găsi vânat, călătoria începu să fie mai uşoară, căci îşi făcuse un arc grosolan, destrămând frânghia pe care o luase şi prefăcând-o în corzi subţiri şi cioplind săgeţi ascuţite cu ajutorul toporului. Era tare obositor să caute vânatul. Se întreba, mirată, cum reuşise Garrick să aducă atâtea blănuri în puterea iernii.

Cu fiecare pas care o aducea mai aproape de casă, se simţea tot mai bine. Nu se mai simţea deznădăjduită şi

pierdută, căci acum ştia că avea să reuşească. Tăieturile şi vânătăile, încheieturile care o ardeau de durere, toate aceste lucruri supărătoare erau acum atât de mult parte din ea, că nici nu le mai lua în seamă. Urma să aibă destulă vreme să-şi oblojească rănile, să i se împlinească iar trupul slăbit. Garrick avea să o îngrijească şi să o însănătoşească la loc. Iubirea lui pentru ea o să se facă tot mai mare. Căci el o iubea cu adevărat. Chiar dacă nu voia să recunoască încă, avea să vină şi asta, cu timpul.

Cu gândurile astea se alina de câte ori simţea că o pândeşte deznădejdea. O ajutau să îndure toate chinurile, ştiind că, la sfârşitul călătoriei, el avea să fie acolo pentru ea. Câte griji şi-o fi făcut pentru ea, cât o fi scotocit tot ţinutul, căutând-o! Probabil că îşi pierduse şi el nădejdea. Iar asta avea să le facă reîntâlnirea şi mai dulce.

În cele din urmă, când ajunse în ţinuturile pe care le cunoştea, uşurarea şi bucuria pe care le simţea parcă îi dădură aripi. Dacă Willow n-ar fi fost la fel de stoarsă de puteri ca şi ea, ar fi mânat-o la galop pe tot drumul rămas. Aşa însă, abia după încă două ceasuri ajunse în vârful ultimului deal, la poalele căruia se afla casa lui Garrick. Era o privelişte minunată şi nu crezuse c-o s-o mai vadă vreodată.

Erin se afla în grajd când ea deschise uşa, trăgând-o înăuntru pe Willow. Omul o privi nu atât uluit, ci fără să-şi creadă ochilor.

— Te-ai întors din sălaşul morţilor, bâigui el, iar chipul bătrân îi păli.

Brenna găsi în ea forţa să râdă uşurel:

— Nu, n-am murit, deşi de multe ori mi-am dorit asta.

Omul clătină din cap, uitându-se la ea cu o expresie ce aducea a milă.

— Nu trebuia să fi fugit, fetiţo.

— Ce?

— Sau, dacă ai făcut-o, nu trebuia să te întorci.

Ea zâmbi, auzindu-i gândurile greşite.

— N-am fugit, Erin. Am fost răpită de doi vikingi din partea cealaltă a fiordului.

Bătrânul ar fi vrut s-o creadă, dar toate dovezile spuneau că minte. Totuşi, n-avea el s-o învinuiască.

— Pari la capătul puterilor, fetiţo. O să-ţi fac ceva de mâncare.

— Nu, o să mănânc în casă. Garrick e aici?

El încuviinţă din cap, nesigur, iar ea continuă:

— Ştii, v-am strigat din partea cealaltă a fiordului, dar nu m-a auzit nimeni. Dar nu puteam să rămân acolo, căci l-am omorât pe unul dintre cei care m-au răpit, fiul unei căpetenii, aşa cred.

Părea năucă, în încercarea ei de a-şi aminti ce se întâmplase.

— Brenna, tu ştii ce spui?

Ea nu dădu semne să-l audă.

— Am pierdut numărătoarea zilelor cât am dat ocol fiordului. Cât am fost plecată, Erin?

— Aproape şase săptămâni.

— Atât de mult?

— Brenna?

— Ai grijă de Willow, Erin. A trecut prin la fel de multe chinuri ca şi mine şi are nevoie de o mână blândă. Acum trebuie să-l văd pe Garrick. Nu mai pot să aştept.

— Brenna, fetiţo, nu te duce în casă!

În sfârşit, văzu şi ea îngrijorarea din ochii bătrânului, iar asta o nedumeri.

— De ce nu?

— N-o să fii bine-venită acolo.

— Nu mai spune prostii, Erin! Pe urmă, se încruntă. Şi Garrick crede că am fugit?

— Da.

— Atunci cu atât mai mult trebuie să-l văd cât mai repede. Trebuie să cunoască adevărul.

— Brenna, te rog…

— O să fie bine, Erin, îi tăie ea vorba şi o luă spre uşă.

— Atunci, vin şi eu cu tine.

În casă era cald, căci focurile din bucătărie ardeau cu putere. Arome ademenitoare umpleau aerul, făcând-o pe Brenna cât pe ce să leşine de foame. În toate săptămânile

de când plecase, nu mâncase nici măcar o dată pe săturate, căci trebuise să-şi drămuiască necontenit porţiile, căci nu ştia când avea să mai găsească hrană.

Janie o zări prima şi încremeni. În ochi îi apăru o expresie de teamă, însă Brenna zâmbi şi-şi îmbrăţişă prietena. Însă niciuna nu scoase o vorbă, căci Brenna îşi păstra forţele, iar Janie era prea înspăimântată ca să poată vorbi. Apoi ea se duse în sală, în vreme ce Erin rămânea în urmă, să vorbească cu femeile.

Garrick era aplecat deasupra focului din vatră, împungând lemnul care ardea ca şi cum ar fi atacat un duşman necunoscut. Brenna se opri o clipă ca să-şi umple privirea de făptura lui, după care se apropie şi rămase în spatele lui. El se întoarse pe dată, simţindu-i prezenţa, şi amândoi rămaseră multă vreme aşa, uitându-se unul la altul. Ea zări uimirea din ochii lui, înlocuită apoi de furie, dar nu se mai putea abţine şi, în cele din urmă, se repezi în braţele lui, agăţându-se de el cu ultimele puteri care-i mai rămăseseră.

Simţi însă cum trupul lui se încordează, iar braţele nu i se ridicau să-i răspundă îmbrăţişării. Apoi, încetişor, o împinse de lângă el.

— Te-ai întors, aşadar.

Brenna nu putu îndura privirea din ochii lui, nici asprimea din glas. Nu era doar mânie în el, ci mustea de ură.

— Te-ai rătăcit cumva? continuă Garrick, cu aceeaşi amărăciune în glas. Sau poate ţi-ai dat seama, în sfârşit, că nu poţi să supravieţuieşti de capul tău în sălbăticie.

— Garrick, fata spune că nu a fugit, zise Erin, care intrase la rândul lui în sală. A fost dusă cu forţa în partea cealaltă a fiordului.

— Asta ţi-a îndrugat ţie?

— Eu o cred, spuse Erin cu tărie, luându-i apărarea. Aşa s-ar înţelege de ce câinele era ud şi rănit când s-a întors. Probabil a încercat să o urmeze în partea cealaltă a fiordului.

— Sau poate că a căzut în lac încercând să se ia după ea,

iar asta l-a costat viaţa!

— Câinele a murit?

Garrick nu-i răspunse la întrebare, ci îşi întoarse privirea îndurerată spre Erin, care dădu trist din cap. Doamne, Dumnezeule, de ce şi asta? Nu fuseseră de ajuns suferinţele prin care trecuse? Ochii i se umplură de lacrimi, copleşită de amintiri. Câştigase dragostea câinelui ciobănesc numai ca să-l ducă la moarte.

Vedea bine că şi Garrick gândeşte la fel, deşi ea nu se făcea cu totul vinovată. Trebuia să-l facă să priceapă.

— Arno a rănit câinele, şopti ea cu durere în glas. L-a izbit cu piciorul când a vrut Cedric să-l omoare.

— Cedric!

— Sunt cei doi care m-au răpit, Garrick! zise ea, înnebunită de neîncrederea din ochii lui. Trebuie să mă crezi! Au venit cu o corabie, ca să-mi ia şi calul. Voiau să crezi că am fugit, ca să nu-i bănuieşti.

— De ce? veni întrebarea lui.

— N-am aflat de ce; tot ce-am aflat e că o femeie a venit la ei şi le-a vorbit despre mine. M-au ţinut la ferma lui Arno, dar trebuia să fiu a lui Cedric. Şi, când el a venit şi a încercat să mă siluiască, l-am omorât şi am fugit. Am căutat mai întâi ajutorul tău, te-am strigat de pe stânca vecină, dar nu m-a auzit nimeni. Nu ştiu să înot şi nici n-am putut să găsesc o barcă, aşa că am făcut înconjurul fiordului, căci era singura cale care-mi rămăsese.

— Erin, ia-o de aici înainte să o omor!

Bătrânul îi puse mâinile pe umeri, însă ea se smuci:

— E adevărul adevărat, Garrick! Pentru numele lui Dumnezeu, de ce te-aş minţi?

— Pentru că nădăjduieşti să te iert şi să te primesc înapoi, zise el plin de cruzime. E prea târziu însă.

Lacrimile curgeau nestăvilite pe obrajii şi pe gâtul Brennei.

— Ai putea afla adevărul, dacă ai vrea, Garrick. Du-te în partea cealaltă a fiordului! Vezi cu ochii tăi că Cedric a fost ucis de o femeie!

— Dacă m-aş duce pe pământurile Borgsenilor, asta ar

însemna moartea pentru mine. Dar probabil că ştii asta, după cum ai aflat şi numele clanului Borgsen, din trăncăneala muierilor. Ele ştiu bine povestea şi stau adesea la bârfe despre asta.

— Nu-i aşa. Întreabă-i! striga ea acum ca o nebună, însă Garrick îi întoarse spatele.

— Minciuna se lăfăie chiar în vorbele tale, căci nimeni nu ar putea trece prin ce zici tu, în puterea iernii, şi să mai şi trăiască. Erin, du-o la casa tatălui meu!

— De ce acolo?

Garrick se întoarse din nou spre ea. În ochii lui era atâta venin, că o făcu să se chircească de spaimă.

— Dacă te găseam, voiam să te vând în răsărit, acolo unde sclavii sunt trataţi ca sclavi şi nu li se dau libertăţile pe care ţi le-am lăsat eu ca un prost. Dar, cum mi-ai fost dată în dar, este drept să i te înapoiez tatălui meu.

— Vino, Brenna! o împinse Erin.

Fata simţea ca şi cum cineva ar fi sfâşiat-o în două. Nodul amar din gât aproape că o împiedica să răsufle. Nu era atât de puternică încât să îndure faptul că o alunga.

Dacă n-ar fi ţinut-o Erin, s-ar fi prăbuşit. Îl lăsă să o ducă încetişor până ajunse la zidul ce despărţea sala de bucătărie, dar acolo se opri şi-i aruncă o ultimă privire lui Garrick.

— Tot ce am spus este adevărul adevărat, Garrick, rosti ea fără urmă de simţire în glas, căci era moartă pe dinăuntru. Iubirea pe care ţi-o port şi dorinţa de a mă întoarce m-au ajutat să scap cu viaţă cât am înconjurat fiordul. Nu am mâncat multe zile, căci nu aveam ce, şi de multe ori am fost cât pe ce să deger. Dar nu m-am oprit din drum pentru că am crezut că, în cele din urmă, o să fii aici pentru mine. Trebuia să fi murit. Asta te-ar fi făcut cu adevărat fericit.

Câtă vreme vorbise, el rămăsese întors cu spatele la ea, ţeapăn, neclintit. Apoi, Brenna ieşi, sfâşiată de durere. Îl pierduse. De-acum, nu-i mai păsa de nimic.

Capitolul 40

Erin nu îndrăzni să-i nesocotească porunca lui Garrick. Ştia că tânărul lui stăpân se înşală, era de-a dreptul sigur, dar ştia şi că Garrick n-o să se lase niciodată convins că greşeşte. Şi îl durea sufletul pentru Brenna. Nu merita ca el să se poarte cu ea atât de lipsit de inimă. Dacă n-ar fi fost cealaltă femeie, care îl făcuse prima una cu pământul pe Garrick, poate că el s-ar fi înmuiat şi ar fi crezut-o pe Brenna. Dar tânărul acesta, înecat în amărăciune, se închisese cu totul, şi Brenna era cea care suferea din pricina asta.

Fata nu scoase o vorbă cât dură drumul spre aşezarea lui Anselm. Erin o pusese într-o căruţă, promiţându-i că avea să-i aducă şi iapa, de îndată ce se întrema puţin. Brenna nu scotea însă niciun cuvânt, iar bătrânul o lăsă cu inima grea în casa vechiului său stăpân.

*

Brenna fusese luată sub aripa ocrotitoare a lui Linnet, care, după ce-şi pusese mâinile în cap văzând în ce hal era, se purta cu ea ca şi cum ar fi fost oloagă. Nu-i dădea voie să se ridice din pat. Ce-i drept, ea nici nu încerca. Era de ajuns să geamă, şi Linnet se repezea să-i dea ceva, însă fata nu cerea nimic. Nu mânca decât câte o firimitură din mâncarea ce i se aducea, chiar dacă Linnet o dojenea aspru. În loc să se întremeze, Brenna slăbea tot mai tare. Nu dădea nicio explicaţie, nu răspundea la nicio întrebare, până în ziua când Cordelia veni să o vadă.

— Linnet mi-a zis că te topeşti pe picioare, i se adresă sora ei pe un ton mulţumit, aşezându-se pe marginea patului. Asta chiar că mă bucură.

Brenna părea că nici n-o aude, privindu-şi doar sora cu ochi goi, iar asta o supără pe Cordelia mai rău decât un răspuns zeflemitor.

— M-ai auzit, Brenna? Mă bucur că o să mori. Asta înseamnă că n-o să te fâţâi pe aici şi să-l ispiteşti pe Hugh să se îndepărteze de mine. Mai ales că acum, când am burta aşa de mare, chiar că-şi face de cap cu cine apucă.

Brenna nici măcar nu clipea. Cordelia se ridică de pe pat şi începu să se plimbe în jurul lui.

— Hugh face tot ce poate pentru mine, la fel ca şi tatăl lui, zise Cordelia, mergând ceva mai grăbit; burta ei mare i-o lua înainte cu fiecare pas pe care-l făcea. Eu însă n-am primit daruri la fel de frumoase precum cele pe care ţi le-a dat vikingul tău. Eşti o răsfăţată, Brenna! Nu eşti niciodată mulţumită! De ce ai fugit de la el? Iar acum ai ajuns aici, unde nu eşti deloc bine-venită. De fiecare dată când eşti tu în preajmă, eu pierd ceea ce-mi aparţine. Dar nu şi de data asta. N-o să te las să mi-l iei pe Hugh – o să te ucid pentru asta!

Brenna o urmărea din priviri.

— Eşti o proastă, Delia, spuse în cele din urmă, cu un fir de voce. Mai degrabă aş muri decât să ţi-l iau pe Hugh. Bărbatul ăsta mă umple de scârbă.

— Minţi! Vrei tot ce-i al meu!

— Temerile tale prosteşti n-au niciun temei şi-mi faci rău cu gelozia ta. Nu vreau nimic din ce-i al tău. Nu mai vreau niciun bărbat, niciodată.

— Nici măcar pe vikingul tău nepreţuit, care te-a izgonit pentru alta? râse Cordelia zeflemitor. Da, am aflat despre Morna, singura lui iubire.

Pentru prima oară după atâtea zile, Brenna se ridică în capul oaselor:

— Delia, ieşi afară!

Cordelia se îndreptă spre uşă, dar acolo o uimi pe Brenna, căci îi zâmbi plină de blândeţe.

— Bun, deci nu ţi-ai pierdut cu totul spiritul. Poate că acum o să trăieşti, măcar ca să-mi faci în ciudă, ce zici?

Şi, zicând asta, ieşi, lăsând-o nedumerită pe Brenna. Oare Cordelia încercase înadins să o înfurie? Chiar nu voia ca sora ei să moară?

Apoi îşi făcu apariţia Linnet, pe al cărei chip se citea uşurarea.

— Ţi-ai mai revenit, în sfârşit?

— Ce-a apucat-o pe Delia? întrebă la rândul ei Brenna, fără să-i răspundă.

— S-a schimbat mult, de când viaţa a început să crească în ea. A fost tare îngrijorată pentru tine când nu te putea găsi nimeni. Plângea şi striga că ţi-a făcut tare mult rău şi că se teme că n-o să-şi mai poată cere iertare vreodată.

— Nu prea pot să cred una ca asta.

— Toţi ne-am temut că ai murit, Brenna. Ai făcut un lucru tare, tare prostesc!

Brenna oftă şi se întinse la loc.

— Singurul lucru prostesc pe care l-am făcut a fost să mă întorc la Garrick.

— Nu, copilă. Eşti în viaţă şi acum trebuie să te străduieşti să-ţi recapeţi puterile.

— Mătuşă, am tare multe să-ţi povestesc.

— Mai întâi o să stai de vorbă cu Heloise. Aşteaptă de multe zile să-ţi vorbească. Mă duc s-o caut şi să-ţi aduc mâncare. Iar de data asta, adăugă ea aspru, o să mănânci tot.

Brenna aşteptă răbdătoare. Avea să-şi recapete puterile. Nu rănea pe nimeni în afară de ea dacă se cufunda în amărăciune şi milă de sine. Gata, se terminase cu nepăsarea dacă va trăi sau nu.

Deodată, vorbele lui Anselm îi răsunară în minte: „Mai degrabă o eliberez pe Brenna decât să văd că e a altcuiva”. Acum îi aparţinea din nou lui Anselm şi, dacă era să-şi ţină cuvântul, trebuia s-o elibereze, chiar dacă avea să fie nevoită să-i dezvăluie că îl înţelesese când spusese vorbele astea. Asta ar fi însemnat că toate chinurile prin care trecuse nu fuseseră în zadar.

Heloise intră în odaie împreună cu Linnet, care aducea o tavă mare, plină cu mâncare. Brenna simţi pentru prima dată că o roade foamea, însă putea să mai aştepte o vreme.

— Am omorât un duşman al clanului Haardrad şi, după legea vikingilor, cer să fiu eliberată ca răsplată pentru asta.

Vorbele ei le luară pe amândouă femeile pe nepregătite, lăsându-le cu gura căscată, iar Brenna continuă repede, povestindu-le ce i se întâmplase cu adevărat.

— Puteţi să nu mă credeţi, zise în cele din urmă, după

cum nici Garrick n-a vrut să înţeleagă că spun adevărul. Dar jur, luându-l martor pe Dumnezeu, că tot ceea ce am spus e adevărul adevărat.

— E o poveste de necrezut, Brenna, rupse Heloise tăcerea în cele din urmă. Trebuie să recunoşti şi tu că e greu de crezut că ai rămas în viaţă după aşa o călătorie, şi încă la vremea asta din an.

— Da, aşa este. Dacă n-aş fi avut iubirea pe care i-o port lui Garrick, aş fi pierit de mult.

— Eu te cred că iubirea îţi poate da putere. Poate să învingă piedici nemaivăzute, spuse Heloise, adăugând apoi gânditoare: Da, eu te cred, Brenna. Dar alţii n-o s-o facă.

— Nu-mi pasă ce cred alţii. Numai bărbatul tău trebuie să mă creadă. Nu pot să îndur gândul că toate chinurile mele au fost zadarnice. Vreau să-mi recapăt libertatea.

— O să-i spun şi lui ce mi-ai povestit, Brenna, dar nu mai are mare însemnătate dacă el te crede sau nu. Să ştii că eşti o femeie liberă. Ai fost eliberată în ziua când fiul meu şi-a luat mâna de pe tine.

Capitolul 41

Vorbele minunate ale lui Heloise şi slăbiciunea Brennei nu se răsfrânseră asupra ei decât abia după ce-şi revenise întru totul. Era liberă, dar se afla în grija lui Anselm Haardrad, îi mânca mâncarea, dormea în patul lui. Iar faptul că depindea de el începuse s-o roadă pe dinăuntru. Nu-i plăcea deloc că îi e îndatorată acestui bărbat şi mai mult decât era deja.

Trecuseră două luni din anul cel nou şi se apropia primăvara când Brenna se duse la Heloise. O găsi în sala cea mare, supraveghind munca multelor ei slujnice, în vreme ce ea lucra cu îndemânare la un război de ţesut, cu greutăţi făcute din gresie, pe care se afla o învelitoare de pat minunată, aproape terminată.

Brenna era plină de amar că era nevoită să muncească, pentru ca să nu se mai simtă o povară, dar nu avea unde să

se ducă pe aceste pământuri străine, aşa că era silită să rămână acolo. Dar nu mai putea să stea fără să plătească pentru că locuia la ei.

— Doamnă, începu fata fără tragere de inimă, nu mai pot să vă accept ospitalitatea fără să plătesc pentru ea.

— Nu e nevoie, Brenna.

— Ba nu, eu cred că e mare nevoie. Sunt o povară în casa voastră.

— Eşti o femeie liberă şi eşti oaspetele nostru, Brenna. Nu s-a mai auzit vreodată ca oaspeţii să plătească pentru găzduire.

— Atunci trebuie să plec, zise Brenna cu o hotărâre de nestrămutat, dându-şi seama chiar în aceeaşi clipită că mândria ei nebunească o împingea pe o cale de la care nu se mai putea abate.

Heloise se încruntă, clătinând din cap.

— Mi-a zis bărbatul meu că o să se ajungă şi la asta.

Brenna fu cuprinsă de uluire.

— De unde ştie asta?

— El se laudă că poate să prevadă ce o să faci. Pentru el, eşti o fată vikingă, pentru care curajul şi mândria sunt virtuţile cele mai preţuite.

Pe Brenna o zgândărea că omul acela o cunoştea aşa de bine şi, mai mult decât atât, că Anselm voia să facă legătura între felul ei de a fi şi cel al poporului său.

— Adică ştia că n-o să rămân mult aici?

— Asta mi-a spus mie, recunoscu Heloise, deşi nu-mi vine să cred că vrei atât de mult să pleci, când n-ai unde să te duci.

Vorbele ei o loviră în suflet pe Brenna.

— Nu pot să-mi schimb felul de a fi, doamna mea. Aşa mi-e mie dat, să fiu mânată de mândrie.

— Ştiu, Brenna, şi îmi pare rău că te-am dojenit. Cândva, eram la fel de mândră ca şi tine, însă am învăţat să mi-o mai potolesc, cum nădăjduiesc că o s-o faci şi tu într-o zi.

— O să plec mâine, mulţumindu-vă pentru că m-aţi găzduit.

Heloise clătină din cap, zâmbind uşor.

— Dacă eşti hotărâtă, să ştii că pe pământurile noastre avem o casă unde ai putea să locuieşti până la primăvară.

Brenna era în acelaşi timp uşurată şi zdrobită.

— Numai până la primăvară?

— Nu, Brenna, atâta vreme cât vei dori. Dar soţul meu m-a rugat să-ţi spun că, la primăvară, o să te ducă înapoi pe meleagurile tale, dacă asta îţi va fi dorinţa.

Brenna primi vestea cu inima îndoită. Multă vreme, singura ei dorinţă fusese să părăsească aceste ţinuturi friguroase; dar apoi, Garrick îi furase inima. Iar acum? Ce însemnătate mai avea dacă între pământurile lor se căsca o atât de mare depărtare? între ei, se întindea acum un ocean nemărginit, de ură şi de neîncredere.

— Brenna, asta vrei?

— Da, veni răspunsul ei, ca o şoaptă abia auzită.

— Dar acolo nu mai ai la cine să te întorci, nu-i aşa? o întrebă Heloise cu tristeţe.

— Nu, răspunse Brenna, lăsându-şi ochii în pământ. Dar nici aici nu am pe nimeni.

— O ai pe mătuşa ta; şi pe sora ta. Şi să ştii că şi eu am ajuns să te iubesc şi să-mi fac griji pentru tine, căci fiul meu…

— Să nu-mi vorbeşti de el! se răsti Brenna, tăindu-i vorba. E omul cel mai plin de ură, mai rău şi mai de neîncredere pe care l-am întâlnit vreodată! apoi se opri brusc, muşcându-şi buzele. Iertare! E fiul tău şi cred că, în ochii tăi, el nu poate să facă nimic rău.

— Nu-i adevărat. Fiul meu a făcut multe lucruri de care nu sunt mândră, recunoscu Heloise.

Brenna se strădui să şi-l alunge pe Garrick din minte.

— Mătuşa mea? Ai elibera-o, ca să vină acasă împreună cu mine?

— Nu ştiu, copilă, se încruntă Heloise, gânditoare. Noi două suntem acum prietene la toartă, dar cred că tu o să ai mai mare nevoie de ea decât mine. O să mă gândesc la asta şi o să hotărăsc înainte să pleci.

— Şi sora mea şi celelalte femei din satul meu? stărui Brenna.

— Celelalte şi-au întemeiat noi familii, Brenna. Şi, din câte ştiu, sunt fericite aici.

— În sclavie?

— Brenna, tu şi cu mine putem să vorbim o veşnicie despre asta, zâmbi Heloise. Ştiu ce simţi tu, şi tu ştii ce cred eu. Celorlalte femei nu le merge mai rău aici decât în ţara lor.

Brenna deschise gura ca să se împotrivească, însă Heloise ridică o mână, ca să-şi poată continua vorba.

— Cât despre sora ta, ea nici vorbă să fie eliberată, căci poartă în pântece copilul celui mai mare fiu al meu. Oricum, nu cred că va dori să se întoarcă la un conac în ruine.

Brenna tresări. La asta nu se gândise. Avea să fie nevoită să clădească o nouă casă, în locul celei vechi. Şi, chiar de-ar fi rămas în picioare conacul ei cenuşiu, nu mai îndura să trăiască singură acolo.

— Parcă ziceai că există o casă unde pot să locuiesc până la primăvară?

— Da, nu e departe de aici. E lângă un heleşteu micuţ. Şi e şi o fântână lângă casă.

— Fireşte că voi plăti pentru că stau în casa aceea.

— Fireşte, spuse Heloise cu înţelepciune, căci n-avea de ce să se înfrunte din vorbe cu mândria plină de încăpăţânare. Familia care a locuit ultima dată acolo ne dădea o parte din recolta verii. Dar, cum tu nu poţi face asta, cred că va fi de ajuns să ne plăteşti cu câte două blănuri pe săptămână. Am auzit că vânezi încă de când erai copilă, aşa că n-o să-ţi fie prea greu.

— Nu, e prea puţin. O să vă dau trei blănuri pe săptămână, răspunse Brenna, cu o hotărâre de neclintit.

— Brenna! o dojeni Heloise.

— Insist.

Femeia mai vârstnică clătină din cap, zâmbind însă fără voia ei.

— Atunci, şi eu stăruiesc să mă laşi să-ţi dau sare, căci o să ai mai multă carne decât îţi trebuie şi va trebui să o pregăteşti. Şi o să-ţi mai dau ovăz şi secară şi ceva legume

uscate, pentru că nu poţi trăi numai cu carne.

— Mă învoiesc, dădu Brenna din cap mulţumită. Şi, la primăvară, o să am destule blănuri ca să-mi plătesc călătoria acasă.

— Ei bine, asta nu trebuie, Brenna. Anselm nici n-o să vrea să audă de una ca asta.

— Cu toate acestea, aşa va fi, zise Brenna, după care se răsuci pe călcâie şi ieşi din sală.

Heloise ridică mâinile în aer.

— Mândrie prostească, bombăni ea, după care se apucă iar să lucreze la războiul de ţesut.

Capitolul 42

Căsuţa era mai mult decât potrivită pentru nevoile Brennei şi fusese curăţată amănunţit înainte de venirea ei. Era destul de micuţă să păstreze căldura focului şi foarte aproape de pădure, unde se găsea o mulţime de vânat. În casă se aflau oale de fier pentru gătit, pături curate de lână, un arc şi săgeţi pentru vânătoare, ba chiar şi o rochie de schimb din lână moale şi o pelerină călduroasă.

Singurul lucru care-i lipsea era un hârdău în care să se spele, însă Brenna se gândea că nu-i fusese dat pentru că lacul era foarte aproape.

Totuşi, acum lacul era acoperit de gheaţă şi gândul să spargă gheaţa şi să se spele în apa îngrozitor de rece nu era deloc ademenitor. Avea să se frece cu cârpe ude până se va încălzi destul.

Brenna se mutase în noua ei casă plină de încântare, ca o copiliţă. Acum nu mai depindea de nimeni, era întru totul pe propriile picioare.

Se răsfăţa la gândul noii ei libertăţi, însă nu trecu mult şi, când bucuria noutăţii se risipi, singurătatea puse stăpânire pe ea. În această singurătate, nu-şi putea împiedica gândurile să se întoarcă neîncetat la Garrick. Într-o zi, se întâlniră în pădure şi trecură unul pe lângă altul fără o vorbă, plini de duşmănie, iar după aceea, fata

se posomorî chiar şi mai tare.

Trudea din greu. Mergea în fiecare zi la vânătoare, apoi pregătea carnea şi prepara pieile, iar înainte să se culce, îşi făcea de mâncare pentru ziua următoare. Zilele treceau una după alta, în acelaşi ritm monoton, cu muncă şi iar muncă, în vreme ce se străduia cu încrâncenare să-şi ţină gândurile numai la lucrurile apropiate.

Pe măsură ce zilele se lungeau, gheaţa crăpa şi se topea, deşi părea că afară nu se încălzea deloc, aşa că Brenna încă nu prea voia să se îmbăieze în lac. După aceea, florile proaspete începură să ia locul florilor de gheaţă ale iernii, iar zăpada se topi aproape peste tot. În Norvegia venise primăvara.

*

Brenna se bucură tare mult la vederea căruţei care se îndrepta spre casa ei. Spera să fie Heloise sau Linnet şi să-i aducă veşti despre cât de repede avea să ridice ancora Anselm. Dar tânjea atât de mult şi după tovărăşie, că fu în culmea fericirii când din căruţa mânată de Erin coborâră Janie şi Maudya.

După ce se îmbrăţişară cu drag, Brenna îi pofti pe toţi în casă, încântată că îi poate trata cu o tocană cu multă carne pe care tocmai o terminase de pregătit. Erin avea o butelcă de vin pe care i-o dăruise Garrick la sărbătoarea miezului iernii, aşa că ciocniră cu toţii în sănătatea lor. După care bătrânul se duse să-i spargă lemne Brennei, neţinând seama de împotrivirea ei, căci nu se simţea prea în largul lui printre atâtea femei care ciripeau fără încetare. Janie şi Maudya fuseseră cam stânjenite de faptul că Brenna era acum o femeie liberă, însă curând, ajutate de vinul băut şi de dragostea pe care le-o arăta fata, stânjeneala lor se topi ca şi cum nici n-ar fi fost.

— Ne-a spus Erin ce-ai păţit, începu Maudya. Este o minune că ai rămas în viaţă.

Brenna se mulţumi doar să dea din cap, căci nu se gândea decât foarte rar la clipele când fusese cât pe ce să moară. Nu voia decât să uite de ele.

— Garrick s-a făcut un adevărat viking acum.

— Ce vrei să spui, Maudya? întrebă Brenna, dându-şi seama că aşteptase cu lăcomie orice veste despre el.

— E ca bărbaţii despre care îmi spunea mama poveşti de groază când nu eram cuminte. S-a făcut tare rău, Brenna, de când ai plecat. E mult mai rău ca atunci când femeia aia l-a părăsit pentru altul. Acum îşi iese din sărite din nimic. Mă sperie de moarte.

— În rest, ce mai face?

— Dacă vrei să întrebi cum o duce cu sănătatea, să ştii că este zdravăn. Doar că bea din ce în ce mai mult, până când cade sub masă, spre uşurarea tuturor.

— Nu cumva mai înfloreşti şi tu un pic lucrurile?

— Aş vrea eu.

— Nici măcar aşa, puţin?

— Nu, Brenna, zise Janie, întristată. Şi-a jignit prietenii cu hachiţele lui – până şi pe Perrin. S-au rostit între ei vorbe grele, care nu mai pot fi luate înapoi. Perrin nu mai vine pe la noi.

— Îmi pare tare rău, zise Brenna.

— Şi, dacă se poate crede una ca asta, stăpânul Garrick s-a făcut şi mai rău după ce-a trecut fiordul, adăugă Maudya.

— Când a fost asta? întrebă Brenna cu însufleţire.

— La puţină vreme după ce te-ai întors. A plecat înarmat până-n dinţi, ca şi cum s-ar fi dus la război. N-a spus la nimeni de ce se duce acolo şi de ce n-a fost mulţumit de ce-a aflat.

Oare ce aflase, de îl făcuse să creadă că spusele ei nu sunt adevărate? Sau poate că aflase adevărul, iar acum era furios că se înşelase… şi era prea încăpăţânat ca să îndrepte răul pe care-l făcuse, cu îndoielile lui.

— Este o minune că s-a mai întors acasă în acea zi, îşi urmă vorba Maudya. Dacă-l găseau cei din neamul Borgsen, puteau să-l omoare.

Brenna se simţi iar cuprinsă de curiozitate.

— A, da, zâzania dintre cele două clanuri. Spune-mi şi mie ce-i cu ea!

— Tu nu ştii? zise uluită Maudya. Credeam că ţi-a spus

Janie.

— Eu credeam că i-ai spus tu, i-o întoarse Janie.

— Îmi spune şi mie careva? repetă Brenna, pierzându-şi răbdarea.

— Păi nu-s prea multe de spus, începu Janie.

— Lasă-mă pe mine, o întrerupse Maudya, care era înnebunită după vorbe de clacă. Au trecut cinci ierni de când a început totul. Până atunci, căpetenia clanului Borgsen şi tatăl lui Garrick fuseseră prieteni buni, ba chiar se legaseră fraţi de sânge, dacă aşa o fi adevărul. Latham Borgsen avea trei băieţi: cel mai mic dintre ei, care abia s-a întors din prima lui călătorie pe mare, e Cedric, cel pe care zici că l-ai…

— Aşa, zi mai departe, îi tăie vorba Brenna.

— Era toamnă, cam pe vremea când se fac jertfe zeilor pentru recolta bună. Anselm pregătise un ospăţ de pomină şi amândouă clanurile s-au adunat laolaltă, ca să sărbătorească. Au băut şi s-au veselit săptămâni întregi şi miedul a curs în valuri, ca niciodată până atunci.

— Dar ce s-a întâmplat de-a pus capăt prieteniei ăsteia de-o viaţă? întrebă Brenna nerăbdătoare.

— A murit Thyra, singura fiică a lui Anselm. Era o fată frumoasă, din câte am aflat, dar bolnăvicioasă şi tare sfioasă; se arăta numai în familia ei. Pe atunci avea cincisprezece primăveri, dar nu mergea niciodată la ospeţe, nici după ce atinsese vârsta la care să i se dea voie. Aşa că e de înţeles că fiii lui Latham Borgsen n-o cunoşteau, căci n-o mai văzuseră niciodată.

— Ce-au făcut cu ea?

— Nu se ştie cu adevărat cum s-au petrecut lucrurile, Brenna. Se crede că Thyra plecase să se plimbe, ca să mai scape de tărăboiul de la petrecere. A doua zi a fost găsită în spatele magaziei, cu chipul învineţit de lovituri. Avea fustele ridicate până la mijloc şi sângele ei de fecioară i se scursese pe coapse. În inimă avea înfipt chiar pumnalul ei, pe care îi rămăsese încleştată mâna.

Brenna se înfiorase toată de groază la auzul caznelor îndurate de o făptură atât de tânără.

— Şi-a luat singură viaţa?

— Nu ştie nimeni cu adevărat, însă cei mai mulţi cred că aşa a fost, pentru că nu mai putea să trăiască după umilinţa pe care o îndurase.

— Şi cine putea să facă ceva atât de neomenesc? întrebă Brenna, dându-şi seama că ştie răspunsul, din ceea ce îi povestiseră femeile.

— Fiii lui Latham: Gervais, Edgar şi Cedric. Toţi trei.

— Cum s-a aflat de asta?

— S-au dat de gol singuri în dimineaţa aceea, când au aflat cine era Thyra. S-au speriat toţi trei şi au fugit. Au fost vremuri tare grele, căci toţi erau înnebuniţi de durere şi însetaţi de sânge ca să se răzbune. Stăpânul Garrick îşi îndrăgea sora mai mică, dar şi Hugh o iubea tare mult. S-au luptat unul cu altul ca să vadă căruia dintre ei avea să-i revină cinstea să-i răzbune moartea. Hugh a învins. Nu avea nicio însemnătate că fraţii Borgsen crezuseră că au dat peste o femeie oarecare, că ei crezuseră că nu era decât o biată sclavă. Cineva din clanul Haardrad fusese umilit de moarte, iar răufăcătorii aveau să plătească pentru asta. Anselm, Garrick şi mulţi alţii au trecut fiordul împreună cu Hugh. Anselm era sfâşiat de durere de ceea ce se întâmplase, la fel ca şi prietenul său, Latham. Hugh l-a chemat la luptă mai întâi pe Edgar şi l-a ucis în luptă dreaptă. Voia să-i cheme apoi şi pe ceilalţi doi fraţi, însă Anselm l-a oprit, fără să ţină seama de împotrivirea lui şi de a lui Garrick. Toţi cei din neamul Haardrad s-au întors apoi acasă, aşteptând ca clanul Borgsen să răspundă. Însă ei n-au atacat vreodată, mulţumindu-se doar să ne omoare câte un animal rătăcit.

Amândouă familiile şi-au pierdut câte un copil şi niciunul dintre cei doi şefi de clan nu voia să mărească numărul morţilor.

— Îngrozitoare poveste! Nu s-a întrebat nimeni niciodată de ce n-a ţipat Thyra când a fost atacată? Poate că, atunci, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate acestea.

— Era o fată tare sfioasă, speriată de orice pe lume, răspunse Janie. Fără îndoială, a fost mult prea îngrozită ca

să mai ţipe; ori poate că ei au împiedicat-o.

— Se spune că a fost întotdeauna slăbuţă, încă de când s-a născut, adăugă Maudya. E de mirare că i s-a îngăduit să trăiască atunci când s-a născut.

— I s-a îngăduit? Ce tot îndrugi acolo?

— Am zis bine vorba asta, Brenna, spuse Janie scârbită. Dacă ştiam de obiceiul vikingilor când eram grea cu fiul meu, aş fi fost înspăimântată. Dar copilul meu a fost sănătos, mulţumesc bunului Dumnezeu.

Brenna se albise la faţă.

— Ce tot spui? Ce obicei al vikingilor?

— Datina naşterii, zise şi Maudya, la fel de scârbită. Copilul nou-născut trebuie să fie acceptat de tatăl său, indiferent dacă e însurat sau nu cu mama lui. Ştii şi tu că oamenii ăştia preţuiesc puterea şi dispreţuiesc slăbiciunea. Ei zic că un bărbat sau o femeie fără putere nu poate să supravieţuiască pe meleagurile astea, unde viaţa e aspră. Aşa că un copil cu ologeli sau prea slab e respins de tată şi e părăsit în pustiu. Fireşte că moare, însă tatăl nu-şi face nicio vină, căci el crede că oricum n-ar fi trăit îndeajuns şi că ar fi o risipă să fie hrănit şi iubit, când alţii au mai multă nevoie de aşa ceva.

— E atât de barbar! icni Brenna, încercând să-şi ţină în frâu greaţa care simţea cum îi ajunge în gâtlej.

— Ce e barbar? întrebă Erin, care se întorsese cu un braţ de lemne.

— Obiceiul de a respinge un nou-născut prea slab, de a-l lăsa să moară de frig sau de foame înainte ca mama să apuce să-l ia în braţe, răspunse Janie.

— Şi de ce e barbar? întrebă bătrânul cu arţag, în vreme ce punea lemnele pe foc.

— Ţie ţi se pare că nu e? se răsti Brenna. Erin, eşti la fel de păgân ca vikingii ăştia, dacă poţi să ierţi o datină aşa de îngrozitoare!

— Ba nu-i deloc aşa. Eu zic doar că e răul cel mai mic. Întreab-o pe Janie, că doar e mamă. Întreab-o dacă dragostea pentru copilul ei nu se face tot mai mare pe zi ce trece.

— Aşa e, se învoi femeia.

— Ce vrei să spui, Erin?

— Legătura dintre mamă şi copil e tare puternică, însă nu se face puternică până când mama nu-şi cunoaşte copilul.

Brenna era îngrozită.

— Deci tu crezi că e dovadă mai mare de blândeţe să omori copilul de când se naşte, înainte să se facă legătura asta? Şi cu legătura pe care o simte mama cât timp poartă copilul acela în pântece? De ea nu ţii seama?

— Eu nu ştiu decât că mi-a murit un băiat la naştere, doar pentru că aşa a fost să fie. Eu şi soţia mea l-am jelit doar o scurtă vreme, după care am uitat de acel copil, pe care nu am apucat să-l cunoaştem. Pe urmă am mai avut un băiat, pe care l-am iubit şi care mi-a murit după zece veri, tare scurte. Iar pe el îl plâng până şi azi şi amintirea lui încă mă bântuie.

— Îmi pare rău, Erin.

— Da, Brenna, îţi pare rău, dar pricepi? Poţi să înţelegi că e mai blând să pierzi un copil când se naşte, înainte ca el să ştie ce-l aşteaptă în viaţă, înainte ca părinţii să ştie cum e să iubească acel copil, decât să-ţi moară mai târziu, când pierderea asta aproape că-i omoară şi pe părinţi?

— Nu, nu pot să pricep una ca asta. Un copil slab poate să fie înzdrăvenit, un copil olog poate fi învăţat să se descurce singur.

— Poate pe meleagurile tale, fetiţo, dar aici suntem în miazănoapte şi viaţa e sub stăpânirea zăpezii şi a gheţurilor. Uite, e primăvară, dar tot trebuie să faci focul ca să te încălzeşti. Uită-te la fum, Brenna! Un copil slab ar muri din pricina fumului, dar dacă nu-l ţii lângă foc o să moară îngheţat.

— N-o să pricep niciodată unde e înţelepciunea aici, Erin, aşa că gata cu asta! zise Brenna şi se întoarse cu spatele.

Îi tremurau mâinile în vreme ce le punea în faţă prietenilor ei farfuriile cu mâncare. Se bucurase atât de mult să-i vadă, însă acum nu mai voia decât ca ei să plece.

Vorbele despre zâzanie şi despre omorârea pruncilor o întristaseră de moarte. Nici măcar nu se mai putea atinge de mâncare, căci i se întorcea stomacul pe dos.

Ceilalţi vorbeau fără grijă, ca şi cum nu le-ar fi păsat prea mult de discuţia de mai devreme. Erin se uita gânditor la Brenna. Ea se străduia să nu-i întâlnească privirea şi în cele din urmă se ridică de la masă, ca să cureţe odaia. După o vreme, îşi dădu seama că el tot n-o slăbea din priviri şi fata nu mai putu să se abţină.

— Ce te tot uiţi aşa la mine? îl întrebă.

Erin nu se simţi deloc ruşinat de tonul ei aspru.

— Ai prins în pântece, fetiţo?

Brenna nu dorise să recunoască asta nici măcar în sinea ei. Şi blestemată să fie dacă avea să o facă în faţa altcuiva!

— Nu, cu niciun chip!

— Şi eu voiam să te întreb, Brenna, se băgă şi Maudya în vorbă. Chiar ai pus ceva pe tine.

— Am zis că nu! strigă Brenna, punându-şi mâinile pe burtă fără să-şi dea seama. N-am rămas grea, când vă spun!

În minte i se învălmăşeau tot soiul de posibile nenorociri. Garrick îi respingea copilul pentru că o ura. Avea să fie silită să rămână aici, precum Cordelia. Nu, asta n-avea să se întâmple! Venise primăvara. Curând, tare curând, urma să plece spre casă.

La puţină vreme după izbucnirea ei de furie, prietenii ei plecară, fără să fie deloc convinşi de vorbele ei.

Capitolul 43

Brenna nu pusese geană pe geană toată noaptea, cu mintea plină de închipuiri înspăimântătoare, de care nu putea fugi. De dimineaţă, era stoarsă de spaime, ostenită de moarte, dar trează întru totul. În cele din urmă, acceptase adevărul. În pântecele ei creştea un prunc.

— Un copil pentru un copil, zise ea cu glas tare, plină de milă pentru sine. O să ne jucăm împreună, o să ne tăvălim

pe jos de furie amândoi. Doamne, nu vreau să fiu mamă! Nu ştiu cum!

Şi se pomi pe plâns, aşa cum făcuse toată noaptea. Anselm trebuia să ridice pânza cât mai repede, înainte să-şi dea seama cineva că în ea rodeşte ceva. Trebuia să plece cât mai departe de ţinuturile astea păgâne şi să nască în mijlocul poporului ei, acolo unde n-avea de ce să se teamă pentru viaţa copilului.

Brenna se pregăti să plece, dar când deschise uşa să iasă, ar fi putut să jure că zeii păgâni uneltiseră împotriva ei. Pământul era acoperit cu o mantie albă de zăpadă, proaspăt căzută. Cum de cuteza să ningă aşa de târziu, în mijlocul primăverii? se întrebă ea, fără urmă de minte.

Spaima o strângea în gheare în vreme ce călărea nesăbuit de repede spre sălaşul lui Anselm. Se duse să o caute pe Heloise şi o găsi împreună cu Cordelia. Coseau împreună veşminte mititele pentru copilul care se pregătea să intre în lume. Oare Cordelia ştia ce soartă îl aştepta pe pruncul ei dacă nu era zdravăn la naştere? Oare Heloise ştia? Brenna rămăsese cu privirea pierdută pe hăinuţe, uitând pentru câteva clipe de ce venise.

— Eşti cam prea aprinsă în obraji, Brenna, zise Heloise, lăsându-şi lucrul deoparte.

— O fi din cauza luminii, doamna mea, zise Brenna simţindu-se cu musca pe căciulă. Mă simt bine.

— Aş fi vrut eu să ne simţim cu toţii aşa.

— De ce?

— A, bărbatul meu s-a îmbolnăvit. Nu-i nimic rău, dar nu pot să-l fac să rămână în pat.

Ca şi cum ar fi vrut să-i arate că aşa e, Anselm strigă ceva din odaia lui de culcare.

— Vezi?

— Cât de repede o să se însănătoşească, ca să poată pleca pe mare? întrebă Brenna, care fierbea de nerăbdare.

— Nu prea curând, Brenna, dar nici prea târziu. Corabia tocmai era călăfătuită, când a căzut zăpada asta, pe neaşteptate. Acum însă, oamenii trebuie să aştepte până se încălzeşte destul ca să-şi continue munca. Până atunci, o

să se facă bine şi bărbatul meu.

— Dar în câtă vreme?

— Aş zice că pe la începutul verii. E o vreme tare bună să pleci pe mare atunci.

— La vară! Doamna mea, nu pot să aştept atât! exclamă Brenna pe un ton mai ridicat, fără ca măcar să-şi dea seama ce face.

— Ce s-a întâmplat, Brenna? o întrebă Cordelia. Eu m-am bucurat când am aflat că n-o să pleci aşa de repede. Acum o să fii aici când o să nasc.

Cât de tare o schimbase copilul pe sora ei! Încetase să-i mai facă în ciudă, să fie măcinată de gânduri de răzbunare. În sfârşit, îşi găsise fericirea.

— Cred că nu-mi rămâne altceva decât să aştept, deşi fără îndoială că o să fiu tare bucuroasă când o să-ţi văd copilul, Delia. Dacă trimiţi după mine când o să-ţi vină vremea, o să te ajut şi eu cum pot.

„O să am grijă ca pruncul tău să nu păţească nimic”, îşi spuse ea în minte, după care îşi luă rămas-bun.

Tocmai când ieşea afară, îl văzu pe Garrick care tocmai intra călare în curte şi se opri. Lângă el, pe un cal mărunţel se afla Morna, zâmbind radioasă, iar râsul ei suna ca un clopoţel.

Ochii Brennei şi ai lui Garrick se întâlniră, iar ea tresări la vederea privirii de gheaţă pe care i-o aruncă. Se întoarse de îndată, vrând să intre la loc în casă, să se ascundă, să fugă departe, cât mai departe de privirea aceea care o ardea mai tare decât o lovitură fizică. Dar glasul lui Garrick o ţintui iar locului, înnebunind-o de durere cu tonul lui blând.

— Stai să te ajut să cobori, iubirea mea.

Brenna simţea că o gheară nemiloasă o strânge de gât. Garrick vorbise în limba ei, nu în a lui, ca ea să-i înţeleagă spusele. O linguşea înadins pe Morna în faţa ei. „Pe ea cum poate s-o ierte, dar pe mine, nu?” se zbuciuma fata în sinea ei.

— Ce-ai spus, Garrick?

— Stai să te ajut să cobori, Morna, răspunse el pe limba

lui.

— Ştiam eu că o să ajungem aici, spuse Morna, foarte încrezătoare. Când am auzit că te-ai descotorosit de vrăjitoarea celtă, mi-am dat seama că o să fii iar al meu.

— Chiar aşa?

Brenna nu mai putea îndura să audă cuvintele astea. Se repezi ca o furtună în sală, fără să ţină seama de strigătele Cordeliei şi ale lui Heloise, şi ieşi în fugă prin spatele casei. Îşi şterse îndârjită lacrimile care-i întunecau vederea şi fugi spre grajd, ca să o ia pe Willow.

După fuga Brennei, Garrick îşi luă degrabă mâna de pe mijlocul Mornei. Se uita cu o privire ucigaşă la uşa care rămăsese deschisă în urma ei, având încă în minte imaginea ei acolo, tânjind să o atingă, dar ştiind prea bine că, dacă va ajunge atât de aproape de ea, o va ucide.

— Ei bine, ajută-mă să mă dau jos, iubirea mea.

Garrick îşi întoarse chipul răvăşit de furie spre Morna.

— O să te ajut să simţi greutatea săbiei mele!

— Ce… ce-i cu tine?

— Să nu te mai apropii în viaţa ta de mine pe drum, Morna, să nu mă mai urmăreşti niciodată! Dacă ţii la viaţă, să nu te mai apropii vreodată de mine!

— Dar… credeam că mi-ai iertat totul! strigă ea. Mi-ai zâmbit. N-ai fost nicio clipită furios cât timp ea a fost… Şi Morna icni, cu ochii mari măriţi de uluire. Te-ai purtat frumos cu mine numai ca să-i arăţi ei?

— Bagă de seamă, Morna, o ameninţă el rece. N-am destulă răbdare să te mai îndur lângă mine.

— Garrick, te rog! Trebuie să mă ierţi pentru ce a fost. Ne-am iubit cândva. Ai uitat?

— Nu, îmi amintesc că mi-ai jurat dragostea ta, răspunse el cu un glas molcom ce amintea de liniştea de dinaintea furtunii. Şi-mi amintesc şi că te-ai dus după primul bărbat care ţi-a zornăit în faţă o pungă, ca să-ţi astâmpere lăcomia.

— M-am schimbat, Garrick. Bogăţia nu mai are nicio însemnătate pentru mine acum.

— Da, ţi-e uşor s-o spui, că tot ai ce ţi-ai dorit, zise el

plin de dispreţ.

— Nu-i adevărat, Garrick. Pe tine te doresc. Pe tine te-am dorit mereu.

— Şi eu te-am dorit – atunci. Acum, mai bine aş putrezi în fundul iadului decât să mă întorc la tine!

— Nu spune asta! se văită ea.

— Piei din faţa mea, Morna!

— Din pricina vrăjitoarei ăleia străine n-o să mă ierţi! Cum de-a reuşit să te vrăjească?

— Nu m-a vrăjit deloc. Pentru mine, e la fel de moartă ca şi tine. Niciuna dintre voi n-o să găsiţi vreo umbră de iertare în mine.

— Tu…

El însă îi tăie vorba lovind cu putere crupa calului, iar animalul ţâşni la goană din curte, în vreme ce Morna se chinuia să-l stăpânească, întorcându-şi în acelaşi timp privirea după el. Garrick se îndepărtă, plin de scârbă.

I se părea de necrezut că putuse cândva să o iubească pe femeia aceea. Fusese robit de frumuseţea ei şi se mândrise că urma s-o ia de soţie pe femeia cea mai frumoasă din tot ţinutul. Dar nu aşa arăta cu adevărat dragostea. Când ea îl părăsise, fusese înveninat, căci îi fusese rănită mândria de faptul că ea alesese un negustor îmbuibat, nu pe el.

Morna se lăsase stăpânită numai şi numai de lăcomie. Brenna, în schimb, voise să fie liberă şi nu putuse să se dea altcuiva. Mersese tare, tare departe ca să-şi păstreze libertatea şi să-şi ţină viaţa în mâini. Minţise, înşelase. Îi rostise jurăminte de iubire la fel de repede ca Morna altădată, spunând vorbe care nu erau adevărate. Ei bine, acum Brenna îşi recăpătase libertatea, era liberă să se întoarcă pe meleagurile ei şi să se facă pentru totdeauna nevăzută din viaţa lui.

Intrând în sală, Garrick îşi înăbuşi un pic furia, apropiindu-se de mama sa. Dar când o văzu pe sora Brennei atât de mulţumită, de încântată de noua ei viaţă, se umplu la loc de amărăciune. De ce numai Brenna nu putuse să se obişnuiască?

— Unde e Hugh? întrebă Garrick cu răceală.

Heloise nici măcar nu-şi ridică privirea de la lucrul ei de mână.

— Fiul meu cel mai mic se află aici, dar n-am de unde să ştiu, căci a uitat cu totul de politeţea pe care m-am străduit din răsputeri să i-o bag în cap.

Dojana primită era grea, ia Garrick zâmbi în ciuda voinţei lui, după care se aplecă şi-şi sărută mama pe frunte.

— E tare uşor să uit de asta, când niciun alt viking nu-i arată mamei respectul cuvenit.

— Iată un adevăr care frânge inima multor mame, pot să pun rămăşag. Dar tu eşti pe jumătate creştin, Garrick, şi, deşi puţini ştiu asta, pe tine te-am crescut altfel.

În sfârşit, îşi lăsă lucrul din mână şi îşi ridică privirea spre el, privindu-l cu ochi strălucitori.

— Îl cauţi pe fratele tău? A plecat să ducă vitele la păşunat.

— Când?

— Înainte să înceapă să ningă.

— Atunci o să întârzie, zise Garrick supărat. Avea nişte mărfuri pe care voia să i le vând eu. Ţi-a zis ceva despre ele?

— Nu. Hugh m-a rugat doar să-ţi spun să-l aştepţi până se întoarce. Vrea să mergeţi împreună cu corabia spre miazănoapte, ca să vânaţi urşi albi, înainte să pleci tu înspre răsărit.

— E prea târziu ca să mai mergem spre miazănoapte.

Heloise ţâţâi nemulţumită.

— Eşti prea nerăbdător să pleci, Garrick, la fel ca…

Dar se opri brusc, iar el ridică sprânceana. Mama lui scuturâ însă din cap.

— Ştii prea bine că fiecare blană de urs alb o să-ţi facă aşteptarea cu folos. Tu vrei să câştigi ceva din negoţ sau vrei să pleci numai ca să nu mai fii aici?

— Dacă plec în miezul verii, nu mă mai întorc în iarna asta, răspunse el.

— Garrick, nu eşti silit să te îndrepţi spre soare-răsare la

fel de mult ca data trecută. Hedeby e un târg tare bun.

— Bulgar e şi mai bun, răspunse el morocănos. O să mai stau numai până când e gata corabia.

Apoi se ridică să plece, dar se opri brusc, căutând ceva din priviri prin sală.

— A plecat, Garrick, zise Heloise.

— Cine? îşi întoarse el privirea către ea.

— Cea pe care o căutai. A străbătut în goană sala, cu ochii înotând în lacrimi, chiar înainte să intri. De ce plânge când te vede?

Garrick înţepeni.

— Ea nu plânge! A jurat că nu plânge niciodată!

— Şi de ce te supără asta pe tine?

— Din pricină că tot ce jură este doar minciună! zise el cu înflăcărare.

— Asta numai în mintea ta încăpăţânată. Eu însă cred că tot ceea ce spune Brenna că i s-a întâmplat cât timp a fost plecată este adevărat – totul, totul.

— Chiar aşa, stăpână? zise el batjocoritor. Atunci, hai să te lămuresc. A jurat că l-a ucis pe Cedric Borgsen, dar l-am văzut pe Cedric cu ochii mei şi e cât se poate de viu.

— Cum de l-ai văzut? exclamă Heloise speriată. Ai trecut fiordul?

— Da. Trebuia să văd cu ochii mei dovada spuselor ei. Şi am văzut dovada minciunilor ei.

Heloise se încruntă, gânditoare:

— A crezut că Cedric a murit, asta-i tot.

— Eşti tare bună, mamă, pufni Garrick dispreţuitor. Brenna nu merită încrederea ta.

— Aş fi vrut să te încrezi şi tu în ea, Garrick, să nu-i pui vorbele la îndoială, zise Heloise cu mare tristeţe. O s-o pierdem în curând şi, în ce mă priveşte, mie o să-mi pară rău.

— Dacă e s-o spun pe-a dreaptă, n-a fost niciodată a mea, ca să am cum s-o pierd, răspunse el plin de amărăciune şi ieşi din încăpere.

Capitolul 44

În săptămânile ce urmară, Brenna nu făcu nimic altfel decât până atunci. Avea însă mai multă vigoare. Era mânată de un imbold care o împingea să trudească din greu în fiecare clipă cât era trează. Se străduia să nu se gândească la trupul ei care se schimba şi la viaţa care se hrănea din a ei. Se străduia şi mai tare să nu se gândească la Garrick şi la ultima oară când îl văzuse, cu Morna lângă el. Nu mai voia decât să fie moartă de osteneală la căderea nopţii, când se prăbuşea în patul ei gol.

Aştepta nerăbdătoare veşti despre sănătatea lui Anselm, dar nimeni nu venea pe la ea. Soarele tot mai cald topise repede ultima zăpadă ce căzuse, aşa că, de-acum, corabia care trebuia s-o poarte spre casă trebuia să fie gata să ridice pânza. Primăvara venise şi apoi se dusese, dar tot nu venea nimeni să-i spună să se pregătească.

În cele din urmă, îi pieri orice urmă de răbdare să mai aştepte vreo veste. Întârziase tare mult cu plata pentru Anselm, căci, ce-i drept, era îngrozită la gândul să se ducă iar în casa lui şi poate să-l întâlnească din nou pe Garrick. Blănurile pe care le datora îi dădeau motivul necesar ca să iasă din singurătatea în care se ferecase, dar asta însemna şi că se punea în primejdia de a-şi dezvălui starea familiei lui Garrick. Se hotărî însă să-şi încerce norocul, pentru că trebuia să ştie de ce uitaseră de ea.

Vara smălţuia ţinutul cu o nebunie de culori. Era frumos primăvara, când toată natura părea să se trezească din somnul lung al iernii, însă vara era înnebunitoare. Soarele strălucea fierbinte pe cer, iar aerul era înmiresmat de mirosul îmbătător al florilor.

Căldura era tare bine-venită, însă nu şi acum, când Brenna se apropia de casa lui Anselm. Se crezuse tare vicleană să-şi ascundă pântecele, care se vedea tare bine acum, sub pelerina cea grea. Acum însă se simţea de parcă s-ar fi perpelit într-un cuptor, încă nu ştia dacă n-ar fi mai bine să facă stânga împrejur şi să se întoarcă acasă, chiar şi după ce ajunsese în faţa casei lui Anselm, iar un tânăr

rob o luase pe Willow şi-o dusese în grajd.

Spre marea uşurare a Brennei, în sala cea mare nu se afla decât mătuşa ei.

— Brenna! zise Linnet, venind spre ea s-o ia de mână. Tare mă bucur că te văd!

— Şi eu, mătuşă. Nădăjduiam să vii pe la mine în vizită, acum, că vremea s-a îmbunat.

— Iartă-mă, copilă! Chiar am vrut să vin, dar e multă treabă pe aici cu însămânţatul şi cu prima curăţenie mare după iarnă. Nimeni nu-şi mai vede capul de treabă.

— Şi ai fost şi tu la însămânţat?

— Da, toată lumea a dat o mână de ajutor. Anselm are multe pământuri şi multe sunt lucrate.

— Un ţăran viking, zise Brenna batjocoritoare.

— Are mulţi sclavi şi rude mai puţin avute cărora tot el le asigură traiul. În plus, cei mai mulţi vikingi sunt ţărani. Fără îndoială că ţi-ai dat seama de asta.

— Da, sau neguţători, precum Garrick, răspunse Brenna încetişor.

Linnet schimbă repede vorba.

— Văd că i-ai adus plata lui Anselm, şi încă şi peste, după cât se pare. Şi tu ai avut treabă?

Brenna încuviinţă din cap şi lăsă jos legătura mare, plină cu blănuri. Era leoarcă de sudoare, însă n-avea deloc de gând să-şi scoată pelerina. Nu putea să se încreadă în nimeni ca să-i păstreze taina, nici măcar în mătuşa ei.

— Ai venit doar ca să-ţi plăteşti datoria sau rămâi măcar puţin în ospeţie?

— Nu pot să rămân, mătuşă. Vreau doar să ştiu cât de repede o să ridice Anselm pânzele. Poţi să-mi spui?

— Nu ştiu, se încruntă Linnet.

— Tot mai e bolnav?

— Nu, că n-a avut mare lucru şi i-a trecut repede. Dar nu este acasă.

— Cum adică nu e acasă? întrebă Brenna, ridicând glasul. A plecat pe mare fără să mă ia?

— Corabia lui e aici, Brenna. El însă a plecat cu Garrick şi cu Hugh la vânătoare de urşi albi, în miazănoapte.

— Cum de-a putut face una ca asta? exclamă Brenna. A făgăduit că o să mă ducă acasă!

— Şi aşa o să facă. Hugh a vrut să plece spre miazănoapte. Garrick nu prea voia să-şi amâne călătoria, căci pleacă în negustorie, dar Anselm a vrut să mai vâneze şi el împreună cu fiii lui, cum făceau înainte, aşa că Garrick s-a învoit.

— Şi când o să se întoarcă?

— În curând. Cordeliei i-a venit vremea, şi Hugh vrea să fie acasă când o să i se nască primul copil.

— Fireşte, zise Brenna cu răutate. La urma urmelor, trebuie să facă el pe Dumnezeu şi să hotărască dacă acest copil o să trăiască sau nu.

Linnet pufni, uimită:

— Doamne, Dumnezeule, Brenna! Ce gânduri ciudate îţi mai trec prin minte?

Brenna îşi frângea mâinile pe sub pelerină.

— Îmi pare rău, mătuşă. În ultima vreme, n-am fost deloc în apele mele. Vreau doar să mă întorc la mine acasă! Mi-e dor de zilele de dinainte să-l cunosc pe Garrick, dinainte să aflu ce e iubirea şi ce e ura!

Şi, zicând asta, Brenna ieşi în fugă din sală, cu chipul şiroindu-i iar de lacrimi. Tânjea şi după vremurile când nu plângea niciodată. Acum, i se părea că numai asta făcuse toată viaţa.

*

În noaptea aceea, Brenna fu trezită din somn de bătăile puternice din uşă. Se ridică din pat pe jumătate adormită, ca să deschidă, de aceea nu-i trecu prin minte să se acopere decât cu o pătură.

Spre marea ei uimire, în pragul uşii stătea Heloise, părând speriată.

— Am venit în cea mai mare grabă, Brenna. Cordelia te cheamă.

— I-a venit sorocul?

— Da. N-aş fi venit aici, însă eu n-am ajutat niciodată la vreo naştere şi sunt prea bătrână ca să mai învăţ acum. Dar voiam să fac şi eu ceva. E primul meu nepot!

— Am priceput, zise Brenna uluită.

Ar fi crezut că femeia aceasta, atât de puternică, poate să înfrunte totul cu zâmbetul pe buze. Îi era greu s-o vadă acum, aşa de speriată.

— Durerile au luat-o încă de dimineaţă, continuă Heloise, agitată, dar n-a spus nimănui până la căderea serii. Acum ţipă după tine. Grăbeşte-te, Brenna!

Pe când Heloise spunea aceste vorbe, Brenna azvârli pătura care o acoperea, fără să se gândească, şi-şi înşfăcă pelerina, în clipa aceea, Heloise îi văzu mijlocul îngroşat. Cele cinci luni de sarcină nu puteau să înşele pe nimeni.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Brenna! icni Heloise. De ce nu ne-ai spus că şi tu ai prins în pântece?

Era prea târziu ca să se mustre pentru că fusese fără băgare de seamă, însă Brenna oftă nefericită.

— O să vorbim mai încolo despre asta. Acum trebuie să moşim un copil. Al meu n-o să vină pe lume până la iarnă.

— Stai, Brenna! îi puse Heloise o mână pe umăr. E primul copil al Cordeliei. Poate că n-ar trebui să mergi la ea. E mai bine să nu ştii ce-o să ai şi tu de tras.

— Doamna mea, am mai văzut şi alte femei născând, acasă, în satul meu. Ştiu că durează mult şi că doare. Cordelia vrea să fiu cu ea. Noi două n-am fost nicicând apropiate, dar măcar atât pot şi eu să fac pentru ea.

*

Cordelia se zbătu toată noaptea în chinurile facerii, ceasuri nesfârşite, ceasuri grele, care îi aduseră pe toţi la capătul răbdării. Heloise, mai ales, mai că-şi pierduse minţile la auzul ţipetelor care veneau dinspre odăile servitoarelor: Erau ţipete atât de răguşite şi de îndurerate, încât nici nu mai păreau omeneşti.

Oare şi ea ţipase la fel de îngrozitor la cele cinci naşteri ale ei? Acum pricepea de ce Anselm era aşa de alb la faţă când îl vedea după aceea, de parcă el ar fi suferit chiar mai mult decât ea. Totuşi, spre sfârşitul muncilor, ei îi mai erau uşurate suferinţele cu ajutorul unei fierturi pe care i-o pregătea o roabă credincioasă adusă de departe, de la soare-răsare. Dacă femeia i-ar fi dezvăluit taina fierturii ei

înainte să moară, atunci şi Cordelia ar fi putut să uite de durere şi să nu se teamă de alte sarcini.

Brenna intră în sală şi odată cu ea se strecurară înăuntru şi razele soarelui. Fata părea stoarsă de osteneală, ca şi cum şi ea ar fi suferit la fel de mult ca şi Cordelia. Avea rochia leoarcă de sudoare, iar părul ei minunat, ca pana corbului, îşi pierduse strălucirea şi atârna în laţe. Heloise fu mai să n-o recunoască.

— Nici nu mi-am dat seama că s-au potolit ţipetele. Cordelia… copilul…?

— Totul e bine, doamna mea, zise Brenna, prăbuşindu-se în jilţul lui Anselm. Nu mai avea decât un firicel de glas, iar ochii îi erau tulburi. Ai un nepot frumos, şi Cordelia doarme acum împăcată. Mătuşa mea şi Uda se ocupă de prunc.

— Un nepot! Hugh o să se bucure atât de tare! Iar bărbatul meu n-o să-şi mai încapă în piele de mândrie!

— Dar lucrul cel mai însemnat, adăugă Brenna cu amărăciune, e că acest copil e sănătos. N-o să fie judecat. O să trăiască.

Heloise rămase tăcută vreme îndelungată, apoi şopti:

— Ştii despre asta?

— Da, ştiu. Mai devreme, m-ai întrebat de ce n-am spus nimănui despre copilul meu. De asta. N-o să fiu silită să stau şi să-mi aduc pe lume copilul pe meleagurile astea, unde viaţa lui atârnă de puterea pe care o are.

— Ştiu că e un obicei tare aspru, Brenna. Nici eu n-am ştiut de el până de curând. Am pierdut doi copii la naştere înainte de al cincilea, zise ea cu un glas înecat în amintiri amare.

— Au murit de la sine?

— Mi s-a spus că da. Dar, de când am aflat de obiceiul ăsta, am căzut la bănuieli. Dar n-o să pot niciodată să-l întreb pe Anselm. Al treilea copil al meu care a trăit s-a născut tare firav, dar Anselm ştia cât de mult mi-l doream, după ce mai pierdusem încă doi înainte. Copila aceea a trăit mulţi ani, până când a murit şi ea.

— Ştiu ce s-a întâmplat. Îmi pare rău.

— Când a murit fiica mea, am vrut să mor şi eu, zise Heloise cu glasul plin de tristeţe. Poate că ar fi fost mai bine dacă n-aş fi văzut-o niciodată. Nu-i fusese scris să trăiască.

— Ba greşeşti! se răsti Brenna cu o asprime mult prea mare. Soarta cea nemiloasă ţi-a luat-o. Trebuie să ai amintiri tare dulci despre ea. Şi avea dreptul să cunoască viaţa, oricât i-a fost de scurtă. Nu pot să găsesc înţelegere pentru acest obicei. Copilul meu n-o să se nască aici!

— Brenna, eu îmi cunosc bărbatul. N-o să te ducă acasă acum, cel puţin nu până se naşte copilul.

— La iarnă!

— Va trebui să aştepţi până la primăvara următoare.

— Nu! ţipă Brenna, ridicându-se atât de brusc în picioare, că jilţul aproape că i se prăbuşi. Mi-a făgăduit!

— Acum trebuie să te gândeşti la copil. Dacă se iscă furtună pe mare, ai putea să-l pierzi.

— Dar la copil mă şi gândesc!

— Brenna, tu eşti puternică. Probabil că şi copilul tău o să fie puternic. N-ai de ce să te temi.

— Poţi să-mi garantezi asta? Poţi să-mi făgăduieşti că Garrick n-o să fie lăsat să se apropie de pruncul meu?

— Pe aici, legea cere ca tatăl să accepte copilul şi să-i dea numele. Îl judeci aspru pe Garrick. Eu l-am crescut cu iubirea creştinească.

— Dar e viking şi… şi acum mă urăşte. N-o să vrea să-mi lase copilul să trăiască.

— E şi copilul lui, Brenna. În orice caz, uite ce-ţi spun, oftă Heloise. Garrick ridică pânzele spre soare-răsare în vara asta şi, cum şi-a întârziat plecarea, se poate să nu se întoarcă până la primăvară.

Era cea mai bună asigurare pe care i-o putea da Brennei.

Capitolul 45

Anselm şi Hugh se întoarseră de la miazănoapte, însă

Garrick îşi continuă călătoria fără să se mai oprească, iar Brenna avea de ce să creadă că nu urma să se mai întoarcă în vremea iernii. Putea să-şi nască aşadar liniştită copilul.

Heloise spusese adevărul în privinţa felului în care avea să se poarte Anselm: el refuză să o ducă acasă. Veni chiar el să-i spună asta, luând-o cu el pe Heloise ca să-i traducă vorbele. Întâlnirea dintre ei nu fu prea plăcută, căci Brenna era tare amărâtă că era nevoită să mai petreacă încă un an în ţinutul acesta. Anselm însă era tare bucuros după ce-şi văzuse primul nepot şi aflase că în scurt timp avea să mai aibă unul.

Stărui chiar ca Brenna să se întoarcă în casa lor. Ea însă se împotrivi cu încăpăţânare, simţindu-se chiar jignită de propunerea lui.

— E pentru binele tău, încercă Heloise s-o lămurească. Nu mai poţi să trăieşti singură.

— Ba pot şi o s-o fac! zise Brenna cu înflăcărare. Nu s-a schimbat nimic. În viaţa mea n-o să mai depind de nimeni!

— Trebuie să-ţi schimbi părerea, Brenna. Pântecele o să ţi se tot mărească şi n-o să te mai mişti cu uşurinţă. Nu poţi să-ţi duci zilele cum ai făcut până acum.

— Nu!

— Fată dragă, lasă-ţi măcar o dată mândria la o parte! De acum înainte, trebuie să te gândeşti la copil, nu doar la tine.

— Of, încăpăţânată ca întotdeauna, zise Anselm supărat. Oricum, n-o să fie deloc încântată că stă la noi. Dacă încăpăţânatul ăla de fecior al meu n-ar fi fost atât de încăpăţânat, nu ne-am bate capul acum cu asta!

Heloise îşi drese glasul, încurcată.

— Brenna, vrei să-ţi bagi minţile în cap?

— Doamna mea, o să rămân aici şi o să mă descurc. Chiar dacă mă fac mai mare, tot pot să-mi caut hrană. Nu mi-am schimbat ţelul. N-o să fiu aşa de proastă încât să mai călăresc, dar pădurile sunt în apropiere şi e plin de vânat. O să adun vreascuri pentru foc, în loc să mai tai lemne. O să am grijă să nu vatăm copilul.

— Brenna, nici prin cap nu ne-a trecut să n-o să te

descurci singură, zise Heloise. Ştim prea bine că eşti în stare. Dar se pot întâmpla şi lucruri rele.

— O să fiu cu băgare de seamă.

Femeia mai vârstnică oftă:

— Dacă nu vrei să vii să locuieşti la noi, măcar te învoieşti să stea cineva cu tine? Mătuşa ta a zis că o să vrei să faci aşa şi m-a întrebat dacă poate să vină să stea cu tine, iar eu am fost de acord. Dacă vrei şi tu, atunci n-o să-mi mai fac griji pentru tine.

Brenna nu răspunse de îndată. Ar fi fost minunat ca mătuşa ei să stea din nou cu ea. Să aibă pe cineva căruia să-i spună când lovea copilul cu piciorul ori când îi mai apărea încă o vergetură, pe cineva îndrăgit, cu care îi plăcea atât de mult să stea de vorbă.

— Ai elibera-o pe mătuşa mea?

— Brenna, acum nu mai gândeşti limpede.

— Ai face-o?

Heloise se întoarse spre soţul ei.

— Brenna o să se învoiască să o lase pe Linnet să stea cu ea dacă îi dai înapoi libertatea.

— Nu! Niciodată!

— Ce are mai mare însemnătate acum? se răsti şi Heloise, care îşi pierduse, pentru prima dată, cumpătul. Brenna ar putea să moară aici, singură; copilul ar putea să moară! Ea n-o să cugete cum trebuie, aşa că trebuie s-o facem noi!

— Pe dinţii lui Thor! bodogăni Anselm. Ce viaţă simplă duceam până s-o aduc eu aici pe fata asta!

— Ei bine?

— Fă cum crezi că e mai bine, femeie. Orice e nevoie ca să aibă cineva grijă de fata asta, în ciuda necugetării ei.

— Linnet o să vină mâine-dimineaţă, Brenna, ca om liber. O să vă trimit şi o femeie zdravănă, să vă ajute la muncile mai grele. Doar nu te aştepţi ca mătuşa ta să taie lemne ori să care apă la vârsta ei.

Brenna zâmbi.

— Prea bine, doamna mea. Dar să ştii că tot o să vă plătesc pentru casa asta. N-o să trăiesc aici din mila

voastră.

— Brenna, eşti cea mai încăpăţânată fată pe care mi-a fost dat s-o văd vreodată. Parcă te şi văd, cu burta la gură, alergând după iepuri prin pădure! O să fii prilejul de bârfă al tuturor din ţinutul ăsta!

Brenna izbucni într-un hohot puternic de râs, cum nu mai râsese de multă vreme:

— Doamnă, toată viaţa am dat prilej de bârfă!

*

Brenna tânjea să vină odată ziua în care avea să se sfârşească totul şi să-şi ţină, în sfârşit, copilul în braţe. Şi-ar fi dorit să aibă o copilă, o fetiţă cum ea nu fusese niciodată, cu părul negru şi ochii cenuşii. Nu voia să vadă nimic din Garrick în copilul acela. Viaţa fusese destul de nemiloasă cu ea şi nu mai voia să aibă parte şi de alte dezamăgiri.

Spre sfârşitul verii, zilele se făcură tot mai scurte, dar Brennei, care se făcuse destul de mare, tot i se părea că nu trec destul de repede. Încă mai pleca la vânătoare prin pădure, dar nu prea des, căci de două ori pe săptămână găsea carne proaspătă ori peşte în pragul casei şi nu-i prea dădea mâna să arunce hrana asta. În curtea din spate fusese lăsată să pască o vacă, iar Brenna, care acum avea mai mult răgaz, le ajuta pe Linnet şi pe Elaine, slujnica trimisă de Heloise, să facă unt şi brânză din laptele proaspăt. Brenna se bucura că are pe cineva pe lângă ea, deşi de fiecare dată când gândul îi zbura la Garrick, simţea nevoia să fie singură ca să-şi poată linge rănile fără s-o vadă nimeni.

Într-o astfel de zi, Brenna plecă la vânătoare, chiar dacă nu avea neapărat nevoie. Pătrunse adânc în pădure, măcinându-şi amarul, fără să-şi dea seama cât de mult mersese. În cele din urmă, când îşi ridică privirea, îşi dădu seama că nu recunoaşte nimic în jur, aşa că se apucă să facă cale întoarsă.

Merse o vreme, după care începu să aibă impresia ciudată că o urmăreşte cineva. Nu se putea dezbăra de simţământul ăsta, nici măcar după ce scrută cu atenţie

locurile ca să descopere pe cineva, fără să vadă însă nici ţipenie. Aşa că îşi continuă drumul, grăbind pasul.

Pe urmă văzu călăreţul, ascuns sub o pelerină prea groasă pentru vremea aceea, cu chipul ferit sub o glugă atât de bine trasă, că Brenna nu-şi putu da deloc seama cine era. Avea un cal mare, care stătea nemişcat, la nu mai mult de cincizeci de picioare de ea. O teamă fără pricină punea stăpânire pe Brenna, făcându-i palme e jilave de sudoare. Fata îşi întinse arcul, după care îşi continuă drumul cu grijă, ca şi cum n-ar fi fost deloc tulburată. Tocmai începuse să se liniştească, pe măsura ce se îndepărta tot mai mult, când auzi sunetul scoase de copitele calului ce venea după ea în galop.

Brenna sări în lături chiar la vreme, ferindu-se din calea animalului care se repezise la ea, cât pe ce s-o lovească. Fetei nu-i venea să creadă ce se petrecea. Călăreţul încercase s-o omoare!

Îl văzu apoi cum îşi întoarce calul şi se repede din nou la ea şi atunci o luă la fugă.

Era însă prea grea ca să poată alerga repede, iar zgomotul copitelor care se apropiau se auzea tot mai tare. Se întoarse, vrând să tragă cu arcul, însă aşteptase prea mult şi animalul se repezi la ea.

Primise o lovitură puternică în umăr şi izbitura o azvârli la pământ, deşi reuşi să se pregătească pentru cădere. Zăcea acolo, respirând din greu, fără să se simtă deloc vătămată. Apoi, după câteva clipe, simţi nevoia de a ajunge cât mai repede la adăpost, însă când încercă să se ridice, îşi simţi mijlocul săgetat de cuţite ascuţite, care îi smulseră un ţipăt sfâşietor. Pe urmă auzi un râs drăcesc, râsul unei femei, şi zgomotul făcut de copitele unui cal ce se îndepărta.

Durerea o sfredeli iar, şi Brenna începu din nou să ţipe, fără să se poată opri. Zăcea acolo şi simţea cum i se întunecă mintea, dar gândul ei era la un singur lucru. Copilul ei venea pe lume, dar era prea repede, mult prea repede.

*

Brenna întredeschise ochii. Prin razele strălucitoare de soare ce se jucau printre copaci, îl zări pe Garrick, cu părul blond ceva mai lung decât îl ştia şi cu faţa acoperită de o barbă în neorânduială. De ce arăta aşa în visul ei, când nu-l mai văzuse vreodată astfel? O ţinea în braţe – ba nu, o ducea undeva, cărând-o în braţe. Ar fi vrut să se trezească mai repede, căci până şi în vis, Garrick o făcea să sufere. Acum însă durerea era altfel, surdă, sâcâitoare.

— Pleacă, Garrick, şopti Brenna. Îmi faci rău.

— Stai liniştită, veni răspunsul lui.

Garrick voia ca ea să sufere. Avea să-i bântuie visele la nesfârşit, numai ca s-o chinuiască. Doamne, Dumnezeule, ce aievea era durerea! Scoase un ţipăt pe care nici măcar nu-l recunoscu ca fiind al ei. Pe urmă, visul luă sfârşit.

*

— Mai întâi, arşiţa, pe urmă era cât pe ce să moară de foame, iar acum asta! De câte ori o să înfrunte moartea şi-o să scape cu viaţă?

— Nu de câte ori e întrebarea acum, ci dacă o să trăiască şi de data asta.

Brenna auzea glasurile şoptite în jurul ei. Mai întâi cel al mătuşii, iar apoi al lui Heloise. Apoi la urechi îi ajunse un alt glas gros, de bărbat, care venea ca dintr-o mare depărtare.

— Unde e moaşa?

— Cine-i acolo? întrebă Brenna cu un fir de voce.

Linnet veni spre ea, dându-i la o parte părul de pe faţă. Femeia era albă ca peretele şi, pentru prima dată în viaţă, părea mai în vârstă decât anii pe care îi avea.

— Nu-ţi irosi puterile cu întrebări, Brenna! Bea asta!

Linnet îi dusese o cupă de vin la gură, iar ea îl bău pe tot. Se uită apoi la mătuşa ei, tot mai speriată, chinuită de o durere care-i cuprinsese tot trupul.

— De mine vorbeaţi? Sunt pe moarte?

— Brenna, te rog, trebuie să te odihneşti.

— O să mor?

— Ne rugăm să nu se întâmple aşa ceva, zise Heloise, venind lângă ea. Dar sângerezi, Brenna, şi… şi…

— Şi copilul meu o să vină pe lume repede, mult prea repede, îi sfârşi fata vorba, cutremurată de un fior de spaimă. O să trăiască?

— Nu ştim. S-au mai născut şi alţi copii înainte de soroc, dar…

— Spune!

— Erau prea mici… prea firavi.

— Copilul meu o să trăiască! Chiar dacă se va naşte firav, o să-l înzdrăvenesc eu!

— Fireşte, Brenna, zise Heloise, ca s-o liniştească. Acum odihneşte-te, te rog!

— Te îndoieşti de mine! se înfurie Brenna şi încercă să se ridice. O să…

Nu putu să-şi sfârşească vorba şi se prăbuşi la loc în pat. Părea că mii de cuţite îi sfâşie măruntaiele. Închise ochii, ca să nu mai simtă durerea, dar apucase să vadă unde se află. Când chinul o mai lăsase un pic, se uită acuzatoare la cele două femei.

— De ce m-aţi adus aici, în casa lui? De ce?

— Nu te-am adus noi, Brenna.

— Atunci, cine?

— El te-a găsit în pădure. Aici era mai aproape decât la tine acasă.

În clipa aceea, Uda, femeia care o moşise pe Cordelia, intră în odaie şi începu să se învârtă în jurul Brennei.

— Nu e bine, zise pe limba ei, ţâţâind nemulţumită. N-a sângerat prea mult, dar n-ar trebui să sângereze deloc.

Brenna nici n-o băgă în seamă:

— Cine m-a găsit? o întrebă pe Heloise. A văzut-o pe femeia care a încercat să mă omoare? Ştiu că era o femeie, am auzit-o râzând.

— A încercat cineva să te omoare?

— O femeie. S-a repezit la mine pe un cal mare şi m-a trântit la pământ.

— Brenna, nimeni nu vrea să-ţi facă rău. Ţi-ai închipuit doar asta. O durere atât de mare te poate face să vezi lucruri care nu există.

— Dar durerile m-au luat după ce am căzut!

— Garrick spunea însă că erai singură când te-a găsit, zise Heloise.

Brenna se albi la faţă, la amintirea visului pe care îl avusese, în care el o ducea în braţe.

— S-a întors Garrick?

— Acum o săptămână.

Toate vechile ei spaime năvăliră în clipa aceea peste ea:

— Trebuie să mă duceţi acasă! N-o să nasc aici!

— Nu putem să te mutăm din loc acum.

— Atunci, juraţi-mi că n-o să-l lăsaţi să se apropie de copilul meu! strigă ea.

— Brenna, termină cu prostiile! se răsti Heloise. Garrick vrea la fel de mult ca tine ca acest copil să trăiască.

— Minţi!

Dar, dintr-odată, durerea sfâşietoare se întoarse, mai înspăimântătoare decât cea din urmă. Nu mai putea să scoată o vorbă, căci trupul ei îi cerea cu toată puterea să împingă copilul afară. Şi apoi, îndată după asta, simţi iar aceeaşi nevoie să împingă din răsputeri.

Garrick stătea în pragul uşii deschise a odăii sale, simţindu-se neajutorat, cum nu mai fusese vreodată în viaţă. Auzise toate vorbele Brennei, iar spaimele ei îl sfâşiau ca o lamă de oţel. Dar nu putea să o învinuiască pentru că îl credea atât de lipsit de milă. Când oare îi arătase el altceva decât cruzime?

Ţipătul înnebunit al Brennei îl străpungea până în străfundurile sufletului. Când se gândea că dorise să plece cât mai departe de ea, să se ducă spre soare-răsare şi să n-o mai vadă niciodată! Nu ajunsese decât până la Birka şi hotărâse să se întoarcă. Credea că Brenna ajunsese deja la poporul ei, aşa că el se dusese acasă doar ca să-i spună tatălui său că pleacă s-o aducă înapoi, că îşi dăduse în cele din urmă seama că nu poate trăi fără ea, oricare ar fi fost simţămintele ei pentru el.

Dar aflase atunci că fata se afla încă acolo, iar pricina pentru care nu plecase îl uluise cu totul. Deşi nu se putuse duce după ea chiar atunci, de teamă să n-o supere, în starea în care se afla, se furişa în fiecare zi pe lângă casa

ei, nădăjduind s-o vadă. Iar acum, după ce îi auzise ţipătul şi pe urmă o găsise leşinată, simţea că înnebuneşte de spaimă.

— Este băiat, zise Uda şi ridică în aer pruncul, ţinându-l de picioare.

Garrick privea cuprins de veneraţie, fără să-şi poată dezlipi ochii de trupuşorul micuţ. Uda zgâlţâi copilul odată, pe urmă încă o dată. Garrick nici nu mai răsufla, aşteptând un semn de viaţă.

— Îmi pare rău, zise Uda. Pruncul e mort.

— Nu! urlă Garrick, intrând în încăpere şi, luându-şi fiul în mâinile mari, se uită neajutorat la Uda. Nu trebuie să moară, altfel ea o să spună că eu l-am omorât!

— Copilul nu poate să respire. Se întâmplă multora. Nu-i nimic de făcut.

Garrick se uita la copilul nemişcat din braţele lui.

— Trebuie să trăieşti! Trebuie să respiri!

Heloise se apropie de el, cu lacrimi în ochi.

— Garrick, te rog! Nu faci decât să te chinui singur!

El însă nici măcar n-o auzea. Era sfâşiat de durere pe dinăuntru, se gândea la tot aerul care-i umplea lui pieptul, însă nu-l putea mişca pe al fiului său. Rămăsese cu privirea pierdută pe pieptul acela mititel, vrând să-l umple cu aer. Fără să se gândească, se aplecă şi-i umplu gura copilului cu aerul din gura lui.

— Vai! Uda scoase un ţipăt asurzitor. Ce face acolo? A înnebunit! Şi femeia o luă la fugă din odaie.

Încercarea disperată a lui Garrick de a sufla viaţa lui în trupul fiului său nu avusese nicio urmare. Dar el nu mai cugeta de mult cu înţelepciune, aşa că încercă din nou, acoperind însă gura şi nasul copilului, pentru ca aerul să se ducă numai şi numai la fiul său. Pieptul mititel se umplu, iar braţele zvâcniră în lături, după care bebeluşul trase cu lăcomie aerul în piept şi ţipă atât de tare, încât ecoul răsună în toată casa.

— Lăudat fie Domnul pentru minunea asta! strigă Linnet şi căzu în genunchi pentru o rugăciune de mulţumire.

— Chiar că e o minune, Garrick, zise şi Heloise, cu glas

blând. Dar e o minune pe care ai înfăptuit-o tu. I-ai dat viaţă fiului tău.

El îi îngădui să-i ia din braţe copilul care urla din răsputeri. C-o fi fost sau nu minune, se simţea mult prea uşurat ca să mai scoată vreun sunet. Era copleşit de mândrie, ca şi cum aceasta fusese cea mai mare izbândă din viaţa sa şi nimic nu putea să se apropie de ea în însemnătate.

— Nu trebuie să te întreb dacă accepţi acest copil, zise Heloise în vreme ce învelea copilul într-o păturică, punându-i-l apoi la picioare lui Garrick, pentru obiceiurile ceremoniale ale naşterii.

El se aplecă şi luă copilul pe genunchi, după care îl udă cu apă din cupa pe care i-o dăduse Heloise. Îl văzuse pe tatăl său făcând aşa cu sora lui şi ştia că la fel se făcuse cu el şi cu Hugh.

— Copilul se va numi Selig, Cel Binecuvântat.

— E un nume bun, căci nu încape îndoială că e binecuvântat, spuse Heloise cu mândrie, apoi luă iar copilul în braţe. Acum, du-te jos şi spune-i tatălui tău că i s-a născut încă un nepot. O să fie la fel de mândru şi de bucuros ca şi tine.

Garrick nu se îndreptă însă spre uşă, ci se duse încet spre pat. Brenna avea ochii închişi. El o privi întrebător pe Linnet.

— A leşinat când s-a născut copilul, îi spuse ea, în vreme ce-i ştergea sudoarea de pe frunte nepoatei sale. Nu ştie că ai luptat ca să-i salvezi fiul, dar o să-i spun eu.

„Dar o să te creadă oare?” se întrebă Garrick în sinea lui.

— Ştiu că a sângerat mult. O să trăiască?

— Sângerarea s-a oprit. O să fie slăbită, aşa cum e şi copilul. Nu mai putem decât să sperăm că amândoi o să se întremeze cât de repede.

— Nu te frământa, Garrick! spuse Heloise din celălalt capăt al încăperii, unde îl îmbăia pe Selig în apă caldă, în ciuda protestelor lui zgomotoase. Nu se poate să fi făcut în zadar tot ce-ai făcut. Şi copilul, şi mama o să trăiască.

Capitolul 46

În prima săptămână după naşterea copilului, Brenna se trezea veşnic înspăimântată şi nu putea scăpa de temeri decât atunci când vedea cu ochii ei că bebeluşul era teafăr. Mătuşa ei îi spusese o poveste de necrezut despre cum îi salvase Garrick viaţa fiului ei, însă ei nu-i venea deloc să creadă. Dacă aşa ar fi stat lucrurile, dacă i-ar fi păsat aşa de mult de copil, atunci ar fi trebuit să vină să-l vadă. Însă el nu se arătase nici măcar o dată.

Brenna îşi recăpăta încet puterile după naştere, dar Selig se îngreuna repede. Brenna era tare amărâtă pentru că nu ei i se datora sănătatea lui înfloritoare. Îşi dorise atât de mult să-i dea copilului hrana de care avea nevoie, să fie singura fiinţă de care să depindă el! Dar, fie din pricină că era prea slăbită, fie pentru că nu se îngrijise mai bine în primele luni ale sarcinii, îi secă laptele după numai două săptămâni.

Remuşcările o copleşiseră când Heloise stăruise să aducă o femeie care avea mult lapte, pentru că tocmai îşi pierduse copilul la naştere. Îşi reveni însă repede şi se obişnui de îndată cu situaţia, căci ştia că asta era singura cale. Ca să ispăşească pentru lipsa laptelui, îi dăruia fiului ei prea multă dragoste, nedezlipindu-se deloc de el. Pe urmă, mătuşa ei o dojeni zdravăn pentru asta, iar Brenna începu să simtă că toţi încercau să o îndepărteze de copilul ei, că nu putea să facă nimic.

Din fericire însă, amărăciunea asta n-o ţinu mult şi se plecă în faţa înţelepciunii celor mai vârstnici. Începu să se mai liniştească şi ea când era cu fecioraşul ei, atât de micuţ, să nu-l mai sufoce cu dragostea asta nouă, care o umplea cu atâta putere, în cele din urmă, ajunse şi ea să se simtă în largul ei când îl îngrijea, îl îmbrăca şi îi făcea băiţă. Legătura dintre ei se dezvolta încetişor. Şi, când copilul îi zâmbi pentru prima dată, îşi dădu seama că ştie că mama lui îl iubeşte.

Brenna mai ştia şi că venise vremea să plece acasă. Rămăseseră atâta amar de vreme în casa lui Garrick, aproape trei luni, numai pentru că nu-l văzuse nici măcar o dată pe Garrick în timpul ăsta. Nu ştia unde dormea, nu ştia nici măcar dacă se afla în casă. Şi nici nu era în stare să întrebe pe nimeni de el, nici măcar pe Janie sau pe Maudya.

Cele două prietene ale ei îl giugiuleau pe Selig de fiecare dată când îi aduceau mâncare Brennei şi de multe ori spuneau cât de mult li s-a îmbunătăţit viaţa de când se născuse copilul. Brenna nu le punea însă nicio întrebare nici referitor la asta. Nu-i trecea prin minte decât că lui Garrick i-o fi fost aşa de silă să stea în preajma ei, că plecase în altă parte, fără îndoială, la Morna, cât timp ea stătea în casa lui.

Când Brenna îi spuse mătuşii sale că e pregătită să meargă acasă, Linnet nu se împotrivi deloc.

— O să vii să stai cu mine, mătuşă? întrebă Brenna, plină de nădejde.

— Da, pentru încă o vreme. Dar pe urmă o să mă întorc în casa lui Anselm.

— Dar acum eşti liberă! se împotrivi Brenna. Nu trebuie să te mai întorci acolo.

— Am mulţi prieteni acolo.

Brenna oftă.

— Şi ţi-e dor de Heloise?

— Da.

— Şi de tatăl lui Garrick?

— Să ştii că nu mi-e ruşine că uneori împart patul cu el, spuse Linnet, în chip de apărare.

— Mătuşă, eu nu te judec. Dacă asta îţi doreşti, cine sunt eu să mă împotrivesc?

— Ştiu că singura iubire a lui Anselm este Heloise, dar ţine şi la mine. Şi o iubesc mult şi pe Heloise. Mi-a fost o prietenă adevărată şi de nădejde. Legătura dintre noi e tare ciudată, râse Linnet, dar eu sunt mulţumită aşa.

— Ar fi trebuit să ai parte de ceva mai bun.

— Nu, Brenna, eu sunt fericită, zise Linnet. Ştiu că tu îl

urăşti pe Anselm, dar…

— Nu-l mai urăsc, mătuşă, o întrerupse Brenna. Când Anselm l-a luat pentru prima dată în braţe pe fiul meu, mi-am adus aminte ziua în care a năvălit peste noi la conac, ura şi setea de sânge de pe chipul lui. Dar, cu nepotul lui în braţe, chipul lui era plin de dragoste. A făcut multe pentru mine şi îi port recunoştinţă. Încă nu ştiu dacă pot să-l iert de tot pentru ceea ce a făcut, însă ura din mine a pierit.

— Mă bucur, zâmbi Linnet. Cred că, în sfârşit, te-ai făcut mare, Brenna.

Cu o zi înainte să se stârnească primul viscol al iernii, Brenna se întoarse în casa ei. Uneori, pe când mergea tiptil prin zăpadă, în căutare de vânat, simţea că se obişnuise întru totul cu pământul acesta şi cu asprimea lui.

Aşa trecea vremea. Garrick tot nu-şi făcea apariţia ca să-şi vadă fiul. După sărbătoarea miezului iernii, la care Linnet se dusese singură, fără Brenna, chiar dacă şi ea fusese invitată, mătuşa ei se întoarse la sălaşul lui Anselm. Brennei îi era dor de ea, însă nu-şi dorea tovărăşia nimănui. Leala, femeia pe care o găsise Heloise pentru Selig, stătea cu ea, căci luase locul lui Elaine. Şi Cordelia trecea de multe ori pe la ea, împreună cu micul ei Athol.

Brenna se întoarse mai devreme de la vânătoare, căci îşi terminase repede săgeţile. Era furioasă că irosise atâtea săgeţi pe un biet iepure, până să-l nimerească în sfârşit. Când ieşi din pădure şi văzu calul în curte, calul lui Garrick, mai întâi nu ştiu ce să creadă, dar se mânie repede. Cum îndrăznea să vină acum, la şapte luni după naşterea fiului său?

Intră repede în casă, dar se opri dintr-odată, la vederea priveliştii care se înfăţişa înaintea ei. Selig stătea în poala tatălui său, gângurind şi jucându-se cu închizătorile pelerinei lui Garrick. El o privea uimit, dar Brenna nici măcar nu-şi dădu seama. N-avea ochi decât pentru fiul ei, privindu-l cât era de încântat. Şi o cuprinse iar mânia, la gândul că lui Selig îi fusese refuzată bucuria de a-şi avea tatăl alături, din pricină că Garrick o ura.

— Îţi place numele pe care i l-am dat? începu Garrick, stânjenit.

— L-am acceptat, ştiind că era singurul lucru pe care îl va primi vreodată de la tatăl lui.

Garrick îl puse jos pe Selig şi cei doi părinţi îl priviră cum se târa încetişor printre mobile, ca să ia o jucărie de sub masă. Acolo, se opri şi începu să pipăie cu degeţelele lui micuţe, fără să aibă habar de tensiunea din încăpere.

Privirile lor se încrucişară pentru prima oară.

— Îmi pare rău că m-ai găsit aici, Brenna. N-o să se mai întâmple.

— De ce-ai venit?

— Să-mi văd fiul.

— De ce abia acum, după atâta vreme? întrebă ea.

— Tu chiar crezi că eu nu l-am mai văzut până acum? De când te-ai întors, vin aici cel puţin o dată pe săptămână, de fiecare dată când pleci la vânătoare. Şi când erai în casa mea, l-am văzut zilnic.

— Cum?

— După ce era alăptat, îl puteam ţine în braţe, înainte să fie adus înapoi la tine.

Brenna făcuse ochii mari de furie.

— De ce mi-a fost ascuns lucrul ăsta?

— Tu credeai că o să-i fac rău băiatului, de aceea l-am văzut doar în taină. Nu voiam să te supăr.

Brenna se întoarse spre Leala, care se ghemuise într-un colţ, cât mai departe de glasurile care strigau într-o limbă pe care n-o pricepea.

— De ce nu mi-ai spus că tatăl lui Selig a venit să-l vadă aici?

— Stăpână, are dreptul. N-ar trebui să fie silit să-şi ascundă dragostea pe care i-o poartă lui Selig.

De îndată ce pusese întrebarea, Brenna se făcuse albă precum ceara. Nici măcar nu mai auzi răspunsul. Îşi încredinţase Lealei taina pe care o păstrase atâta vreme pentru că femeia trăia în casa ei şi erau nevoite că vorbească una cu alta, pentru binele lui Selig. Iar acum, pentru că-şi ieşise din fire de furie, aflase şi Garrick.

— O să plec, Brenna.

Ea îşi întoarse privirea spre el, uimită. Avea de gând să lase să treacă de la el gogomănia pe care o făcuse, dar ea nu putea să-l lase.

— M-ai auzit vorbindu-ţi limba. De ce nu mă învinuieşti că am tăinuit asta faţă de tine?

Garrick ridică din umeri.

— Eşti aici de multă vreme, Brenna, şi ai avut când s-o înveţi.

Era mult prea împăciuitor, iar Brenna nu putu să îndure una ca asta.

— Garrick, să ştii că am învăţat limba ta cu multă vreme înainte să vin aici. A fost singura armă pe care o aveam împotriva ta şi pe care nu puteai să mi-o iei, deşi n-am folosit-o niciodată.

— Ştiu.

— Cum adică ştii? întrebă ea, uluită.

— Mătuşa ta mi-a spus de multă vreme. Voiam să aflu cât mai multe despre tine, iar ea mi-a zis tot ce mi-ar fi putut fi de folos. Pe lângă asta, când ai zăcut de arşiţă, ai vorbit în amândouă limbile.

— De ce nu mi-ai spus niciodată nimic?

— Voiam să-mi spui chiar tu, zise el cu glas liniştit. Şi aşa ai făcut, în cele din urmă.

— Numai că acum nu mai are nicio însemnătate.

— Ba are.

Brenna era mişcată de duioşia din glasul lui. El se apropiase tot mai mult, iar acum ajunsese chiar în faţa ei. Îl privi în ochi şi în ei nu mai era nici urmă de furie sau de ură, doar albastrul de peruzea al apelor.

Apoi, braţele lui o traseră spre el, făcând-o să i se oprească inima în loc, şi o sărută, un sărut plin de o dorinţă de mult înăbuşită. Atâtea luni se străduise din greu să nu se gândească la el, căci trecuse mai bine de un an de când erau departe unul de altul. Dar îl dorea atât de tare, deşi încerca să se convingă că nu e aşa.

El o strângea la piept, fără să îndrăznească altceva, căci Leala era acolo. Brenna ar fi dorit ca această clipă să ţină

o veşnicie, dar în mintea ei se cuibărise un demon scormonitor, care nu voia să dea uitării trecutul. Ceea ce se întâmpla semăna prea tare cu un vis, nu putea să fie aievea.

Îşi ridică privirea spre Garrick, cu ochii de culoarea cerului înnorat, încercând să priceapă.

— Ce înseamnă asta?

— Se apropie primăvara, Brenna. Tatăl meu şi-a dat cuvântul că o să te ducă acasă, spuse el, şovăind o clipă, căci îi venea greu să-şi calce pe mândrie. Dar eu nu vreau să pleci.

— Atunci, ce vrei? întrebă Brenna, care văzuse un licăr de speranţă.

— Vreau să fii soţia mea. Vreau să uit trecutul şi să încep o viaţă nouă.

Vorbele lui erau cea mai dulce muzică din lume pentru urechile ei. Înainte, nu-şi dorise nimic mai mult pe lume decât să fie soţia lui, dar se străduise să uite de asta, pentru că el se împotrivise cu atâta putere. De ce se schimbase oare?

— Garrick, tu mă vrei pe mine sau o zici numai pentru că ştii că, atunci când o să plec, o să-l iau pe Selig cu mine?

— Îmi iubesc fiul, nu pot să ascund asta.

— Şi pe mine?

— Brenna, nu te-aş cere de nevastă numai ca să-mi păstrez băiatul. Te doresc mai mult decât am dorit vreodată vreo femeie, zise el, îmbrăţişând-o mai strâns. De mii de ori m-am învinuit pentru hotărârea mea prea grăbită de a renunţa la tine. Viaţa mi-a fost un iad fără tine.

— Dar mă iubeşti?

— După tot ce ţi-am spus, cum poţi să te mai îndoieşti de asta?

Bucuria ei nu mai cunoştea margini.

— Atunci, mă crezi în sfârşit că ţi-am spus adevărul, că n-am fugit de la tine a doua oară?

— Vreau să uit trecutul.

Brenna se încordă şi se desprinse din braţele lui.

— Vrei să uiţi? Asta înseamnă că tot nu mă crezi?

— Brenna, ai jurat că l-ai ucis pe Cedric Borgsen, însă este în viaţă.

— Nu se poate!

— L-am văzut.

— Dar… dar a căzut în pumnalul meu, cel pe care mi l-ai dat tu! Nu se mai mişca. Cum putea să mai trăiască după asta?

— Brenna, încetează cu prefăcătoriile! se răsti Garrick aspru. Am spus că o să las trecutul să se şteargă.

— Dar nu mă crezi! strigă ea.

— Ştiu de ce-ai plecat, de ce ţi-ai încălcat cuvântul. Felul în care te-am siluit ultima oară e de neiertat. Mi-am vărsat furia pe tine şi am greşit, nu trebuia să fac una ca asta. Aşa că ai fugit, iar pe urmă te-ai întors, nevrând să recunoşti adevărul. Dar nu mai are nicio însemnătate acum. Te iubesc îndeajuns încât să uit totul.

— Dar nu îndeajuns încât să mă crezi?

El se întoarse cu spatele, răspunzându-i astfel fără vorbe. Selig începu să plângă, iar Leala se duse grăbită la el. Brenna îşi privea fiul cuprinsă de tristeţe, căci simţea din nou că n-o să-şi cunoască tatăl. Îşi făcuse nădejdi aşa de mari, iar acum se prăbuşise şi se simţea destrămată.

Garrick se întoarse iar spre ea. În privirea lui nu mai era nici urmă de dor, în ciuda a tot ce spusese, iar asta o făcu să se simtă zdrobită. Cum putea să-i facă una ca asta? Chiar credea că podul dintre ei era fără însemnătate?

— Pleacă, Garrick, zise cu un glas slab, încărcat de durere. Nu pot să mă mărit cu tine, când ştiu că n-o să ai niciodată încredere în mine.

— Poate, cu timpul…

— Nu, asta va fi mereu între noi. Şi aş fi vrut să nu fie aşa, căci o să te iubesc veşnic, Garrick.

— Măcar rămâi aici, Brenna! se rugă el, mutându-şi privirea de la ea la Selig. Nu-l duce atât de departe de mine!

Brenna se sufoca din cauza nodului care i se pusese în gât. Doamne, cât o durea să-i vadă chinul!

— Crezi că sunt lipsită de inimă, că nu mă gândesc decât la mine, dar nu pot să trăiesc atât de aproape de tine, Garrick. Doare prea mult să fiu lângă tine, să te iubesc, dar să ştiu că nu e nicio nădejde pentru noi.

— Ai vreme destulă să te răzgândeşti, Brenna, până când corabia ta o să plece. Trebuie doar să vii la mine.

Apoi ieşi, iar Brenna izbucni în lacrimi, plângând nemângâiată pe umărul Lealei, fără să-şi astâmpere durerea. Numai o mare depărtare între ei avea s-o facă.

Capitolul 47

Primăvara se întoarse repede în ţară, iar Brennei i se trimisese vorbă să se pregătească. Urma să plece în mai puţin de două săptămâni. Nu putea să mai rămână lângă Garrick fără să fie al ei şi nu putea să-l aibă dacă el nu se încredea în ea. Bine ar fi fost ca încrederea lui să nu fi avut atâta însemnătate pentru ea! Ştia însă, cât se putea de sigur, că iubirea lor n-avea să reziste fără ea.

Cel mai mult i se rupea inima când îşi privea fiul, care n-avea habar de tumultul din vieţile lor. Cu egoismul ei înfiorător, îşi lipsea copilul de tată şi de bunici. Îi trecuse prin cap să-l lase acolo, dar alungase gândul după câteva clipe. Băiatul era viaţa ei şi nimic pe lume n-avea să-i despartă.

Nu-i ieşea din minte cât de înspăimântată fusese pentru el înainte să se nască, chiar dacă acum ştia cât de toantă fusese. Apoi se temuse iar când se născuse, când era atât de firav! Acum era puternic, şi nimic nu-i mai putea face niciun rău, în afară de hotărârea mamei sale de a-l duce departe.

Din fericire, el n-avea să-şi amintească nimic, dar ea, da.

Se rugase să aibă o fetiţă care să semene cu ea şi să nu-i amintească deloc de Garrick. Selig avea părul negru ca pana corbului şi ochii cenuşii şi pătrunzători, dar semăna în rest tot mai mult cu tatăl său. Nu avea cum să-l uite pe Garrick, când ştia ce mult îşi îndrăgea fiul. Însă chiar dacă

Selig n-ar fi fost zămislit vreodată, tot n-avea să-l uite pe Garrick.

Spre marea uimire a Brennei, Leala se învoise să meargă cu ea. Aici nu mai avea familie, căci bărbatul îi murise chiar înaintea copilului pe care îl pierduse la naştere. Femeia spunea că acum nu-i mai pasă de nimic pe lume în afară de Selig şi că n-ar îndura să se despartă de el. Brenna se simţea tare uşurată. Chiar dacă fiul ei nu mai avea nevoie să fie alăptat de o doică, Brenna începuse să ţină mult la norvegianca aceasta mătăhăloasă.

A doua zi de dimineaţă, Brenna urma să plece spre casă. Leala plecase să-şi ia rămas-bun de la câţiva prieteni, iar Brenna se pregătea să-l ia pe Selig să-şi vadă tatăl pentru ultima dată. Urma să fie ultima oară şi pentru ea că-l mai vedea, iar inima îi zvâcnea îndurerată.

— Vino, dulceaţa mea, zise ea, luându-l în braţe pe Selig. Tatăl tău nu ştie că venim, dar sunt sigură că o să fie tare bucuros. Văzând apoi privirea curioasă a băiatului, adăugă: Lăudat fie Domnul că nu pricepi. Pentru tine, călătoria pe mare o să fie o aventură. Pentru mine…

Nu-şi putu sfârşi cuvântul. Durerea o sfâşia, era mai puternică decât fusese vreodată, dar încă mai credea că alesese calea cea bună.

Porni spre uşă, dar înainte să ajungă, aceasta se deschise. Garrick stătea în prag, cu un amestec de tristeţe şi dor pe chip, deşi părea şi cam şovăitor. Brennei îi părea tare rău că-l vede aşa. Ar fi vrut să-l vadă plin de îndrăzneală, cum fusese de atâtea ori. Voia cu disperare să-i simtă braţele cuprinzând-o pentru ultima oară. Între ei însă se ridicase un zid. Iar Brenna nici măcar nu mai putea să-l învinuiască pentru că nu o credea, pentru că, după ce îi spusese că-l văzuse în viaţă pe Cedric, începuse chiar ea să se îndoiască.

— Trebuia să-ţi trimit vorbă, Garrick. Tocmai ieşeam să-l aduc pe Selig la tine, ca să te bucuri de ziua asta împreună cu el.

— Pune băiatul jos, Brenna!

Glasul lui era ciudat. Iar se umpluse de amar? Brenna îl

lăsă jos pe Selig în colţişorul lui de joacă.

— Dacă vrei, poţi să rămâi aici cu el, zise Brenna, care se simţea tare stânjenită. Leala n-o să se întoarcă până diseară, iar eu oricum mă duc şi la tine acasă, ca să-mi iau rămas-bun de la Erin şi de la ceilalţi. Aşa că poţi să stai singur cu Selig o vreme.

El nu răspunse nimic. Abia atunci văzu câte arme avea atârnate la cingătoare, cu mult mai multe decât îl văzuse purtând vreodată, şi frânghia pe care o ţinea în mână.

— De ce-ai venit aici, Garrick? Zici că te pregăteşti să pleci la luptă, zise ea, simţind un fior de gheaţă în oase. Vrei să-ţi foloseşti armele împotriva mea? Dacă îl iubeşti atât de mult încât ai fi în stare să mă ucizi ca să-l păstrezi, atunci fă-o, căci eu nu pot trăi fără el.

El clătină din cap, alungând gândul fără noimă pe care îl spusese ea cu glas tare.

— Brenna, oricât de mult l-aş iubi şi aş dori să-l am, n-aş putea să-i ucid mama.

— Atunci de ce…

— Aş putea să te ţin aici cu forţa. Să ştii că m-am gândit la asta de multe ori. Anul trecut, când mi-am îndreptat corabia spre soare-răsare, vrând să mă îndepărtez cât puteam de tine, mi-am dat seama că nu asta voiam. De fapt, te voiam pe tine, să-mi fii alături cât o să trăiesc. Vara era pe sfârşite şi mă gândeam că tata te dusese de mult înapoi la neamul tău. Cum îţi dăduse libertatea, avea dreptul să ştie că plec să-ţi răpesc iar libertatea, aşa că m-am întors să-i spun că plec să te aduc înapoi şi să te ţin aici fără să-mi pese dacă te învoieşti sau nu.

— Şi… asta vrei să faci acum?

Garrick clătină din cap.

— Îţi preţuieşti prea mult libertatea – ştiu prea bine asta. Dar mai e o soluţie.

— Aş fi vrut să mai fie, dar nu văd niciuna.

— Adevărul, Brenna, sfârşitul tuturor îndoielilor, asta e soluţia, Brenna. Mă rog din toată inima să mă fi înşelat când nu m-am încrezut în tine. Dacă m-ai minţit, o să aflu acum. Iar apoi n-o să mai pot decât să nădăjduiesc că n-o

să mai vrei să mă minţi vreodată.

— Nu pricep, Garrick. Până acum nu te-ai încrezut în vorbele mele, iar eu n-am nicio dovadă să-ţi arăt.

— Brenna, de azi înainte o să mă încred în tine, pentru că trebuie, pentru că te iubesc, zise Garrick serios. Dar tot trebuie să cunosc adevărul.

Şi trase de frânghia pe care o avea în mână, iar Brenna, deşi uluită de ceea ce auzise, tot avu vreme să se mire că-şi aduce calul în casă. Numai că la capătul celălalt al frânghiei nu se afla armăsarul lui, ci Cedric Borgsen, legat de încheieturi, cu sângele şiroind dintr-o rană la cap. Brenna se făcu albă la faţă, de parcă ar fi văzut un strigoi. Cedric păli şi el, însă numai pentru scurtă vreme, căci se stăpâni şi nu-şi arătă uimirea.

— De ce m-ai adus aici, Haardrad? întrebă el dispreţuitor. Ştii că jignirea asta n-o să treacă nepedepsită.

— Aşa e, dar despre care jignire vorbim, Cedric?

— Ai aşteptat atâta ca să închei războiul cel vechi? râse Cedric, dar se stăpâni de îndată, iar din vorbele lui începu să ţâşnească ura. Trecutul e mort şi îngropat de mult. Fratele tău l-a omorât pe al meu şi asta a fost de ajuns pentru părinţii noştri. Iar acum, tu vrei şi mai mult sânge!

— Trecutul n-are nimic de-a face cu pricina pentru care te-am adus aici. Ai pe suflet o nelegiuire mai nouă de care te faci vinovat.

— Chiar aşa?

Garrick se apropie de el, arătând cu degetul spre Brenna.

— O cunoşti pe femeia asta?

Cedric se uită la ea ca şi cum atunci o vedea pentru prima dată, apoi zâmbi liniştit:

— Frumoasă femeie, dar n-am mai văzut-o vreodată.

Brenna simţea că i se întoarce stomacul pe dos. Se uită la Garrick, care îi privea pe amândoi, cu dezamăgirea citindu-i-se limpede pe faţă. Nu, ceea ce se întâmpla nu era adevărat.

— Minte, Garrick! zise ea în norvegiană, ca să priceapă şi Cedric, cu un glas în care se simţea durerea şi năuceala.

Îţi jur că minte!

— N-are nicio însemnătate, Brenna.

— Ba are, are! zise ea şi se întoarse înnebunită spre Cedric. Spune-i adevărul! Spune-i cum m-ai răpit!

Cedric ridică din umeri, prefăcându-se că nu pricepe nimic.

— Femeia asta nu este în toate minţile. Habar n-am ce tot bolboroseşte.

— Mincinosule! strigă Brenna, tremurând de furie. Credeam că pumnalul meu te-a ucis, dar ar fi trebuit să am grijă de asta. De data asta, o să fiu sigură!

Şi, zicând asta, îşi scoase de la brâu pumnalul de care nu se despărţea niciodată.

Garrick însă îi zbură pumnalul din mână înainte să apuce să facă vreun pas.

— Brenna, omul ăsta e legat şi fără apărare. Noi nu omorâm oameni neînarmaţi.

Ea era atât de scoasă din minţi de furie, că începu să ţipe. Era cuvântul ei împotriva cuvântului lui Cedric, dar povestea ei, chinurile prin care trecuse erau de necrezut.

Ştia asta şi nu putea să facă nimic. Apoi îşi dădu seama ce-are de făcut şi ochii i se luminară de nădejde.

— Garrick, tăişul meu i s-a înfipt în piept, zise repede. N-o fi murit el de la rana aia, dar trebuie să aibă o cicatrice – dovada pe care o cauţi.

Garrick se îndreptă spre Cedric, care rânjea cu gura până la urechi.

— Am multe cicatrice, zise el plin de trufie. Pe care vrei s-o vezi?

Garrick îi sfâşie tunica, dar, într-adevăr, omul era plin de cicatrice. Cu umerii căzuţi, îl împinse pe Cedric spre uşă.

— O să te duc acolo unde te-am găsit.

— Să nu-ţi închipui cumva că n-o să-ţi plătesc pentru jignirea asta, zise Cedric aspru. Din pricina trăncănelilor unei nebune m-ai atacat şi m-ai târât până aici, ca să mă jigneşti şi mai mult.

Garrick ridică din umeri, prea dezamăgit ca să-i mai

pese de ceva. Îşi pusese toată nădejdea în înfruntarea asta, nu mai ţinuse seama de înţelepciune, rugându-se ca povestea Brennei să fie adevărată. Iar acum…

— Vrei să mă chemi la luptă, Cedric?

— Nu, că doar nu-s prost! i-o întoarse acesta. Însă tata o să afle!

— Fără îndoială.

— Garrick, aşteaptă! strigă Brenna, fără să-i vină să creadă că Garrick se dăduse bătut aşa de uşor. Acum n-o s-o mai creadă niciodată şi, chiar dacă-i jura că nu are nicio însemnătate, ştia că mereu o să aibă.

— Brenna, n-are niciun rost să lungim asta.

— Mai are o cicatrice, Garrick, una care nu seamănă cu celelalte! E lungă şi zdrenţuită, pe partea din faţă a şoldului. Am văzut-o când a încercat să mă siluiască.

Încă de pe când vorbea, văzu cum sângele i se scurge din obraz lui Garrick. Şi Cedric se schimbase la faţă, dar ea observă prea târziu. Bărbatul se sperie şi se mişcă repede, ridicându-şi pumnii legaţi şi izbindu-l pe Garrick în cap din spate. Garrick căzu peste masă, se lovi la cap, apoi se prăbuşi şi rămase la pământ, nemişcat.

Brenna se uita fără să-i vină să-şi creadă ochilor. Avea impresia că trăieşte din nou clipele acelea din pădure, când ursul îl atacase pe Garrick. El zăcea fără cunoştinţă, poate chiar mort, însă fiara era încă în viaţă, ameninţătoare. Se uită în jur, după pumnal, dar era prea târziu. Cedric îl luase deja şi încerca să-şi taie frânghiile cu care era legat. Brenna se repezi la el, însă el o împinse cu putere. Ea căzu, dar sări la loc în picioare şi se repezi după celelalte arme. Era însă iar prea târziu. Cedric reuşise să se dezlege şi se repezi la ea înainte să apuce să pună mâna pe arc. O prinse zdravăn şi o azvârli la pământ, cu o palmă.

— Vreau să ştii ce te aşteaptă, târfă, zise el cu glas înnebunit. Era cât pe ce să mor din pricina ta, aşa s-ar fi şi întâmplat, dacă Arno n-ar fi venit la timp ca să-mi oprească sângerarea. Nu m-am putut lua de îndată după tine, dar am pornit să te caut de cum m-am înzdrăvenit. Am aflat de la un sclav că nu te întorseseşi şi că se credea că ai murit.

Văd că sclavul a minţit.

— Ba nu, şopti Brenna. Am înconjurat fiordul şi asta mi-a luat multe săptămâni.

— Nu-i de mirare că nu te-a crezut, izbucni Cedric în râs. Dacă ai îndurat atâta, probabil că o să ţii bine la ce ţi-am pregătit.

— Nu fi prost, zise Brenna, căreia-i îngheţase sângele în vine. Garrick nu voia decât să ştie adevărul, de asta te-a adus aici.

— Şi-acum a aflat. Totul a mers bine până când ai adus vorba de cicatricea pe care mi-a făcut-o chiar el pe când eram puştani. Numai el şi cu mine ştim de asta. A fost un accident, dar nu l-am uitat niciodată – şi nici el.

Bărbatul îi aruncă o privire plină de ură lui Garrick, dându-i astfel răgaz Brennei să se mai îmbărbăteze.

— Dacă pleci acum, o să se sfârşească totul. O să am grijă să nu mai vină niciodată după tine.

— Da, cred că ai putea. Eşti puternică, cu frumuseţea ta. Dar n-o să fii aici ca să te îngrijeşti de nimic, pentru că o să vii cu mine.

Şi Cedric se îndreptă spre Garrick, trăgându-şi de la cingătoare pumnalul Brennei. Ea sări în picioare, icnind de spaimă, îl prinse pe Cedric de braţ şi-l trase înapoi, ca să se uite la ea.

— Nu poţi să faci una ca asta! El te-a salvat când am vrut să te ucid. Te-a salvat!

— Trebuie să moară, aşa cum o să mori şi tu. Dar mai întâi o să treci prin chinurile iadului tău creştin. Ţi-ai pecetluit soarta când ai încercat să mă ucizi!

— Dacă îi iei viaţa, atunci o să mori şi tu, dacă nu de mâna mea, căci eu fără îndoială o să încerc, atunci de mâna fratelui sau a tatălui său. Ei nu sunt proşti. Îmi ştiu povestea şi, dacă îl găsesc pe Garrick mort şi pe mine, dispărută, o să-şi dea seama că e mâna ta.

— Ba nu, târfă, pe tine o să te învinuiască, râse el.

— Eu nu l-aş ucide pe tatăl fiului meu, pe bărbatul pe care îl iubesc din tot sufletul.

El o privi, dându-şi seama că ceea ce spunea era

adevărat, şi începu să şovăie. Îl zări, în sfârşit, şi pe Selig în colţişorul lui, jucându-se netulburat cu jucăriile lui de lemn, fără să-i pese, din fericire, deloc de tragedia din jurul lui.

— Dacă vrei aşa de mult să te răzbuni pe mine, atunci du-mă departe, unde Garrick să nu ne poată găsi. Dar nu-l omorî pe el, dacă ţi-e dragă viaţa.

El mai şovăi câteva clipe ce părură nesfârşite, după care, fără o vorbă, o prinse de mână şi o trase după el. Brenna ar fi vrut să-l roage s-o lase să-şi ia fiul, însă nu voia să-i pună viaţa în primejdie. Băieţelul avea să rămână nesupravegheat de nimeni până când Garrick urma să-şi revină şi probabil că o să facă vreo trăsnaie, dar n-avea să fie în nicio primejdie. Şi Garrick o să rămână în viaţă, ca să se îngrijească de el.

Urcară apoi pe cei doi cai pe care veniseră Garrick şi Cedric, îndreptându-se spre casa lui Garrick. Acum, că Brenna nu se mai temea pentru iubitul ei, începu să se înspăimânte şi pentru sine.

Scăpase o dată de bărbatul acesta şi avea să mai scape încă o dată, îşi spunea ca să se îmbărbăteze.

Nu făcură decât o scurtă bucată de drum, când fură strigaţi de un alt călăreţ, o femeie. Brenna îl văzu uimită pe Cedric că se opreşte.

Când Yarmille îl văzu pe Cedric împreună cu Brenna, se sperie. Nemernicul ăsta prostovan zăbovise prea mult să-şi ducă la îndeplinire sarcina pentru care-l plătise. De ce mai venise tocmai acum, când mâine oricum Brenna avea să plece şi să-şi ia şi plodul cu ea?

Încercase de atâtea ori să scape de femeia celtă, care era încă o piedică în calea ei. Când fata zăcea cuprinsă de arşiţă, Yarmille o îngrijise tare bine. Îi dăduse fierturi care făcuseră ca trupul ei să nu mai primească nicio hrană. Şi se gândise că uşa de la balconul odăii lui Garrick pe care o lăsase deschisă o zi întreagă avea să rezolve totul. Însă fata avusese zile.

Tare păcat era că nu căzuse Garrick la pat, ca să vină ea să-l îngrijească. Atunci, n-ar mai fi avut de ce să-şi facă

griji pentru femeile pe care urma să le aibă sau despre plozii pe care putea să-i zămislească. Şi chiar că puise, încă un moştenitor care să-i stea ei în cale. Se gândise că n-o să mai aibă niciun fiu, când o făcuse pe Brenna să cadă în pădure. Dar iarăşi ţelul pe care îl urmărea de atâta vreme se îndepărtase de ea.

Yarmille încă nu găsise o cale să-i ucidă pe Garrick şi pe fratele său. Dar avea s-o facă până la urmă, şi-o să le ucidă şi fiii. Bine măcar că, dacă Cedric i-o lua în sfârşit pe Brenna din cale, n-aveau să mai apară alţi plozi de care să se încurce.

Brenna se simţi cuprinsă de nădejde când o recunoscu pe Yarmille, dar speranţele i se năruiră în clipa în care aceasta se apropie şi Brenna văzu calul. Era acelaşi cal care se năpustise la ea în pădure.

— Îţi aminteşti de mine, Borgsen? Sunt Adosinda.

— Credeam că eşti mai tânără, femeie, râse Cedric.

— Ţi-a luat cam mult să duci la bun sfârşit treaba pentru care te-am plătit, zise ea furioasă, fără să-i ia în seamă spusele.

— Am crezut că a murit, până când Garrick m-a pus faţă în faţă cu ea. N-o să se mai întoarcă, femeie.

— Garrick te-a adus aici! Unde e? întrebă Yarmille agitată. L-ai omorât?

— Nu, i-am cruţat viaţa. Acum n-am timp de întrebări, că o să se trezească în curând din leşin.

— Nu-ţi fie teamă, Borgsen, râse Yarmille. O să scap eu de Garrick şi de fiul lui. N-o să te urmărească.

— Nu, femeie, căci pe mine o să cadă vina.

— Prostule! strigă Yarmille cu sălbăticie. Pe ea o să cadă vina! Se ştie prea bine că-i urăşte şi pe tată, şi pe fiu. Anselm Haardrad se pregăteşte să o ducă de aici mâine, ca s-o îndepărteze de familia lui, înainte să-i omoare pe toţi!

— Minte, Cedric! şuieră Brenna. Numele ei adevărat e Yarmille, iar fiul său e bastardul lui Anselm.

— Aşa e. Şi îi urăsc la fel de mult ca şi ea. Dar moştenitorul lui Anselm o să fie fiul meu, nu al ei!

Hugh e moştenitorul şi are şi un fiu. Vrei să-i omori şi pe

ei?

— Hugh n-are niciun fiu şi nici n-o să aibă vreodată. Când era copil, arşiţa care l-a chinuit l-a lăsat bărbat doar pe jumătate. Sora ta a minţit şi eu i-am spus lui Anselm, dar n-a vrut să mă creadă. Aşa că da, o să moară şi ei. Toţi fiii lui Anselm, împreună cu fiii lor. Toţi, numai al meu, nu!

Şi, zicând asta, Yarmille se îndreptă spre casa Brennei.

— Trebuie s-o opreşti! strigă Brenna.

— Nu-i vreme, femeie.

— Pe tine o să te vâneze pentru fapta ei.

— L-am lăsat pe Garrick în viaţă şi ştiu că o să mă urmărească. Nu e nicio deosebire acum. O să plec în Irlanda sau în Finlanda, cât mai departe.

— O să-mi omoare copilul! strigă Brenna, înnebunită de spaimă, încercă să-şi întoarcă armăsarul, însă Cedric apucase deja frâul.

Însă Brenna era de neoprit acum. Ar fi trebuit s-o omoare ca s-o mai oprească. Sări de pe cal şi o luă la fugă spre fiul ei şi spre Garrick. Trebuia s-o oprească pe Yarmille, trebuia! Cedric însă se luă după ea călare şi o aruncă pe calul lui. Ea se luptă ca un tigru încolţit până când o lovitură la cap o cufundă în beznă, punând capăt zbaterilor ei.

Capitolul 48

Apele fiordului erau agitate, iar curentul rapid. Brenna fu trezită de legănarea unei bărcuţe. Spaima o urmărise până şi în leşinul ei şi se trezi cu braţele deja încordate, zbătându-se să se elibereze, însă nu era legată, şi Cedric era cu spatele la ea, în vreme ce împingea barca, pentru a o îndepărta de debarcaderul lui Garrick.

Deznădejdea Brennei atinsese nebunia. Nu se gândea decât cum să se întoarcă înapoi la debarcader, cum s-o găsească pe Yarmille înainte să fie prea târziu. Fără să se mai gândească deloc că nu ştie să înoate, se aruncă în apă înainte să-şi dea Cedric seama că-şi revenise. Se scufundă

de îndată, însă se zbătu puternic, reuşind să ajungă iar la suprafaţă. Înainte să se scufunde din nou, îl auzi pe Cedric strigând după ea.

Curentul care o trăgea cu putere o lovi de lemnele de sub debarcader. Ea se împinse la loc, ieşi la suprafaţă şi se agăţă de o scândură. Apoi îl văzu pe Cedric, care venea după ea în barcă. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu se dădea bătut şi nu pleca?

Brenna încercă să ajungă pe mal. De acolo, putea să se întoarcă uşor pe cărarea ce ducea la stâncă. Însă Cedric era prea aproape. Avea să ajungă acolo înainte să pună ea piciorul afară din apă. Îşi croi drum pe sub debarcader, agăţându-se când de o scândură, când de alta, până ajunse în partea cealaltă. Cedric era silit să ocolească, iar asta îi mai dădu un pic de răgaz. Aici, pe o distanţă destul de mare, nu erau decât pietroaie ascuţite, care îi stăvileau calea spre poteca îngustă ce ducea la stâncă. Înconjură grohotişul, tăindu-se la degete în vreme ce se agăţa de pietre. În cele din urmă, ajunse într-un loc unde putea să iasă din apă. Nu mai avea nicio însemnătate că era moartă de osteneală, căci Cedric se apropia repede, vâslind ca şi cum ar fi fost mânat de diavoli.

Brenna se căţără pe stâncă pe cât de repede putea, agăţându-se de ramuri, de pietrele ascuţite, de tot ce atingea, ca să se poată ţine.

Se străduia să ajungă astfel înapoi spre debarcader, sigură că Cedric nu putea să se mişte mai repede decât ea şi aşa avea să i-o ia înainte. Însă el se dăduse deja jos din barcă, iar acum se căţăra după ea, urlând că o s-o omoare. În cele din urmă, Brenna nu mai găsi nimic de care să se agaţe, numai stâncă goală. Nu mai putea nici să înainteze, nici să o ia spre dreapta. Iar Cedric era chiar sub ea.

Când îi simţi degetele pe gleznă, începu să ţipe, înnebunită de zădărnicia străduniilor ei. Îl lovi cu piciorul, ca să-l ţină la depărtare, dar el continua să încerce să o apuce. În cele din urmă, îl lovi cu piciorul în cap, făcându-l să alunece un pic, însă el se agăţă repede la loc şi-şi continuă iar urcuşul. Oare cât avea să mai ţină asta? Era

acum atât de aproape de muchia cărării, fără să aibă însă de ce să se apuce.

Începu iar să ţipe când degetele lui Cedric se întinseră din nou spre ea. Apoi auzi că cineva o strigă pe nume, chiar dacă strigătul părea că vine de la mare depărtare, înăbuşit de apele ce curgeau furioase şi de gâfâitul ei. La început, se gândi că mintea i-o luase razna, făcând-o să nădăjduiască zadarnic. Auzi din nou glasul, şi mai tare, iar acum îl şi recunoscu.

— Garrick! Repede, grăbeşte-te!

Cedric îl auzi şi el şi renunţă să mai încerce să pună mâna pe Brenna. Ea îl văzu cum se dădea jos speriat de pe stâncă, sărind în barcă. Însă izbitura trupului său răsturnă vasul cel mititel, iar Cedric se prăbuşi în apă, fiind luat de curent şi purtat tot mai departe. Brenna îl văzu cum se luptă cu apa, încercând să înoate. Scoase o dată capul la suprafaţă, apoi încă o dată, după care se făcu nevăzut pentru totdeauna.

Când Garrick ajunse la ea, Brenna rămăsese cu privirea aţintită pe apele negre ale fiordului, cu ochii goliţi de expresie. El se întinse spre ea, o prinse cu greu de mâini şi o trase, peste un bolovan mai neted, pe cărare. Ea îi căzu în braţe şi nu se împotrivi deloc când el o ridică, ducând-o spre vârful stâncii, în casă.

Garrick o puse jos în sală, lângă foc, şi-i aduse repede o cupă cuvin.

— Brenna, trebuie să-ţi scoţi veşmintele astea ude.

— Nu, trebuie să mă odihnesc mai întâi.

El nu o contrazise, ci se aşeză lângă ea pe covorul de blană. Avea ochii întunecaţi şi părea foarte îngrijorat, iar Brenna înţelegea prea bine de ce.

— O să mă poţi ierta vreodată?

Ea îl atinse uşurel pe obraz.

— Şşşt! S-a terminat acum.

— Ba nu. Te-am făcut să treci prin chinuri nesfârşite. Era cât pe ce să-ţi pierzi viaţa când l-am adus pe Cedric ca să aflu adevărul, deşi trebuia să mă fi încrezut în tine.

— Nu-ţi fac nicio vină, Garrick, dacă acum mă crezi. Mă

crezi?

— Da. O să te cred mereu, şopti el, sărutând-o blând. Acum o să te măriţi cu mine?

— Dacă şi tu mă mai vrei.

— Dacă mai vreau? exclamă el, uluit. Femeie, cum poţi să te mai îndoieşti de asta?

Ea începu să râdă şi se cuibări în braţele lui.

— Garrick, sunt atâtea pentru care trebuie să fim recunoscători. Tu, eu, Selig, puteam să fi murit cu toţii. Dar în clipa aceea, sări în picioare. Unde e Selig?

— E la adăpost de primejdii.

— Mă cutremur la gândul a ce s-ar fi întâmplat dacă nu veneai la timp. Cedric voia să se răzbune pe mine pentru că am fost cât pe ce să-l omor. Când ţi-a auzit strigătul, a încercat să scape, dar a căzut în apă şi s-a înecat.

Brenna tremura când povestea toate astea.

— E mare noroc că iapa ta e mai iute decât armăsarul meu. A ajuns aici în câteva clipe.

— Cred că ai fugit ca vântul, zâmbi ea. Mulţumesc lui Dumnezeu că te-ai trezit la vreme din leşin.

— Pentru asta trebuie să-i mulţumeşti fiului tău, râse Garrick. M-a trezit lovindu-mă în piept; fără îndoială, credea că a dat de o nouă jucărie cu care să se joace.

— Unde l-ai lăsat? Cu Erin?

— Nu. Chiar când ieşeam cu el din casă, a venit Yarmille ca să-şi ia rămas-bun de la tine, aşa că i-am cerut ei să-l ducă la părinţii mei.

Brennei îi îngheţă sângele în vine.

— Nu, Garrick, nu! Spune-mi că-i doar o glumă!

— Ce s-a întâmplat?

Ea sări în picioare.

— O să-l omoare! S-a dus acolo ca să vă omoare pe amândoi.

Garrick nu mai stătu să-i pună vorbele la îndoială. O luară amândoi la goană spre grajd, se aruncară pe doi cai odihniţi şi porniră într-un galop nebun spre casa Brennei.

În spatele casei, Garrick dădu de urmele calului lui Yarmille. Urmele duceau în pădure, nu spre sălaşul

părinţilor săi.

Niciunul dintre ei nu scotea un sunet, în timp ce mergeau după urme. Brenna aproape că nu mai vedea nimic prin pânza lacrimilor care-i curgeau nestăvilite. Reuşea însă să ţină pasul, înălţând rugăciuni fierbinţi la fiecare pas pe care-l făcea. Când Garrick pierdu urma prin hăţişuri, Brenna crezu că o să moară de durere. Ce nădejde avea ca băieţelul ei să scape din ghearele lui Yarmille? Trecuse prea multă vreme.

Garrick încercă să-i spună Brennei să se ducă după ajutoare, însă ea nu se îndura să iasă din pădure, când Selig putea fi prin apropiere. Aşa că îşi continuară drumul orbeşte, căutând orice urmă lăsată de Yarmille. În final, Brenna o văzu cum venea agale spre ei. Atunci i-o luă înainte lui Garrick, ajungând prima la Yarmille. Bătrâna era singură.

— Unde e? strigă Brenna.

Yarmille clătină din cap, cu privirea aţintită spre palmele deschise.

— N-am putut s-o fac chiar eu. Şi eu sunt mamă, nu pot.

Brenna se dădu jos de pe cal şi o trase pe Yarmille jos de pe al ei, zgâlţâind-o cu putere.

— Unde e?

Yarmille arătă cu mâna spre adâncurile pădurii.

— Abia l-am lăsat.

Garrick se apropie şi el, întrebând cu o voce ciudat de blândă:

— Unde, Yarmille?

— Nu prea departe, zise ea, ridicându-şi privirea; în ochi îi strălucea o lumină stranie. Acolo, puteţi să-l auziţi cum plânge. Fairfax ţipa întotdeauna cel mai tare. Trebuie să mă duc la el.

Garrick plecă, iar Brenna încălecă şi ea la loc şi-l urmă. N-o ura pe Yarmille pentru înşelăciunea ei, căci femeia era nebună de legat. Însă nici nu putea să-i fie milă de ea.

Pe Selig îl găsiră lângă un pin înalt, smiorcăindu-se, căci nu putea să se târască fără să se înţepe în acele de pin. Abia în clipa când Garrick i-l puse Brennei în braţe,

lacrimile ei ajunseră să-i exprime fericirea. Însă, cu spaima pe care numai o mamă o poate simţi, ştia că va mai trece multă vreme până să-l lase pe băieţel din ochi, fie şi pentru scurtă vreme.

Treceau acum pe lângă locul unde se întâlniseră cu Yarmille, care se făcuse nevăzută.

— A plănuit totul, Garrick, zise Brenna în vreme ce se îndreptau agale spre casă. Yarmille l-a plătit pe Cedric ca să mă răpească. Şi i-am recunoscut şi calul. Ea e femeia care a încercat să mă ucidă în pădure.

— Brenna, de ce pe tine? Nu pot să pricep una ca asta.

— Nu se temea de mine, ci de copilul meu. Selig era încă un moştenitor al lui Anselm de care trebuia să scape, pentru ca fiul ei să rămână singurul moştenitor.

— Probabil că de mulţi ani e nebună, de-a crezut că poate să ducă un asemenea plan la îndeplinire.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că ea e vinovată. Ştiam că-ţi urăşte familia, dar, din pricina geloziei mele, am crezut că Morna şi-a băgat coada.

— Morna!

— Te vrea pentru ea. Şi… şi tu te-ai întors la ea cât am fost despărţiţi.

— Deci chiar ai crezut asta, zise Garrick, încruntându-se. Am vrut să crezi asta, pentru că eram nebun de furie. Dar nu e nimic adevărat, Brenna. În urmă cu mulţi ani, m-aş fi căsătorit cu ea, dar nu pentru că ne iubeam. Eu o doream pentru frumuseţea ei, iar ea mă dorea numai pentru că eram fiu de căpetenie. Acum mi-am dat seama de asta.

— Şi ea nu mai înseamnă nimic pentru tine?

— Nu. Îmi aminteşte doar cât am putut să fiu de neghiob când am pus atât de mult la inimă că mă respinsese. Am fost un neghiob de tare multe ori. Poţi să mă ierţi pentru toate chinurile pe care le-ai îndurat din pricina mea?

— Cum să nu, zâmbi ea. De-acum înainte, o să-mi oferi numai şi numai fericire.

*

Peste câteva zile, Yarmille fu judecată şi izgonită din ţinut, Fairfax, fiul ei, hotărî să o însoţească, pentru că ea

nu mai era în stare să se îngrijească singură. Tânărul nu ştiuse nimic despre uneltirile mamei lui şi fusese la fel de uluit ca toată lumea când aflase adevărul. Brenna se gândea că pedeapsa era aspră, însă familia ei era pe primul loc, iar acum, că Yarmille nu mai era, avea să scape şi ea de temeri.

Capitolul 49

— Selig a adormit?

— Da, iubirea mea, răspunse Brenna şi se strecură în pat, cuibărindu-se la pieptul lui Garrick. S-a trezit pentru că-l durea burtica, fără îndoială, de la toate dulciurile cu care l-a îndopat tatăl tău adineauri.

— Da, chiar că-l răsfaţă prea mult.

— Nu pot să te contrazic în privinţa asta, zâmbi ea larg.

— Femeie, şi de ce-ai dori tu să te contrazici cu mine? o întrebă el, prefăcându-se uluit.

Ea se dădu înapoi, prefăcându-se la rândul ei că era furioasă:

— Vikingule, să nu-ţi treacă prin minte cumva că, dacă ne-am căsătorit, voinţa ta va fi şi a mea.

El chicoti, trăgând-o mai aproape:

— Eşti plină de hotărâre şi încăpăţânată, ştiu prea bine. N-ai stăruit tu în ziua nunţii noastre să o eliberez pe Janie, pentru ca Perrin să o ia de nevastă, cum te-am luat şi eu pe tine? Chiar că m-ai făcut uşor să mă plec în faţa voinţei tale.

— Lasă, că şi tu ai fost la fel de încântat ca şi mine să-i vezi fericiţi, îl repezi ea.

— Probabil, rânji Garrick. Dar tot mă minunez cum de nu mi-am dat seama de legătura dintre ei. De ce nu mi-a vorbit Perrin despre Janie? Ce-i drept, am fost certaţi o vreme, dar după naşterea lui Selig, lucrurile s-au îndreptat.

— Voia s-o cumpere pe Janie, dar nu-i venea să ţi-o ceară, căci se temea că o să spui nu. Multă vreme, n-ai

prea fost în apele tale.

— Aşa e. Chiar şi după ce s-a născut Selig, cu toată mândria şi bucuria mea, tot eram deznădăjduit din pricina ta; atâtea luni am vrut să vin la tine, dar eram îngrozit că o să mă respingi. Îmi dau prea bine seama de ce nu voia Perrin să stea de vorbă cu mine în privinţa asta.

— A, deci dai vina pe mine, ha?

— Femeie, tu erai peste poate de încăpăţânată!

Brenna zâmbi şi-l sărută uşor, ca să-l zgândărească.

— Cred că aşa o să fiu mereu. Dar tu oricum mă iubeşti.

— Aşa să fie?

— Garrick!

El începu să râdă şi se lăsă peste ea.

— Să nu te îndoieşti niciodată de asta, Brenna, niciodată. Acum eşti a mea, fie că recunoşti, fie că nu.

— Ba recunosc, cu mare bucurie.

Uşile balconului erau larg deschise, lăsând să pătrundă lumina soarelui de miezul nopţii, iar razele lui portocalii aruncau o strălucire blândă asupra celor doi iubiţi înlănţuiţi în pat. Erau căsătoriţi de patru săptămâni. Ceremonia păgână fusese minunată, dar Brenna voia să aibă şi binecuvântarea Domnului şi era hotărâtă să se căsătorească şi creştineşte într-o zi.

Brenna nu mai avea niciun gând să se întoarcă în ţara copilăriei ei. Acum, aici era casa ei, aici, împreună cu soţul ei şi cu fiul lor. Băiatul care încercase cândva să fie murise. Era acum o femeie împlinită.

Niciodată supusă unui viking...
Pentru totdeauna stăpâna inimii lui

Lady Brenna Carmarham, o tânără și frumoasă celtă, a fost mereu preocupată de îndeletnicirile potrivite pentru un războinic, dorindu-și să fie pentru tatăl ei fiul pe care acesta nu l-a avut. Însă ea se dovedește neputincioasă când părintele ei încheie un pact cu un trib viking, prin care este promisă de soție pentru fiul căpeteniei, în schimbul menținerii păcii. Dar toate planurile sunt date peste cap când, în urma unui raid neașteptat, Brenna este răpită și dusă pe tărâmurile înghețate ale vikingilor, ca sclavă pentru bărbatul căruia credea că îi va fi soție. Brenna nu este femeia care să accepte fără crâcnire vitregiile sorții, așa că jură răzbunare și promite că niciodată un stăpân barbar nu îi va supune inima mândră de celtă. Garrick Haardrad, puternicul fiu al căpeteniei vikinge, și-a pierdut încrederea în femei și în dragoste când cea care urma să-i devină soție a ales căsătoria din interes în locul iubirii. Însă captiva celtă oferită de tatăl lui îi trezește sentimente pe care le credea dispărute pentru totdeauna. Garrick își promite să îmblânzească frumusețea sălbatică, dar descoperă că propria lui inimă este cucerită de inteligența și de mândria tinerei celte.
Brenna și Garrick trebuie să treacă prin focul suferinței și al îndoielilor, într-o încleștare a voințelor de fier, înainte de a culege fructele unei iubiri pătimașe care va depăși toate barierele.

Johanna Lindsey este una dintre cele mai populare scriitoare de romane romantice, cu peste 60 de milioane de exemplare vândute. Cărțile ei au fost traduse în mai mult de 12 limbi și figurează întotdeauna pe lista de bestselleruri din *New York Times*.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-686-762-7
9 786066 867627
Alma